

Те са млади, умни и познават вкуса на успеха.
Но сега са на път да загубят всичко...

НЕЖНА ИМПЕРИЯ

За почитателите на Сидни Шелдън –
пикантен и завладяващ роман за пари, интриги и власт

Лулу Тейлър

ЛУЛУ ТЕЙЛЪР
НЕЖНА ИМПЕРИЯ

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Те са млади, умни и познават вкуса на успеха. Но сега са на път да загубят всичко...

Сестрите от семейство Тревелян винаги са били на върха — великолепни, богати и скандални. Те харчат за два дена повече, отколкото другите печелят за цяла година. Те се къпят в лукс и слава. Те са свикнали да угаждат на всеки свой каприз, а богатството им ги защитава от ударите на съдбата...

Ала след смъртта на майка им животът на трите сестри се сгромолясва. Могъщата семейна фирма за парфюми загива и е оставена в техните ръце. Заобиколени от повече врагове, отколкото приятели, трите се изправят сами срещу финансовите изпитания и призраците от миналото.

Ще се справят ли с предизвикателството в един свят, изтъкан от интриги и подлост? Или наистина са толкова разглезени и безразсъдни, за каквито ги мислят всички?

От английските имения до небостъргачите на Ню Йорк, от разкоша на парижкия „Риц“ до усамотението на мексиканските плажове, сестрите Тревелян ще се борят да докажат, че могат да печелят от своята страст.

На Хелън Робинсън

1.

„Ама че ден се случи за скапаното погребение! — помисли си Джемайма и погледна с присвити очи ситните капчици, които тъмносивите облаци ръсеха цяла сутрин. — Ще си съсия шапката «Филип Трейси».“

Когато селото се показа, Хари даде ляв мигач и подкара плавно ягуара по тясната алея към църквата. През целия път от Дорсет не си размениха нито дума. За кратко, след като се обади Тара, за да им съобщи за смъртта на майка им, Хари бе поомекнал и за пръв път от месеци бе прегърнал съпругата си.

— Господи, Джеми, много съжалявам.

Тя знаеше, че той си е спомнил за собствената си майка, която загубил едва дванайсетгодишен. Нито една жена не бе успяла да се доближи до дамата, възплъщение на съвършенството, която ги наблюдаваше от портрета в гостната.

На следващата сутрин обаче помежду им отново се възцариха обичайните студенина и отчуждение и Джемайма усещаше, че бойните действия не са далеч.

Погледна към съпруга си, докато той шофираше. Днес изглеждаше красив и елегантен — забравила бе, че може да бъде и такъв, стига да се постарее. Беше облякъл единствения си черен костюм, който винаги вадеше от гардероба за погребения или когато трябваше да замине за Лондон за среща със семейните адвокати — стар костюм, ушит за баща му на Севил Роу.

„И костюмът е като повечето ни притежания — наследен — помисли си Джемайма. — Само едно го интересува: нещата, които получава по наследство. Аз искам нещо ново, нещо свежо в живота си. Това е разликата помежду ни.“

Завиха покрай малката селска мера и видяха църквата. Недалеч бяха паркирани дълги черни лимузини, а отвън се виждаше катафалката, отрупана с цветя. Отпред се тълпяха хора — известните и уважаваните, и всички бяха познавали добре майка ѝ. Имаше и скъпи

лондонски автомобили, лъскави и изискани. Джемайма знаеше чии са — на хората, натрупали пари благодарение на семейството ѝ.

Хари паркира колата и се обърна към нея:

— Добре ли си?

— Доколкото може да се очаква — студено отговори Джемайма.
— В крайна сметка това е погребението на майка ми.

Свали сенника и се огледа в огледалото. Златисторусата ѝ коса с по-светли кичури беше оформена в безупречен и строг кок. Малката ѝ черна шапка с извито черно перо изглеждаше прелестно на фона на лъскавата ѝ коса. Съчетаваше се прекрасно с класическия ѝ тъмносив костюм от туид „Вивиан Уестууд“, който подчертаваше тънката ѝ талия и извивките на тялото ѝ. Джемайма примигна с големите си сини очи пред огледалото и се увери, че гримът ѝ е безупречен. След това извади червилото си „Шанел“ и положи още един яркочервен пласт, докато Хари излизаше и отваряше големия черен чадър. Заобиколи от нейната страна да отвори вратата.

— Каква загриженост! — отбеляза тя.

Той само сви рамене и вдигна чадъра близо до колата, за да я предпази от дъжда.

„Нищо не може да накара Хари да забрави проклетите си добри обноски — помисли си тя. — Дори фактът, че ме мрази. Едва ли съжалява, че старата вещица е мъртва. В крайна сметка заради нея сме в тази каша.“

— Майми! — приближи се към нея Тара измъчено. Изглеждаше великолепно: с тясна пола от „Диор“, блуза с флъонга, черен кашмирен пуловер с остро деколте и огромна диамантена брошка с формата на водно конче на едното рамо. Прегърна сестра си, после отстъпи назад да я огледа. — Скъпа, толкова се радвам, че си тук. Господи, това е такава *трагедия*!

Примигна с влажните си сини очи към сестра си. За разлика от Джемайма тя беше тъмнокоса, а класическата ѝ прическа с деликатни тъмни кичури беше подходяща за жена с изключително успешна професионална кариера, отвела я в най-престижните заседателни зали в лондонското Сити.

— Здравей, мила. — Джемайма разцелува по-голямата си сестра по двете бузи. — Наистина тъжен ден, но „трагедия“ все пак ми се струва малко прекалено. Едва ли настъпва краят на света заради

смъртта на възрастна дама със слабо сърце и с дълъг и активен живот, през който е прецаквала всички останали.

— О, моля те, Майми, недей днес! Постарай се да мислиш за нея само най-доброто.

Хари пристъпи напред.

— Здравей, Тара, много съжалявам за майка ти — изрече той пресипнало и я целуна. — Ще ви оставя насаме и ще вляза да потърся място в църквата.

— Как са нещата? — прошепна Тара, докато го гледаха как се отдалечава.

— О, както обикновено — сви рамене Джемайма. — Все едно съм омъжена за камък. Къде е семейството ти?

— Децата са вътре с Джералд — кимна сестра ѝ към църквата.

— Обзалагам се, че нямат никаква представа какво става — отбеляза Джемайма.

— Опитах да им обясня, че баба им е мъртва, но са много малки и не разбират какво означава, това.

— Горките мъничета! Ще отида да ги видя.

Тара я погледна признателно.

— Виж, трябва да вървя. В крайна сметка аз организирах всичко, разбира се. Виждали ли си Попи?

Джемайма поклати глава.

— Е, внимавай. Може да се наложи да я удържаш — изпаднала е в истерия, милата — предупреди я Тара и се запъти към викария, тракайки с високите токчета на обувките си „Лабутен“.

Хари беше изчезнал. Джемайма махна на някакви роднини и побърза да влезе в църквата. Приблужи се до племенника и племенницата си, които седяха заедно с баща си.

— Здравейте, милички. — Целуна Едуард и Имоджен, а те вдигнаха към нея уплашените си личица. Зачуди се защо изобщо ги е довела Тара, но подозираше, че причината по-скоро е Джералд.

— Джемайма — кимна той с лъсналата си на светлината плешива глава. — Много печален ден, много печален. — Имаше звучен глас с мелодичен южноафрикански акцент. — Скъпата ти майка ще ни липсва.

— Щом казваш, Джералд — усмихна му се широко тя. Едно от удоволствията в живота ѝ бе да се подиграва с помпозното поведение

на нелепия си зет. — Не съм сигурна дали ти ще липсваш на нея в отвъдното. Все пак тя не можеше да те понася, както несъмнено ти е известно.

— Погребението едва ли е най-подходящото място за тези спомени — отбеляза той с обичайните си високомерие и арогантност. — По-уместно е да си спомним хубавите качества на майка ти.

— Ще се постарая. Кажи ми, ако се сетиш за някое. — Джемайма чу приглушено ридание от първия ред. — Извини ме, изглежда се нуждаят от мен другаде.

Завъртя се и се приближи към първия ред, където тъмнозелена кадифена пелерина, патладжанена барета и буйна тъмна коса се бяха свили на малка купчинка.

— Попи? — предпазливо попита Джемайма.

Сестра ѝ вдигна глава — лицето ѝ бе пепеляво, а очите ѝ бяха подуты и зачервени.

— Майми! — Отново избухна в сълзи и зарови лице в кърпичката си. — Ужасно е, нали? Не съм на себе си, откакто научих. Не мога да повярвам, че я няма. Не мога да повярвам, че оставаме сираци.

— О, скъпа! — Джемайма седна до по-малката си сестра и я прегърна. — Мама все някога щеше да умре, нали разбираш? А и не може да се каже, че сме бедни невръстни хлапета на път за сиропиталището. Тара е на трийсет и няколко, аз също съм почти на толкова, а ти си на двайсет и шест.

Попи шумно подсмръкна.

— О, знаех си, че ти няма да се чувстваш така! Винаги се владееш. Но не разбираш ли... става дума за майка ни. Мъртва е, няма я. Напълно естествено е да плача, да скърбя за нея.

Джемайма се загледа в тъмната къдрава коса на сестра си и погали почти разсеяно кадифеното ѝ рамо.

„Божичко — помисли си, — и една сълза не мога да пролея! Май наистина съм ненавиждала дъртата кучка.“

Погребението премина като много други поводи, които събираха семейство Тревелаян. Всичко бе организирано свършено и с безукорен вкус, без следа от показност и суета.

Трите сестри стояха една до друга на първия ред. Зад тях бяха зетьовете и внуците на починалата, после следваха далечните роднини, местните величия и по-изтъкнатите приятели от Лондон. Жените бяха облечени с дискретни скъпи черни дрехи, с перлени наниз и диамантени брошки. Присъстваха също адвокатите и директорите от семейната компания — много сдържани и почтителни, преструвайки се на опечалени.

Джемайма хвърли поглед през рамо и съзря цяла редица свадливи старчета с побелели коси или плешиви темета, с бръчки и сълзящи очи, взиращи се мъчително през очилата. Директорите на „Тревелиан“, естествено, макар да не помнеше изобщо да се е срещала с някой от тях досега. Сред тях стоеше и един по-млад мъж, облечен различно — с елегантен тъмносив костюм, който Джемайма разпозна като „Прада“, и с ярка пурпурна вратовръзка от коприна. Това ѝ допадна. В пурпурното имаше и нещо кралско, пък и нали то също бе траурен цвят!

Зачуди се кой ли е той. Беше по-нисък от Хари, обаче имаше широки рамене, които подсказваха източено и мускулесто тяло. Биеше на очи не само защото бе значително по-млад от околните мъже, а и защото беше по-тъмен — косата му беше почти черна, имаше гъсти вежди над тъмнокафявите очи и мургава кожа.

Тя отново се обърна напред. Сигурно беше един от онези противни, наети от майка ѝ мъже, които се умилкваха и пълзяха пред нея, като че ли е богиня. Добре де, наистина беше собственичка на „Тревелиан“ и държеше в ръцете си съдбите на всички тях — това несъмнено я правеше много важна, обаче Джемайма не се нуждаеше непрекъснато да ѝ го припомнят. „Това я правеше адски непоносима“ — каза си тя.

Джемайма усещаше някаква възбуда в църквата, напрегнато очакване, което долавяше у всички — от Хари до служителите на майка си. „Всички се питат какво ли ще стане сега. Какво ще стане с «Тревелиан»? Ами, добре дошли в клуба“ — помисли си.

Викарият произнесе обръщението си, в което описа жена, смътно напомняща майка ѝ, чиито изключителни добродетели, „голямата ѝ обич към хората“ и многобройните ѝ благотворителни дела бяха пълна измислица. След това управителният директор на „Тревелиан“, невзрачен възрастен мъж с грозни очила, се изправи да изрече

молитвите и всички покорно замърмориха отговорите. Прочетоха още един химн, с това службата приключи и стана време да отидат в гробището за полагането на тялото.

Когато видя зейналия гроб, в който щяха да бъдат положени тленните останки на майка ѝ редом до гроба на баща ѝ, Джемайма за пръв път през този ден почувства нещо. Ужас.

„Не може да я положат вътре! — помисли си ужасена тя. Изглеждаше непоносимо тъмно и студено. Майка ѝ винаги спеше на светлината на малка розова лампа в ъгъла на спалнята, защото мразеше тъмнината. — Значи все пак е мъртва.“

Безвъзвратността на случилото се я връхлетя с внезапна и неочаквана сила. Усети дълбок трепет в гърдите си и за миг се олюля. Протегна ръка и стисна палтото на Попи. Кадифето беше хлъзгаво и измамно в шепата ѝ и за секунда тя се уплаши, че ще политне напред и ще падне. Тогава Попи протегна ръка и стисна нейната, а Тара пое другата ѝ ръка.

Сестрите се държаха здраво една друга, докато обикновеният черен ковчег с тленните останки на майка им се спускаше в дълбокия изкоп. Викарият изрече последните думи от ритуала, с които напомни на всички откъде идват и в какво ще се превърнат.

— О, мили боже! — прошепна Тара. — Това е краят. Тя наистина си отиде.

Попи беше престанала да плаче и бе вперила надолу големите си зелени очи.

— Не мога да повярвам, че повече никога няма да я видим.

— Да — стисна ръцете им Джемайма, — извадихме късмет.

2.

След погребението опечалените отидоха в Локстън Хол, семейната къща на Тревелян. Дългата алея лъкатушеше надолу към оградена от дървета просека, където се издигаше къщата — солидна и стабилна викторианска постройка от червени тухли, изградена с парите на първия замогнал се Тревелян. В средата на деветнайсети век той бе натрупал състояние от модата на кашмирските шалове и от манията по новите платове с индийски десени, които внасяше с кораби от Индия. С натрупаното състояние бе построил Локстън Хол и бе основал компанията „Тревелян“ — име, превърнало се в синоним на лукса.

Широкото пространство пред къщата беше заето от скъпи автомобили. На входа опечалените бяха посрещани от прислужници с подноси с чаши с шампанско, а след това бяха насочвани към залата за приеми — готическо помещение, в което най-впечатляващи бяха двете огромни каменни камини в двата края и таванът с дъбова ламперия.

Докато прислугата търпеливо обикаляше стаята с отрупани със сандвичи подноси, сестрите стояха настрани, заобиколени от хора, които им изказваха искрените си съболезнования и дълбоко им съчувстваха.

— Скъпата ви майка беше прекрасна дама — каза възрастна жена с черна рокля на весели маргарити. Носеше и тъмносиня шапка, която изобщо не отиваше на роклята. — Сигурно сте съкрушени.

— О... да, така е. Съсипани сме. — Джемайма огледа един поднос със сандвичи с пушена съомга и си спомни, че цял ден не е хапвала нищо и умира от глад. — Откъде познавахте майка ни?

— Тя бе така добра да стане патрон на нашето дружество. Ние стоим зад апела за ремонт на църквата. Покривът спешно се нуждае от ремонт, камбаната — също, затова се опитваме да съберем няколко хиляди лири. Майка ви щедро даряваше от парите и от времето си. Питам се, лейди Калторп, смятате ли да се нагърбите с някои от задълженията на майка си?

— О, боже! Ужасно съжалявам. Много мило от ваша страна да попитате, но аз просто не се занимавам с такива неща — изкиска се Джемайма. — Аз съм безнадежден случай, всеки го знае. Твърде съм мързелива, за да бъда полезна на някого.

— Колко жалко! — Възрастната дама изглеждаше леко озадачена от безотговорността на Джемайма. Погледна нетърпеливо към Тара, която бе увлечена в разговор с далечен братовчед. — Може би сестра ви ще бъде по-склонна да ни помогне?

— Боя се, че и там ще ударите на камък. Тара работи всеки божи час. Буквално не може да отдели минутка на никого. Когато не е на работа, е с децата си. Сигурна съм обаче, че ще направи дарение, ако я помолите. Това му е хубавото, когато човек работи толкова много — разполага с много пари.

— Благодаря ви, лейди Калторп. Дали и вие не бихте склонили за едно малко дарение за църквата?

„Трябва да ѝ се признае на дъртофелката, упорството ѝ си го бива“ — помисли си Джемайма.

— Опасявам се, че не аз съм сестрата, с която трябва да говорите по въпроса. Старите семейни къщи се нуждаят от доста сериозна поддръжка. А сега ви моля да ме извините. Видях един човек, с когото на всяка цена трябва да поговоря.

Джемайма изискано се отдалечи, като се стараеше да не допусне грешката да срещне нечий поглед. Знаеше, че отвсякъде я дебнат хора, които отчаяно искат да говорят с нея, но тя се бе съсредоточила само в две неща. Едното беше чаша шампанско, а другото бе тъмнокосият мъж с костюм „Прада“, когото бе забелязала в църквата и който сега стоеше до един от прозорците, загледан към моравата навън.

Ловко си взе чаша с шампанско, докато минаваше покрай едно от момичетата, и бързо се приближи зад гърба на мъжа.

— На флората ли се любувате или на фауната? — измърка тя.

Мъжът се извърна учуден и се усмихна, след като установи, че това е тя, наклонила глава настрани, с мила усмивка и с широко отворени очи.

— Не забелязах никаква фауна навън — отговори той.

Джемайма погледна през прозореца и сви рамене.

— Може би няма. Понякога котките спят на терасата, когато слънцето е затоплило камъните. Преди имахме много зайци, които

пасяха тревата. Баща ми обичаше да си вади пушката и да ги обстрелва от терасата.

— Сигурно е странно да имаш толкова голяма градина. Прилича по-скоро на огромно поле, нали?

— Никога не съм имала друга. Честно казано, поддръжката е голяма досада. Всъщност имението сега ми изглежда доста малко и сбутано. — Тя отпи от шампанското си.

Мъжът се засмя.

— Така ли? Навярно се шегувате.

— Не. Къщата, в която живея в момента, е два пъти по-голяма от тази. И разходите по нея са два пъти по-големи, мътните да ги вземат.

Той отново се засмя.

— Трябва да ви заведа в моята родна къща. Шестима човека в една кутийка. А ни смятаха за снобарите на улицата, понеже терасата ни беше крайната и имахме по-голяма морава от останалите. Под голяма имам предвид около шест метра дълга.

Джемайма кокетно вдигна поглед към него.

— Много ми харесва акцентът ви. Откъде сте? От Бирмингам?

— Бирмингам ли? Направо заслужавате медал! Не можете ли да разпознаете ливърпулски акцент?

— Не, съжалявам. Не ме бива по акцентите на север от Глостър.

Мъжът я изгледа с вдигнати вежди.

— Би трябвало да ви е неудобно да си го признаете. В Кеймбридж научих, че невежеството не е нещо, с което човек може да се гордее.

Тя на свой ред го изгледа.

— Така, така, заяждате се значи. Грешите, като ме мислите за снобка. Не мога да избягам от произхода си и прекрасно съзнавам всички ограничения, които той ми налага. Както и да е, би трябвало да се държите мило с мен, в крайна сметка това е погребението на майка ми.

— Да, нямаше как да не ви забележа по време на службата. — Той леко наведе глава. — Позволете да ви поднеса съболезнованията си по този тъжен повод, лейди Калторп, както и искрените си извинения за импулсивните си думи.

— Добре, приемам извинението. — Джемайма внимателно се вгледа в него. Отблизо установи, че лицето му е доста красиво.

Тъмната му коса и кожа му придаваха агресивно мъжествен вид, но отблизо я порази волевият му орлов нос и дългите черни мигли над прекрасните му меки кафяви очи. Чувствената му уста бе твърде съблазнителна, особено когато говореше с такава привлекателна прямота. — Значи знаете коя съм.

— Разбира се. Човек не би могъл да избегне социалния ви живот. Явно сте превърнали ходенето по партита в изкуство.

— Вярно е — засмя се тя. — Обичам да излизам и да се забавлявам. Не разбирам защо всички си правят труда да се занимават с мен.

— Да видим — защото сте ослепителна, имате благородническа титла, богата сте и познавате всички важни хора. Всяка седмица сте във вестниците и в клюкарските списания. Мисля, че богатите и красиви млади жени, на които светът е в краката им, пленяват хората още откакто огромна флотилия поема през морета заради Елена от Троя.

Тя го изгледа изпод дългите си мигли.

— Досега никой не ме е сравнявал с нея. Умеете да си служите с думите. Как се казвате?

— Али. Али Гендулка.

— Али. Виждам, че се справяте доста добре, а съдейки по костюма ви „Прада“ и по часовника ви „Патек Филип“, явно сте се измъкнали от бедняшките квартали на Ливърпул...

— Не бих нарекъл Уитуърт Роуд бедняшки квартал.

— Не се съмнявам, че карате нещо много бързо и сребристо и имате модерен апартамент в Лондон. Все нещо, достойни за похвала.

— Усмихна му се. — Така и така сме тук, искате ли да ви покажа някои антики и картини? В трапезарията има оригинал на Стъбс.

Той я погледна леко изненадан.

— Не трябва ли да бъдете сред гостите?

— Мразя това. — Джемайма пресуши чашата си и я остави на дивана до прозореца. — Елате, сигурна съм, че ще си намерим нещо забавно далеч от този ужас...

Али се усмихна и взе още две чаши с шампанско.

— Щом настоявате.

— Така е.

Тя го поведе през тълпата, използвайки го като щит срещу онези, които знаеше, че дават мило и драго да се доберат до нея. Къде беше Хари? Потърси с очи широкия му гръб и буйната му руса коса, които познаваше толкова добре. Видя го, потънал в разговор с човека от кантората за недвижими имоти. Сигурно обсъждаха управлението на земите или нещо не по-малко досадно. Е, поне още известно време щеше да е зает.

— Насам — тихо каза тя и насочи Али през двойната врата в дъното на залата и навън в коридора. Отвори вратата на друга голяма стая. — Дневната — оповести и го пусна да мине покрай нея. Али ѝ подаде едната чаша с шампанско. — Благодаря.

Чукнаха се с високите тесни чаши и погледите им се срещнаха, докато отпиваха.

Джемайма наруши мълчанието:

— След смъртта на татко майка попромения малко интериора, така че ви моля да извините нейния стил ала мадам Помпадур.

Дневната беше почти агресивно женствена със загърнатите в тафта масички с украшения по тях и със снимките в рамки от сребро и от шлифован кристал. Мебелировката се състоеше предимно от антики от осемнайсети век, а гордостта на помещението бяха два шкафа с украса от позлатен бронз.

— Не използвахме тази стая често. Всъщност е прекалено голяма. Ние, момичетата, прекарвахме повечето време в задната дневна. Беше много уютна.

— Задната дневна? — изви вежди Али.

— Там или в детската. В детската имахме телевизор, а бавачката ни палеше огън през студените зимни следобеди и ни печеше филийки на него.

— С тостер е малко по-практично — отбеляза той и прокара пръсти по една от любимите фигурки на пастирки от майсенски порцелан на майка ѝ.

— Може би, но романтиката се губи. Елате. — Поведо го към задната част на стаята и отвори вратите към трапезарията. — След смъртта на татко я използвахме само в неделя и на Коледа. — Али влезе и бавно заобиколи огромната маса от полиран дъб. — Трябва да призная, че изглежда наистина впечатляващо със сребърните прибори и със запалените свещи. Ето там е картината на Стъбс, над бюфета.

Като деца я наричахме „конската картина“, но несъмнено е една от най-добрите му картини.

Али се обърна и погледна леко намръщен.

— Знаете ли, като дете си мислех, че само кралицата живее така. Никога не съм си представял, че обикновените хора също могат и биха го правили.

— Интересно, нали? — безгрижно подметна тя. — Всичките ми познати живеят така.

Надникнаха в библиотеката и в кабинета. След това се върнаха в салона. Джемайма го спря в един тъмен ъгъл до врата, тапицирана с плътно зелено сукно.

— Няма да ви показвам кухнята, сигурно сега там е пълна лудница.

— А стаите на горния етаж? Надявах се на пълна обиколка. — Той се приведе и леко докосна ръката ѝ, докато вземаше празната ѝ чаша.

Тя каза с дрезгав шепот:

— Всъщност долу има още една стая, която ми се иска да ви покажа преди това.

— Така ли? Къде?

— Ето тук — измърка, отвори вратата зад гърба му и изненадващо го бутна назад в мрака.

— Къде сме? — попита той, докато тя влизаше в стаята и затваряше вратата зад тях.

Джемайма дръпна шнурчето на осветлението и му показа какво има тук долу — голямо помещение с червени тапети и спуснати тежки зелени плюшени завеси. По стените висяха множество семейни снимки и стари литографии, а тоалетната чиния беше вградена в голяма дървена пейка успоредно на далечната стена, така че приличаше повече на трон.

— Мили боже! — ахна Али. — Дори тоалетната е колкото спалнята ми.

— Интересно наблюдение, скъпи. — Джемайма отново дръпна шнурчето и помещението потъна в мрак. Чу как чашите за шампанско звъннаха, когато Али ги остави долу. След това усети дишането му почувствено и по-близо. Обви шията му с ръце и го притисна към стената.

Той изстена с наслада. — Реших, че бихме могли да се опознаем малко по-добре — прошепна тя.

Притисна уста към неговата и усети как наболата му брада я драска по лицето. Той откликна незабавно, изпълнен със същото желание като нея. Целуваха се пламенно и жадно. Той усети вкуса на шампанското и съвсем лек дъх на цигари.

Тя почувства как той се възбужда, долепен до тялото ѝ, напрегна се в очакване и долови собствената си възбуда. Али притисна с ръка гърдите ѝ и тя бързо разкопча сакото си, за да му осигури достъп до тях. Въздъхна, когато той докосна дантелата на сутиена ѝ и после пъхна вътре хладния си пръст, за да погали зърното ѝ.

Джемайма отново се зае с устата му, нападна езика му със своя и проникна още по-дълбоко. Докато той галеше гърдите ѝ, цялото ѝ тяло пламна от възбуда и заради нередността на случващото се. Харесваше ѝ: красив непознат, съблазнен от нейната красота, покорен от нейната прямота и развълнуван също като нея от палавата им постъпка. Допаднаше ѝ, че и двамата са облечени и посягат само към онова у другия, от което се нуждаят, харесваше ѝ неистовото и отчаяно усещане, животинската нужда, която се криеше под елегантните им дрехи и под изтънчената им външност.

Пресегна се, разкопча панталона му с умело движение и извади члена му, който беше твърд като желязо и пулсираше топъл.

— Съжалявам, че се налага да го направя, обаче... — промърмори тя.

От вътрешен джоб на полата си бързо извади малко пакетче и го разкъса със зъби. Измъкна презерватива и му го постави.

— Тъкмо се наслаждавах на прелестната непосредственост на всичко — подразни я Али.

— Винаги съм подготвена, скъпи. Обичам да рискувам, но не чак толкова. — Отново го целуна и ахна, когато той я стисна за задника, вдигна я и я завъртя, за да я притисне към стената. След това, прегърнал я с една ръка, рязко вдигна полата ѝ с другата и потърси бельото ѝ. Нямаше.

— Нали виждаш... винаги съм подготвена... О, боже... — въздъхна тя и изстена тихичко, когато той пъхна пръстите си в нея и я погали с палеца си. След малко Али дръпна ръката си и Джемайма усети натиска на твърдата главичка на пениса му, а после и приятното

чувство, когато той проникна в нея, изпълни я цялата и я притисна плътно до стената с един силен тласък.

Тя се задъха, когато двамата се заклатиха и намериха ритъма, който им доставяше най-голямо удоволствие.

— Не спирай... да, точно така... О... мили... боже! — Джемайма се напрегна, за да го стисне здраво, когато той направи най-силния тласък, и го принуди да я целуне дълбоко. Али се отдръпна, за да я ухапе леко по шията и по рамото, изпаднал в плен на удоволствието, което тя му доставяше.

Ускориха темпото, а мощните му тласъци я блъскаха в стената. Няколко семейни снимки се откачиха и паднаха на пода. Тя почти не забеляза, понесла се по вълните на насладата, които се надигаха вътре в нея и я носеха към кулминацията на онова, което Али правеше с нея...

След секунда кулминацията връхлетя и двамата — най-напред Али, и веднага след това Джемайма, която се понесе към върха със сладостната мисъл, че той свършва.

Али все още беше вътре в нея, когато чуха някой да я вика:

— Джемайма? Джемайма, къде си?

— О, господи! — Тя бутна Али и закопча блузата си. — Сестра ми е. — Заоправя дрехите си и се провикна: — В тоалетната съм, Тара. Какво има?

— Търся те. — Сестра ѝ се приближи до вратата и събщи: — Викат ни в библиотеката. Адвокатите искат да прочетат завещанието на мама.

— Добре, добре, идвам. Дай ми пет минути.

— Ще се видим там.

Чуха как Тара се отдалечава по коридора. Спогледаха се в сумрака, с който очите им вече бяха привикнали.

— Много благодаря — каза с усмивка Джемайма. — Точно от това имах нужда. Никак не ми се иска да съм груба, но трябва да тръгвам.

Али вече се беше оправил, само приглади косата си и оправи възела на вратовръзката си.

— Няма проблем. И аз трябва да вървя.

— А, да, канех се да те попитам. Кой си ти всъщност?

— Аз ли? Не съм важен.

— Тогава какво търсиш тук?

Той ѝ се ухили широко.

— Ще разберете, ваше благородие. А сега ме извинете. Допускам, че е по-добре да не ни виждат заедно, затова ще се измъкна пръв. Благодаря ви. Удоволствието беше още по-голямо, понеже бе неочаквано.

После отвори вратата и изчезна.

Джемайма дръпна завесата и застана пред огледалото. Дори на сивкавата светлина, която проникваше в стаята, се виждаше, че лицето ѝ е зачервено и очите ѝ искрят. Пооправи се, доколкото можа без чантичката си с чудесата, и приглади косата си. Знаеше, че я смятат за красавицата на семейството. Като дете не беше нищо особено. А сега, почти трийсетгодишна, бе в разцвета си: със светла розово-бяла кожа, раздалечени сиво-сини очи над добре оформени скули, прав и тесен нос и достатъчно плътни устни, за да не се изкушава да си прави инжекции с колаген. Русата ѝ коса стигаше точно до раменете, а дългият бретон се спускаше красиво на една страна.

— Нищо не може да ме разведри толкова, колкото доброто чукане — промърмори тя. Усмихна се на отражението си. — А сега да видим точно какво отмъщение е измислила мама през всичките тези години.

3.

Тара Тревелян притича забързано по дървеното стълбище и пое по коридора, без да обръща внимание на прекрасните произведения на изкуството и на семейните портрети по стените. Бяха ѝ толкова познати, че бе престанала да ги забелязва.

Наоколо нямаше никого. Цялата прислуга беше долу и обслужваше гостите. Така се приближи до една врата в другия край на коридора, спря, заслуша се и после тръсна глава.

— Кой би могъл да е вътре? — прошепна тя, пое си дълбоко въздух, завъртя топката, отвори вратата и безшумно се шмугна вътре.

Стаята, в която се намираше, бе най-голямата спалня в къщата. Шезлонг, тапициран с кремава коприна и плюш, бе поставен примамливо в нишата до прозореца върху дебелия бял килим. До далечната стена имаше стъклена тоалетка ар деко от трийсетте години, отрупана с шишенца от шлифован кристал, кутийки за бижута и снимки в сребърни рамки... и, разбира се, голяма гарафа с „Чаена роза Тревелян“. През странична врата се отиваше в дрешника, а друга врата срещу нея отвеждаше в банята в стил ар деко в бяло и сребристо.

Тя знаеше, че тази стая е гордостта на майка ѝ. Чувстваше се странно тук без нея.

„Вече я няма — напомни си. — Въпросът е какво е взела със себе си и какво е оставила.“

Разбира се, бе невъзможно една мъртва жена да вземе нещо със себе си, но никой не знаеше какво е разпоредила майка им, преди да почине. В крайна сметка тя имаше на свое разположение цяла армия от покорни адвокати, готови да изпълнят всяко нейно желание, а и много обичаше да се меси в живота на другите.

Тара си спомни, че не разполага с много време до прочитането на завещанието, затова бързо се приближи до тоалетката. Върху стъкления плот имаше четири големи кутии за бижута. „Същински ад е да го чистиш! Горките камериерки, не се съмнявам, че им е стъжнила живота. Така... в коя кутия?“

Най-вероятно беше в една розова кожена кутия „Аспри“. Или пък във великолепното ковчеже „Фаберже“, купено от представител на фамилията Тревелян някъде през двайсетте години на миналия век от обедняла руска княгиня след революцията. Бялата кутийка „Картие“ не ѝ се струваше вероятен избор, но знае ли човек. Реши да започне от най-малката кутия — сърцевидната стъклена „Лалик“. Вдигна капачето и установи, че кутията е почти празна, с изключение на няколко пръстена с полускъпоценни аметисти и аквамарини.

Бързо се насочи към кутийката „Картие“. И тя като първата се оказа необичайно празна, с изключение на няколко накита без особена стойност. Разтревожена, Тара пресегна към кутията „Фаберже“. Същата работа. Къде бяха изчезнали бижутата? Още от дете бе гледала как майка ѝ отваря капачетата и отвътре се показват бляскавите скъпоценности — диаманти, смарагди, рубини, прелестно инкрустирани в сребро, злато и платина. Бижутата бяха слабостта на майка ѝ и макар застрахователите да настояваха най-скъпите от тях да бъдат на съхранение в банката, тя имаше още много, на които да се радва.

— Какво си направила с всичко, по дяволите? — промърмори Тара. — Къде са?

Обърна се към последната си надежда, розовата кожена кутийка. Не можеше да отвори капача. Беше заключен.

— По дяволите! — изруга. Мярна отражението си в тройното огледало. Страните ѝ бяха поруменели и сините ѝ очи — разтревожени. Прокара ръка през косата си и облиза устни. Беше свикнала с приливите на адреналин — може би затова беше толкова слаба, но този път беше различно. Усещаше как губи контрол.

— Стегни се, Тара — предупредително си промърмори тя. — Не допускай това да ти повлияе. Трябва да има логично обяснение.

Бързо подреди тоалетката във вида, в който я беше заварила, и се стрелна към вратата, поспирайки само колкото да огледа стаята на излизане. Дали щеше някога да стои тук и да се чувства така, сякаш майка ѝ току-що е излязла и ще се върне всеки момент?

Потръпна и забърза надолу по стълбите.

Събралите се в библиотеката бяха като от книга на Агата Кристи.

— Сякаш всеки момент ще бъде разкрито убийство — прошепна Джемайма, когато Тара влезе малко задъхана и седна до нея. Някой съобразително беше подредил столове от трапезарията на редички пред масивното бюро, принадлежало някога на дядо им, зад което сега важно седеше Виктор Голдблат, глава на „Голдблат Минденхол“, забол поглед в документите пред себе си.

— Или пък ще изключат някого от училище — тихо отвърна Тара и се намести на стола си.

— Ако вярваме на историята, скъпа, няма да си ти. Аз смених три различни девически училища, забрави ли?

— Още тогава те зовеше дивото. Сама ли беше в тоалетната? — Тара се втренчи в сестра си, която сведе поглед и се усмихна. — О, Майми, точно сега ли намери! Непоправима си. Къде е Попи?

— Един бог знае.

— Някой трябва да я намери. Не можем да започнем без нея.

— Ето я, в галерията за музикантите — посочи Джемайма дъбовия балкон в другия край на стаята — любимото им скривалище като деца. И наистина, Попи стоеше там и гледаше любопитно надолу към събралите се хора.

Тара въздъхна:

— Господи, нали няма да скочи? Днес е в ужасно състояние.

— Не ставай толкова мелодраматична. Разбира се, че няма. Мисля, че търси някого.

Двете сестри се спогледаха.

— Още някого ли... очакваме? — многозначително попита Тара.

— Съмнявам се. Обаче знаеш ли кой ще се появи! Да се надяваме, че не ни чакат други неприятни изненади, освен съдържанието на завещанието.

Виктор Голдблат погледна над стъклата с форма на полумесец на очилата си със златни рамки и се прокашля:

— Всички ли сме тук? Бих желал да започваме.

— Един момент — обади се Тара и махна на Попи. Сестра ѝ изглежда, преди да изчезне, за да слезе по тясното стълбище до първия етаж. Приблужи се към останалите със злоецо неуместен вид заради дългата си червена кадифена рокля и седна. — Вече сме готови.

— Много добре. Събрали сме се, за да прочетем последната воля и завещанието на Йоланда Маргарет Тревелиан. Присъстващите тук

днес са най-близките роднини и приятели на починалата, както и заинтересованите от процедурата.

Джемайма се озърна. Тук бяха обичайните заподозрени: преданите слуги на майка ѝ, различни служители от фирмата и от Локстън, Джералд, леля Дафни — „макар че един бог знае какво се надява да изкопчи. Мама я смяташе за безполезен паразит“, — а в дъното, облегнат на една от библиотеките покрай стените, стоеше Хари със скръстени ръце и с непроницаемо лице. Джемайма се сепна. Точно до него видя Али Тендулка, който при последната им среща я бе чукал сладострастно в тоалетната на долния етаж. Опита се да прикрие смайването си, когато видя съпруга си и последното си завоевание рамо до рамо. Хари не ѝ обърна внимание, но Али срещна погледа ѝ и се ухили. Тя го изгледа с нещо средно между многозначителност и укор. Какво търсеше тук, по дяволите? Щеше да го притисне веднага щом приключат, и да разбере. А междувременно Виктор беше започнал да чете:

— Аз, Йоланда Маргарет Тревелян, с ясно съзнание и бистър ум, заявявам последната си воля и правя своето завещание...

Сестрите слушаха какво им отрежда съдбата. Всяка от тях бе родена богата и привилегирована в прочуто семейство. Ставаше дума за тяхното наследство, това бе причината пресата да ги нарича „наследничките“. Часът на истината бе ударил.

Тара бе твърдо решена да надскочи онова, което бе получила с раждането си, и бе натрупала собствено състояние благодарение на изключително успешната си кариера като финансист. След това се бе омъжила за Джералд с неговото южноафриканско състояние, медийно портфолио и амбициите му да бъде медиен магнат. Какво повече можеше да очаква от завещанието на майка си? Не се нуждаеше от Локстън повече, отколкото от дупка в главата — предишната година Джералд беше купил огромно имение в Шотландия и старата къща плачеше за основен ремонт, — но това не ѝ пречеше да иска къщата. За нея бе от огромно значение майка ѝ най-сетне да я признае, като ѝ завещае имението.

Джемайма се размърда неловко след прочитането на уводните изречения. Съзнанието, че и Хари присъства, я правеше неспокойна. Но това бе негово право. В крайна сметка той ѝ бе съпруг и беше зет на Йоланда Тревелян. Истината обаче бе, че направо ѝ се свиваше

сърцето — за него това бе денят на разплатата. Най-сетне щеше да получи възнаграждението си, задето се е оженил за нея, задето бе допуснал Йоланда да наложи волята си. Старата вещица направо си умираше от щастие в деня, когато Хари и Джемайма оповестиха годеща си, а след като се ожениха, се стараше да напомня на хората за брачния им съюз възможно най-често: „Дъщеря ми, лейди Калторп, има очарователен дом, замъка Хърн. Знаете ли го? Доста е величествен...“. Още по-унизително за Джемайма, която намираще Хърн за точно обратното на „очарователен“; Несъмнено тъкмо Хърн с нескончаемата си нужда от пари бе причината, която задържаше Хари при нея.

Женитбата ѝ с него бе единственото нещо в живота ѝ, което тя бе направила в угода на майка си, и то ѝ се бе отблагодарило превъзходно. Сега ще види точно колко е зарадвала старицата. Хари също.

Попи нервно кършеше ръце в скута си. Детството ѝ в Локстън беше щастливо, не можеше да не го признае, и ѝ бе вдъхнало обич към странните викториански вещи, с които бе пълна къщата. Самата тя изглеждаше като извадена от времето на прерафаелитите. Гъстата ѝ тъмна коса се спускаше на къдрици, когато Попи не я изправяше със сешоара, кожата ѝ беше светла, устните — плътни, зелените ѝ очи бяха огромни. Само че въпреки привилегиите и удобствата, които дължеше на късмета си да се роди тук, тя не даваше пет пари за къщата. През целия си зрял живот се бе опитвала да се отърси от бремето на наследените си пари и от живота, който се очакваше да води. Чувстваше се притисната от богатството си, сякаш то ѝ пречеше да вкуси от приключенията в живота. Джемайма я мислеше за луда и Попи го знаеше. Сестра ѝ твърдеше, че с изключение на борбата за насъщния трите имат свободата да правят каквото си пожелаят, да отидат, където си пожелаят, и да бъдат, каквито си пожелаят.

Попи обаче знаеше, че Джемайма не съзнава факта, че каквото и да направи и където и да отиде, животът ѝ всъщност не се променя. Срещаше се с едни и същи хора и правеше едно и също. Непрекъснато се сбъдваха едни и същи очаквания — никакви изненади и предизвикателства. Животът бе предсказуем и гарантиран. Джемайма беше умна и интелигентна жена, която не бе постигнала нищо в живота си, защото не ѝ се налагаше — и това ѝ бяха причинили парите.

Попи погледна към най-голямата си сестра. Тара, от друга страна, сякаш живееше в най-лошия от всички светове. Бъхтеше се като добиче, като че ли бедността я дебнеше зад ъгъла, въпреки огромната ѝ заплата и семейното ѝ богатство, да не говорим за парите на Джералд. И кога намираше време да се наслади на лукса, който ѝ носеше това благополучие? Разполагаше с всички играчки на богатите: красива къща в Лондон, огромно селско имение в Котсуолд, красива бяла вила на един остров на Бахамите, огромен черен джип и мощен кабриолет за нея. Разполагаше с бавачки, помощнички, готвачи, шофьори, икономисти и градинари. Скъпи и изключителни аксесоари и дизайнерски тоалети пристигаха с такси стига само да пожелае. Шофьорите, масажистите, маникюристките и козметичките, които ѝ скубеха веждите, специалистът, който се грижеше за лицето ѝ, и диетологът ѝ — всички ѝ идваха на крак. Само гинекологът не преглеждаше Тара в дома ѝ.

Животът ѝ преминаваше сред заседания, крайни срокове, часове пред компютъра, срещи, телефонни разговори, дълги полети и от време навреме — по пет минути за самата нея или по час заедно с децата, колкото да им прочете приказка или да ги изкъпе.

„Все едно непрекъснато върти педалите и това я убива, но никога няма да спре — помисли си Попи. Вдигна уплашен поглед към адвокатата и още по-силно стисна ръце. — Страхувам се от онова, което пише в завещанието на мама. Но не като другите. Те се страхуват какво няма да получат, аз се боя какво ще получа.“

4.

— Божичко!

— Мамка му!

— Това е ужасно! — проплака Попи с пламнали бузи. Винаги говореше най-изискано от трите сестри, може би като реакция на поведението на Джемайма, която ругаше като каруцар още от четиригодишна.

Трите стояха в детската стая. Това бе най-логичното им убежище след прочитането на завещанието — тяхната лична територия далеч от останалите в къщата. Старото пиано, на което бяха свирили акорди и арпежи и се бяха упражнявали за изпитите си, още стоеше до стената, а до него имаше ноти на стойка.

Винаги бяха намирали убежище в тази стая. Обикновено тук Тара четеше някоя книга, излегнала се на килима пред камината и облегнала лице на ръцете си, вгълбена в четивото. Джемайма често си играеше с куклената къща или с колекцията си изключителни кукли Барби. Попи най-често свиреше на пианото или седеше до бюрото със скицника и с боите си. Докато не дойдеше бавачката и не им наредеше да се измият, да се облекат с белите роклички от органза, които майка им настояваше да носят, и да слязат долу за ежедневната ритуална семейна вечеря.

Родителите им ги чакаха в салона — баща им със смокинг, а майка им, накичена с бижута. Водеха учтив разговор на джин и тоник за възрастните и лимонада за момичетата, а след това отиваха в дневната за официална вечеря с четири блюда, поднесена им от иконом.

Всички се отнасяха към тази рутина с отмъстителна ненавист.

— Ние единствени от всичките ни познати нямахме търпение да заминем в пансион — каза Джемайма през смях, — за да се насладим на непосредствената и домашна атмосфера там.

Тук, в детската стая се държаха не принудено.

Джемайма се отпусна тежко в креслото, където седеше бавачката им и шиеше.

— Е, дъртата вещица все пак си отмъсти.

Тара застана до прозореца и се загледа навън със стегнати от напрежение рамене.

— Просто не мога да повярвам — промърмори тя.

— Правилно ли разбрах? — дивеше се Джемайма. — Оставя къщата на Попи?

— Цялата — едва-едва изрече Попи, застанала до камината. — Господи!

Тара обхвана главата си с ръце.

— Защо?

— Е, на нас с теб не ни трябват къщи, Тара — язвително отбеляза Джемайма. — Вече имаме предостатъчно.

— Но Попи не я иска! — провикна се Тара и се обърна със зачервени очи. — А аз я искам!

Възцари се мълчание, докато двете гледаха изненадани Тара и се стараеха да схванат чутото.

— И не става дума само за къщата — додаде Тара. — А за всичко в нея. Всичко. Всички мебели, картини, бижутата, порцеланът...

— Но ти имаш предостатъчно пари, за да купиш всичко в тази къща. Нищо от това тук не ти е нужно — тихо каза Попи.

— Не е там работата. — Тара седна на канапето до прозореца и протегна напред слабите си крака. — Не разбираш ли? Нямах представа какво ми струваше непрекъснато да се старая да спечеля одобрението ѝ. И двете не го разбирате, защото тя ви обожаваше. Ти беше непокорна, Майми, но мама ти се възхищаваше. Привидно не одобряваше, но всеки път, когато те изключваха, когато бягаше или името ти се появяваше по вестниците, понеже си се държала по възмутителен начин, на нея адски ѝ харесваше. Ти ѝ напомняше каква е била самата тя като млада. А после, когато се омъжи за Хари...

— Дъртата направо щеше да се подмокри от кеф — съгласи се Джемайма. — Само че ти беше нейната дъщеря мечта. Ти отговаряше на всичките ѝ изисквания. Виж се само — отличничка, завърши Оксфорд отново първа, най-младата жена в управителен съвет в Сити, имаш две прекрасни деца...

— Тя от нищо не беше доволна — тихо отбеляза Тара. Нервно си играеше с колието си. — Каквото и да направех, все не беше достатъчно. Може би, ако и аз като Попи се бях оказала на прага на смъртта, тогава щеше да ме обича.

— Не обвинявай мен, Тара! Не съм виновна за отношението на мама и на татко. Никога не съм искала да се разболявам. И никога не съм търсила обичта им — не и по начина, по който ми я показваха. Знаеш ги какви бяха. Парите бяха всичко за тях. Така и не разбраха, че не искам пари. И все още е така! Наистина ли смяташ, че искам Локстън? Ще се откажа от къщата. Ще ти я дам, ако я искаш, Тара. След като е толкова важно за теб.

— Не, не разбираш. Проблемът не е, че искам Локстън, а че мама не е пожелала да ми го даде. Нищо не е искала да имам. Затова ми е толкова трудно. — Тя се извърна, за да се отдалечи от прозореца — явно ридаеше, съдейки по потръпващите ѝ рамене.

— Поискала е да ми даде Локстън — тихо произнесе Попи, застанала до пианото, и прокара пръсти по пожълтелите клавиши от слонова кост. — Но не ми е дала онова, което наистина желая — свободата. Одобрението си за житейския ми избор. Уважението към моите ценности.

— О, боже, боже, боже! Това е ужасяващо трагично — провлечено изрече Джемайма. — Обаче според мен пропускаш главното. Мама може и да е решила да даде на малката Попи нещо повече, но в действителност се е отнесла еднакво и с трите ни. — Сестрите ѝ се обърнаха и впериха погледи в нея. — Не разбирате ли? Най-скъпото нещо в живота ѝ беше „Тревелиан“. Огромната семейна компания, изворът на цялото ни щастие, източникът на нашето богатство. И тя ни даде тъкмо „Тревелиан“... и на трите. А това е най-голямата ирония, понеже нито една от нас не го иска.

Попи учудено изгледа сестра си.

— Права си. Но ако е нещо толкова безценно, защо ще го дава на нас? Няма съмнение, че не може да ни се довери, всъщност не можеше да повери „Тревелиан“ на никого след смъртта на татко.

— Имала ли е избор? — сви рамене Джемайма. — На кого другото да я остави? В крайна сметка, само ние трите носим името Тревелиан.

Тара се обърна към сестрите си. Беше поруменяла и очите ѝ трескаво блестяха.

— Но старата кучка не се е задоволила с това, нали? В нейния свят никога нищо не е просто. Не е можела просто да ни остави компанията и толкова! Трябвало е да добави своето условие — противното извито жило на върха на опашката.

— Да. Трябва да призная, че това доста ме изненада. — Джемайма си спомни удивения шепот, разнесъл се в стаята, когато Виктор Голдблат бе добавил любопитното условие на Йоланда.

— Наистина не схванах — безпомощно призна Попи. Приблужи се, коленичи до стола на Джемайма и умолително вдигна поглед към нея. — Разбирам, че е нещо ужасно и че е свързано с... *нея*.

Джемайма сведе очи към по-малката си сестра и я погали нежно по косата.

— Много е просто, Попе. Получихме „Тревелян“. Само че има уловка. Не утроим ли продажбите в рамките на една година, губим компанията.

Тара изсумтя и гневно избърса мокрите си бузи с опакото на ръката си.

— Ето това не разбирам. Как е възможно да ни поставя такава невъзможна задача? Можем ли изобщо да се справим?

Джемайма я изглежда ледено:

— Защото ако не го направим, Джека ще получи всичко.

5.

Джемайма слезе по стълбите външно спокойна и овладяна както винаги, макар че вътрешно вреше и кипеше. Видя, че съпругът ѝ я чака в основата на стълбите. Зад него имаше портрет в цял ръст и естествена големина на Йоланда Тревелян, облечена с дълга, влачеща се по пода рокля, а на ушите, шията, китките и пръстите ѝ блестяха семейните бижута.

„Кучка — помисли си Джемайма, загледана в нереално съвършеното нарисувано лице. — Колко ли празно и безсмислено съществуване си водила, за да скроиш такъв номер на дъщерите си.“

Хари вдигна поглед, когато я чу да слиза.

— Готова ли си?

— За какво? — срязва го тя просто защото бе в настроение за кавга.

— Да си вървим у дома.

— Защо си мислиш, че ще се прибера в Хърн?

— Ами... няма ли?

Джемайма спря и го изгледа, а после се обърна и се огледа в огледалото с позлатена рамка отсреща.

— Ами, ще се върна. Всичките ми неща са в Хърн. Обаче веднага ще си събера багажа и ще се върна в Лондон.

Той я изгледа безстрастно.

— Ще останеш ли да пренощуваш?

— Не съм решила. Зависи кога се приберем.

— Добре. — Съпругът ѝ не каза нищо повече — просто чакаше и я гледаше, докато тя извади четката си за коса от чантата си „Мълбери Агинес“ и я прокара през русата си коса.

— Представа нямам къде ми е проклетата шапка — каза тя. — Свалих я, след като се прибрахме от църквата, и я сложих някъде. — Внезапно я прониза страх, когато си спомни какво бе сторила малко след като се бяха върнали от църквата. Дали се бе издала по някакъв начин? Погледна Хари, но той явно не бе забелязал нищо.

— Ще се появи отнякъде — успокой я той.

— Знам.

„Винаги е така — помисли си тя и изпита тъга. — Винаги си разменяме остроти и глупости.“

— Сигурно си адски доволен.

— От какво?

Джемайма се засмя безрадостно:

— Стига, скъпи. От какво! От хубавото ти малко наследство от милата ми покойна майка. Няма спор, не те е забравила, нали?

— Много съм признателен на майка ти за онова, което ми е завещала. Тя добре разбираше какво означава поддръжката на място като Хърн и че се нуждае от всяка възможна подкрепа.

— А аз явно не — изсъска Джемайма и се обърна, за да го погледне в очите. — Е, веднага ти казвам, че се нуждае, да му се не види. Онова място изсмука хиляди лири от моите пари. Забеляза ли изобщо, че аз не получих нищо от проклетото завещание?

— Струва ми се, че получи една трета от семейната компания, освен ако не съм заспал и не съм пропуснал нещо.

Жена му гневно махна с ръка.

— Това не е наследство, а противно изпитание. Типична черна шега от отвъдното. Гадно смущване в ребрата от пъкъла, където съм абсолютно сигурна, че се пържи майка ми в момента. Не искам да управлявам скапаната компания, искам само издръжката, която винаги съм получавала — а същото трябва да искаш и ти, ако съзнаваш кое е добро за теб и за Хърн. Сто хиляди лири и няколко картини може и да ти изглеждат доста, но и двамата с теб знаем, че няма да ти стигнат за дълго.

— Знам — отвърна студено Хари, — но въпреки това съм признателен. Ще намеря други начини да набавя останалото. Не разчитам само на теб и на твоите пари.

— Трудно ще ме заблудиш, скъпи. — Джемайма се завъртя върху мраморния под и отново се обърна към огледалото. — А сега да си вървим. Нямаме повече работа тук.

Запъти се решително към изхода, без да погледне назад, сякаш нямаше значение, че излиза от родния си дом може би за последен път.

Не се знаеше дали изобщо ще стъпи тук отново.

Пътуваха до Дорсет в същото студено мълчание, в което бяха пристигнали. Джемайма облегна глава на студеното стъкло на прозореца, наблюдаваше околността и се опитваше да проумее случилото се през този ден. Беше изтощена от бурните емоции и от огромния поток от информация, рукнал след прочитането на завещанието на майка ѝ.

„Тревелиан“. Прочутата семейна компания. Още от раждането ѝ внушаваха колко уникална и известна е „Тревелиан“. Понякога си позволяваше една еретична мисъл: „Такава суетня за сапун и парфюм!“. Само че не можеше да я задържи за дълго. Благоговението пред известната марка и към всичко, което символизираше тя, ѝ бяха здраво втъпнени, също като детските стихчета, и никога не би могла да се избави от тях.

Познаваше семейните легенди, както познаваше библейските разкази. Имаха си дори свое божество, Самюъл Тревелиан, създателя на семейното благоденствие с неговия кашмирен бизнес. Един ден съдбата отвела Самюъл в една бръснарница на „Пикадили“ и случилото се там променило неговия живот и живота на потомците му. На този ден се запознал с Джузепе Фарнезе — буен и импулсивен италианец от Тоскана, който не само бръснел и подстригвал клиентите си. Предлагал им и изключително силни ароматни масла за наслада на сетивата, Фарнезе изпитвал носталгия по своята родна Италия и си доставил есенции, за да му напомнят за нея. Не след дълго се отдал на страстта си да смесва есенциите и създал прекрасни аромати — пищни, разкошни и екзотични. Тревелиан веднага бил пленен от уменията на италианеца и му отправил предложение за бизнес. Фарнезе не можел да повярва на късмета си и приел начаса. Тревелиан закрил бръснарницата и я открил отново като изискан магазин, където се продавали създадените от Фарнезе аромати и скъпи аксесоари за дами и за господата — гребени от слонова кост, кристални шишенца и кожени куфари. Преименувал го на „Тревелиан“, но задържал италианеца да разработва аромати и да привлича клиенти. Голямото изложение през 1851 година поставило началото на големия успех на компанията. Точно от този успешен старт се нуждаели и след него бизнесът им процъфтявал.

„Дали изобщо се е досещал с какво се е захванал? — запита се Джемайма. — Дали си е представял, че след повече от сто и петдесет години компанията му ще бъде толкова успяла и известна по целия свят?“

Фирмата се предавала от баща на син и в началото на двацети век осъществила големия си пробив. Точно преди Втората световна война „Тревелиан“ пуснала на пазара аромата, който щял да очертае облика на компанията за сто години напред. С оглед прилива на патриотична гордост моментът бил напълно подходящ за появата на аромат, който да символизира всичко английско. Този аромат бил „Чаена роза Тревелиан“ — богат цветен букет, достатъчно деликатен за деня и достатъчно наситен за вечер. И дамите, и продавачките направо полудели по него, а търсенето на „Чаена роза Тревелиан“ се превърнало в мания. Нежният аромат навявал спомени за цивилизования живот в по-щастливи времена, за следобеден чай, селски морави и красиви млади жени, които карат велосипеди по алеите в провинцията. Говорело се, че войниците напоявали кърпички с аромата, за да могат в мизерните си окопи поне за миг да го вдъхнат и да се пренесат у дома, в сигурните и топли прегръдки на любимите си.

„Чаена роза Тревелиан“ се понесла по мощната вълна на популярността и се превърнала в класика. Имало и още много други аромати на „Тревелиан“, а също и одеколони за мъже. Но макар че всички те били успешни, натрупаното от компанията състояние се дължало на „Чаена роза Тревелиан“. В дните на славата си компанията „Тревелиан“ продавала в „Селфриджис“ и бързо се превърнала в най-популярната марка в универсалните магазини по цял свят, реализирайки безпрецедентни продажби в Ню Йорк. Говорело се, че това е любимият аромат на херцогинята на Йорк и на лейди Даяна Купър, дори звездата на нямото кино от двацетте години в Холивуд Глория Суонсън настоявала личните ѝ флакони с парфюм да бъдат изпращани в студиото. Кралица Мери отказвала да пътува без поне две шишенца от прочутия аромат.

„Чаена роза, чаена роза — разсеяно си мислеше Джемайма. — Странно каква голяма част от живота ми предопредели този парфюм. А въпреки това не мога да го понасям.“

Това бе ароматът на спалнята на майка ѝ, онова сатенено розово творение с неговите драперии, финтифлюшки, стъкленици и кристали.

Докато всички по света възприемаха с готовност деловото облекло и подплънките, храненето в лъскави ресторанти и кръстосването на света с реактивни самолети, без да ги е грижа за последиците, Йоланда и Сесил Тревелян водеха начин на живот, характерен за епоха отпреди петдесет години. Сесил управляваше компанията, а Йоланда — къщата. Нямаха деца, но сякаш по силата на някакво чудо на четирийсет Йоланда забременя с Тара. Веднага след това бе родила още две момичета, като Попи се роди, когато майка ѝ беше на четирийсет и шест. Беше решила, че менопаузата ѝ вече е настъпила, и едва в шестия месец беше разбрала, че е бременна.

Семейство Тревелян се разкъсва между съжалението, задето нямат синове, и радостта, че изобщо имат деца. Щяха да възпитат дъщерите си като силни по характер и преуспели жени, способни да управляват компанията, когато им дойде редът.

Родителите обаче забравяха едно — момичетата имаха свои мечти и желания. Четирийсетте години разлика във възрастта зееха като пропасть между родителите и децата, между майката, която бе старомодна дори за хора от собственото си поколение, и дъщерите ѝ, продукт на осемдесетте и на деветдесетте години.

„Кога се обърка всичко? — питаше се Джемайма. — Заради Джека ли беше? Тя ли беше проблемът? Ха! Само да бе толкова просто! Кого заблуждавам? Всичко се обърка още от самото начало. Така трябва да е. О, татко... защо? Защо трябваше да се случи всичко това? Искахме само да ни обичаш или да ни показваш, че ни обичаш. Толкова трудно ли беше?“

Ягуарът спря пред тежката каменна порта с красивите шестоъгълни къщички от двете страни и плавно се понесе по дългата алея. Джемайма си спомни кога видя къщата за пръв път. Беше на зазоряване. С Хари се прибираха от някакъв бал. Къщата се извисяваше, обгърната в мъгла, на фона на просветлялото небе. Изгряващото лятно слънце бе обагрило небето в розово и златисто и бе обляло древните стени и десетките тухлени комини с розова светлина.

— О, боже! — възкликна Джемайма. — Каква величествена къща!

— Всъщност е замък — подсмихна се Хари и се обърна към нея. Тогава беше влюбена в него, изпитваше чиста и вълнуваща обич, от

която ѝ прималяваше. Сега ѝ беше трудно да си спомни как се чувстваше тогава, защото отношенията им се влошиха.

Преди да осъзнае какво означава любовта всъщност, обичаше. Всичко бе като вълшебна приказка — като замъка, в който в края на разказа отвеждат героинята и тя живее там щастливо до края на дните си, — само дето беше само привидно. Истината беше, че Хърн беше огромно бреме, рай, способен да изсмуче силите на всеки, който живее там. И въпреки това Хари го обичаше със страст, каквато нито веднъж не беше показал към нея.

Колата спря пред къщата, чиито прозорци светеха в мрака. Вратата се отвори, предните стъпала се осветиха и икономката слезе, за да ги посрещне.

— Добре дошли у дома, лорд Хари. — После леко се поклони към Джемайма: — Ваше благородие.

— Здравей, Тери. — Тя студено мина покрай икономката и влезе във вестибюла. Тери винаги я бе ненавиждала. Всички я мразеха — цялата прислуга, която работеше тук, преди двамата с Хари да се оженят. Знаеше какво си мислят за нея: че е празноглава и вятърничава, че мисли само за мода, пари и за развлечения. Всички се прекланяха пред светлата памет на майката на Хари, покойната контеса, която била същински ангел — помагала на бедните, отваряла болници, събирала пари за болните и най-вече била предана на Хърн до последния си дъх.

„Е, да си гледат работата! Няма да променя начина си на живот, най-малкото пък заради пасмина болшевишки слуги.“

Джемайма изобщо не проявяваше интерес към ролята на господарка на замъка. Правеше необходимото и после по най-бързия начин заминаваше за Лондон и се връщаше към живота, който познаваше и в който се чувстваше сигурна.

Нима би могла да бъде щастлива в тази огромна, студена и тъмна къща заедно със съпруг, който я мразеше от дън душа? Не. Спомни си как в началото на връзката им Хари я бе довел в Хърн. Развеждаше я из къщата, когато се чу някакъв звънец. Остави я пред една картина на река Темза в Абингдън и ѝ каза да го чака там, веднага се връщал. След известно време тя се притесни от тишината и от сумрака и се зачуди къде ли е Хари и как ще го открие отново. Тръгна по коридора, но явно не бе завила където трябва и се озова в тясно и малко помещение,

опасано от заключени врати. Изведнъж къщата стана заплашителна. Джемайма се обърна и запристъпва обратно по пътя, по който беше дошла, хукна по коридора, премръзнала и останала без дъх, но отново се озова в напълно непознато място, където кракът ѝ не бе стъпвал.

— Хари, Хари! — провикна се почти разплакана. Къде беше той? След това прелетя през тежка врата, тапицирана със зелено сукно, и излезе на широката пътека над голямото мраморно стълбище. Хукна надолу и изпита облекчение от познатата обстановка. Откри Хари да разговаря с Гай в кабинета на управителя на имението. Винаги губеше представа за времето, когато двамата с Гай обсъждаха неотложните делови въпроси. Тя се хвърли в обятията му и той силно я притисна. Зарови лице в шията му и веднага се успокои, щом долови сладкия мускусен мирис — грубият му вълнен пуловер пазеше мириса на огньовете на открито и на борови иглички. Страхът я напусна. Отново се почувства в безопасност.

Вече познаваше Хърн много по-добре. Макар да имаше много стаи, в които никога не бе влизала, и цели крила, които бе обикаляла само веднъж, надали щеше да се изгуби. Но никога нямаше да забрави колко се изплаши през онзи ден, когато изгуби Хари. Когато беше в Хърн, Джемайма никога не успяваше да се освободи изцяло от този страх. Тъкмо затова нямаше търпение да се върне в Лондон.

Отиде направо в спалнята си. Това бе единствената стая в къщата, която Хари ѝ бе позволил да обнови и единствената в целия замък, където тя се чувстваше удобно. По-голямата част от помещението беше заета от огромното ѝ бяло легло. Каменните стени бяха шпакловани наново и боядисани в меко гипсово бяло, а гипсовите орнаменти по тавана бяха очертани с черно и превърнати в изразителен акцент. Плътни бежови плюшени завеси с огромни пурпурни шарки не допускаха студа, а ледените каменни плочи на пода бяха покрити със светъл вълнен килим от американска агава. Около него бяха пръснати плътни бели килимчета. В края на леглото чувствено се извиваше шезлонг, проектиран от Филип Старк. Джемайма бе получила правото да си избере най-хубавите старинни мебели в къщата.

Приседна за малко пред тоалетката си — семпла мебел от клен с апликации от палисандрово дърво и от ясен.

Беше в плен на смесени чувства. Днес бе погребала майка си. Днес бе научила за последния извратен номер, който старицата им бе скроила. Днес бе принудена да си представи какво би представлявал животът ѝ без солидната ѝ издръжка от „Тревелян“.

„Не! Това никога няма се случи! Няма да го допусна!“

Впери поглед в бялото си лице и в синьо-зелените си очи. Страх ли четеше в тях? Не бе възможно. Джемайма Тревелян рядко се боеше от каквото и да било. Тя се подиграваше с авторитетите и обичаше опасностите. Поемаше рискове, беше играч. Нали така?

Но да си представим за момент, че изгуби всичко. Да си представим, че изгуби независимостта, гарантирана ѝ от парите на „Тревелян“... какво щеше да ѝ остане? Живот в Хърн с Хари. Край с апартамента на Итън Скуеър, където да бяга. Край на пазаруването, на партитата, на вълненията. Може би пресата и медиите, които винаги бе презирала, щяха да изгубят интерес към нея и вече нямаше да се появяват колонки или огромни статии с описание на невероятния ѝ живот и на прочутите ѝ приятели. Или пък още по-лошо, може би щяха да пуснат изпълнени с престорено съчувствие материали за изпадането ѝ в немилост и щяха да публикуват нейни снимки, на които е с дрехи от миналия сезон и пазарува в някое село.

Потрепери.

Най-лошото от всичко беше, че ако всичко това ѝ бъде отнето, щеше да бъде дадено на Джека.

Злобната, омразна и презряна Джека, направила всичко по силите си да унищожи семейството им.

Джемайма сви юмруци. „Как е могла мама да го направи! Тя мразеше Джека повече от всички нас! Какво я е накарало да реши да ѝ даде «Тревелян»?“

Примигна срещу отражението си. „Но само ако се провалим“ — напомни си.

Айфонът ѝ звънна в чантата и тя го извади. На екрана светеше името на Тара.

— Здравей, Тара.

— Майми, къде си?

— В Хърн.

— Кога се връщаш?

— Тази вечер, струва ми се.

— Тази вечер? — Сестра ѝ беше притеснена. — Вече е много късно. Сама ли ще караш?

— Да, така смятам.

— Майми, не мисля, че трябва да го правиш. Денят беше изключително изморителен, не можеш да шофираш от Дорсет до Лондон, прекалено е.

— Знаеш как се чувствам на това място. Не мога да го понасям.

— Знам, скъпа... но наистина... можеш да се върнеш утре рано сутринта. Какво са още дванайсет часа? Ще прекараш повечето време в сън.

Джемайма си помисли за четиричасовото шофиране, което я очакваше, а после погледна в огледалото към примамващото легло отзад.

— Добре, ще остана до утре. Но рано сутринта заминавам.

— Добре. Затова ти звъня. Спешно трябва да се срещнем с борда на „Тревелян“. Повиках Виктор и екипа му, а също финансовия директор и главния счетоводител. Ще се съберем в заседателната зала утре следобед в четири. Можеш ли да дойдеш?

— Скъпа, за утре имам само процедура с кислород за лицето, която лесно мога да отменя. Ами ти? Твоят график не е малко по-натоварен, нали?

— Не се тревожи за това. Случаят е спешен. Роуз вече е отменила всичките ми ангажименти. Трябва веднага да се оправим с тази бъркотия.

— Веднъж да съм напълно съгласна с теб.

— Добре. Попи също ще дойде. Ще се видим в „Тревелян Хаус“ утре следобед.

— Дочуване, скъпа.

— Дочуване. Приятни сънища.

6.

Попи Тревелян стоеше насред хаоса в спалнята си и се чудеше какво да облече.

Беше разглежена от прекалено многото възможности за избор. И тя като сестрите си обожаваше дрехите, но ако Тара и Джемайма правеха своя избор при най-прочутите световни дизайнери, вкусът на Попи беше различен. Купуваше дрехите си от сергии по пазарите, от магазини за дрехи втора употреба, от антикварни магазини и от аутлети. Харесваше ѝ вълнението да се рови из купчини парцали и да открие някое съкровище.

„Каква искам да бъда днес? — запита се тя. Предвид факта, че отиваше в офис, може би щеше да е уместно да облече нещо добре ушито и в по-убити тонове. — Не, нагледах се на това вчера на погребението.“

Започна да рови в гардероба, да разглежда рокли, ризи, поли и панталони. Намери каквото търсеше: къси панталонки от туид, жизнерадостни и секси, с малки сладки обърнати маншети. Намери и яркожълто поло от седемдесетте, което да си отива с панталонките, и черна провиснала жилетка, която се закопчаваше с три огромни копчета отляво. И накрая избра лачени пурпурни ботуши до коляното с висок ток.

Облече се и се завъртя пред голямото си огледало. „Точно както трябва да изглежда една дама с имение“ — помисли си.

Засмя се на глас. Самата мисъл, че Локстън Хол и всичко вътре ѝ принадлежи, ѝ се струваше нелепа. Джемайма и Тара мислеха само за неща като мебели и бижута, а в главата на Попи се въртяха само глупавите практични подробности.

Какъв ли данък сгради щеше да дължи за викторианска готическа постройка с дванайсет спални? Не можеше дори да си представи.

Трябваше ли да плаща заплатите на прислугата? Икономката Алис работеше там още откакто бяха деца, а съпругът ѝ Тони винаги се

бе грижил за поддръжката на къщата. Имаше и чистачки, градинари и временно наети работници от селото. Каква застраховка трябваше да направи?

Тези глупави въпроси се въртяха в главата ѝ преди всички други. Но всъщност Попи знаеше, че никога няма да бъде тясно свързана с къщата, фактът, че я бе оставила на най-малката си дъщеря, която със сигурност не я искаше, беше само част от противоречивия характер на майка ѝ, същата като удоволствието, което вероятно бе изпитала, отнемайки къщата от Тара, копнееща за признанието на майка си, за отговорността да се погрижи за нещо скъпо на майка им. А пък Джемайма — тя сигурно не даваше и пет пари за къщата, но несъмнено не би имала нищо против още малко пари и семейните диаманти!

„Знам какво ще направя. Веднага щом вляза в залата с онези адвокати, просто ще върна Локстън. Не искам проклетата къща. През целия си живот съм се опитвала да избягам и да се отърва от семейното име и от всичко, което то символизира. Сега мама няма да успее да ме принуди да се върна.“

Грабна торбичката си „Диор“, затвори вратата на апартамента си и бързо хукна по стълбите. Единственото, което си бе позволила да купи с парите си, беше този апартамент в квартал, където не би могла да си го позволи, ако наистина беше бедна художничка, на каквато се правеше.

Винаги бе обичала лондонския Блумсбъри с неговата позападнала слава от времето на крал Джордж и с атмосферата, наситена с творчество и познания. Тук навремето са живели Вирджиния Улф, Дилан Томас и други литературни величия и кварталът беше пълен със стари книжарници и с антикварни галерии с офорти и литографии. Кварталът се намираще близо до Британския музей, до Британската библиотека и до болниците и сякаш тук се помещаваше интелектуалният елит на града. Само че бе изключително скъпо място за живеене. Затова Попи си бе позволила да бръкне в своя попечителски фонд достатъчно дълбоко, за да си купи мезонет на последния етаж на градска къща от епохата на крал Джордж на старинен площад около очарователна частна градина.

На горния етаж имаше просторно таванско помещение със стъклен покрив, от който влизаше обилна дневна светлина, затова

Попи използваше стаята за ателие. Смяташе, че то оправдава парите, които е похарчила, защото така можеше да започне да осъществява амбицията си да си проправи път в света, без да се налага да използва прочутото име на Тревелян.

Само че вече минаха четири години, откакто завърши Кралската академия по изкуствата, а така и не можа да реши какво иска да прави в живота. Не ѝ помогна мъчителната ѝ раздяла с Том, който ѝ беше гадже пет години — всъщност раздялата напълно задуши творческите ѝ способности.

Попи затвори външната врата зад гърба си и вдигна глава към небето. Дъждовните облаци от вчера бяха изчезнали и навън беше ясен пролетен ден. Реши да отиде до „Тревелян Хаус“ пеша. Не искаше да се качва на метрото в този красив следобед, а таксито се стараеше да не ползва често. С Том постоянно спореха по този въпрос.

— Какво ти пука? — питаше той вбесен. — Нелепо е да се оплакваш, че е скъпо, като знам колко пари имаш.

— Наистина е скъпо — отвърщаше Попи. — Освен това е вредно за планетата.

Той мърмореше недоволен, но не успяваше да промени решението на Попи. Не ѝ харесваше, че Том знае за парите ѝ. Беше успяла да го запази в тайна през цялото време в колежа, където се беше записала под името Попи Томсън. Двамата с Том бяха в един курс и тя го забеляза още в мига, в който той пристъпи прага на сградата. Привлече я самоувереното му и властно излъчване, освен това благоговееше пред неговата артистична чувствителност. Здравата хлътна по него, но се събраха чак през втория семестър, след като цяла нощ обикаляха из кръчмите в Кентиш Таун. Едва след като завършиха, тя му разкри истинското си име и факта, че струва няколко милиона долара.

След това връзката им се промени. Най-напред се изправи пред проблема, че го е лъгала — или поне, че не му е признала по-рано. След това дойде ред на студената реалност на богатството ѝ. Явно това сложи край на цялата предишна щедрост на Том. Изведнъж от нея започна да се очаква да плаща за всичко и не само това — вкусовете на Том също се промениха. Вече не му стигаше закуска в местното кафене. Прекрасната стара маркова риза, която Попи беше изровила на една сергия на пазара, вече не беше подходящ подарък за рождения му

ден. Той искаше нещо от „Пол Смит“ или от „Долче и Габана“ — в крайна сметка, тя можеше да си го позволи, нали така? Щастливата им и уравновесена връзка стана напрегната и неравна. Каквото и да правеше тя, той се дразнеше и се противеше, и непрекъснато се заяждаше с нея. Но въпреки това твърдеше, че я обича. Продължаваше да се люби страстно с Попи. Тя също продължаваше да го обича както преди. Постепенно обаче укрепна нейната увереност, че двамата нямат бъдеще заедно.

„Винаги съм знаела, че моите пари от «Тревелян» ще унищожат нещо красиво — помисли си тя с горчивина. — И точно така стана.“

Том не прие новината добре. Беше свикнал с лукса, който осигуряваха парите ѝ, точно както се бе опасявала тя, и не искаше да му ги отнемат. Накрая, след като се опита да я убеди да се върне при него, я нападна гневно:

— Ако толкова силно ненавиждаш собствените си проклети пари, защо не престанеш да хленчиш заради тях и не ги раздадеш?

— Да не мислиш, че не искам? — кресна тя в отговор. — Не е толкова лесно. Всичките ми пари са под попечителство и се контролират от адвокати според наставленията на родителите ми.

— О, горкичкото богато момиченце! — подигравателно рече Том. — Направо ми се къса сърцето за теб. Знаеш ли какво мисля? Че си скапана лицемерка. Можеше просто да зарежеш всичко това, ако наистина искаше. Само че ти обичаш да се преструваш, че си по-добра от другите, преструваш се, че презираш парите, а всъщност те си те чакат като огромно пухено легло, на което можеш да си полегнеш, когато стане напечено.

Думите му я пронизаха като нож, но Попи успя да запази спокойствие, само гласът ѝ леко потрепваше. Изправи се решително:

— Съжалявам, Том. Всичко свърши. Ако преди не бях сигурна, ти определено затвърди решението ми. Сбогом.

Това се случи преди повече от година. От общи приятели научи, че Том излизал с друга. Някаква американка на име Чандлър, Челси или нещо подобно. Изглежда, баща ѝ бил голяма клечка във Вашингтон и бил приказно богат, така че явно той си падаше по момичета с мангизи. Вероятно тя го правеше много щастлив, пръскайки щедро по него или просто заливайки го с шепи пари.

Попи заслужава замислено по стълбите на къщата си. Предишната седмица, когато научи новината за майка си, имаше чувството, че ще припадне. Това бе поредният удар след загубата на Том и след чувството, че творческите ѝ способности са пресъхнали. Запита се колко още може да понесе.

А ето че сега това невероятно завещание ѝ бе дало не само къщата, но и бизнеса. Колкото и зле да се чувстваше, щеше да мобилизира всичките си сили и да се справи.

С усещането, че се намира на прага на нещо непознато, тя излезе от елегантния старинен квартал и се запъти на запад.

7.

Лондон може и да бе един от най-скъпите градове на света, но Попи въпреки това го обичаше. Винаги когато го прекосяваше, се усещаше съблазнена от очарованието му. Да, беше шумен, мръсен и пренаселен, но имаше толкова богата история и бе толкова красив и бляскав, че няколко грозни сгради от стомана и бетон не можеха да отнемат привлекателността му.

Остави зад гърба си поизбледените прелести на „Блумсбъри“ и се запъти към по-охолената част на града. Заобиколи Оксфорд стрийт с тълпите туристи и купувачи и зави към Мерилебън с изисканите магазинчета и бутици и с модерните барове и ресторанти. Мина покрай Харли стрийт и Уимпоул стрийт и пресече Оксфорд стрийт почти на Марбъл Арч. Вече вървеше към „Мейфеър“, където всяка кола беше огромен джип, лъскав черен даймлер или наперено порше и където улиците като че ли миришеха на пари. Попи нямаше усещането, че принадлежи към тази среда, но сякаш не биеше толкова на очи. Наоколо се мотаеха хора с банкови сметки поне колкото нейната, които се чудеха за какво да похарчат пари днес.

„Тревелаян Хаус“ се намираше в изключителна част на „Мейфеър“ непосредствено преди „Пикадили“. Тук се намираха магазините, посещавани само от познавачи. Тук се намираха и галериите, които продаваха стари майстори, прекрасни персийски килими, окачени като картини заради съвършената си изработка, бижута, блестящи на витрините на най-скъпите магазини в света. На съседната Бонд стрийт бяха имената от модния свят: „Шанел“, „Тифани“, „Гучи“, „Версаче“, „Прада“, „Ралф Лорън“, „Аспри“ и много други. На по-дискретните улочки в „Мейфеър“ луксозни бутикови хотели се гушеха редом до магазините, обслужващи изключително богатите. Тук се намираше и „Тревелаян Хаус“, сърцето на империята „Тревелаян“, една от последните прочути марки на луксозни стоки, все още в частни ръце.

Магазинът се намираше на приземния етаж — красиво помещение, където в орехови витрини бяха изложени множеството аромати, сапуни, масла и аксесоари. Полираните дъски на пода бяха застлани с ярки турски килими, а кожените кресла и ниският диван осигуряваха отмора за клиентите, докато се опиват от прекрасните аромати на „Тревелян“ и правят избора си. Лампи и старинни огледала създаваха ненаатрапчива и приятна атмосфера.

На горния етаж се намираха старите работилници, където ароматите се създаваха ръчно. Сега всичко бе преместено във фабрика в Средна Англия, където шишенцата биваха пълнени и пакетирани на поточни ленти, а после ги подреждаха в кашони и ги разпращаха по цял свят.

Магазинът бе точно какъвто си го спомняше Попи. Той никога не се променяше — беше все така прецизно изискан и отморяващо тих като клуб за джентълмени. Тя надникна вътре, преди да се отправи нагоре към офисите на „Тревелян“, където всъщност беше центърът на събитията. Колкото и важна да бе компанията в живота ѝ, Попи я бе посещавала само няколко пъти, най-вече като дете, когато майка им ги водеше на покупки.

Влезе в рецепцията и забеляза масления портрет на Сам Тревелян с висока яка и черно сако. Срещу него имаше по-модерна маслена скица на баща ѝ с извити надолу крайчета на устните. Не изглеждаше щастлив от факта, че е наследил богатството на Самюъл.

„Той никога не изглеждаше щастлив — тъжно си каза Попи. — Дали двамата с мама вече са заедно?“

Изпита болезнена нежност, докато гледаше лицето на баща си. Може и да не беше идеалният баща, но въпреки това го обичаше. Най-ранните ѝ спомени бяха за това колко е отчужден и недостъпен. Известно време като съвсем малка си бе мислила, че бавачката е истинската ѝ майка, а родителите ѝ са собственици на къщата, с които трябва да се държи мило. Разбира се, много скоро бе разбрала, че Сесил и Йоланда са истинските ѝ родители, но години наред бе получавала от тях съвсем малко обич в сравнение с обичта на бавачката. Положението бързо се промени, когато Попи се разболя. Оттам нататък тя им стана любимка и се радваше на много повече внимание от страна и на двамата си родители. Сесил не даваше израз на чувствата си, но силно обичаше дъщеря си. Тя също го обичаше и

му вярваше. Той се превърна в нейна опора, когато отношенията на момичетата с Йоланда станаха напрегнати по време на пубертета им.

Докато съзерцаваше портрета му, Попи си каза, че истинският му провал бе, че не успя да предотврати разединението на семейството. Не успя да ги спаси от Джека.

Приблужи се към рецепцията. Служителката изви вежди:

— Да? — каза ледено и огледа късите панталонки на Попи и лачените ѝ ботуши. — С какво мога да ви помогна?

Попи свали слънчевите си очила.

— Аз съм Попи Тревелян. Мисля, че ме очакват.

Служителката скочи на крака и се изчерви.

— Да, да, разбира се, добре дошли, госпожице Тревелян. Лейди Калторп и госпожа Пиърсън вече са тук. Последвайте ме, моля, ще ви заведа до залата.

Попи я последва по дълъг коридор и влезе в заседателната зала. Тара седеше в единия край и разлистваше някакви папки, а Джемайма стоеше до прозореца и тихо говореше по телефона, който бе притиснала към ухото си. Виктор Голдблат ровеше из някакви документи в куфарчето си, а останалите адвокати и директори седяха, пиеха кафе и разговаряха тихичко помежду си. Попи забеляза един поразително красив млад мъж, който помнеше, че разговаря с Джемайма след погребението. Значи работеше в „Тревелян“.

Тара вдигна поглед.

— Скъпа, вече си тук. Прекрасно. Можем да започваме. Искаш ли вода, кафе или нещо друго?

— Не, благодаря. — Тя остави чантата си върху масата и потъна в един стол.

— Веднага щом Майми приключи разговора си, можем да започваме — заяви Тара, изправи се и размести някакви документи. Изглеждаше дискретно шик както винаги. Днес беше с черна тясна вълнена пола на „Алберта Ферети“, която само жена с фантастични крака можеше да си позволи. Беше я съчетала с черни обувки с висок ток на „Шанел“ и с кремава копринена блуза със съвсем малки подпльнки, които правеха силуета ѝ волеви и делови.

На Джемайма, от друга страна, явно ѝ беше писнало от официалното облекло и носеше тъмни джинси „Пол енд Джо“, кашмирена фланелка на райета, тъмносиньо яке на „Ив Сен Лоран“ и

огромни слънчеви очила „Том Форд“. У нея се усещаше някакво напрежение, което сякаш подсказваше, че нещо не е наред. Приключи разговора и пушна телефона в чантата си.

— Добре — обърна се тя към масата. — О, вече си тук, Попи. Чудесно. Може би не е зле да започваме. Тази сутрин шофирах чак от Дорсет, така че да побързаме.

— Много добре — обади се обиграно Виктор Голдблат и я изгледа над стъклата на очилата си. — Моля, седнете, лейди Калторп, и започваме.

Трите сестри се настаниха една до друга от едната страна на дългата маса с лице към облечените с костюми мъже със сериозни лица от другата.

Един от по-възрастните мъже, когото Попи също бе мярнала на погребението, се прокашля и подхвана:

— Опасявам се, че нямам удоволствието да познавам добре дамите. Познавам госпожа Пиърсън — кимна той на Тара, — но не и вас, лейди Калторп, нито пък вас, госпожице Тревелян. Затова ми се струва, че е добре да ви представя присъстващите. Разбира се, познавате Виктор Голдблат, президент на „Голдблат Минденхол“, който от много години работи с „Тревелян“. Фирмата умело ни представя и ни съветва от дълго време. С него е Али Тендулка, много талантлив млад адвокат, който неотдавна се е присъединил към „Голдблат Минденхол“ и когото с радост приемаме в екипа си.

„Значи това е той — каза си Попи. — В крайна сметка не е от компанията.“ Забеляза, че Али Тендулка поглежда към Джемайма, която сякаш изобщо не забелязваше присъствието му.

По-възрастният мъж продължи да представя колегите си. Когато чуваха името си, всеки от тях кимваше и промърморваше няколко думи.

„Прилича на война между половете — помисли си Попи. — Типичната заседателна зала, пълна с мъже.“

— Чудесно е да се запознаем с всички вас — заяви Джемайма с равен глас, но сестра ѝ знаеше, че това предвещава неприятности. — Само че кой сте вие, по дяволите?

— Разбира се, разбира се, трябваше веднага да ви се представя. Аз съм Дънкан Инглис, управителният директор на „Тревелян“.

— Главният? — изгледа го Джемайма.

— Да, скъпа моя. За мен е чест да направлявам тази прекрасна стара компания през последните две десетилетия — усмихна се той снизходително на Джемайма. — Надявам се да прецените за уместно да не мътите водата и да ми позволите да остана на кормилото на скъпия стар кораб, както би желал баща ви.

— Е, господин Инглис, не се съмнявам, че както вече прекрасно сте се осведомили, майка ни не е искала това, следователно корабът вече си има нов капитан. По-точно трима. Затова най-добре ще е да забравите за всякакво направляване и да ни кажете точно какво става тук, защото аз поне държа да узная защо, за бога, като гръм от ясно небе от нас се иска да поемем управлението на компания, която уж се развива толкова добре при сегашното си управление!

Попи прехапа устни, защото осъзна, че сестра ѝ е изразила с няколко изречения онова, което притесняваше самата нея, откакто бе прочетено завещанието.

Тара отправи на Джемайма предупредителен поглед.

— Случилото се бе доста силен шок за всички ни — спокойно заяви тя. — Доколкото разбираме от условията в завещанието на майка ни, сега ние трите заедно сме президенти и изпълнителни директори на „Тревелян“.

— Точно така — обади се Виктор.

— Веднага ми хрумват няколко въпроса и не на последно място какви са нашите финансови пасиви от това наследство...

— Тук е счетоводителят на компанията — прекъсна я Инглис. — Сигурен съм, че той ще отговори на всичките ви въпроси.

— Не съм специалист по данъка върху наследствата — каза Пол Гланвил с напрегнат вид. — Занимавам се най-вече с ежедневното финансово състояние на „Тревелян“... — заглъхна гласът му под натиска на изпълнения с очакване ядосан поглед на Джемайма.

Тара изгуби търпение:

— Вижте, всички знаем, че има пролуки за данъка върху капиталовата печалба за реструктуриращи се предприятия. Убедена съм, че съществуват многобройни начини за реорганизиране на капитала с цел повишаване на ефикасността. Въпросът ми обаче е дали компанията е смятана за част от имуществото на майка ни или не.

За видимо облекчение на Пол Гланвил Виктор Голдблат се приведе напред, за да отговори:

— За личните дела на майка ви се грижеше Себастиан Фенуик. Той ще се присъедини към нас по-късно. Вече обсъдих въпроса със Себастиан и той ми каза, че данъците няма да бъдат проблем в случая. Обясни ми, че нужните попечителски дружества и офшорни холдингови компании са основани още преди години, за да може финансовите задължения да бъдат сведени до минимум. Освен това вие и сестрите ви от доста време сте директори в „Тревелян“.

— Така ли? — удиви се Джемайма.

— Точно така. Получавате годишна заплата, дялово участие и премии. Всяка от вас се е присъединила към борда на „Тревелян“ на двайсет и първия си рожден ден.

— Имате предвид онзи лист, който татко ме накара да подпиша в библиотеката? — попита Попи. Изглеждаше объркана. — Той не спомена нито дума, че ще ставам директор на компанията.

— Нито пък аз — намръщи се Джемайма. — Каза, че е, за да мога да си получавам парите, а не че ще бъда директор.

— Аз знаех — тихо каза Тара. — Аз поне знаех, че съм директор. Наложих се да ме уведоми, когато станах партньор в „Кързънс“. Трябваше да знам какво е дяловото ми положение, за да мога да заявя евентуален конфликт на интереси.

— Знаела си и не си ни казала? — обърна се Джемайма към сестра си.

— Е, знаех за себе си... Не бях сигурна за вас. Освен това какво значение има? Според мен е просто стандартна процедура за намаляване на данъчната тежест и за улесняване на пътя на парите на „Тревелян“ към нас. Не съм подозирала, че това изобщо ще бъде от някакво значение.

— А какво си мислеше, че ще стане след смъртта на мама и на татко? — попита Попи.

— Не знам — трепна гласът на Тара. — Явно съм оставила на тях да вземат решенията. В крайна сметка те изобщо не се съветвах с мен и не ми казваха нищо за компанията.

Джемайма забодя поглед в масата и заяви:

— Не знам как се чувствам от факта, че съм била директор, без да го знам.

— Родителите ви не искаха да ви натоварват с всекидневните проблеми, свързани с дейността на една компания — обади се Инглис,

явно доволен от това, че напереният гребен на Джемайма бързо беше оклюмал.

— Е, сега доста ме натовариха — срязва го тя. — В действителност, господин Инглис, на нашите плещи пада отговорността да увеличим продажбите на „Тревелян“, и не просто да ги увеличим, ами да ги утроим за една календарна година, иначе кранчето ще пресъхне. Просто така. Затова искам да разбера точно в какво положение се намира „Тревелян“. Пред каква планина сме изправени?

Инглис погледна финансовия си директор, който се прокашля и се изправи.

— Дами, аз съм Саймън Вести и ще ви запозная набързо с финансовото състояние на „Тревелян“. Може ли да намалим осветлението, моля?

Намалиха осветлението. По задната стена гладко се плъзна дървен панел и се показва плазмен екран, който веднага светна. Името „Тревелян“ се появи, изписано със запазения златен вълнист шрифт на фирмата на тъмносин фон, и се разнесе романтична цигулкова музика.

„Тревелян“ — чувствено изрече женски глас с американски акцент, — дом на разкошните ухания вече повече от сто и петдесет години.

Последва кратко филмче, което с обич се спря най-напред на магазина в „Мейфеър“ и неговия изискан вкус.

„В продължение на десетилетия познавачите идват в «Тревелян» за най-разкошните ухания и за най-изключителните аксесоари в света — измърка гласът. — От създаването си в една бръснарница на «Пикадили» през 1848 година до днешната история на международния си успех... — последваха кадри от щандовете на «Тревелян» в прочути магазини в Лондон, Париж, Ню Йорк и Токио, — «Тревелян» винаги е синоним на високо качество. Предпочитана от царски особи и от звезди, марката е една от най-признатите и ценени в света на лукса.“

На обикновен син фон се появи шишенце с „Чаена роза Тревелян“. Дикторката поде историята на парфюма и на дългия му живот като любимо ухание в цял свят.

— За бога, спрете тази щуротия! — скочи на крака Джемайма. Някой изключи филма и лампите светнаха. — Да не мислите, че не знаем тези глупости? Набиват ни ги в главите още от раждането.

Инглис се усмихна и направи помирителен жест.

— Лейди Калторп, моля ви да запазите спокойствие. Просто исках да разберете, че и ние, сегашният управителен съвет и съветът на директорите, познаваме и разбираме марката не по-зле от вас. Искам да ви уверя, че тя е в сигурни ръце и че ние ще направим всичко по силите си, за да може продажбите да продължават да растат. Разбира се, увеличението, за което споменахте, е... хммм... ами, няма да го увъртам... амбициозно е. Би било паметно постижение за всички нас. Но аз съм убеден, че ще съумеем да го постигнем и че „Тревелян“ ще остане в частни ръце още много години. Ако позволите на Саймън да продължи, той ще сподели с нас отлични резултати.

Тара усети, че Джемайма няма да търпи повече глупостите на Инглис, затова побърза да се изправи.

— А сега, господа — хладно изрече тя, — надявам се, не възнамерявате да ни подценявате.

Настана мълчание, а бизнесмените се спогледаха.

— Какво искате да кажете, за бога? — Вдигна поглед Инглис към двете сестри с вдигнати вежди и с лукаво изражение.

— Не знам какво точно ви е известно за нас, но аз съм партньор в „Кързънс Прайвит Екуитис“. Управлявам портфолио на стойност милиарди лири. Свикнала съм да анализирам компании и техните пазари, да се доверявам на инстинкта си и да залагам на победители. Затова „Кързънс“ е един от водещите мениджъри на хеджингови фондове в света. Със сестрите ми сме тук днес, за да получим ясна представа за състоянието на „Тревелян“. Всички знаем, че майка ни не би искала от нас да повишим продажбите на компанията с астрономическа цифра, ако всичко беше наред. Искам да науча каква е равносметката и настоявам да го науча веднага. Ясно ли е?

Тара седна изискано и вдигна очаквателно глава. Джемайма последва примера ѝ — седеше, вперила в директорите най-сполучливия си леден поглед. Дънкан Инглис изглежда се чувстваше неловко.

— Разбира се, госпожо Пиърсън — каза той и се прокашля. — В такъв случай ще помоля Иън да докладва продажбите.

— И никакви презентации на „Пауър Пойнт“, ако обичате — промърмори Джемайма. — Просто ни кажете.

— Да, да, разбира се. Така... — Той размести листовите пред себе си и неспокойно опипа възела на вратовръзката си. — Така, добре, размерът на продажбите тази година изглежда е... хм... продължава тенденцията, забелязана предишната година... по отношение... хм... ами... продажбите в страната... следват тенденция на спад с всяка следваща година, а продажбите в чужбина също са пострадали вследствие на стойността на лирата спрямо другите основни валути. Затова... ами... като цяло картината в момента е... разочароваща.

— Колко разочароваща? — остро попита Тара.

— Не регистрираме загуби, нали? — попита Джемайма невярващо.

Иън Кендал разлисти още някакви документи.

— Мммм... не. Не, не регистрираме загуби, обаче... ще трябва да направим още значителни съкращения, вероятно в оперативните и административните разходи и ако... ами... ако искаме да останем в играта.

Настана продължително мълчание, докато сестрите асимилираха новината.

— Извинете ме — тихо се обади Попи, — не разбирам нищо от бизнес. Да не би да казвате, че положението е лошо? Че „Тревелян“ вече не се продава добре?

— Така изглежда, Попи — каза Тара. — Трябва да прегледам цифрите подробно, но съдейки по езика на нашия директор по продажбите, човек не слуша такива приказки, ако всички черешки са си на тортата.

Някой се раздвижи от страната на масата, където седяха членовете на борда. Али Тендулка се облегна на стола си.

— Може ли да ви прекъсна за секунда?

Всички погледи се насочиха към него. Остави ги да го гледат доста дълго. Тъмните му кафяви очи за миг срещнаха изненадания поглед на Джемайма — и двамата знаеха, че тя нарочно го избягваше, но сега бе принудена да му обърне внимание.

— Господа — започна той, — когато Виктор ме привлече да работя за „Тревелян“, си направих труда да проведа доста подробно проучване. Наистина подробно. Запознат съм много добре със състоянието на тази компания и ви предлагам да престанете да

зablуждават дамите и да започнете да ги въвеждате в ситуацията. Защото ако вие не го направите, ще го сторя аз.

Напрежението в залата се покачи с няколко степени, когато всички осъзнаха думите на Али. Сестрите се спогледаха. Само Тара изглеждаше спокойна и невъзмутима. Джемайма бе смаяна, а Попи — изплашена. Инглис свали очилата си и ги изтри с мек плат.

— Много добре. Няма да увъртаме, дами... напоследък „Тревелиан“ има трудности. Всъщност вече от няколко години регистрираме спад. Още докато баща ви беше начело на компанията, стана ясно, че светът се променя и че обръща гръб на „Тревелиан“. Сега положението е още по-лошо. Майка ви направи всичко по силите си, за да задържи компанията на повърхността, а и на световния пазар все още има добри места за бизнес, но тук печалбите спаднаха с четирийсет процента през миналата година. Можем да продължим да снабдяваме основния си пазар, но както стоят нещата, едва ли ще получим по-нататъшно развитие. При това положение марката е почти мъртва.

— Мъртва ли? — повтори Джемайма.

— Какво точно означава това? — настойчиво попита Тара. — И как компанията е успяла да издържи толкова дълго, ако е западала още когато е била управлявана от баща ни?

— Много просто. „Тревелиан“ притежава щандове в някои от най-престижните магазини за търговия на дребно по света. Разпродавахме ги един по един, когато се нуждаехме от приток на свежи пари. Затова вече няма магазини „Тревелиан“ — с изключение на този, над който се намираме в момента, разбира се. Осъществихме и значителни съкращения на разходите в централата и във фабриката.

— Но въпреки това... — смръщи се Тара и почука с писалката си по тетрадката. — Но винаги е имало достатъчно пари за акционерите? Достатъчно пари за нас? Майка ни изобщо не ни е намеквала, че финансовите ни интереси, свързани с „Тревелиан“, може да се окажат застрашени.

— Майка ви се постара издръжките и дивидентите ви да бъдат редовно изплащани — сериозно отбеляза Дънкан. — Дори когато компанията трудно можеше да си го позволи. Освен това подозирам, че тя се е освободила и от съществени лични авоари — някои инвестиции и имоти тук и в чужбина. Бижута и мебели.

Тара изглеждаше шокирана, но нищо не каза.

Джемайма беше пребледняла и ръцете ѝ трепереха.

— И кога точно възнамерявахте да ни обясните всичко това, ако Али и Тара не го бяха изтръгнали от вас насила? Каква е вашата роля за този упадък? — извиси глас тя. — Нуждая се от отговори, по дяволите!

— Майми, запази спокойствие, моля те. Не виждаш ли какво е направила майка? Ще поговорим за това по-късно. Преди това обаче искам да науча колкото може повече за положението ни в момента. — Тара посочи Саймън Вести с писалката си „Монблан“. — Вие можете да започнете пръв. Искам пълен доклад за настоящия персонал, за продуктовите разходи, продажбите, маркетинговите разходи и маркетинговия анализ. И ако не разполагате с всичко това подръка, ще поискам изчерпателният анализ на цялата компания да ми бъде изпратен най-късно до утре на обяд. Ясно?

Мъжете кимнаха. Деловият ѝ тон ги бе направил хрисими.

— Добре. Тогава да се залавяме за работа.

8.

— Къде ще отидем? — Попи се загърна по-плътно с жилетката си срещу хладния пролетен вятър, който духаше по Мейфеър стрийт. Трите сестри стояха на тротоара пред „Тревелиан Хаус“.

— У нас, най-близо е — каза Джемайма. — Можем да вземем такси.

— О, мамка му! — изруга Тара, когато погледна блекберито си. — Роуз ми е звънила и ми е пратила безброй имейли. Трябва да се върна в офиса.

— Не, Тара, не можеш просто да ни зарежеш — сопна ѝ се Джемайма. — Трябва да се справим с това, и то веднага. Не чу ли какво казаха вътре? Положението е сериозно!

Тара безпомощно впери поглед в сестра си.

— Знам, че за теб най-важното нещо в живота е дали си успяла да се наредиш на първите места в списъка за поредната чанта на „Бъркин“, но някои от нас наистина работят за прехраната си, така че имам сериозни отговорности другаде. Трябва да вървя. А и наистина няма за какво толкова да говорим, докато не ми осигурят пълната информация за компанията.

— Сещам се за няколко неща, които бихме могли да обсъдим — рязко заяви Джемайма на сестра си. Стрелна я с предупредителен поглед, който ѝ казваше да не залага на старшинството. Може и да бе най-голямата, но Джемайма бе роден водач. Острите забележки и сарказмът ѝ се удаваха съвсем естествено и тя нерядко прибягваше до остроумието и до острия си език, за да постави сестрите си на мястото им. Тара може и да имаше блестящ ум, Попи да беше надарена художничка, а Джемайма да беше красавицата. Обаче не бе празноглава. Искаше да бъде единствената красавица с остър ум. Може и да не бе най-добре образованата сестра, но по интелигентност не им отстъпваше с нищо.

Тара въздъхна, закопча палтото си „Миу Миу“ и пъкна блекберито в чантата си.

— Не искам да се караме. Едно е сигурно — трябва да сме единни. Достатъчно хора са против нас, няма нужда и ние да ставаме част от тях.

— Какво искаш да кажеш? — уплашено попита Попи и огромните ѝ зелени очи се разшириха. — Кой е против нас?

— Никой, никой. Хайде, Попе, ти идваш у дома с мен. Ще си направим чай и ще се опитаме да осмислим всичко това. — Джемайма стисна ръката на сестра си.

— Добре, ще поговорим по-късно. Има вероятност да се прибера навреме, за да видя децата. После ще трябва да наваксам с пропуснатото днес. И след това ще ви се обадя. — Тара видя едно такси да се приближава към тях и без изобщо да се поколебае, махна на черната кола и им подвикна: — Довиждане!

Апартаментът на Джемайма на Итън Скуеър беше любимото ѝ място. Тук се чувстваше напълно у дома си и съвсем отпусната.

Беше го купила скоро след като завърши училище в Гъцаад, идеята за което беше на майка ѝ и тя се бе подчинила поради заплахата, че иначе ще изгуби издръжката си. Макар да хленчи ужасно заради напускането на Англия, в Швейцария отначало ѝ харесваше, ходеше на ски и усвояваше различни женски умения заедно с дъщерите на други европейски, близоизточни и американски богаташи и знатни родове. В края на първата година обаче вече ѝ доскуча. Повечето момичета в пансиона бяха благовъзпитани — интересуваше ги само кой е правилният начин да слезеш от спортен автомобил и крояха за кого ще се омъжат. Джемайма не даваше пет пари за тези неща. В края на втората година направо умираше от нетърпение да се отърве и да се върне в Лондон. Инстинктът ѝ подсказваше, че Лондон може да ѝ предложи много повече приключения и вълнения.

Върна се на солидните двайсет години и отначало живя в един апартамент със свои приятелки от училище, обаче ѝ ставаше все по-скучно. Приятелството им не след дълго отслабна, когато другите посветиха времето си на търсенето на милиардера, за когото да се омъжат. Джемайма не ги разбираше. Имаха повече пари, отколкото ще

могат да похарчат през живота си, а освен това бяха млади и красиви. Защо не се забавляваха?

Реши, че се нуждае от независимостта си. Когато откри апартамента на Итън Скуеър, реши да се сдобие с него. Струваше много повече пари от тези, с които разполагаше, затова се наложи да се обърне към баща си. Благодарение на печеливша смесица от ласкателства, молби и обяснения за прекрасната дългосрочна инвестиция, както обикновено тя успя да постигне своето.

Апартаментът бе свидетел на диви нощи, откакто го купи. По време на бурните си двайсет години тя не можеше да се насити на изключителни купони, някои от които продължаваха по три-четири дни. На гостоприемството ѝ се радваха прочути актьори и актриси, музиканти, модели, плейбои, принцове и лордове. В жилището ѝ се стичаха младите и богатите, както и наскоро прочулите се или просто изключителните. Всеки беше добре дошъл. Поемаха огромно количество наркотици и алкохол, правеха адски много секс, разбиваха сърца, създаваха се и се разрушаваха приятелства, едва съумяваха да избягват трагедии — например, когато един приятел на Джемайма, пиян до козирката, се покатери на балкона на третия етаж и полетя долу. Счупи и двата си крака, но оцеля, за да разказва.

Скоро след като се премести на Итън Скуеър, тя привлече вниманието на пресата, която проявяваше огромен апетит към красивата млада наследница с бляскав живот. Медиите бяха жадни да научат подробности за красивата млада наследница, която живееше бурно. Интересуваха ги подробности за Джемайма и приятелите ѝ, но за щастие никой не издаде какво се случва всъщност зад затворените врати на апартамента на Итън Скуеър.

Разбира се, след като Джемайма стана благопристойна омъжена жена, лудите купони престанаха.

Сестрите се качиха спокойно до третия етаж в старинната кабинка на асансьора от ковано желязо, после домакинята отключи лъскавата червена врата и поведе Попи навътре.

— Шри? Тук ли си? — провикна се Джемайма и пусна палтото си върху един от столовете в хола.

— Да, госпожице Джемайма? — появи се Шри откъм кухнята, бършейки ръце в престилката си.

— Може ли да ни приготвиш чай, моля? Много благодаря. — Джемайма влезе преди Попи в огромна дневна с висок таван. Трите френски прозореца се отваряха към малък балкон, откъдето се откриваше прелестна гледка към градината насред площада, сърцето на Белгрейвия, най-специалния пощенски код в Лондон.

Джемайма беше преобзавела апартамента неотдавна и не бе пестила средства. В Локстън се бе нагледала на викторианско и на готическо, не по-малко ненавиждаше и замъка Хърн, който си беше истинска провинциална къща. Копнееше за пространство, за светлина и за простота. Когато апартаментът бе започнал да се позанемарява след безбройните купони и разгулен живот, тя се бе възползвала от възможността да възприеме красотата на съвременния стил и начин на живот.

Дневната беше любимото ѝ помещение: гостоприемна, отморяваща, спокойна. Дълго сиво плюшено канапе бе поставено срещу изчистен бял диван, а помежду им имаше огромна ниска масичка върху бял килим от монголска овча вълна. Основните цветове бяха разнообразни с малки цветни петна: редица тревистозелени възглавнички, червено кашмирено покривало, огромна тъмна нефритена ваза, от която като водопад се сипеха хортензии.

— Сядай, скъпа. — Джемайма изрита обувките си и се отпусна на сивия плюшен диван, подпъхвайки крака под себе си. — Шри ще ни донесе чай, макар че не знам за теб, но аз бих предпочела нещо по-силно. Здравата съм разтърсена.

— Боя се, че не успях да схвана по-голямата част — призна Попи и се настани в другия край на дивана.

— Ще трябва да изчакаме експертното мнение на Тара, защото не разбирам от бизнес повече от теб. Но дори и аз виждам, че положението е направо ужасно. Ако казаното от този Инглис е вярно, може и да се наложи да се научим да оцеляваме. Направо не мога да повярвам. Живели сме в илюзорен свят. Родителите ни са ни измамил, мамил са целия свят. Всички ни мислят за богати наследници, ние самите се мислехме за такива, а истината е, че са продавали всички авоари на компанията, за да запазят фасадата.

— Възможно ли е „Тревелиан“ наистина да е толкова закъсала? — смаяно попита Попи. — Все още виждам нашите парфюми навсякъде, в най-люксовите магазини.

— Което не означава, че хората ги купуват. Кажи ми истината — приведи се напред Джемайма и погледна сестра си в очите, — ти би ли си купила „Чаена роза Тревелян“? Или „Стара лавандула“? Или „Старинна лилия“?

Настана дълго мълчание. Попи бе забола поглед в ръцете си.

— Така си и мислех. И аз не бих си купила нито един. Не са модерни. Може би възрастните дами, които са купували тези неща, вече са на изчезване и никой не заема тяхното място.

— Но Щатите... Япония... Европа — заекна Попи.

— Да, да, проглушиха ни ушите с това колко са харесвани нашите стоки в чужбина. Но така ли е наистина? Разбира се, винаги ще има хора, които купуват нещо, защото има кралски печат, но ще можем ли да се издържаме така? Виж срещу какво сме изправени!

— Какво?

— Основните марки луксозни стоки, разбира се! Помисли само — днес всяка актриса и незначителна знаменитост пуска свой аромат. Бритни Спийрс или която и да е там са само началото — конкуренцията е огромна. Нищо чудно, че „Тревелян“ закъсва здравата. — Джемайма се облегна назад с блеснали очи. После скочи. — Хайде, ела с мен — дръпна тя Попи.

— Къде?

— Ще видиш. — Поведе я по коридора и после към спалнята си. След това се запъти към банята и отвори вратата.

— Погледни вътре. Какво виждаш?

Попи колебливо пристъпи в стаята, сякаш очакваше да я нападне някой противен тип. Огледа морскосините мозаечни плочки, масажирания душ, извитата медна вана на крачета.

— Банята ти? — пробва тя.

— Естествено! Но какво виждаш?

— Ваната... светлините...

Джемайма изпухтя нетърпеливо.

— За бога, Попи, знам, че си художничка и си обгърната в творческа мъгла, но не бъди толкова тъпа. Какво имам на поличката и в шкафчето? Ето, ще ти подскажа... — Приблужи се към ваната и посочи към вграденото рафтче: — „Ориджинс“, „Лиз Ърл“, „Кларинс“, „Клиник“, „Бенефит“, „Аведа“... А сега погледни в шкафчето ми... — Приблужи се до двете медни мивки и натисна скрита пружина в

рамката на огледалото над тях. То покорно се разтвори и вътре се разкри рогът на изобилието от най-скъпата козметика на света: „Крем дьо ла мер“, „Д-р Хаушка“, „Блис“, „Ла Прери“, Ес Кей-II и други скъпи и прочути марки. — Каж ми, ако видиш нещо с марката на „Тревелян“.

Попи се извърна и я изгледа разтревожено:

— Права си. Но ти си различна, можеш да си позволиш каквото си поискаш.

Сестра ѝ поклати глава:

— Нито една жена не си казва: „О, на мен ми се полага козметика само от супермаркета, ще оставя хубавите неща за богатите“, а си мисли: „Заслужавам го!“. Исква да бъде Кийра Найтли с „Шанел №5“ или Кейт Уинслет с „Трезор“. Не желае да е с „Тревелян“ и особено с „Чаена роза Тревелян“, която сигурно е виждала на тоалетката на баба си. А що се отнася до богатите... дори да не можеш да си позволиш мерцедес, къща в Кенсингтън или чанта от крокодилска кожа на „Ив Сен Лоран“, винаги можеш да си купиш един парфюм.

— Така погледнато... — Попи се облегна на стената. — Божичко, какво ще правим?

— Очаква ни борба, това е сигурно. — Джемайма се замисли. — Но няма причина да не опитаме и да не дадем всичко от себе си. Хайде, да вървим да си изпием чая. Човек никога не знае кога ще го споходи вдъхновението. Пък и аз не смятам, че положението е толкова тежко, колкото смята Тара и онези смахнати старчета в залата. Всичко ще се оправи, сигурна съм.

9.

Тара затвори вратата на кабинета си с въздишка. Наближаваше осем часът — не беше късно за Сити, но тя обикновено се опитваше да се измъкне най-късно към шест и половина. Срещата в „Тревелян“ напълно бе объркала дневната ѝ програма и ангажиментите ѝ бяха провалени.

Столът на Роуз беше празен, бюрото ѝ също. Тара разчиташе за всичко на асистентката си, а тя за щастие беше същинско съкровище. Беше благонадеждна и предана. „Какво бих правила без нея?“ — запита се.

„Няма да успея да видя децата“ — помисли си тя с копнеж. Единственото, което я крепеше през деня, бе мисълта да се прибере у дома вечер и да види децата си. Едуард вече бе почти на пет, а Имоджен беше само на три. Успяла бе да убеди бавачката Робина да държи децата будни и да започва да ги къпе в седем. Което означаваше, че тя трябва да хукне към колата в шест и половина с надеждата, че шофьорът ѝ ще успее да прекоси Лондон в най-натоварения трафик. Той знаеше точно как да преодолее задръстването с дългия лъскав мерцедес, къде да изпреварва, да засича и да влиза в лентата на автобусите, за да откара Тара у дома.

След това тя хукваше към детската баня, където децата цамбуркаха заедно във ваната и радостно пицяха. Тя сядаше на пода и независимо с каква дизайнерска дреха беше облечена, навиваше ръкави и започваше да играе с тях.

Скоро след това се появяваше бавачката с хавлиите и строго нареждаше: „Време е за лягане, деца“.

Тара обаче винаги поемаше вечерните грижи. Бършеше децата, обличаше им пижамките, миеше зъбките им, четеше им приказки и ги завиваше. Сутрин ги виждаше за съвсем кратко, когато Робина ги водеше долу за закуска точно преди Тара да изхвърчи на ранно заседание на борда, така че тези вечерни часове с децата бяха безценни за нея — само тях имаше до уикенда.

Днес обаче нямаше да има и това.

Шофьорът я чакаше на паркинга на компанията — четеше вестник, облегал на колата. Щом я видя, бързо хвърли вестника на предната седалка, нахлупи фуражката си и й отвори задната врата.

— Благодаря, Джон. Съжалявам, че те задържам до късно.

— Няма проблем, госпожо. Ще опитам да ви закарам възможно най-бързо. Може би още има шанс да успеете да видите хлапетата.

Тя се усмихна измъчено.

— Боя се, че вече ще спят дълбоко.

— Дано нямате нищо против, че го казвам, госпожо, но работите твърде много — обади се Джон от предната седалка и даде ляв мигач. Тара зърна любимата си гледка: огромния сивкавобял купол на катедралата „Сейнт Пол“, осветена на фона на мастиленосиньото небе, и реката отвъд нея с мостовете и крайбрежната улица, осеяна с примигващи светлини.

Въздъхна и се облегна. Почувства се изтощена.

— Знаеш ли, Джон, имам против. Предпочитам да не разговаряме. Извинявай, но се нуждая от малко време да изключа.

— Ясно — каза той със съчувствена усмивка. Возеше я вече три години и бе невъзможно нещо да го разстрои. Стъклената преграда между предните и задните седалки плавно се вдигна и ги отдели един от друг.

Тара се отпусна за малко — сега цялата отговорност за прибирането ѝ у дома лежеше върху неговите плещи. Движението по улиците беше изключително натоварено. Май Лондон вече непрекъснато беше задръстен. Ето това не можеше да контролира — колкото и пари да печелеше, не можеше да си купи свободно и безпроблемно прибиране у дома.

„Май е възможно да се получи само с хеликоптер“ — помисли си тя. Но бе невъзможно, макар да се изкушаваше. Къде щеше да каца хеликоптерът у дома? На комина ли? Беше нелепо.

Пътуването до къщи поне ѝ даде време да поразмисли на спокойствие. На практика бе сама, въпреки че човек можеше да се свърже с нея по блекберито и че на гърба на предната седалка беше монтиран екран, на който се виждаше състоянието на все още отворените пазари и на търговията. Докато градът се носеше покрай матовите стъкла, тя можеше да се облегне назад и да размишлява.

Днешният ден бе безрадостен и мрачен. Погребението вчера я бе изцедило в емоционално отношение, но днес направо капна. Не беше нужно да си гений, за да схванеш, че „Тревелиан“ е в беда и че отговорността да се справи ще падне на нейните плещи. С какво можеха да ѝ помогнат Джемайма и Попи? Обичаше ги и двете, но беше наясно, че са почти безполезни. Беше така още от детството им. Тара беше разумната най-голяма сестра — длъжна беше, беше отговорна за по-малките. Свикна да контролира другите две, а когато пораснаха — и да ги спасява от неприятностите. Джемайма с нейното скандално поведение и непрекъснати изключвания от училище се нуждаеше от Тара като дипломатически посредник с родителите им. Попи, разглежена и изнежена, я използваше като алиби, когато искаше да избяга от къщи за малко. Беше еднакво и при двете — с радост използваша Тара, когато им трябваше, но бяха погълнати предимно от своите желаниа и нужди. Тя ясно съзнаваше, че двете ѝ по-малки сестри с радост биха стоварили върху раменете ѝ цялата отговорност за „Тревелиан“. Пък и с какво ли можеха да помогнат!

Джемайма знаеше абсолютно всичко за тоалетите, пазаруването и купоните. Умееше да аранжира цветя, да обзаведе стая и да бъде идеалната домакиня. Но какво друго бе постигнала? Да не забравяме и проблема с нейния разпадащ се брак и с непрекъснатите ѝ авантюри. За никого не беше тайна, че си имаше любовници в цял Лондон и в Ню Йорк. Тара бе чувала слухове, беше и чела за това. Така че ако очакваше от Джемайма да се посвети на решаването на проблемите на „Тревелиан“, изглежда щеше да бъде горчиво разочарована. Единствената искрица надежда идеше от факта, че според Тара Джемайма бе по-проницателна и умна, отколкото изглеждаше.

Не би казала същото за Попи. Скъпата малка Попи — през целия си живот я бяха глезили и ѝ бяха угаждали и затова понякога беше наивна и безпомощна. При това непресторено. Като дете тя живееше в собствен свят, непрекъснато си фантазираше нещо. След сериозното ѝ боледуване като малка родителите им започнаха да ѝ угаждат за всичко. Тя се превърна в светлината в живота на майка им. На другите две сестри им беше трудно, но се научиха да прощават на Попи — трудно им бе да устоят на кокетния ѝ чар. Освен това имаше друг, срещу когото можеха да се обединят всички...

Тара въздъхна и погледна през прозореца, докато минаваха покрай Хайд Парк, но без да го забелязва. Попи се мислеше за независима, но всъщност не беше. С нищо не можеше да бъде полезна по отношение на „Тревелян“ — не разбираше нищичко от бизнес.

Затова на Тара ѝ бе още по-трудно да преглътне, че Локстън е завещан на Попи. Прехапа устни, когато си спомни за това. Разсъждавайки рационално, знаеше, че не се нуждае от Локстън и не го иска. Не обичаше самата къща, а и детските ѝ спомени не бяха особено приятни. Но не можеше да не се чувства наранена, задето къщата ѝ бе напълно отнета.

Забарабани с пръсти по седалката и се размърда неспокойно, когато си спомни как отиде в спалнята на майка си и установи изчезването на бижутата. Дали бяха продадени? Всичките ли? Или пък някой ги беше прибрал на сигурно място в банката? Истинска загадка, но Тара бе решена да я разгадае. Майка ѝ може и да бе имала малко приятели и да не бе особено любвеобилна, но едно нещо обичаше наистина страстно и това бяха бижутата. Дори ги използваше понякога, за да изнудва дъщерите си.

„Ще ти оставя диамантите си“ — казваше тя на фаворитката за деня, макар Тара тайно да подозираше, че Йоланда би предпочела да ги отнесе със себе си в гроба. Всъщност сигурно повече съжаляваше, че се разделя със скъпоценностите, отколкото с дъщерите си. В деня на сватбата на Джемайма Йоланда лично бе сложила на шията на булката един от най-великолепните си накити — голямата огърлица от перли и диаманти. Подаряването на огърлицата беше знак за благоразположението към Джемайма в този ден, макар да бе абсолютно сигурно, че огърлицата ще се върне при Йоланда в мига, в който Джемайма я свали от шията си. Попи получи назаем смарагдите, а Тара — изумителната огърлица от диаманти и сапфири заедно с обиците. Тези фантастични официални накити през повечето време стояха в банката. Майка им държеше в спалнята си само своите най-любими бижута: няколко перлени наниза, диамантените обици, няколко бижута за коктейли, пръстените и медальона.

Тара беше уверена, че майка ѝ би се погрижила за бижутата си. Само че в завещанието нямаше и дума за тях — казваше се само, че принадлежат към Локстън. Съвсем нетипично бе за нея да се отнася толкова небрежно с бижутата си. Къде бяха?

— Пристигнахме, госпожо — обяви Джон по интеркома. Бяха спрели пред внушителната бяла фасада на къщата ѝ в Холанд Парк. Той излезе и ѝ отвори вратата.

— Благодаря, Джон. До утре.

— До утре, госпожо.

Тара пое по каменните стъпала към входната врата и звънна — толкова бе изморена, че дори не си направи труда да потърси ключовете си. Отвори ѝ икономката, която я поздрави учтиво и ѝ направи път да мине.

— Вечерята е почти готова, госпожо. Джон ни предупреди, че пътувате към къщи.

— Благодаря, Вив. Съпругът ми у дома ли е?

— В кабинета е.

— Благодаря. А, би ли ми донесла чаша вино, моля? „Менету-Салон“, ако има отворено, или „Шабли“, ако няма.

— Разбира се. — Икономката се отдалечи безшумно по коридора.

Тара пусна куфарчето си, свали палтото си, събу обувките и ги остави, където си бяха. Друг щеше да ги вдигне. В крайна сметка защо плащаше на всички тези хора, ако не за да може от време навреме да прави каквото си поиска?

Качи се по стълбите възможно най-бързо, на втория етаж пое по мекия килим в коридора и стигна до спалнята на децата. За момент се послуша до вратата, после отвори и влезе вътре.

Веднага усети сладостния им мирис. Приближи се до бялото ниско легло на Едуард и коленичи. Лицето му, осветено от меката светлина на нощната лампа, беше съвършено като на херувимче, със спуснати дълги мигли. Постоя малко, преди да го целуне и да прошепне:

— Сладки сънища, миличък.

След това безшумно отиде в другия край на стаята при Имоджен, която въздъхна и се обърна насън. Беше завита с юрганче пачуърк — малка принцеса в миниатюрното си легълце. Тара приклепна до дъщеря си, погали косата ѝ и се загледа в спокойното ѝ лице.

— Сладки сънища, миличка. Ще се видим утре — тихо продума тя. След това излезе безшумно на пръсти и внимателно затвори вратата. Върна се долу във вестибюла и се запита къде ли е Джералд.

Прекуси, приближи се до вратата на кабинета и се послуша. Чуваше телевизора и гласа на Джералд, който се извисяваше още по-силно. Отвори вратата и влезе.

Стаята бе обзаведена по вкуса на съпруга ѝ: фалшиви антики и лек модерен щрих. Покрай стените имаше библиотеки, на чиито рафтове зад стъклените вратички бяха подредени стотици кожени томове със златни букви. Джералд ги беше купил на килограм и нито една книга не бе свалена от мястото си, откакто бяха поставени. Стаята беше потискащо мъжкарска — ловни трофеи красяха стените, макар съпругът ѝ да не бе убил дори заек, модели на кораби с миниатюрни платна по лакираните странични масички и стари стикове за голф, изложени във витринки като в музей. И сред всичко това изпъкваше дразнещо огромен плазмен телевизор „Банг енд Олуфсен“ — техника от двайсет и първи век, нелепо разположена в клуб от епохата на Едуард. Вървяха новините по Си Ен Ен, а Джералд седеше на бюрото си, вперил поглед в екрана на компютъра си и притиснал с една ръка телефона към ухото си.

— Да, да, точно това казах! Предай на борда, че няма да търпя цивренето им. Възнамерявам да постъпя, както смятам за добре. Винаги правя така и както всички знаят инстинктът ми е безпогрешен. — Забеляза Тара и ѝ махна.

— Да, добре, старче. Ще се видим утре. Дочуване. — Остави телефона и се изправи. — Здравей, скъпа, как сме?

— Добре сме или поне аз съм добре, ако това питаш. — Приблѝжи се за целувка. Той прокара устни по шията ѝ и остави влажна следа.

— Връщаш се късно — укорително каза той, седна, вдигна една широка чаша и разклати напитката си — скоч със сода, както Тара прекрасно знаеше. — Липсваше на децата.

— Знам. Тъкмо идвам от стаята им. — Тя се настани на хлъзгавата седалка на едно кожено кресло.

— Е? Какво прави? — забодѝ той стоманения си поглед в нея. Винаги ставаше така — той настояваше да узнае всяка подробност от деня ѝ и точно къде е ходила. Преди време това я караше да се чувства в безопасност. Сега все повече я притесняваше.

— Казах ти, че днес ходихме на съвещание в „Тревелян“. После се върнах в офиса. Бях изостанала много, понеже и вчера отсъствах,

така че се наложи да наваксам. Изтощена съм.

Тара усети умората и въздъхна. Откога не си беше почивала истински? Не можеше да си спомни. Пое си дълбоко въздух и погледна съпруга си.

— И какво е положението в „Тревелян“? — попита той.

— Не е добро.

— Наистина ли? — вдигна вежди Джералд. — Колко е зле?

— Утре ще узная подробностите, но според мен е много зле.

— Учудваш ме. — Той се облегна на стола си и долепи връхчетата на пръстите си.

„Винаги изглежда като борсова акула — помисли си тя. — Все едно е репетирал за някакъв филм. И никога не е съвсем убедително.“

Съпругът ѝ се приведе напред и взе голяма пура. Обичаше да пуши пури — Уинстън Чърчил беше един от идолите му и тя винаги бе подозирала, че Джералд се опитва да му подражава при всяка възможност.

— Родителите ти ми се струваха компетентни хора, много компетентни. А „Тревелян“ е качествена марка, всеки го знае. Какво може да се обърка, за бога?

Тара настръхна. Напоследък всяка дума на съпруга ѝ й звучеше като критика. А сега намекваше, че тя не е схванала положението правилно.

— Все още не знам всички факти — отговори студено. — Утре ще получа справка.

Джералд кимна бавно.

— Сигурен съм, че не може да е толкова зле, колкото си мислиш. Но ако ти трябва помощ или съвет, знаеш, че ще се радвам да направя каквото мога.

— Благодаря ти, скъпи. А как мина твоят ден?

— Плодотворен, много плодотворен! Днес екипът ми свърши чудесна работа и вече съм по-уверен от всякога, че ще успея да отправя много сериозно предложение за „Фодъргил Груп“ — или поне за голяма част от компанията. Това ще ни осигури нужната основа за по-нататъшен растеж. Много е вълнуващо. Ще ти разкажа повече на вечеря.

На вратата тихо се почука и влезе икономката, която донесе на Тара чаша вино на малък кръгъл поднос.

— Благодаря, Вив. Боже, имам нужда от това! — Тя взе чашата и отпи.

— Готова ли е вечерята? — попита Джералд.

— След пет минути, сър. Заповядайте в трапезарията, когато пожелаете. — Вив излезе.

— Хайде, да вървим. — Той се изправи и остави димящата си пура в пепелника. Приблужи се до Тара и хвана ръката ѝ.

Тя си помисли, че тези мигове изглеждат са най-любимите за съпруга ѝ — докато двамата вървят към трапезарията. Той се наслаждаваше на отколешната традиция на семейната вечеря. Всичко трябваше да бъде съвършено, защото иначе той изпаднаше в ярост. Прислугата поддържаше цялата къща в безукорен вид и всички се суетяха, за да се уверят, че всичко е наред, най-вече преди Джералд да се прибере у дома. Децата вече бяха научени, че разхвърлянето е един от смъртните грехове.

Трапезарията бе озарена от меката светлина на няколко лампи и на свещите. Седнаха в двата края на масата, както обичаше Джералд, и икономът Ашби се приближи, за да им сервира, както го бе правил на господата в Тревълърс Клъб на „Пал Мал“. Макар че Джералд все още не беше успял да стане член на някой от най-добрите клубове, се надяваше, че един ден и това ще се случи. А дотогава искаше Ашби да му поднася пържоли, както ги поднасяха на лордове, епископи, членове на парламента и на всякакви други известни хора — това му бе изключително приятно.

— Как е сестра ти? — попита той, когато се заеха с картофената си кремсупа.

— Коя от двете? Ашби, ако обичаш, бих искала още малко вино.

— Джемайма, разбира се.

— Разбира се. Добре е. Същата е като вчера, струва ми се. — Джералд бе донякъде обсебен от Джемайма и Тара намираше това за дразнещо. Друга съпруга на нейно място би помислила, че мъжът ѝ е увлечен — и защо не, сестра ѝ беше красива жена, която излъчваше невероятно силна и активна сексуалност, дори тя забелязваше това. Само че беше сигурна, че Джералд не се интересува от тялото на Джемайма, от дългите ѝ крака или от тъмнорусата ѝ коса. На него му харесваше фактът, че Джемайма е истинска лейди, омъжена за истински лорд. Най-силното му желание бе да го поканят в Хърн за

някой от ловните уикенди на Хари, но бе малко вероятно това да се случи.

Когато се ожениха, Тара не бе забелязала изключителната амбиция на Джералд за издигане в обществото. Изобщо не бе забелязала тази страна на характера му. Той ѝ се струваше сърдечен и грижовен, караше я да се чувства уютно и сигурно. Освен това я научи да се наслаждава на секса по напълно непознат за нея начин. Той не оставаше доволен, ако не я беше издигнал до висотите на насладата, каквато тя не беше предполагала, че съществува. След като ѝ беше обяснил, че не се чувства задоволен, ако и тя не е, и че да наблюдава нейния екстаз за него е най-дивото възможно удоволствие, тя се почувства освободена в спалнята.

Сега, докато го гледаше как яде супата си със зачервени бузи от няколкото уискита, които бе изпил в кабинета си, с вчесана над плешивината коса, ѝ бе трудно да повярва, че той е същият мъж, който ѝ е доставял такава неописуема и бурна наслада. Напоследък не се случваше често.

„Не мога да го виня — помисли си тя. — През повечето време съм изтощена. Той също работи толкова много. Нищо чудно, че никой от двамата ни не е в настроение. Да, така е. Просто никога не сме в настроение.“

Не ѝ се искаше да се взира в по-мрачната истина, която се спотайваше отдолу.

10.

„Спешно трябва да се срещнем в 3 следобед в «Риц»“ — гласеше съобщението на Тара.

Застанала на входа на сградата на Итън Скуеър, където живееше, Джемайма си сложи слънчевите очила и бързо слезе по стълбите с наведена глава. Беше усвоила различни номера, за да избягва папараците, които се навъртаха наоколо. Беше чула, че Мадона е успяла да намали ценността на нежеланите си снимки от папараците с един замах, като се обличала еднакво всеки път: анцуг, тъмни очила и шапка. В резултат много често я оставяли на мира, докато си вършела ежедневните неща, защото еднаквите снимки не струват много.

Джемайма се съмняваше, че ще успее всеки ден да носи анцуг, обаче пък нея не я тормозеха толкова. Преследването беше ужасно преди няколко години, когато излизаше с една много прочута рок звезда и наркоман. Където и да отидеше, я следваше глутница фотографи. Отпечатваха нейни снимки отвсякъде: като се започне от Гластънбъри, където гледаше любовника си и групата му, облечена с разнищен дънков гащеризон, тясна розова фланелка и гумени ботуши с връзки, и се стигне до официални светски събития. Снимаха я елегантно издокарана с бяла рокля на „Ралф Лорън“ и класическа сламена шапка на „Лок ъф Сейнт Джеймс“ в Аскът или с къса черна рокля на „Дона Карън“ и черен кашмирен шал да си тръгва от „Льо Каприз“ или „Улзли“. Усетът ѝ към модата бе акламиран в десетки списания, разкошният ѝ начин на живот бе анализиран и предизвикваше завист.

„Дали ще заведе Били Кокаина на кралска сватба?“, разкрещяха се таблоидите, когато научиха, че е била поканена на сватба, на която ще присъства и принц Уилям. Тя не заведе Били — всеки момент щяха да скъсат. Джемайма никога не си бе падала по наркотиците — доста беше експериментирала и още обичаше да взема от време навреме, но за свой късмет не беше допуснала да се пристрасти. Докато наблюдаваше как неистовата страст на Били по кокаина излиза извън контрол, ясно си даде сметка, че удоволствието от един бурен купон

много бързо може да се превърне в зависимост. Известно време тя изобщо отказваше да взема наркотици, а щом се случи това, за нея и за гаджето ѝ вече нямаше бъдеще, защото той здравата бе затънал в дрогата. Въпреки това той я заряза.

— Не се сърди, скъпа, щот си супер готина мадама, ясно? Ма напоследък си адски скучна. А аз съм роден за купони — заваляно ѝ каза Били.

— Добре, Били — отговори Джемайма, прикривайки облекчението си. Потупа го по ръката. — Грижи се за себе си. Знаеш къде да ме намериш, ако ти потрябва помощ.

Целуна го по главата и излезе с надеждата, че той някак ще успее да избегне лапите на преждевременната смърт, която тя се опасяваше, че го очаква.

Допускаше, че след като скъса с Били, пресата ще изгуби интерес към нея. Донякъде стана така. Вече не се натъкваше на фотографии на всяка крачка, но интересът си остана, разпалваше се, когато я забележеха на някое светско събитие, на благотворително мероприятие или на модно ревю — ослепителна и изключително добре издокарана.

Бракът ѝ, навремето определен като светското събитие на сезона, беше привлякъл отново вниманието на пресата и се бе превърнал в медийна сензация. От мига, в който бе обявен годежът, журналистите пощуряха по красивата наследница и лорда, който живееше в замък — историята беше вълшебна приказка, която не можеха да пропуснат.

По ирония на съдбата тя се запозна с Хари на същата сватба, на която пресата допускаше, че ще заведе Били. Нещо у него я привлече на мига. Може би защото беше различен от шумната и богата пасмина, сред която се движеше от доста време. Той пристигна, облечен с полуофициален костюм, за разлика от много други гости, пренебрегнали етикета и навлекли каквото им падне. Беше висок и рус, с пронизващи сини очи и излъчваше прекрасно здраве като човек, който прекарва часове наред на открито. Освен това брадичката му внушаваше непоколебимо упорство. Явно бе волеви човек.

Джемайма го наблюдаваше непрекъснато, държеше го под око, заобиколена на своята маса от обичайните ухажори и от неколцина нови. Хари изглежда не проявяваше никакъв интерес към нея, а това само разпали любопитството ѝ. Имаше ли си приятелка? Не беше

забелязала да го придружава жена. Дали не беше гей? Едва ли. Опитът ѝ показваше, че мъже като него не са хомосексуалисти, но бе възможно и да греши. Той седеше на съседна маса и тя го наблюдава внимателно по време на речите. Сериозното му лице внезапно се озари, когато той се засмя на някаква шега на кума, и на нея ѝ хареса как той се преобрази. Още тогава реши на всяка цена да го има.

Много по-късно на дансинга двамата се озоваха близо един до друг и Джемайма бе покорена от мъжествеността му. Малцина от хетеросексуалните ѝ познати изглеждаха така: той се извисяваше над нея мускулест и силен, а на Джемайма ѝ допаднаше колко уязвима и женствена я кара да се чувства. Предвид онова, което сега знаеше за Хари, беше направо удивително, че е успяла да го впечатли. Обаче след един направо Херкулесов флирт в един през нощта двамата се озоваха зад шатрата и се натискаха като обезумели тийнейджъри. Хари беше толкова вкусен — никога нямаше да го забрави. Беше свикнала да целува мъже, които са изпушили поне една кутия цигари, пресушили са бутилка „Джак Даниълс“ и са смръкнали едно друго, обаче Хари ѝ се струваше толкова чист и свеж. Беше сладостно просто да го целува и да усеща колко го желае.

Смяташе, че през нощта той ще отиде в хотелската ѝ стая, но когато слънцето изгря над огромната къща, където беше сватбата, той целуна ръката ѝ, взе телефонния ѝ номер, промърмори няколко думи за сбогом в ухото ѝ и я качи на такси.

— Ей, Джемайма, адски добро попадение! — извика ликуващо нейна приятелка, която също бе присъствала на сватбата, когато ѝ се обади на следващия ден, веднага щом вече беше прилично късно.

— Да, готин е, нали? Не съм предполагала, че ще ми хареса рус мъж. Само че този тип беше толкова сладко старомоден, направо не е за вярване! — Обърна се в хотелското си легло Джемайма, развълнувана от спомена за целувките предишната нощ.

— Да, но... Е, поздравления, скъпа.

— Наистина ли? Защо? — Тя седна в леглото и зави гърдите си. По-обичайно беше хората да получават поздравления, че са с нея, а не обратното.

— Не знаеш ли кой е той?

— Казва се Хари.

— Да, Хари Калторп.

— Е, и? Никога не съм чувала за него. Кой е?

— Виконт Калторп — засмя се приятелката ѝ. — Притежава огромен замък в Дорсет, скъпа. Истинска класа — Итън, Оксфорд, огромно имение — стопроцентов аристократ. Току-що си забила лорд! Много е трудно да се докопаш до него, понеже никъде не ходи, живее уединено. Мрази купоните. Не е излизал с друга жена, откакто скъса с Мередит Бъкли-Скуайър на Кралския каледонийски бал преди пет години. Така че, браво на теб, Джемайма. Вече си мислехме, че никой няма да успее да впримчи Хари Калторп.

— О! — намръщи се Джемайма.

— Какво има? Не си ли доволна?

— Не знам. Честно казано, не ми пука.

На светските събития, на които ходеше, се срещаше с много хора с аристократични титли, но бе достатъчно уверена в собствената си стойност, за да се нуждае от тласък за издигане в обществото от страна на някой лорд или граф.

Разбира се, след сватбата Хари не ѝ звънна цяла вечност. А Джемайма не беше свикнала да я пренебрегват. Изкушаваше се дали да не го издири и да направи първата крачка, но нещо ѝ подсказваше, че това не е най-добрият начин да подходиш към такъв като Хари. Имаше чувството, че ако се опита да го преследва, той ще изчезне като подплашена лисица. Затова този път прояви търпение. А когато той най-сетне ѝ се обади, я покани да излязат на вечеря.

— Мислех да отидем в „Рулс“, любимия ресторант на баща ми — каза той.

Джемайма, която вечеряше навън почти всяка вечер, никога не бе стъпвала там, но подозираше какво може да очаква и точно така се оказа — „Рулс“ беше твърде традиционен ресторант. Менюто беше класическо — кремсупа от омари, стриди, говежди ребърца, дивеч и старомодни пудинги.

— И на теб ли ти е любим като на баща ти? — попита тя и огледа другите посетители, които бяха или туристи, или старци. Тук роклята ѝ „Прада“, шеметно високите ѝ токчета и изключително изисканата ѝ външност изглеждаха много екзотично — изобщо не бе свикнала да ходи по такива места. Ресторантите, които посещаваше, отвън бяха обсадени от папараци, а вътре не стъпваше простолюдието.

— Ами — усмихна се Хари — ресторантът сигурно е имал и по-добри времена. Татко идваше тук често, но това беше доста отдавна. Обаче храната ми се струва добра. — Изглеждаше притеснен. — Не ти ли харесва? Можем да отидем другаде, ако предпочиташ.

— Не ставай глупав, прелестно е. Разбира се, че ще останем. — Джемайма се наклони към него и кокетно изви вежди над менюто си. — При едно условие. След това ще отидем в някое от моите любими заведения.

— Споразумяхме се. Стига да не е твърде претъпкано.

— Вече се съгласи, така че не можеш да отстъпваш. Не се тревожи, няма да те стряскам.

Два часа по-късно, натъпкани с ростбиф и заситени с пудинг, пристигнаха в „Анабел“, нощния клуб на Бъркли Скуеър.

— О! — възкликна Хари с явно облекчение. — Това става. И моят старец идваше тук.

— Да, но е било някога. Сега е различно. „Анабел“ е чудесно уединено място. Можем да се забавляваме на спокойствие — усмихна му се широко Джемайма.

Влязоха вътре да танцуват, да пийнат и да си побъбрят в един дискретен ъгъл. Хари бе разпознат от неколцина стари приятели от училище, които направо не можеха да повярват, че са видели Хари Калторп да танцува в „Анабел“ със светска красавица. След това той я изпрати до едно такси точно като на сватбата и учтиво отклони съблазнителната ѝ покана да отиде с нея на Итън Скуеър.

„Божичко — помисли си тя в таксито на път за къщи, — прави се на недостъпен!“

Беше очарована от него — от безукорните му обноски, от спокойния му живот, от отношението му към неща, които нея толкова я вълнуваха. Изобщо не го интересуваха животът в Лондон, приемите, светските личности, кой с кого спи, кой от кого е по-богат, кое е идеалното място за почивка тази година, кой е поканен на еди-кой си частен остров. На всички им допаднаше романтиката на случващото се — красивата купонджийка и старомодният лорд, който предпочита да нагази до бедрата в леденостудена река и да лови риба, отколкото да посещава най-бляскавите партита и най-големите светски събития.

— Ще го промениш, Джемайма — казваха ѝ. — Ще бъдете прекрасна двойка!

И тя им повярва. В това беше проблемът.

Всичко изглеждаше толкова съвършено, дори първият път, когато спаха заедно, се оказа съвсем ново преживяване за Джемайма. Хари не бе скочил при първа възможност в леглото ѝ като всеки друг, затова тя допускаше, че той е неопитен или доста непохватен любовник, но все пак таеше надежда.

Срещаха се вече шест седмици, когато след интимна вечер в малък, но вкусен ресторант близо до апартамента ѝ, той се приведе към нея, хвана ръката ѝ и тихо каза:

— Какво ще кажеш да прием кафе в апартамента ти?

Почувства се неспокойна, смутена и приятно възбудена.

— Да... добре — позапъна се тя.

— Хубаво. — Той поиска сметката с дискретен жест, плати я и ето че двамата отиваха към нейния апартамент — мига, за който бе копняла.

„Аз ли съм това наистина?“ — питаше се тя. С колко мъже беше спала? Беше изгубила бройката още преди години, а и не даваше пет пари. Кой ти брой, ако и на двамата им е приятно и се забавляват? Сексът за нея бе станал същото като удоволствието — пресягаш и вземаш. Понякога беше добър, друг път не. Понякога бе странно, смахнато, наркотично преживяване — в повечето случаи с Били, друг път не можеше да си спомни какво се е случило предишната нощ. От време навреме правеше приятен и очарователен секс с готин партньор точно когато се нуждаеше от това. Друг път се потискаше от секс с човек, когото харесва, но който повече не ѝ се обажда, макар че това се случваше рядко. „Тогава защо съм толкова притеснена?“ — запита се тя.

Съзнаваше, че се дължи на начина, по който Хари я бе водил към този момент. Беше ѝ дал да разбере, че не спи с всяка, че тя е специална за него. Заради това гърлото ѝ се бе стегнало и тя се молеше да не го разочарова. Молеше се и той да не я разочарова.

Докато му наливаше кафе, с изненада установи, че трепери и че не знае какво да каже. Когато му подаде чашата, тя потракваше върху чинийката, погледите им се срещнаха и двамата се засмяха. Това разчупи леда, премахна напрежението и заличи страха ѝ. Той остави кафето си, нежно я придърпа в скута си и я целуна. Джемайма изпита усещането, че това е най-естественото нещо на света, и се отпусна.

Бързо установи, че той не е неопитен любовник, както се бе притеснявала, нито пък ѝ позволи да диктува положението, както тя често правеше. Телата им си паснаха толкова естествено и с такава лекота, че след това тя бе едва ли не трогната от великолепно преживяване.

От този момент нататък двамата рядко се разделяха. Нямаше съмнение — тя се бе влюбила в Хари и беше напълно сигурна, че той също я обича.

Хари обаче имаше и друга любов — домът му, красивият замък Хърн. Той обожаваше природата, живота на открито, обработването на земята. От години основната му грижа беше да ремонтира и да запази Хърн и да води кротък и спокоен живот в провинцията. Бяха ѝ разказвали за тази негова страна, но не я познаваше до нощта, когато той за пръв път я откара в Хърн. Когато пристигнаха, слънцето се издигаше зад величествената стара къща и тя прочете в погледа му огромното му желание тя също да обикне Хърн — и така стана. Всичко бе неописуемо романтично — достолепно рушащата се къща и красивият ѝ собственик, който се опитва да я спаси.

— Искам да ти помогна — разпалено каза тя, докато двамата стояха на терасата една приятна лятна вечер. — Искам да ти помогна да спасиш Хърн, ако мога.

Той я прегърна силно и я погледна с озарено от радост лице.

— Ти си забележителна, знаеш ли? Наистина си забележителна...

Четири седмици по-късно ѝ предложи да се оженят и тя прие без никакво колебание. Беше пищна лондонска сватба с много прочути гости. Тя бе облечена с рокля, създадена специално за нея от Джаспър Конран — прелестна рокля от бледа кремава коприна, строга, но с намек за женствения стил на четирийсетте, която подчертаваше тънката ѝ талия. А и бижутата. Майка ѝ настояваше да носи огърлицата с перли и диаманти, която самата тя бе носила на сватбата си, а Хари беше извадил семейната диадема на майка си от сейфа. Беше впечатляваща, но много тежка и не отиваше на роклята ѝ толкова, колкото се бе надявала. Въпреки това Джемайма изглеждаше пленително и се чувстваше на седмото небе от щастие, докато се

обличаше в апартамента си в „Риц“, а Тара и Попи се суетяха около нея с шаферските си рокли в много бледозелено.

— Това е най-щастливият миг в живота ми — заяви през сълзи майка ѝ.

Сестрите се спогледаха, несигурни какво да кажат. Майка им не бе никак сантиментална и доколкото знаеха, нито веднъж не бе плакала заради която и да е от тях.

— Но не се дължи на мен, нали? — промърмори Джемайма на Тара, докато се канеха да слязат в огромния ролс-ройс с цвят на слонова кост, който ги чакаше, за да ги откара в Уестминстър. — Толкова е щастлива, че ще стане тъща на Хари, че просто не се сдържа. Ужасна снобка.

— Шшшт! — скара ѝ се Тара и загърна раменете ѝ с наметката. — На кого му пука дали това е нейният най-щастлив миг? Ти си важна. А ти изглеждаш удивително.

— Да, удивително! — добави и Попи и застана до Джемайма. — Честно, никога не си изглеждала толкова красива. Искан ми се татко да можеше да те види.

Джемайма впери поглед в нея, примигна, за да прогони внезапно надигналите се топли сълзи, понеже не искаше да ѝ развалят грима.

— По-добре да побързаме — внимателно ги подкани Тара. — Прието е да позакъснееш, но ако се забавиш още малко, целият ден ще се провали.

Джемайма си пое дълбоко въздух и се усмихна широко на сестрите си:

— Да вървим.

Репортери я дебнеха, докато вървеше бързо от входа на „Риц“ до колата, други чакаха около църквата заедно с тълпа от доброжелателно настроени зяпачи, които ахкаха и охкаха по адрес на бляскавите гости и на великолепните им дрехи. Тълпата възкликна доволно, когато прелестната булка излезе от кремавия ролс-ройс и красивите ѝ шаферки се засуетиха около нея, оправяха роклята, нагласяваха воала. Хората се провикваха и я поздравяваха, докато ѝ подаваха букета от кремави рози и докато Джемайма, съвсем леко преbledняла и притеснена, запристъпва към църквата.

Мина по пътеката под ръка с чичо Клайв, брат на майка ѝ, и отиде при Хари, който я чакаше висок и красив, с изпълнен с любов и

възхита поглед. Бракосъчетанието премина в шеметен вихър от емоции, красота и музика, а после двамата с Хари поеха обратно по пътеката, съпровождани от тържествена музика на орган. Вече бе виконтеса Калторп, господарка на замъка Хърн, която имаше право да носи диадема с шестнайсет сребърни топки по време на коронацията на монарха. За нейно огромно смущение майка ѝ ѝ подари точно такава диадема като сватбен подарък.

След това се върнаха в Уилям Кент Хаус в „Риц“ за пищно тържество. Двамата с Хари си тръгнаха след няколко часа и заминаха на сватбено пътешествие в Шотландия, а после в къщата на Тара на Бахамските острови, но тържеството бе продължило до среднощ, а за някои — дори до следващата сутрин, когато във вестниците излязоха снимките на Джемайма в целия ѝ булчински блясък.

Сватбата беше огромен успех. Проблем се оказа бракът.

11.

Спомни си сватбения си ден, докато таксито спираше пред хотела. Трудно ѝ беше да повярва, че е било само преди четири години. Сега отново беше тук, но животът ѝ бе напълно променен — бракът ѝ с Хари се оказа провал, а наследството ѝ беше застрашено. Явно всичко, в което вярваше, свързано със семейството ѝ, с неговото положение — финансово и всякакво друго — и със собственото ѝ бъдеще, трябваше да бъде преосмислено. Дали щеше да ѝ се наложи да започне да работи, за да си изкарва прехраната? Потръпна от ужас, докато минаваше през въртящите се врати и влизаше във фойето.

— Имам среща с Тара Пиърсън — каза тя на облечения със спретната униформа портиер.

— Да, госпожо. Тя вече е тук и ви очаква в апартамента.

Няколко минути по-късно вече влизаше в един от луксозните апартаменти на хотела, чиято дневна гледаше към Грийн Парк.

— Здравей, Джемайма. — Тара седеше на пъстър диван с лаптоп на коленете и с купчина листове на масичката пред нея.

Джемайма свали очилата си.

— Милият стар „Риц“ — каза тя. — Все същият. Затова го обичам, макар да е обзаведен по-скоро по вкуса на майка, отколкото по моя.

— Не съм идвала тук от сватбата ти. Приятно ми е пак да дойда. — Тара изгледа сестра си над очилата си с черни рамки. Беше прибрала косата си на елегантен кок и изглеждаше много делова. — Исках да се срещнем на частно място близо до „Тревелян“, затова ми се стори добра идея първото съвещание на изпълнителните директори на компанията да бъде тук.

Джемайма се поразходи и огледа старинните мебели и маслените картини.

— Напомня ми на „Тревелян“ — гласеше коментарът ѝ, — в духа на старата школа, в духа на Стария свят.

Тара кимна.

Вратата се отвори и в стаята се втурна Попи задъхана и с разрошени къдрици.

— Божичко, пак закъснях, нали? — провикна се тя.

— Не се тревожи, скъпа, и аз сега идвам — отговори Джемайма. — Нищо не си изпуснала.

— Здравей, Попс — усмихна се Тара на сестра си. — Добре, да се залавяме с тази работа. Инглис ми изпрати цялата информация, която поисках, и аз прегледах голяма част от нея снощи. Опасявам се, че трябва да ви съобщя някои доста сериозни неща за положението, в което се намираме.

Джемайма театрално се отпусна в едно кресло.

— О, мамка му, фалирали сме, нали? Противната дърта кучка е съсипала всички ни, нали?

— О, не, не може да е вярно! — Попи изглеждаше ужасена. — Но как, за бога, е възможно да се случи? Не проумявам как така един ден всичко е наред, а на следващия е пълен провал!

Тара изгледа и двете сериозно.

— Не сме фалирали, но сме адски близо.

— Ще ми трябва ли питие, за да те изслушам? — попита Джемайма.

— Не, мисълта ти трябва да е ясна. Отнася се за всички ни. — Тара погледна Попи: — По-добре седни. — Попи покорно пусна чантата си и се отпусна на един стол. — Ние си мислехме, че мама е едва ли не вълшебница, нали? След смъртта на татко тя се превърна от безполезна светска дама в упорита делова жена, поела управлението на компанията и превърнала я в успех. Явно обаче нещата не са стояли точно така. Истината е, че мама страшно се е провалила. Вярно е, че нещата не са вървели блестящо за „Тревелян“ още докато е управлявал татко. Винаги сме знаели, че той би се чувствал много по-щастлив да свири на пиано или да преподава нещо, обаче поне е разбирал основните принципи и факта, че е нужна стратегия — че бизнесът трябва да се променя в крак с времето, както винаги е било в „Тревелян“. Проблемът е само, че татко не е знаел как да го постигне. Той изобщо не е разбирал своето време, затова е насочил вниманието си предимно към основния пазар на „Тревелян“, който е разбирал — старата гвардия. Направил някои съкращения, тъй като „Тревелян“ вече

не е бележел растеж, но е запазил компанията стабилна. След това мама поела нещата в свои ръце.

— И какво е станало? — ококори се Попи.

— С една дума — катастрофа. — Тара направи справка в няколко документа пред себе си. — Авоарите са изчезнали. Продажбите спират. Компанията тръгва надолу. Боя се, че всичко се дължи на нейния тоталитарен подход към управлението. Никой не се е осмелявал да я посъветва за каквото и да било — ако съветът не ѝ допадне, тя просто уволнявала човека и избягвала съдебните разправи, като му плащала огромна сума в брой, дългогодишни частни медицински грижи, автомобили...

— Подозирам, че в такъв случай половината са си умирали да ги уволни... — коментира Джемайма.

— Накрая да. Честно казано, „Тревелян“ е потъващ кораб и всички би трябвало да са знаели за това. Допускам, че онези, които са останали на борда, просто искат да видят какво още могат да докопат. Директорите все още получават добри пари. Ние също. Всъщност тъкмо нашите издръжки, заплати и дивиденди източват компанията. Ето така стоят нещата. Край на всички пари от „Тревелян“. Веднага.

Джемайма ахна и пребледня, ръката ѝ се стрелна към устата.

Попи поклати глава и се усмихна.

— Всички ли?

Тара свали очилата си.

— Да. След време ще можем да си договорим нови заплати като директорки на компанията, ако успеем действително да реализираме някакви печалби. Засега обаче ще трябва да работим безвъзмездно.

— Чакай малко, Тара — обади се Джемайма. Гласът ѝ звучеше напрегнато, ниско и малко трепереше, явно се стараеше да се овладее. — На теб ти е все едно да отсечеш, че няма да получаваме повече пари — имаш си работа, от която вадиш луди пари, а Джералд също е фрашкан с мангизи. Обаче за мен и за Попи загубата на „Тревелян“ е от огромно значение. Само това имаме.

— Аз нямам нищо против — намеси се Попи с най-жизнерадостния си вид от седмици насам. — Смятам, че ще ни се отрази добре известно време да поживеем без тези пари, поне веднъж да се наложи да се погрижим за прехраната си.

— Не бъди такава глупачка! — изсъска вбесена Джемайма. — Толкова си наивна, Попи. Скоро ще разбереш какво означава да си беден и според мен изобщо няма да ти хареса. На мен със сигурност няма. — Обърна се към Тара: — Не виждаш ли в какво положение ще се озова, ако ни отнемеш парите? Ще бъда съсипана.

Изражението на Тара остана сурово. Този път категорично влезе в ролята си на най-голямата сестра и се наложи над Джемайма. Познанията ѝ в областта на бизнеса ѝ осигуряваха авторитет, какъвто не бе имала преди.

— Явно не разбираш. Не ти вземам парите от „Тревелян“ — пари просто няма. Няма какво да получиш.

— Не ти вярвам! — кресна Джемайма. — Не може да е толкова зле!

— Добре, да кажем, че продължиш да си получаваш парите. След шест месеца до година те ще свършат. Завинаги. „Тревелян“ ще банкрутира. Но ако се откажеш от парите си сега и работиш заедно с мен и с Попи, нещата отново да потръгнат, тогава всички ще имаме „Тревелян“ и доходи до края на живота си. Е, какво решаваш?

Джемайма скочи на крака и отиде до прозореца. Сестрите ѝ я наблюдаваха, докато тя се взираше навън, където животът продължаваше както обикновено, макар да се бе променил драстично за сестрите Тревелян.

— Не е толкова зле, колкото ти изглежда — тихо се обади Тара. — Притежаваш апартамента си. Сигурно имаш и нещо в банката. Разполагаш с много неща, които би могла да продадеш, ако се наложи. Ще трябва да се ограничиш за известно време — край на скъпите пътувания, край на пазаруването и угаждането.

Джемайма стисна юмруци.

— Остава и дребният проблем с кредитните ми карти.

— Колко дължиш? — попита Тара.

Настана мълчание.

— Осемдесет по едната. Четирийсет по другата.

— Какъв е проблемът? — изчурулика Попи. — Това е нищо.

— Тя има предвид осемдесет хиляди — студено обясни Тара. — Е, това прави сто и двайсет хиляди по кредитните карти. Доста е. Лихвите ти сигурно са над двайсет хиляди паунда годишно.

Джемайма продължаваше да се взира упорито през прозореца, после изрече:

— Банкерът непрекъснато ми звъни и ми предлага по-голям кредит. Толкова е лесно да платиш с кредитна карта няколко полета, малко пазаруване, хотели в Ню Йорк... дълговете се трупат много бързо. Все се каня да ги платя и все забравям.

Възцари се кратко мълчание, после Тара бавно каза:

— Съветвам те да използваш спестяванията си, за да намалиш дълга си възможно най-много. Без приходите си несъмнено ще ти е трудно да плащаш. Осведоми ме как вървят нещата. Ако положението ти наистина стане безнадеждно, винаги можеш да се обърнеш към мен и Джералд.

Джемайма се завъртя с блеснали очи и саркастично изрече:

— О, благодаря ти, Тара. Колко мило от твоя страна! Да ти изпращам ли сметките си? Ами парите, които всеки месец харча за поддръжката на Хърн? И за това ли ще плащаш? Прелестно е, че имаш толкова много пари!

— Чакайте! — провикна се Попи. Двете я погледнаха с очакване. На лицето ѝ грееше усмивка. — Не знам защо толкова се тревожите. Намерих решение. Толкова е просто.

— Добре — бавно изрече Тара. — Това е прекрасна новина. Явно не съм догледала нещо. Какво е?

— Локстън!

Тара се намръщи. Лицето на Джемайма просветна.

— Разбира се, Локстън!

— Можем да го продадем — обясни Попи. — Така де... аз мога. Ще го продадем — сигурно струва милиони. И после ще вложим парите в „Тревелиан“, за да може компанията да продължи да работи. — Тя се облегна назад и каза: — Та — да. Проблемът е решен.

— Права е. Браво на теб, Попи. Какво облекчение — отново се усмихна Джемайма. — За момент се уплаших, че здравата съм закъсала.

Тара прехапа устна. Джемайма забеляза.

— Какво? Какво има, Тара?

— Ще ми се да беше толкова просто. Разбира се, и на мен ми хрумна, че можем да продадем Локстън, и си права, че в момента цената му е няколко милиона. Само че има проблем. По-точно, два

проблема. — Сестрите ѝ я погледнаха въпросително. — Работата е там, че мама не ти е прехвърлила собствеността достатъчно рано, Попи. Трябва да бъде платен данък наследство върху къщата и върху всичко в нея. Можем да очакваме сумата да възлезе най-малко на три милиона, а може би дори повече в зависимост от сегашната пазарна стойност на някои от мебелите и произведенията на изкуството.

Попи ахна.

— Три милиона лири! Откъде ще намеря три милиона лири?

— Именно.

Замълчаха, докато всички осмислят казаното.

— Значи тя така или иначе ще трябва да продава — отбеляза Джемайма с равен тон. — Това поне е очевидно. Ще остане поне нещичко, след като данъчните отхапят своя залък, нали? Не може да вземат всичко.

— Не, но тук идва ред на втората малка изненада на мама. — Тара взе някакъв документ.

— Втората ли? — промърмори Джемайма. — Вече изгубих броя на нейните изненади. Обзалагам се, че се залива от смях в пъкъла.

— Докато се е опитвала да укрепи „Тревелян“, като е разпродавала авоари и недвижимост, тя е ипотекирала Локстън. Ножът не е забит чак до дръжката, но все пак, ако продадем имението, платим данъка и върнем заема на банката, на практика няма да ни остане нищо. Може би ще има, колкото да платим нещичко на персонала и да поразчистим, но нищо съществено. Със сигурност няма да е достатъчно, за да се оправим с бъркотията в „Тревелян“.

Джемайма се върна на дивана и се отпусна тежко.

— О, божичко! — промълви тихо. — Значи наистина е сериозно.

Тара кимна.

— Значи Локстън при всички случаи трябва да бъде продаден, така ли? — попита Попи.

— Боя се, че да, Попе. Възможно най-бързо. Най-добре е да наредим на някой агент незабавно да пусне имението на пазара.

— Ами нещата вътре? Мебелите, картините...

— Можем да опитаме да продадем всичко наведнъж. Ще получим повече, ако постъпим така. Вероятно ще си осигурим достатъчно средства да закрепим „Тревелян“ още известно време. Обаче — Тара впери сериозен поглед в сестра си — всъщност това е

твоего наследство. Точка. Ако продадеш Локстън и вложиш парите в „Тревелян“, не мога да ти гарантирам, че няма да ги изгубиш.

— Ами аз? — ледено попита Джемайма. — Аз наистина нямам нищичко, мамка му! Попе, смятам, че трябва да продаваш. Изпрати всичко в „Сотбис“, а парите ще използваме за компанията.

Тара вдигна ръка:

— Млъкни, Джемайма. Попи трябва да реши. Няма значение как се чувстваш ти — тя е собственичка на Локстън, затова решението за бъдещето на къщата и на всичко в нея е единствено нейно.

Попи впери в сестрите си огромните си зелени очи, въртейки кестенява къдрица около пръста си.

— Разбира се, че ще продам всичко. Смятам, че всяка от нас трябва да избере няколко неща от къщата, които наистина иска и наистина цени. А за останалото ще обявим търг и с печалбата ще спасим компанията си. Категорично искам това.

— Добро момиче — одобри Джемайма.

— Това е невероятно щедро — усмихна се Тара. — Благодаря ти.

— И аз бих направила същото — побърза да добави Джемайма.

— Не се съмнявам. Само че се налага да ви помоля за нещо. — Тара замълча и ги погледна смутено. — Някоя от вас знае ли къде са бижутата на мама?

Сестрите ѝ я изгледаха, слисани от въпроса.

— Не са ли в къщата? — попита Попи. — Винаги са били там.

— Не, не са.

Джемайма се намръщи.

— В такъв случай сигурно са в банката.

— Ще проверя, но от тоалетката ѝ е изчезнало всичко, с изключение на една-две дрънкулки. Всички ценни бижута липсват. Някой е взел накитите.

— Кой? — попита Попи.

— Ясно е, че не знам. Може би мама сама ги е занесла някъде.

— Защо ѝ е да го прави? — попита Джемайма.

— Един бог знае. Но каквато и да е причината, тези бижута ни трябва. Струват стотици хиляди долара и по право принадлежат на Попи.

— И на трите — поправи я лоялно тя.

— Трябва да ги потърсим — каза Тара.

— Да добавим и това към списъка със задачите си — изкиска се Джемайма. — Да видим какво се получи. Да намерим къде са скрити изчезналите бижута. Да продадем семейната къща и всичко ценно в нея, с което да се обречем на крайна бедност. Да спасим от банкрут семейната фирма. — Джемайма се засмя, после добави сериозно: — О, боже! Това е ужасно!

— Не се безпокойте, момичета. Ще запретнем ръкави и ще се справим — усмихна се Тара. — Сигурна съм.

12.

На вратата се почука и влезе келнер с поднос.

— Слава богу, умирам от глад! — възкликна Джемайма. — Умница си ти, Тара.

— Реших, че ще ни е нужно да се подкрепим, преди да продължим.

— О, сандвичи с краставица, любимите ми! — отбеляза Попи.

— В „Риц“ винаги всичко е както трябва, нали? — каза Джемайма, дъвчейки сандвич с пушена съомга. — Тук умеят да поднасят чай. Помните ли, мама и татко ни водеха тук като малки? Сякаш се връщаме в епохата на двайсетте години. Искаш ли сандвич, Тара?

Тя поклати глава:

— Само чаша чай с лимон, благодаря.

Джемайма наля чая в чаша от костен порцелан и я подаде на сестра си с чинийка с лимонови резенчета.

— Добре, момичета, време е да започнем да използваме малките си сиви клетки — заяви Тара. — Вече знаем какво е действителното състояние на компанията, остава да решим как да изправим „Тревелян“ на крака.

Другите две я изгледаха с празен поглед.

— Съжалявам, скъпа, докато кръвната ми захар не се върне на прилично ниво, не ставам за нищо. Ти си бизнес дамата, сигурно имаш някакви идеи.

— Боя се, че и двете ще бъдем доста безполезни — додаде и Попи извинително. — С радост ще осигуря малко допълнителни пари с продажбата на Локстън, но едва ли ще мога да направя много повече.

— Знаеш ме — заяви Джемайма, — много обичам да харча пари, но нямам никаква представа как се печелят. Съжалявам — сви рамене тя.

Тара внимателно постави чашата си върху чинийката.

— Само толкова ли? Извинявай, Тара, но може ли да ни решиш проблема? Не разбираме нищо от цифри и бизнес, ние сме безпомощни малки котенца... — Тя внезапно се приведе напред с гневно блеснал поглед: — Нито дума ли не чухте от онова, което ви казах? Ако изобщо някога ви се е налагало да се грижите за себе си, това е моментът! И двете сте интелигенти, но въпреки това сте безпомощни. Безполезни! Както сами твърдите. Засрамете се.

— Какво искаш да направим? — попита Джемайма, стъписана от избухването ѝ. — Аз дори не умея да пиша на компютър. Мога само да изпратя имейл и толкова.

— Веднъж съм правила картотека — предложи услугите си Попи. — Имаш ли нужда от това? Ако е така, ще мога да помогна.

Тара се засмя горчиво:

— Чуйте се само! Наследничките... аристократичната дама и художничката. Печатане и картотекиране! Основното в бизнеса са идеите. Инстинктът и разбирането. Умението да използваш знанията си. Джемайма, ти от какво разбираш?

— Ами... от партита. Пазаруване. Обувки. Скъпи вещи.

— Да! Все важни неща за компания, занимаваща се с луксозни стоки. Виждаш ли? Ще ни трябват всичките ти познания относно това как и защо ти и всичките ти приятелки пазарувате. И колкото и да ми е неприятно да ти го припомням, ти привличаш и интереса на медиите. Можем да използваме и това. „Тревелян“ ще се нуждае от посланик, от човек, който да разпалва обществения интерес. Този човек можете да бъдете вие, ваше благородие.

Джемайма изглеждаше заинтригувана, но по тона ѝ личеше, че все още не е убедена:

— Да... добре, щом представяш нещата така... Допускам, че бих могла да направя нещичко в това отношение.

— Бъди напълно сигурна! „Тревелян“ ще се нуждае от мощен нов старт. От свежи идеи и от нов имидж. — Тара посочи Попи с писалката си: — И тук идва ред на твоята роля.

— Нищо не разбирам от парфюми. Какво очакваш да направя? — заяви тя.

Тара въздъхна отчаяно:

— Изобщо ли не ме слушаш? Разбира се, че никой от нас не познава парфюмерийния бизнес. Може и да не разбираш от парфюми,

но знаеш как би трябвало да изглеждат нещата, какво с какво си отива. Знаеш, че аз съм на практика далтонистка. Искам да започнеш да мислиш за неща като опаковките и визията на „Тревелян“. Ще се наложи да направиш и някои проучвания. Искам да се потопиш в света на луксозните ухания. Трябва да научим всичко за света, с който ще си имаме работа. Толкова неща трябва да свършим, че самата аз не знам откъде да започна... — Замълча и се намръщи. Сякаш част от енергията ѝ я напусна. — Чувствам се доста зле заради всичко това. Сигурна бях, че двете ще се опитате да го стоварите върху мен, но не мога да се справя сама. И бездруго съм претоварена с работа и не прекарвам достатъчно време с Имоджен и с Едуард. Много мислих — вие не сте безполезни, и двете сте способни на много, ако напрегнете мозъците си. Няма да ви позволя да се откажете. Трябва да ми помогнете. Можете да го направите.

Попи се приближи до Тара и я прегърна.

— Държахме се ужасно егоистично. Изобщо не се замислихме колко си заета. Разбира се, че ще ти помогнем. Ще направим всичко по силите си, нали, Майми?

— Мисля, че през последните четири дни прекарахме повече време заедно, отколкото като деца — сухо отбеляза тя. — Да се надяваме, че ще съумеем да запазим *entente cordiale*. Съгласна съм да опитаме, ако и вие сте склонни. Какво има да губим?

— Точно така.

— Ами ако се провалим? — попита Попи.

— Ще се върна в омразния замък Хърн, докато Хари не ме изрита, което най-вероятно ще стане доста бързо. Явно ще се наложи да продам апартамента си, макар и само за да покрия сумите по кредитните си карти. — Сянка премина по лицето ѝ. — Обичам апартамента си. Не искам да живея другаде.

— Няма да се стигне дотам — решително заяви Тара. — Сериозно. Можем да се справим, можем да съживим компанията. Просто трябва да се учим много, много бързо. И трябва да се отнасяме към това като към работа. Което означава, че от понеделник искам и двете ви в кабинети в „Тревелян Хаус“. Разпоредила съм на Инглис да го уреди. Три кабинета за новите изпълнителни директорки.

— Всеки ден ли? — разтревожено попита Джемайма.

— Всеки ден.

— По цял ден? — попита Попи.

— По цял работен ден. Минимум от девет до пет. Знам, че отначало стресът ви ще е твърде голям, момичета, но трябва да го направите.

Джемайма се нацупи. Добронамереността и положителното отношение, които витаеха в апартамента допреди миг, значително намаляха.

— Това е съвсем нереалистично, Тара. Аз ставам най-рано в девет и половина. После имам много ангажменти. С фризьора, с масажиста, с личния ми треньор... Може би ще успея да отделям по няколко следобедна седмично. Сигурно бих могла да работя и вкъщи.

— Не! Не си обучена и не умееш да работиш. Разполагаме само с дванайсет месеца. Налага се да правим жертви. Дори ако това означава, че известно време сама ще си правиш педикюра. Пък и бездруго надали ще можеш да си позволиш всички тези глезотии.

— Ами аз? — отчаяно се обади Попи. — Какво ще стане с рисуването ми? Нужно ми е време, за да мога да творя.

Тара се обърна към по-малката си сестра:

— Извинявай, скъпа, но същото се отнася и за теб. Ще се наложи да насочиш целия си творчески заряд към смяната на облика на „Тревелян“. Обещавам ти, че след като направим каквото трябва, отново ще можеш да се върнеш към рисуването.

— А ти? — сърдито попита Джемайма. — Ти какви жертви ще направиш? Ще бъдеш ли в „Тревелян Хаус“ от девет до пет пет дни в седмицата? Съмнявам се!

Тара се изправи и се загледа през прозореца, както преди малко бе сторила Джемайма. Сестрите ѝ я наблюдаваха, когато след малко тя се извърна към тях с напрегнато изражение.

— И аз ще направя жертви, уверявам ви — тихо изрече. — Е, за днес стига. Пожелавам ви приятен уикенд. Ще се видим в „Тревелян Хаус“ в понеделник в девет. Тогава започваме.

13.

Попи се приближи към железните перила на клуба в Сохо, промъквайки се между пушачите, струпали се отвън. Не за пръв път се радваше, че не пуши. Всъщност беше успяла да се предпази от повечето пороци. Не пиеше много — злополучният ѝ опит с водка, уиски и кларет като тийнейджърка я беше отблъснал от пиенето, — а мисълта за наркотиците едновременно я плашеше и отегчаваше. Въображението ѝ бездруго беше толкова живо, че направо се плашеше какво ще се случи, ако вземе и някакъв стимулант. Любимият ѝ порок беше шампанското — малко се плашеше да го признае дори пред себе си, защото ѝ се струваше като типичното за богато момиче клише. Нищо не ѝ харесваше колкото чаша, пълна с шумолящи прелестни мехурчета, и горчиво-сладкия вкус.

Слезе по стълбите към входа на клуба и влезе. Поздрави я изискано момиче на двайсет и няколко години и я попита за името.

— Гостенката ви е тук — осведоми я то. — Чака ви на бара.

— Благодаря. — Попи тръгна по тъмния коридор към бара в подземие. Там имаше огромна камина с буен огън, въпреки топлата пролет навън, а фалшивите пънове и пепелта изглеждаха съвсем реални.

Веднага видя Марги, седнала на една от дългите лакирани маси като в трапезария, навела глава над някакво списание. Попи се приближи.

— Радвам се да те видя — поздрави я бодро Марги и лепна звучна целувка на бузата на Попи, която се наведе да я поздрави. — Изглеждаш готино — била си на някое хубаво местенце ли?

— За съжаление не. Бях на среща със сестрите си.

— А? Как са те? — учтиво попита Марги, макар Попи да знаеше, че всъщност не проявява интерес. Отнасяше се с недоверие към всеки с пари, а благородническите титли според нея бяха дяволско дело, но тя винаги се стараяше да не допуска убежденията ѝ да пречат на дружбата ѝ с Попи. Бяха се запознали в колежа и веднага си бяха

допаднали въпреки различния си произход. За Попи Марги бе съкровище — приятелка, която я харесваше въпреки богатството и произхода ѝ, а не заради тях.

— Благодаря, добре са. Да ти поръчам ли нещо за пиене?

Марги кимна към бутилката до нея.

— На бира съм, благодаря. Щом ще черпиш, можеш да ми купиш още една.

— И аз ще пия същото. — Попи се приближи до бара и се върна с две бутилки белгийска бира.

Марги се усмихна състрадателно:

— Скъпа, научих за майка ти и много съжалявам. Как мина погребението?

Попи седна на пейката до нея.

— Тогава беше доста тежко, но вече се оправям.

— Да, изглежда, в това е смисълът на погребенията — просто слагат точка — успокои я Марги.

— Вероятно е така. Знам, че и Тара вече се оправя. И двете бяхме ужасно разстроени. Обаче знаеш ли, не мога да повярвам колко равнодушна изглеждаше Джемайма. Като че ли се радваше на смъртта на мама. Не го очаквах от нея.

— Може да е било просто поза. Защитна броня, нали разбираш? — Марги хвана ръката на приятелката си и се усмихна. — Вероятно сестра ти ще преодолее случилото се с течение на времето. Не я съди твърде строго.

— Проявяваш огромно разбиране — отвърна тя. — Особено като познавам отношението ти към Джемайма.

— О, и аз имам сърце, макар да ме мислиш за коравосърдечна севернячка, която би искала да изправи сестра ти до стената и да ѝ види сметката!

Попи се засмя.

— Вече успя да ме накараш да се почувствам по-добре. Благодаря ти, че дойде да се видим.

— Луда ли си? Как няма да дойда! Защо да го правя?

— Ами, знам, че понякога се събирате с Том и компанията му в петък вечер... — Попи сведе поглед към масата и се втренчи в една пукнатина.

— Така е, но не и тази вечер. — Марги отпи голяма глътка бира.

— Как е Том? — попита Попи след известно мълчание.

— Добре е.

— Рисува ли?

— Да. Ще има изложба в Ню Йорк.

— В Ню Йорк? — възкликна Попи впечатлена.

— Да, той адски се кефи. Става дума за някаква престижна галерия в центъра на града, така че той рисува като обезумял. Искат най-малко петдесет картини.

— Петдесет... ами, чудесно.

— Да, прекрасно е, но знаеш какъв перфекционист е Том. Ще му струва цяло състояние! Предполагам обаче, че Чанинг ще плати. Баща ѝ му уреди изложбата — никога нямаше да се уреди, ако не беше тя. — Марги се засмя, после изведнъж спря и погледна виновно към Попи. — О, боже, скъпа, извинявай!

— Няма нищо — увери я тя, опитвайки се да прикрие факта, че всяка дума едновременно я пленяваше и нараняваше. Винаги ѝ бе трудно да научава вести за Том. — Няма проблем, можем да говорим за това. Вече го преодолях. Той може да прави каквото си иска. Значи Чанинг е неговата приятелка американка, така ли?

Марги кимна.

— Готина е, но не се отразява добре на Том. Тя го боготвори, а това е вредно за егото му, което и бездруго е адски напompано. Мисли го за най-великия художник на нашето време.

— На него сигурно му харесва.

— И още как! Естествено татенцето е готов на всичко, за да може малкото му момиченце да е щастливо, а освен това е заплепен от бляскавата артистичност на Том. Не бих имала нещо против, ако той наистина бе следващият Пикасо, но и двете знаем, че не е.

— Така е — тихо призна Попи. Внезапно си представи различно бъдеще, в което тя подкрепя Том, прави така, че мечтите му да се сбъднат, и превръща себе си и него във важна двойка в света на изкуството. С нейните пари и с неговата непоклатима самоувереност вероятно биха успели да го постигнат... Поклати глава. „Не това исках — напомни си. — Трябва самата аз да творя, а не да плащам на Том да прави каквото си поиска.“

— Всъщност, Попи — тихо каза Марги, — трябва да ти кажа нещо. — Тя забодде поглед в масата и се размърда неловко.

— Какво има?

— Не съм сигурна дали моментът е подходящ... сега, след смъртта на майка ти и всичко останало, но не мога да не ти кажа, така и така стана дума за Том. Иначе е все едно да те лъжа.

— Да? — Попи потръпна в тревожно очакване.

— Съжалявам, скъпа, но Том се сгоди и ще се жени. Предложи на Чанинг миналата седмица и тя се съгласи.

Все едно я поляха с кофа студена вода — внезапен и неприятен шок.

— Добре ли си? — нежно попита Марги и сложи ръка върху тази на Попи.

— Да... да, струва ми се — отвърна тя с леко разтреперан глас. — Странно е, че изобщо ми пука, защото съзнавам, че двамата не сме един за друг, а с Чанинг ще бъдат идеалната двойка... Въпреки това ме боли. Ядосана съм, че той отново е щастлив, а аз не съм.

— Ще срещнеш някого, сигурна съм.

— Надявам се. Иначе ще си остана сама много дълго! — печално се усмихна тя. — В момента животът ми е толкова объркан, Марги. Повече от всякога се нуждая от някого, на когото да се опра. Том ми липсва, макар да не трябва. В известен смисъл все още го обичам. — Прехапа устни, за да не позволи на чувствата да я завладеят.

— Ще срещнеш някой друг, някой прекрасен мъж. А междуременно знаеш ли какво си мисля?

— Не, какво?

— Мисля, че ти трябва малко шампанско. Знам, че не обичаш бира. Хайде, аз черпя.

14.

— Да видим дали съм разбрал, Тара. — Ерик Бондерман впери в нея суровия си поглед. — Какво искаш да си вземеш?

— Отпуск.

— Така. Искаш да напуснеш работа за шест месеца...

— Поне — уточни Тара. — Ще ми е нужно най-малко толкова време.

— Поне шест месеца. Какво ще правим без теб, по дяволите? Кой ще управлява твоите фондове?

— Не знам, ще намерим някого. Ще наглеждам нещата, когато имам възможност.

— Много мило от твоя страна — студено отвърна Ерик. — Какво те кара да смяташ, че ще се съглася с това, за бога?

— Може би фактът, че нямаш избор. Това време ми е нужно. Не си вземам свободен уикенд, макар че, бог ми е свидетел, заслужавам малко отдих. Няма да работя за конкурентна фирма, въпреки че са ми предлагали поне пет пъти през последната година и половина. — Тя се изправи и закрачи из разкошния кабинет на Ерик, откъдето се разкриваше неповторима гледка към Сити. Беше облечена с тясна сива пола и пурпурна блуза от шифон с широки ръкави, фигурата ѝ беше забележителна и той полагаше огромни усилия да не зяпа елегантните ѝ крака, докато тя кръстосваше кабинета му на високи токчета. — Знаеш, че изключително успешно управлявах поверените ми фондове и спечелих много пари за теб и за компанията. Сега получих шанс, какъвто се пада веднъж в живота — собствената ми компания, фирмата е пред банкрут, а аз мога да се намеся и да оправя нещата. Това е безценна възможност — не само да спася семейния бизнес, но и да изпробвам инстинкта и идеите си. Досега съм правила всичко на теория — сега имам възможност да го приложа на практика.

Ерик се приведе напред в креслото си.

— Имаш предвид онази парфюмерийна фирмичка на баща ти?

Тара кимна.

— Защо искаш да си губиш времето за това? Никога няма да изкараш оттам истински пари. Това е дреболия.

— Може би сега е, но има огромен потенциал.

— Огромен потенциал да засмуче маса пари и да потъне безследно, завличайки и твоята кариера.

Тя се закова на място и се обърна към него с ръце на кръста.

— Стига, Ерик. Проницателен бизнесмен като теб би трябвало да цени стойността на пазара на луксозни стоки.

Той сви рамене.

— Така е, но това е нещо елитарно. Разбира се, че в него има пари, всеки глупак го знае. Само че трябва да си на върха, където в играта влизат богатите. Не искам да те обидя, но семейният ви магазин не е точно мястото, където се събират големите риби.

— Мога да го издигна там.

Ерик се ухили.

— Да, добре. Не говориш сериозно, нали? Че кой ще се опитва да изправи на крака изтощен стар бизнес по време на икономическа криза? Или знаеш нещо, което аз не знам?

— Никога не съм била по-сериозна. Освен това виждам в световната икономическа криза нещо друго — възможност. Докато другите бият отбой и излизат от играта, аз се въодушевявам.

Той стана сериозен.

— Не върши глупости, Тара. Това е нелепа загуба на време, добре ме чуй.

— А ти чуй мен добре. — Тара взе сакото си и се запъти към вратата. — От понеделник в кабинета ми ще има друг човек — ще реша кой през уикенда. Ще отсъствам най-малко шест месеца. Погрижи се да спрат заплатата ми.

— Ей! — сърдито се провикна Ерик, когато тя стигна до вратата. — Защо си мислиш, че ще имаш работа, когато решиш да се върнеш?

— Ще имам — отвърна Тара и го изгледа през рамо, — и двамата го знаем. Ще поддържаме връзка.

Изпита вълнение, докато Джон я извеждаше с колата от паркинга на компанията. Все едно си тръгваше от училище преди дългата лятна ваканция. Разбира се, през следващите няколко дни трябваше да

намери човек, който да я замести, но можеше да му предложи една услуга в замяна. А и самата тя щеше да продължи да следи фондовете си и пазарите. Сега обаче щеше да влезе в „Тревелян“ в понеделник сутринта и да поеме нещата в свои ръце. Щеше да им покаже, щеше да покаже на духа на родителите си коя и какво са пропуснали, като са я пренебрегвали.

Спряха пред къщата в седем.

— Благодаря. — Тара не изчака шофьорът да ѝ отвори вратата — токчетата ѝ вече потракваха по стълбите още преди той да успее да се надигне от мястото си. — И да прекараш страхотен уикенд, ясно? Поздрави на Филипа. Ще се видим в седем и половина в понеделник. Отиваме в „Тревелян Хаус“.

Малко след това тя влетя в банята.

— Мамо! — провикна се Едуард радостно. — Ти си у дома!

Имоджен скочи, цялата мокра и покрита с пяна, жадна за прегръдка и бърборейки неспирно, докато разказваше на Тара как е минал денят ѝ.

Прекараха забавни двацет минути в смях и игри, докато Робина не влезе и не обяви, че е време децата да си лягат. Тя се справяше прекрасно, децата бяха щастливи и здрави, а Тара им служеше за пример какво може да постигне една жена, ако иска. Не желаше да бъде майка, която си стои у дома. Ценеше постиженията и работата си твърде високо, за да се откаже от тях. Но освен това от време навреме копнееше за децата си и се надяваше да не обичат Робина повече от нея — в крайна сметка нали бавачката ги хранеше, извеждаше ги в парка, утешаваше ги, ако паднеха, грижеше се за тях, когато бяха болни.

„Но аз правя всичко заради тях — убеждаваше се Тара, понесла Едуард към спалнята. — Децата са най-хубавото нещо, създадено от мен и от Джералд, и искам да се гордеят с нас. Искам да видят на какво съм способна — ще се докажа чрез «Тревелян», сигурна съм. Освен това компанията е и тяхното бъдеще.“

Тара излезе от спалнята на децата и примигна в осветения коридор. Почувства се напълно изтощена, след като прочете три

приказки една след друга на слабата светлина вътре, а после се наложи да успокоява Едуард, за да може да заспи.

В същия момент и Робина излезе от детската.

— Здравей, Робина. Долу всичко е подредено, нали?

Тя я изгледа с разбиране.

— О, да, като по конец е, не се тревожете.

— Благодаря ти. Знаеш, че Джералд предпочита...

— Да, знам. Ако няма друго, ще се оттегля в апартамента си.

— Разбира се. Върви да си починеш, заслужаваш го. — Тара отново се усмихна. Винаги се опитваше да се държи възможно най-мило с Робина, защото се ужасяваше от деня, в който по някаква причина бавачката може да ѝ връчи предизвестие за напускане. Все пак едва ли щеше да е скоро, ако имаха късмет, защото ѝ бяха осигурили доста разкошен частен апартамент на приземния етаж и елегантна малка кола. Робина получаваше тлъста сума и можеше да пътува в чужбина заедно със семейството, ако иска, така че нямаше никаква причина да напуска.

С изключение на Джералд, разбира се. Само че в това отношение Робина явно проявяваше разбиране, което си беше сериозна утеха.

Като си помисли за Джералд, Тара си спомни, че трябва да го осведоми за „Тревелиан“. Нямаше да е доволен, знаеше го. „Мога да го избегна поне тази вечер — помисли си. — Има важна вечеря навън с някакви големи медийни босове. Мога да вечерям нещо леко пред телевизора. Истинско блаженство!“

Щеше да отложи неприятния момент за през уикенда, може би за неделя сутрин. Джералд вероятно ще поиска секс както обикновено и веднага след това, когато е отпуснат и в добро настроение, бе удобният момент за повдигане на неприятните теми.

Сега обаче тя искаше само две яйца на очи върху дебела и топла препечена филийка с масло, чаша студено бяло вино и нещо неангажиращо по телевизията. Нямаше да се безпокои за Джералд. Още не.

15.

Джемайма получи съобщението на телефона си на излизане от „Риц“ в петък следобед. Беше от Хари.

„Надявам се, не си забравила, че довечера трябва да бъдем у Роло за уикенда.“

— О, мътните да го вземат! — Бързо отговори на съобщението: „Да, бях забравила. Можеш ли да им кажеш, че съм болна?“

Няколко минути по-късно, докато чакаше такси, за да се върне на Итън Скуеър, пристигна и отговорът на Хари: „Не. Те знаят, че не си болна. Не бъди груба. Ще се срещнем в 8“.

Джемайма изстена.

От време навреме трябваше да се появяват някъде като двойка и да се преструват, че помежду им всичко е наред. Хари имаше група приятели — предимно от училище и неколцина от университета. Това бяха единствените хора, от които се интересуваше. Приемаше поканите им, ходеше на балове и на тържества в домовете им, забавляваше се и смяташе, че води невероятно активен социален живот.

Когато Джемайма се оплака, че той се среща все с едни и същи хора, Хари я попита какво нередно има в това.

— Забавно е да се запознаваш с нови хора! — настояваше тя. Той обаче бе непреклонен по въпроса.

Роло беше един от приятелите му от училище. Имаше огромна къща с много пристройки в Глостършир. Имаше богата и буйна руса съпруга, която се казваше Ема и караше Джемайма да се чувства стара и измъчена.

Ето че сега бяха поканени на едно от ужасните събирания в къщата на Роло. Джемайма скръцна със зъби и се зачуди как би могла да се измъкне, само че дълбоко в себе си съзнаваше, че трябва да отиде. Беше оскърбително, понеже си беше планирала много забавен уикенд с благотворителен коктейл и вечеря с приятели, следван от дълга и ленива неделна сутрин, през която щеше да се погрижи за

външността си и да поклюкарства по телефона. Освен това Тара искаше от нея да започне работа в понеделник. Работа! За пръв път през живота ѝ. Безспорно заслужаваше да си отдели малко време, преди да се впусне във всичко това. Изглежда обаче нямаше измъкване.

Освободи Шри за уикенда, нахвърли малко дрехи в сак на „Луи Вюитон“, избра две вечерни рокли и ги окачи в пътна чанта за рокли, подбра няколко чифта обувки и малко бижута и реши, че е готова.

Докато товареше багажа си в колата, усети пролетния вятър в косата си и се ободри: може би шофирането с висока скорост по магистралата за Глостършир не беше толкова лоша идея. Щеше да свали гюрука, да си включи айпода и през целия път да пее с любимите си изпълнители. Ако изобщо нещо беше в състояние да повдигне духа ѝ, беше това.

Докато летеше по магистралата с ламборгинито, Джемайма не усети очакваното повдигане на духа. Първо, все повече се приближаваше до Хари, което я караше да се чувства неловко и я изпълваше с усещането, че се готви за някаква битка. И второ, не успяваше да се отърси от тревожното си опасение.

В понеделник трите с Попи и с Тара щяха да се заемат с колосалната задача да изправят „Тревелян“ отново на крака. Как щяха да успеят, за бога? Шансът със сигурност не беше на тяхна страна. Ако се проваляха, тогава всичко щеше да се промени. Тогава щеше да ѝ се наложи да преосмисли живота си и — което бе още по-важно — брака си и да реши какво да прави.

Когато се стъмни и колите на пътя се превърнаха в поток от червени и жълти светлини, тя реши през този уикенд да погледне Хари по различен начин и да се опита да си представи какво би било положението, ако нямаше пари.

Изгуби се по пътя за къщата. Наложил се да спре и да разгледа картата на светлината вътре в колата, преди най-сетне да установи къде се намира. В резултат бе закъсняла почти с половин час, когато мина през портата от ковано желязо и спря пред сградата от епохата на кралица Ана.

Ема дойде на входа да я посрещне заедно с двата златисти лабрадора, които подскачаха зад нея и лаеха възбудено. Изглеждаше красива с прилепналата си черна рокля, със свежата си млада кожа и с блесналите си очи. На шията ѝ искреше колие от диамантени маргарити.

— Здравей, Джемайма, толкова се радвам, че успя да дойдеш. Не се тревожи, още не сме започнали. Всички са на пирие в гостната. Да те заведе ли до стаята ти? Ще ти помогна с багажа.

Ема пое калъфите с роклите ѝ и тръгна нагоре по стълбите, бъррейки весело, докато Джемайма я следваше с багажа си.

— Толкова се радвам, че дойде. Казах на Роло: „Ако дойде Джемайма, всичко ще бъде великолепно, тя просто е идеалният гост!“. Никой не умее да развлича гостите в залата като теб, скъпа, ти си просто невероятно остроумна и забавна. Този уикенд сме поканили прекрасни хора, ще прекараме чудесно. Облечи се спокойно — няма къде да бързаме, ще те изчакаме.

— Благодаря.

Ема я поведе по един коридор и отвори вратата на една спалня. Стрелна Джемайма с тревожен поглед:

— Настанихме ви заедно с Хари. Надявам се, нямаш нищо против...

— Разбира се, защо да имам? — Тя мина покрай нея и влезе. Спалнята бе типична за къща в провинцията: удобна и невзрачна, с избелели тапети с флорални мотиви и с литографии с ловни сцени по стените.

— О, просто питам, скъпа! Радвам се, че вие двамата все още сте влюбени! Е, ние сме долу в гостната. Помниш ли къде е?

— Разбира се — усмихна се Джемайма. — Ще се видим там.

— Добре. Оставям те.

— Благодаря. — Джемайма я съпроводи с поглед и после въздъхна облекчено. Какво у тази жена я дразнеше? Младостта ѝ? Красотата ѝ — румената, пращяща от добро здраве английска външност, дължаща се на дългите часове на открито? Или пък невероятните ѝ самоувереност и самообладание?

„Може би защото ѝ нямам доверие“ — каза си Джемайма и влезе под душа. Не след дълго беше готова — със семпла червена копринена рокля без ръкави и много високи обувки „Лабутен“.

С лекота се ориентира до гостната по долитащите разговори. Когато отвори вратата, видя всички вътре — стояха прави с чаши в ръце. Мъжете бяха със смокинги, а жените блестяха с вечерните си копринени рокли или отрупани с пайети тоалети. Неколцина се обърнаха и я изгледаха, когато влезе.

„О, боже — даде си сметка тя, — тук наистина съм на вражеска територия. Тези хора са приятели на Хари. Сигурно всички са против мен.“

Ема отново ѝ се притече на помощ:

— Джемайма, прекрасно е, че си тук. Изглеждаш великолепно, разбира се. Ще сложиш нас, провинциалистите, в малкото си джобче. Роло, ела да поздравим Джемайма.

Висок и добре сложен мъж се отдели от групичка близо до камината и се приближи.

— Джемайма — каза той с хладна усмивка и се приведе да я целуне по двете бузи. — Как си? Хари е ей там.

— Да. — Беше забелязала съпруга си още като влезе. Домакинът я поведе към групата. — Здравей, скъпи — поздрави тя и вдигна лице да го целуне по бузата.

— Здравей. — Хари постави ръка на талията ѝ в нещо като прегръдка. — Добре ли пътува?

— Отлично, благодаря.

— Роло ти е налял шампанско.

— Точно от това имам нужда — отговори тя със светска обиграност, пое чашата и отпи. Разговорът край масата не се възобнови, а тя стоеше с останалите, но въпреки това се почувства съвсем сама.

Вечерята не беше много неприятна. Двамата с Хари седяха в противоположни краища на масата, като съпругът ѝ беше настанен до домакинята. Джемайма не седеше до Роло — доста демонстративно според нея, — а до един леко запотен мъж, който беше изключително развълнуван от близостта ѝ. Невзрачна жена с отвратителна морава рокля с прихлупваща се предница непрекъснато ги стрелкаше със зли погледи, поради което Джемайма заключи, че това е съпругата на мъжа.

— Е, Стивън, с какво се занимаваш? Разкажи ми всичко — каза тя възможно най-съблазнително, после се облегна назад за предстоящото отегчение. Компанията около Хари явно се забавляваше доста повече. Чуваше се тъничкият глас на Ема, накъсван от смеха на мъжете край нея. Джемайма си даде сметка, че от доста време не е чувала Хари да се смее, и докато Стивън говореше, тя надаваше ухо, за да разбере какво е толкова забавно. Само че другите разговори и подрънкването на чашите и на приборите заглушаваха всичко, освен по някоя откъслечна дума:

— ... купил си е къща отвъд долината — чу Ема да казва. И малко след това: — ... надявам се, че ще се присъедини към нас утре. Неприлично богат, разбира се.

„Кого ли обсъждат“ — запита се Джемайма, докато дискретната прислуга раздигаше съдовете.

— Но аз винаги съм го твърдял. Не сте ли съгласна?

Тя вдигна очи и срещна очаквателния поглед на Стивън.

— О, да — отвърна уверено, макар да нямаше ни най-малка представа за какво говори той. — И аз така смятам.

След вечеря се върнаха в гостната, където коктейлите и шампанското бяха заменени от порто, бренди и скоч и пушачите си запалиха цигари и пури.

Джемайма си взе чаша бренди и застана до прозореца. Дръпна тежката завеса и се загледа навън към глостърширската нощ. Къщата се намираше на сред гъста гора и тя не виждаше почти нищо, освен черните силуети на дърветата, които помръдваха на фона на притъмнялото небе.

— Някои ще ходят на лов утре, ако искаш да се присъединиш. Ще бъде една от последните хайки за сезона.

Ема бе застанала до нея.

— Не, благодаря — отвърна й. — Не яздя.

— Не е нужно да яздиш, можеш да ни следваш. Повечето правят така.

— Не. Благодаря за предложението, но предпочитам да остана тук, ако нямаш нищо против.

— Не, разбира се. Трябва да правиш точно каквото искаш. Просто не ми се ще да скучаеш. — Настъпи мълчание, което започна

да изглежда неловко. Домакинята побърза да го запълни: — Тъкмо разказвах на Хари за новия ни съсед.

— Така ли? Кой е той?

— Един страховито богат чужденец. Бизнесмен. Може би го познаваш. Ричард Ферера.

Джемайма поклати глава:

— Не, никога не съм чувала за него. Трябва ли?

— Ами, той е от твоите среди.

— Какво искаш да кажеш?

— Аромати и сапуни, такива неща. И не само това естествено. Занимава се с луксозни стоки. Струва ми се, че компанията му притежава много известни марки.

— Така ли? — Джемайма изгледа Ема с интерес. Преди седмица би изтърсила някаква пренебрежителна забележка, без повече да се замисля над чутото, но сега случайно научената новина я заинтригува. Преуспял бизнесмен в областта, с която ѝ предстоеше да се заеме сериозно. Може би щеше да ѝ бъде от полза. — Много вълнуващо.

— Ще дойде утре вечер — добави Ема, — така че трябва да ви запозная. Не се съмнявам, че ще откриете много общи неща.

— Благодаря ти. Нямам търпение. — „По-добре да не губя благоразположението ѝ — помисли си Джемайма, — след като ще ми бъде полезна и ще ме запознае с този тип.“ Усмихна се. — А ти как я караш, Ема? Харесва ли ти животът тук, в провинцията?

— Направо няма да повярваш колко съм заета — засмя се другата жена. — Сигурно хората си мислят, че скучая. Не подозират, че се налага да прекарвам по една седмица в Лондон всеки месец, за да съм в крак с всичко.

— Знам как се чувстваш. Хората изобщо не разбират колко усилия са нужни, за да може човек да изглежда винаги безупречно. Няма ни най-малка представа, нали? — Джемайма отново се усмихна точно толкова мило, колкото бе уместно. Бързо огледа стаята. Имаше чувството, че тържеството едва ли ще стане по-вълнуващо. Ако успееше да се измъкне дискретно, едва ли щеше да пропусне нещо. — И като стана дума за безупречната външност... на всяка цена трябва да се наспя добре. Ще ти бъде ли ужасно неприятно, ако се оттегля да си легна? Винаги се чувствам много изморена, след като съм шофирала, а утре искам да съм в отлична форма.

— О, не, не, не. Моля те. Закуската е в девет, но ти слез долу, когато искаш. Лека нощ.

— Лека нощ. Няма да привличам вниманието, просто ще се измъкна и ще се видя с всички утре.

— Добре. — Ема ѝ направи път да мине. — Приятни сънища.

Джемайма излезе от гостната, пожелавайки лека нощ на хората, които я забелязаха да излиза, и бързо се качи по стълбите. Изпитваше искрено облекчение, че отново е сама. Бързо се съблече и се пхна в леглото. Надяваше се да е дълбоко заспала, когато Хари се качи в спалнята.

Джемайма се събуди от непривичната топлина на тялото на Хари до своето. За миг остана да лежи съвсем неподвижно, примигвайки на светлината на ранното утро. От колко време не бяха лягали в едно легло? Струваше ѝ се толкова неестествено, но въпреки това болезнено осъзна колко много ѝ липсва интимността с него. Опита да си спомни кога за последен път са правили секс. Беше преди месеци, знаеше го. Сигурно точно преди Хари да я спипа с Гай през онзи ужасен следобед. Оттогава не я беше докосвал.

Бавно се извърна и погледна широкия му гол гръб и русата коса, която започваше да се къдри на врата. Изпита силен порив да погали кожата му и да усети топлината под нея, но устоя. Хари беше тук само защото така трябваше.

Той се размърда и се обърна, без да се буди. Тя впери поглед в лицето му — за пръв път от доста време имаше възможност да разгледа чертите му отблизо. „Някога обичах това лице“ — каза си. А как се чувстваше сега? Отчуждена. Гневна. Обидена.

Докато си мислеше тези неща, очите на Хари бавно се отвориха и той впери поглед в нея.

— Здравей — каза тя.

— Добро утро.

Известно време се гледаха предпазливо.

— Как си? — попита Хари.

— Добре. А ти?

— Карам някак. — Той се обърна по гръб и се загледа в тавана.
— Благодаря, че дойде.

— Няма защо. — Тя се облегна на лакът и го погледна. Лениво и възхитено огледа дългия му прав нос и решителната му челюст.

Сините му очи се плъзнаха по нея, но лицето му остана безизразно.

— Кажи ми какво става? Какво се случва с наследството ти?

— Всичко е много странно. Оказва се, че мама не е била толкова умна, колкото смятахме. „Тревелиян“ е в беда — изглежда, компанията от доста време не печели пари. Тара мисли, че трите заедно ще успеем да се справим.

Хари изсумтя:

— За Тара разбирам, но вие двете с Попи?

— Какво искаш да кажеш? — възмутено попита Джемайма.

— Ами... вие двете! От какво изобщо разбираш ти?

Макар че почти същото тревожеше и нея, тя се засегна.

— Много ти благодаря! — отвърна.

— Хайде, Джемайма, бъди реалистка. Нямах абсолютно никакъв опит в тези неща.

— Ще натрупам опит.

— Не разбираш от бизнес.

— Тара разбира.

— А какъв ще бъде твоят принос?

— Доста съм надарена.

— Много бих искал да разбера с какво — подигравателно отбеляза съпругът ѝ. — Освен очевидното, разбира се.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че се досещаш.

Джемайма седна в леглото и придърпа завивката към гърдите си с пламнало лице.

— Чуй какво ще ти кажа, копеле. Надявай се, че ме бива не само да служа за украса, защото в противен случай нещата ще се развият доста зле за теб.

Хари присви очи и обърна глава към нея.

— Така ли? Значи цялото ми бъдеще зависи от твоята делова находчивост, а? Съмнявам се.

— „Тревелиян“ е пред фалит, скъпи! Вече няма всеки месец да получавам солидни чекове. Няма да има пари за Хърн. Разорена съм.

Той доби притеснено изражение. Взира се в нея известно време и после попита:

— Ами апартаментът ти? Сигурно струва цяло състояние.

— Да, вероятно. Само че ако го продам, парите по право се полагат на „Тревелиан“. Със сигурност няма да дойдат при теб.

Хари я изглежда студено и стана от леглото.

— Знам, че за теб това е изненада, но всъщност не се нуждая от парите ти. Не се ожених за теб заради тях, както и ти не се омъжи за мен за пари.

— А защо се ожени за мен тогава? — остро попита Джемайма с гневен поглед.

Той бавно се извърна и я изглежда.

— Не мога да повярвам, че ми задаваш този въпрос. — Влезе в тясната баня и затръшна вратата.

Тя го наблюдаваше бясна. „Ще му покажа аз на него — решително си каза. — Ще му покажа и още как.“

16.

Попи се събуди рано в събота сутринта, взе си душ и облече китайския си тюркоазен халат.

„Коя съм днес?“ — запита се, замислена за изненадите от последните няколко дни.

Само преди седмица остана сираче, макар да не бе съвсем сама на света и да нямаше приятели. В своя мансарден апартамент беше художничка, откриваше себе си и се опитваше да живее независимо. И не щеш ли внезапно се превърна в богата наследница, в собственичка на великолепна викторианска къща и на всичко в нея — от тучните морави до картините и персонала. Беше наследила всичко, съпътстващо модерния и цивилизован живот.

Обаче сега бе на ръба на бедността. Е, може би не чак на бедността, но заради наследството си дължеше на държавата милиони лири.

Щеше да се наложи да продаде наследството си. В мига, в който научи тази новина от Тара, изпита дълбока печал, макар да твърдеше, че старата къща не ѝ харесва. Да изгуби Локстън? Притежаваше я едва от няколко дни, а вече бе свикнала с мисълта, че е нейна. Представяше си как се разхожда из къщата, как я притежава. А ето че сега я бе изгубила само за един миг. Сви рамене.

— О, я стига! — каза Попи на глас. — Не съм я искала истински.

Тя отвори вратите на огромния си викториански трикрилен гардероб. Значи вече не беше беднячка. Беше делова жена. Днес обаче щеше да прояви творчество... щеше да опознае душата на парфюма. Нуждаеше се от нещо, което да ѝ създаде нужното настроение.

Два часа по-късно тя влетя в „Харви Никълс“, облечена с копринена рокля на „Алегзандър Маккуин“ в червено и бяло с връзка около врата, която бе видяла в последните колекции. От време навреме се развихряше из модните бутици, позволяваше си по нещо ново и тази рокля заедно с червените сандали на висок ток бе точно такава

придобивка. Днес обаче не беше дошла за дрехи. Интересуваше се от парфюмите.

Целият приземен етаж бе посветен на козметиката и на парфюмерията. Навсякъде край Попи имаше малки бели шишенца, осветени силно отгоре, за да се постигне усещането за едва ли не стерилна чистота. Всеки павилион бе посветен на отделна марка, а вниманието ѝ мигновено привлякоха познатите надписи на най-известните: „Ланком“, „Шанел“, „Живанши“, „Есте Лаудер“. Снимки на невъзможно красиви модели внушаваха, че ти също би могъл да изглеждаш така, ако използваш спирала на „Ив Сен Лоран“ или новото червило на „Клиник“. Разбира се, това бе само мечта, но много въздействаща.

Попи стотици пъти бе обикаляла такива магазини, докато си бе купувала гримове, но днес за пръв път наистина обърна внимание на изложените парфюми. Досега не се бе замисляла особено, а това бе странно предвид основополагащото значение на парфюма за целия ѝ живот. Баща ѝ й беше направил много специален подарък за дванайсетия рожден ден. Старинна стъкленица на „Тревелян“ с бистра бледозелена течност, опакована в синя кутия и вързана с копринена панделка.

— Честит рожден ден, Попи — усмихнал се бе той. — Поръчах да го разработят специално за теб.

Тя пръсна от аромата на китката си, развълнувана от усещането, че вече е толкова пораснала, и вдъхна сладникавия мирис на жасмин. Неин собствен парфюм! Разработен специално за нея! Много ѝ хареса и я накара да се почувства специална, защото сестрите ѝ нямаха парфюми, създадени специално за тях. Всяка Коледа и всеки рожден ден след това тя получаваше ново флаконче с аромат, което да сложи в специалната си стъкленица, а Тара и Джемайма винаги получаваха по някой от вече наложените аромати на „Тревелян“. Баща ѝ беше нарекъл парфюма „Любима“. Сега мирисът предизвикваше у нея толкова силна носталгия, че Попи не бе в състояние да си пръсне дори на китката, макар че стъкленицата все още стоеше на тоалетката ѝ. Не бе открила нищо друго, което да обикне толкова, макар да бе опитала от някои известни марки. Напоследък почти не слагаше парфюм.

Продължи да обикаля етажа. Всяко известно име имаше поне три-четири парфюма и представяше новата си разработка. На

рафтовете на „Шанел“ имаше „№ 5“, „№ 19“, „Коко“, „Коко Мадмоазел“, „Алюр“ и „Шанс“ и това бе само началото. „Ланком“ предлагаша „Трезор“, „Поем“, „О дьо Ланком“ и „Хипноз“. Все повече започваше да осъзнава колко много скъпи и изключителни аромати се предлагат на пазара. Зад малките павилиони имаше многобройни редици с рафтове, пълни с още парфюми. Освен дизайнерски аромати като „Прада“ и „Калвин Клайн“, имаше и парфюми на знаменитости: Бритни Спийърс, Кайли Миноуг, Сара Джесика Паркър, Парис Хилтън, Дженифър Лопес, Кристина Агилера и Кейт Мос.

Даде си сметка, че винаги е знаела между колко много парфюми може да избира, но сякаш очите ѝ се бяха отворили за пръв път. Броят на продаваните аромати бе смайващо голям: самото разнообразие от стилове беше почти непосилно.

— Здравейте. Да ви предложи ли тестер с най-новия ни женски парфюм? — прекъсна мислите ѝ напевен глас. Попи се огледа. Безупречно гримирана жена с черен костюм ѝ се усмихваше и ѝ предлагаше шишенце за парфюм със сложна форма, а пръстът ѝ с лакиран в червено нокът бе върху пулверизатора.

Продавачката забеляза колебанието ѝ и продължи:

— Великолепен нов аромат от „Ерин де Кристо“. Нарича се „Уайт Мелъди“ и е прелестна смес от цитруси и бели цветя, идеален за летните вечери или за плажа... — И без да дочака отговор, тя натисна и богато ухание поръси ръката на Попи.

Попи се приведе и помириша. Усети остро ухание на грейпфрут и потръпна.

— Това е в началото — побърза да се намеси жената. — След няколко минути ще усетите наистина секси ароматите.

— Благодаря — усмихна се Попи. „Началото на обучението ми — помисли си. — Тук ще започна да осъзнавам кое какво е.“

Докато обикаляше, се опита да прогони тревожното опасение, което я изпълваше с желание да избяга от този непознат нов свят. Започваше да проумява с каква непосилна задача се е нагърбила. Пое си дълбоко въздух.

Започна да опитва тестери на парфюми, които привличаха вниманието ѝ. Някои бяха изтънчени и класически, други — закачливо сексуални, трети — предназначени и за двата пола. Имаше старомодни цветни аромати и съвременни леки и плодови, имаше и дръзки

напористи ароматни пориви, които крещяха за пари, секс и купони. Имаше за всеки по нещо. Тя миришеше и миришеше, докато направо се опияни от богатата и страстна смесица от цибет, мускус, ванилия, плодове и цветя.

Накрая попадна на парфюма, който познаваше през целия си живот. Някъде сгушен в ъгъла беше секторът на „Тревелян“, където се предлагаше само малка част от цялата продуктова гама. Тук беше прочутата „Чаена роза“ заедно с още няколко флорални аромата в здравите им картонени опаковки. Доколкото ѝ беше известно, дизайнът никога не беше променян — тъмносини кутийки с надпис на марката „Тревелян“ в златисто и наименованието на аромата. Върху всяка кутия имаше бледа акварелна рисунка на цветето, на което се основаваше парфюмът.

Попи се приближи. Взе тестера на „Чаена роза Тревелян“ и го разгледа. Беше съвсем обикновен: прозрачно стъклено шише със златист пулверизатор отгоре. Изглеждаше много пуритански и скучно сред всички цветни шишенца с екзотични форми и модерни запушалки. Взе тънка хартиена лента и пръсна леко от парфюма, после я поразмаха пред носа си. Ароматът я зашемети като юмручен удар — в главата ѝ нахлуха картини и места. След като първоначалното силно уханье отмина, тя започна да усеща още нещо, но нямаше представа какво.

„Това не е редно — помисли си Попи. — Нашият парфюм не би трябвало да мирише така. Твърде е... Не знам. Някак ми се струва неправилно.“

Какво ѝ казваше? Какво внушаваше? Събуждаше у нея представата за стари спални, недокоснати с години. За освежители за въздух в тоалетните на старомодни хотели. За чайните в заспалите английски селца.

„Не, това изобщо не е правилно. Може и да не съм специалист, но дори аз усещам, че едва ли скоро ще продадем един милион шишенца от това чудо.“

Попи взе пощата си от масата във фойето на сградата — обичайното топче и няколко сериозни на вид писма, върху които се мъдреше името на Голдблат Минденхол. Вече цяла седмица

получаваше различна правна кореспонденция с подробностите около прехвърлянето на Локстън на нейно име и времето, което евентуално ще отнеме това, както и относно стотиците други неща, които би трябвало да я занимават. Изпълнителите на завещанието, чичо Клайв и един далечен братовчед, избран от майка ѝ по неизвестна причина, със сигурност щяха да се справят с всичко. Щеше да почака, докато някой ѝ съобщи, че Локстън вече действително е неин, а после щеше да помоли някой друг да го продаде от нейно име.

— Пари! — изрече тя на глас. — Всичко е толкова сериозно и скучно! Затова толкова ги ненавиждам.

— И аз — обади се весел глас зад нея.

Обърна се и видя един мъж, който влизаше в сградата.

— Обаче казват, че парите карат земята да се върти — продължи той с усмивка, — и за жалост всички ние се нуждаем от тях. Здравсти, аз съм Джордж Фелоус. Живеете тук, нали? Виждам съм ви.

Той протегна ръка и Попи я пое. Мъжът разтърси нейната силно, а очите му бяха дружелюбни и искрящи.

— О, да... — Тя го изгледа с празен поглед, опитвайки се да си припомни лицето му, но не успя.

— Не се безпокойте, едва ли сте ме забелязали. Пък и живея тук само временно. Вероятно познавате леля ми, тя живее на втория етаж. В момента е в Ню Йорк и ми отстъпи апартамента си.

— А, да, госпожица Фелоус. Срещала съм я няколко пъти. Аз съм Попи. За дълго ли ще останете?

— Около месец.

Стояха, гледаха се един друг и се усмихваха неловко, а после и двамата заговориха в един глас.

— Беше ми приятно да се запознаем — каза Джордж.

— Обадете се, ако се нуждаете от нещо... Ох! — изрече Попи.

Млъкнаха и се засмяха.

— Казах да ми се обадите, ако се нуждаете от нещо. Аз съм на последния етаж.

— Благодаря. — Той я озари с поредната широка усмивка, от която кафявите му очи се присвиха. — На всяка цена.

— Довиждане. — Тя пое нагоре по стълбите и се опита да изглежда заинтригувана от пощата си, но усещаше, че мъжът я следи с поглед.

17.

Джемайма отказа да слезе заедно с Хари на закуска. Вместо това остана в леглото, разлиствайки списания, които Ема предвидливо бе оставила на купчина върху масичката. Най-накрая чу трополене в коридора и весели гласове, докато всички излизаха, а после и бучене на двигатели. Ездачите трябваше вече да са в конюшните, а останалите щяха да ги последват пеша и с коли.

„Отидоха на лов — помисли си. — Добре. Най-сетне ще имам малко спокойствие.“

Не проявяваше интерес към провинциалните спортове. Отначало нямаше нищо против да опита. Искаше да прекарва повече време с Хари, дори с цената на часове навън на студа или в очакване на викачите да изпратят поредния дивеч, за да може стрелците да се прицелят. Само че не след дълго започна да се отегчава.

Когато започна да пропуска лова, се появи първата пукнатина между нея и Хари. Прекарваше дълги дни в замъка и скучаеше все повече и повече. Когато Гай беше наблизко — очарователният и изтънчен Гай, — флиртът помежду им започна. Джемайма се нуждаеше от компания. Нужно ѝ беше да се чувства обичана и забелязана. Съпругът ѝ я оставяше сама за твърде дълго. Можеше ли някой да я обвини, че е потърсила утеха при Гай?

Разсеяно разлистваше лъскавите страници на списанието. Една снимка привлече погледа ѝ. „Нийв — новото и най-вълнуващо лице на света!“, твърдеше развълнуваният текст под снимката на някакъв модел.

Разгледа модела съвсем бегло, но въздействащата външност на момичето прикова вниманието ѝ. С бялата си кожа и с гъстата лъскава черна коса тя изглеждаше драматично и би привлякла вниманието на всеки. Най-впечатляващи обаче бяха изключителните ѝ зелени очи, леко присвити като на котка. Другото, което изпъкваше, беше закръглената ѝ фигура. Имаше учудващо много плът за модел, най-

вече на бедрата и гърдите. Тялото ѝ бе женствено, макар че все пак беше по-слаба от повечето жени.

„Божичко, много е секси! — помисли си Джемайма. — Обзалагам се, че ще стане адски известна. Желая ѝ късмет, светът е ужасно място.“

Прегледа статията, свързана със снимката — беше кратък и хвалебствен текст, от който ставаше ясно, че Нийв е ирландка, която в съботните работела в универсален магазин в Дъблин, когато я открили. Произхождала от голямо и бедно семейство и само за броени месеци бе изстреляна в света на блясъка и на лукса, летеше между Лондон и Ню Йорк, издокарана в най-хубавите дизайнерски дрехи на света и налагайки се като едно от най-търсените лица на модния подиум.

„Дано това не я съсипе“ — помисли си Джемайма и продължи да разлиства списанието. Забеляза реклама на нов парфюм: попзвезда позираше предизвикателно на романтичния фон на звездно небе, косата ѝ се развяваше на вятъра, а в ръцете си държеше огромно шише с формата на пурпурно сърце. „Знаменитост — гласеше надписът. — За момичето със звездни мечти.“

„Изглежда просташко“ — помисли си Джемайма, но разбираше как рекламата би въздействала на тийнейджърите, които искаха да приличат по всичко на своите идоли. Малко по-нататък отново на цяла страница имаше още една реклама на парфюм, този път на наложена модна марка, която рекламираше своя прочут аромат. Джемайма започна да взема списанията от купчината едно по едно и трескаво да ги разлиства. Смая се колко много парфюми се рекламираха и всяка реклама се целеше прецизно в жените, които биха чели съответното списание. „Така ще откриете своя мъж — гласеше рекламата. — Полъх от този парфюм и той няма да може да ви устои.“ Други реклами бяха остроумни и забавни и бяха избрали за свои рекламни лица модели с необичайна визия. „Този аромат ще ви помогне да се наслаждавате на живота повече — гласеше рекламата. — Ще се носите по парижките улици в дъжда необикновена, стилна и завладяваща...“

Джемайма затвори списанието. „О, боже, започвам да разбирам къде е проблемът. Какво е посланието на «Тревелиан»? Помните ли двайсетте години — и вие можете да миришете на тях! Не е най-примамливата покана. Като се замисля, каква реклама изобщо правим ние?“

Не си спомняше някога да е виждала реклама на „Тревелян“ в списание, поне не в списанията, които четеше. Облегна се на възглавниците. „Господи! Ще бъде много по-трудно, отколкото си представях!“

Движеше се между гостите — същите лица като предишната вечер, само тук-там забелязваше по някоя нова физиономия, вероятно местни дребни благородници. Мъжете отново бяха униформени със смокинги, а жените се бяха издокарали с най-хубавите си вечерни рокли. Джемайма знаеше, че изглежда добре с новата си бяла копринена рокля с дръзки черни флорални мотиви на „Оскар де ла Рента“. Полата беше до коленете, широка и поръбена с малки бели пера. Корсажът подчертаваше тънката ѝ талия. Тоалетът ѝ допълваха черни чехли „Джина“, яркочервено червило и наниз от лъскави черни перли. Русата ѝ коса бе прибрана на елегантен кок. Знаеше, че изпъква сред по-старомодните рокли от предишния сезон и обичайното черно, което виждаше навсякъде край себе си. Единствено Ема с роклята си от зелено копринено жарсе на Зак Поусън изглеждаше доста ефектно.

Всички бяха с поруменели страни и в приповдигнато настроение в резултат от прекарания на открито ден. Денят на Джемайма бе минал доста спокойно, но следобедната разходка из градината ѝ бе действала стимулиращо. Сега обаче само едно нещо занимаваше мислите ѝ. Къде беше онзи съсед, за когото ѝ бе споменала Ема?

Другите гости заинтригувано я поглеждаха, докато обикаляше из стаята, жените оглеждаха смайващата ѝ рокля и несъмнено се питаха откъде я е купила и колко ли струва, мъжете се любуваха на гърдите ѝ, пристегнати от бялата коприна, и на тънките ѝ крака, които се показваха под широката пола.

Нито едно от новите лица не ѝ се струваше като лице на приказно богат чуждестранен бизнесмен. Докато обикаляше из стаята, тя се озова в едно по-тихо ъгълче и застана до камината като предната вечер. И там се натъкна на Хари с чаша уиски в ръка.

— Здравей, скъпа съпруго! — високо каза той, докато тя се приближаваше до него.

— Здравей — сковано го поздрави. — Добре ли прекарахте на открито?

— Чудесно, чудесно. Ти липсваше ужасно на всички. Жалко, че днес не дойде да пояздиш — всички се надявахме да се полюбуваме на фантастичния ти задник, издокаран с бричове, нали така, Роло?

— Хари! — изсъска Джемайма, когато домакинът се извърна към тях.

— Още едно питие, Джемайма? — попита Роло със светска обиграност, взе чашата ѝ и се отдалечи.

— Що за приказки! — Тя забеляза, че погледът на Хари е малко помътен. — О, боже, ти си пиян! Защо пиеш уиски по това време? Още не сме вечеряли.

— Защото ми се пие, скъпа, затова. Красива си. Нова рокля? Ама, разбира се, че е нова! Колко струва? Изглежда доста скъпа!

— Млъквай, Хари — срязва го жена му. — Не знам защо говориш така. Не викай, всички чуват. — Забеляза наострени уши, деликатни погледи. Хората се настройваха на вълните на онова, което имаха да си кажат лорд и лейди Калторп.

— Така ли? Не бива да го допускаме — ухили ѝ се Хари и се облегна на камината за опора. — Може да си помислят, че не сме много щастливи заедно. А това би било... ами, ужасно. — Допи питието в чашата си и кубчетата лед изтракаха в зъбите му. — Много си красива — заваяно каза той. — Но си пази роклята. Може би скоро няма да можеш да си купиш друга такава.

— За бога, Хари, всички ни слушат.

— Какво срамно има? Най-добре започни да подготвяш всички за новината, че си разорена. Ковчежето на „Тревелян“ е празно. Край на парите за малките наследнички.

Настана осезаемо оживление, когато хората наоколо дочуха думите му. Джемайма стисна ръката му.

— Млъквай! — вбесена прошепна тя. — Нямах представа какво говориш!

— Но това е истината, скъпа. Ще останеш без пукната пара. И какво ще правим тогава? Май ще трябва да се изправим пред някои неприятни истини, нали? — Той се приведе към нея и снижи глас: — Май ще трябва да се върнеш в Хърн. Ще се настаниш в собственото си крило, нали? Не бихме искали да се разстройваме, като разговаряме един с друг, а?

Джемайма впери поглед в него, сдържайки се да не му се разкрещи, едновременно с това ужасена, че може всеки момент да рухне пред него и пред всички хора в стаята, които искаха да видят с очите си пукнатините в брака им. Хари почти никога не се напиваше и Джемайма нямаше представа какво да прави. Какво ли още щеше да изръси? Дали щеше да заяви пред всички тук какво мисли за нея?

— Хари, старче, ела да ти покажа тази забележителна картина, която купих неотдавна. — Роло се бе върнал с питието ѝ, спокоен и невъзмутим. Подаде ѝ чашата. — Извини ни, Джемайма — каза той и отведе съпруга ѝ.

Тя се обърна към камината, обзета от неистовото желание просто да изчезне.

— Божичко, каква ужасна бъркотия! — прошепна.

Чу приглушените разговори край нея да се възобновяват. Тъкмо се канеше да вдигне глава и отново да се обърне с лице към стаята, когато вратата на гостната се отвори и Ема въведе нов гост. Изглеждаше толкова по-различно от останалите присъстващи, че всички притаиха дъх. Вместо смокинг мъжът беше облечен с безупречно ушит сив двуреден костюм, напълно неподходящ за случая, но въпреки това безсрамно забележителен. Беше мургав, кожата му имаше цвят на кафе, примесено с мед, косата му беше смолисточерна, очите — тъмнокафяви, а походката му бе лека и непосредствена, израз на самоувереност и на твърдост.

Ема тръгна сред гостите, представяйки спътника си. Разменяха си любезности, но не се задържаха при мнозина, докато не стигнаха до красива млада жена, която Джемайма не бе забелязала до момента. Вероятно бе пристигнала следобед и със сигурност не бе присъствала на вечерята предния ден.

— Това е сестри ми Лети — представи я Ема. — Лети, това е Ричард Ферера.

Лети едва ли бе на повече от двайсет и бе приятна, свежа и млада английска дама.

— Очарован съм да се запозная с вас — чу Джемайма думите на Ричард Ферера, произнесени с плавен американски акцент.

„Разбира се, че е американец — помисли си тя. — Какво ли цели Ема, че е поканила и сестра си? Не може да се опитва да ѝ намери съпруг — та момичето е почти невръстно! Но е напълно възможно —

едва ли има човек, който да иска да види и всички останали задомени толкова силно, колкото някой, току-що минал под венчило, при това изключително успешно.“

Джемайма наблюдаваше мъжа, докато той разговаряше с двете жени. Той не показваше и капка смущение, макар че мнозина на негово място биха се притеснили от това провинциално аристократично сборище, особено ако се окажат неподходящо облечени. Ричард Ферера обаче успяваше да създаде впечатлението, че всъщност хората край него са доста странни, издокарани със смокингите и с папийонките си, и че това доста го забавлява. Постигаше самоувереността си с лекота, но внушението бе категорично. Не можеше да му се отрече.

Джемайма бе запленена от него.

„Наистина е доста привлекателен — помисли си. — Малко е нисичък, но определено е доста мускулист. Никое сако не стои така, колкото и добре да е ушито, освен ако тялото отдолу не е добре оформено.“

Напомни си, естествено, че той е от бранша, за който тя трябва да научи всичко, и то по възможност преди понеделник. Колко прекрасно би било да влезе и да започне да обяснява на всички какво и как трябва да се направи.

Приятно ѝ бе да си фантазира и тъкмо се бе поувлякла, когато си даде сметка, че Ема води мъжа, който я бе очаровал, към нея.

— Джемайма, да ти представя Ричард Ферера. Той е наш съсед. Току-що се нанесе в старото имение Бретингтън и има големи планове за къщата. Ричард, това е Джемайма Калторп.

Той леко стисна ръката ѝ и се усмихна.

— Лейди Калторп. Чувал съм за вас, разбира се. За мен е огромна чест да се запозная с вас.

— Ни най-малко. Аз се радвам да се запозная с вас.

— О, Джемайма, чашата ти е празна. Ще отида да ти донеса друго питие — вметна Ема и бързо се отдалечи.

Джемайма се усмихна на Ричард Ферера. Отблизо беше още по-красив. Винаги бе предпочитала тъмните мъже, струваха ѝ се поизискани — беше се отклонила от това, когато се влюби в Хари. Харесваше ѝ тази топла кожа, жарките тъмни очи, толкова различни от бледата английска студенина.

— Допада ли ви животът в Глостършир? — попита тя.

— О, да, много е красиво. Къщата е невероятна, но има един проблем — намръщи се той.

— Така ли?

— Тук е ужасно студено, нали? — Лекичко се приведе към нея, сякаш се канеше да сподели палава тайна, и се усмихна, показвайки съвършени бели зъби.

Джемайма се засмя:

— О, боже, да! Ако не сте свикнали с британското време, то може да ви се стори доста сурово. Но ви уверявам, че и тук става топло. През лятото е прекрасно. Откъде сте?

— В Щатите живея в Ню Йорк.

— В такъв случай би трябвало да сте свикнали със студа. Никога не съм зъзнала така, както една зима в Ню Йорк. Имаше метър и половина сняг!

— Да, но разполагаме с онова чудесно нещо, наречено отопление. Няма да повярвате какво огромно удобство е.

— Но се съмнявам, че много сгради в Ню Йорк са на шестстотин години. Отоплението на старите къщи винаги е по-трудно, в тях постоянно става течение.

— Основателна забележка. Обаче, когато съм в Ню Йорк, обикновено работя. Почивам в къщата си в Мексико. Там е удивително — моят рай. Няма нужда от отопление. Имам къща на брега, която гледа към океана. — Той се усмихна и поклати глава. — И в момента много ми се иска да бъда там.

— Звучи като същинско блаженство.

— Така е. Бих искал да ви я покажа някой път.

— С огромно удоволствие. — Тя му се усмихна подкупващо. Тези покани бяха просто неизменна част от светските разговори. Никога нищо не значеха. Въпреки това хасиенда в Мексико или както там се казва, звучеше божествено. Не бе ходила в тази част на света. — А какво ви води на този студен остров?

— Работата, разбира се. Търся възможности за бизнес.

— С какво се занимавате, господин Ферера? — лукаво попита Джемайма.

Мъжът впери поглед в нея, сякаш се опитваше да разбере дали тя наистина не знае. Имаше прям поглед, смел и лишен от всякакво

смущение.

— Наричайте ме Ричард, моля. Занимавам се с луксозни стоки — отговори той най-сетне. — Струва ми се, че вие имате известни познания в тази насока.

— Наистина ли? Защо? — престорено скромно попита Джемайма, наслаждавайки се на кроткото жужене на флирта помежду им. Какво точно знаеше за нея този мъж?

— Да вземем роклята ви например — на „Оскар де ла Рента“ е, нали? При това май слиза направо от модния подиум. Обувките ви са „Джина“, а перлите много приличат на едни, които неотдавна видях в каталога на „Гарард“. Освен това вие изглеждате като жена, която много добре се грижи за себе си. Виждал съм ваши снимки в най-хубавите ресторанти, в най-скъпите хотели по света. Очевидно живеете в лукс. Не се съмнявам, че сте експерт в областта.

— Вярно е, че харесвам хубавите неща и не виждам защо да не ги притежавам, след като мога да си го позволя. Но истински лукс? Не знам. Все още се натъквам на някои трудности и ограничения, на проблеми, които не се решават с пари. Пък и животът ми изобщо не е толкова луксозен, колкото смятат хората.

— А! — изгледа я Ферера с вдигнати вежди. — Бъркате лукса с някакъв съвършен живот, в който нищо не се случва. Това е неправилна представа за лукса. Всъщност той осигурява удобство и подхранва духа, докато човек осъществява трудното, опасно и понякога отегчително житейско пътуване.

Джемайма отново се засмя, малко учудена от разпалеността му.

— Много забавно. Да, вероятно е така. Никога не съм чувала да описват лукса точно по този начин.

— Аз съм страстен почитател на лукса — усмихна се той. — Човек с моя произход се замисля изключително сериозно какво може да му предложи светът и какво точно означава лукс.

— Човек с вашия произход ли?

Ферера леко сви рамене и тъмните му очи проблеснаха.

— Не съм роден сред лукс. Произхождам от многодетно и бедно семейство на емигранти и съм отраснал в Ню Йорк. Баща ми почина, когато бях много малък, и майка ми ни отгледа сама. Несъмнено беше трудно, но това само затвърди решимостта ми да успея и да се сдобия с някои от хубавите неща в живота.

— И вече имате доста такива неща — отвърна Джемайма. — Това е достойно за уважение, впечатлена съм. — Нямахте как да не си даде сметка колко различен е нейният произход. — Явно здравата сте се трудили и сте успели.

— Да, така е. Признавам, че съм много богат и много успял човек. Но още не съм приключил, ни най-малко. — Той настойчиво впери поглед в нея.

Тя го изгледа с премрежен поглед. „Усещам, че той флиртува с мен. Ами, толкова е привлекателен...“

Ема се приближи към тях.

— Вие двамата забавлявате ли се? Джемайма е една от най-бляскавите жени в обществото. Много е търсена, затова сме големи късметлии, че е сред нас. Нали е прелестна? — И тя се усмихна със захаросаната си усмивка, която предизвикваше огромно недоверие у Джемайма.

Ричард леко ѝ се поклони.

— Очарователна. Прекрасна дама.

— Много сте мил — усмихна му се Джемайма.

Ема подаде на Джемайма чашата с питието ѝ.

— Заповядай, скъпа. Много се радвам, че двамата се разбирате толкова добре. Сложила съм ви един до друг на масата. Сигурна съм, че имате много общи теми.

Когато ги настаниха, Джемайма забеляза, че Ема е сложила сестра си Лети от другата страна на Хари и той се бе оказал притиснат от блондинки.

Забеляза как Лети поверително се накланя към съпруга ѝ и показва голяма част от горната част на гърдите си.

Завъртя очи. „Божичко, какво е намислила? Не мога да повярвам, че това нелепо малко същество се сваля на Хари. Е, точно с него няма да успее.“ Беше сигурна, че Хари не е мъж, който би изневерил на съпругата си, макар да не знаеше каква точно е причината — никога не бяха обсъждали въпроса. Допускаше, че е твърде възможно той да намира утеха другаде, откакто бе разкрил изневярата ѝ, но ѝ бе трудно да си го представи. И все пак... гледаше младото девойче, което безсрамно флиртуваше със съпруга ѝ, наблюдаваше я как отмята

златистата си грива, как цупи красивите си устни и се навежда към него, и усети неприятно пробождаване ниско в корема.

— Това е вашият съпруг, нали? — тихо прозвуча в ухото ѝ нечий глас. Ферера се бе привел близо до нея. Усети аромата на одеколона му. Беше свеж и чист мирис с лек мъжествен обертон, пикантна смес от цитруси и сандалово дърво.

— Да, това е Хари.

— Явно съществува британска традиция, по силата на която е най-добре съпрузите да бъдат в двата противоположни края на стаята.

Тя се засмя.

— Не настаняваме съпрузите един до друг. Очаква се да се отплатят за вечерята, като поне веднъж забавляват други хора.

— Доколкото виждам, всъщност онова младо момиче прави всичко по силите си да забавлява него, а не обратното.

— О, и това е прието — небрежно подметна Джемайма. — Създава известна пикантност. Няма нищо по-отегчително от безнадеждно предани един на друг съпрузи.

— Наистина ли? — Той насочи тъмните си очи към Хари и Лети. — В моята среда такъв безсрамен флирт би бил проява на известна неучтивост.

— Хммм. — Тя се обърна към него: — Да говорим за нещо друго. Разкажете ми за бизнеса си.

— Добре. Чували ли сте за Еф Еф Би?

— Не. Трябва ли?

— Не непременно. Да опитаме нещо друго. А за Ел Ви Ем Ейч? Джемайма поклати глава.

— Добре. Но сте чували за шампанското „Моег“, нали?

— Разбира се.

— Също за „Въов Клико“ и за „Круг“. За „Луи Вюитон“, „Живанши“ и „Марк Джейкъб“. За парфюмите на „Герлен“, на „Диор“... бих могъл да изреждам още.

— Разбира се, че съм чувала за всички тях. Много са известни.

Ферера кимна.

— Точно така. И всички са собственост на Ел Ви Ем Ейч, френска компания, която притежава повече от петдесет известни имена и марки. Другият голям играч е Пи Пи Ар, отново френска компания. Тези французи обичат лукса, няма спор. Те са собственици на „Гучи“,

а те от своя страна са собственици на поредица от известни имена, най-вече на дизайнери като Ив Сен Лоран.

Джемайма се понамръщи:

— Нямах представа. Странно е, че една компания притежава толкова много различни неща. Никога не съм се замисляла сериозно за деловата страна на пазаруването — как се случва всичко зад кулисите. — Взе половинката лимон и го стисна над розовата пушена шотландска съомга в чинията си.

Ферера бодна парченце риба на върха на вилицата си и продължи:

— Вие не, но мнозина го правят. Откакто свят светува хората се опитват да се впечатляват взаимно, да създават усещането, че притежават нещо специално, нещо, което ги издига над всички останали. Някой човек шофира например порше. Това говори много за него и не на последно място, че той може да си позволи да има порше. Освен това изразява стила му, вкуса му, класата му. То е направеният от него избор. Разкрива почти всичко, което трябва да знаете за този човек.

— Почти ли?

Ферера се подсмихна мрачно.

— Трябва да видите и ризите му, обувките и костюмите му, а вероятно и писалката му.

— Ами ако няма писалка?

— Това само по себе си означава нещо, от което кръвта се смразява.

Джемайма се засмя развеселена.

— А вашата писалка каква е? Явно писалката означава много за вас.

— Имам късмет да притежавам писалка, изработена по поръчка за мен от „Картие“.

— А карате ли порше?

— Не. Обикновено карам ферари.

— И какво говори това за вас? — подкачи го тя.

— Вероятно, че предпочитам италианските автомобили пред немските — усмихна се Ферера. — Работата е там, че човек ще направи преценка, но без да подценява влиянието на марката.

— А коя е първата компания, която споменахте?

— Еф Еф Би е собствената ми компания, „Ферера Файн Брандс“.

— Боже, колко впечатляващо! А вие кого притежавате? Като ви слушам, май не останаха много.

— О, има предостатъчно, уверявам ви — вдигна рамене той и тя отново се впечатли от непринудеността, с която владееше тялото си. — Вкусът на потребителите непрекъснато се променя, затова е важно човек да открива новите тенденции.

— Е, кажете ми... вие кого притежавате? — Джемайма изискано отрязва парче пушена съомга в чинията си и го поднесе към устата си.

— Няколко големи американски имена — отговори той. — Чували ли сте за „Монтроуз Хоум енд Гардън“?

Тя поклати глава.

— Това е много голяма компания за поръчка на качествени стоки по пощата в Щатите. Наша е. „Грийвс“ също.

— За тях съм чувала — доволно заяви Джемайма. — Правят най-прекрасните обувки, толкова са удобни! Имам един чифт в колата си, за да шофирам с тях. Всъщност сигурно имам няколко чифта. Неотдавна купих и една от великолепните им чанти.

Ферера се усмихна:

— Ще приема този факт за огромен комплимент, лейди Калторп. Много се радвам, че ви харесват.

— Разбира се, на всички им харесват. И, моля ви, наричайте ме Джемайма.

— Виж, Джемайма, винаги съм искал да притежавам хубава марка кожени стоки и вече я имам. Другите ни продуктови линии също са американски — дизайнери от Ню Йорк и подобни. — Той изреди списък с имена, някои от които бе чувала, а други — не. — Вече искам да се насоча към европейски марки. Има някои прекрасни френски имена, на които няма да имам нищо против да сложа ръка.

— Кои например?

— Например „Ерме“. Ето това би било сполучлив удар. — Той се смръщи. — Обаче е невъзможно. Те са една от последните компании в частни ръце и не възнамеряват да продават. Все пак не губя надежда. Положението може да се промени. „Шанел“ е друга такава компания, същински Свети Граал. Само че родът Вертхаймер няма никакво намерение да продава тази кокошка със златни яйца. Има и други, на които съм хвърлил око.

— Тогава защо не сте в Париж?

— Често ходя там. Само че не говоря френски и не бих искал да живея там. Оттук лесно пътувам дотам, когато се налага. Освен това имам някои идеи за разширяване и на британския пазар.

— Наистина ли? Очарователно. Споделете ги с мен.

— Надявам се разбирате, че наистина не мога да направя това, Джемайма — погледна я той право в очите. — Държете се с мен много мило и невинно, но трябва да ви кажа, че знам точно коя сте.

— Така ли?

— Да. Вие сте от семейство Тревелин. Това е прочута марка луксозни стоки. Известно ми е, че майка ви неотдавна почина — поднасям ви съболезнованията си. Сигурно изживявате тежък период.

Тя сведе поглед към чинията си и побутна храната с вилица.

— Благодаря ви. Да... не ми беше... лесно.

— Ако нямате нищо против да попитам, говори се, че вие и сестрите ви сте наследили компанията... вярно ли е?

Джемайма се изненада. Остави вилицата.

— Да, така е. Но откъде научихте, за бога?

— Имам си източници. Вие и сестрите ви възнамерявате ли да продължите да управлявате компанията?

— А какво друго бихме могли да направим?

— Ами, евентуално бихте могли да помислите за продажба.

Тя се обърна и впери поглед в него:

— Продажба ли? На някого като вас?

Ферера отново я удостои с усмивка.

— Може би. Но не е проява на добър вкус да говорим за бизнес по време на вечеря, нали? Сигурен съм, че скоро ще имаме възможност да обсъдим въпроса.

— Ами ако и ние като „Шанел“ не искаме да продаваме?

— Какво лошо има да го обсъдим? Може да се окаже изгодно и за двете страни. Пушената съомга е превъзходна, нали?

— Да... да, предполагам.

— А сега ми кажете, в момента в Лондон има ли хубави представления? След две седмици ще отида в града за известно време. Бих искал да чуя мнението ви.

Тя си даде сметка, че той умело е сменил темата.

Джемайма седеше в леглото бясна. Вечерта бе започнала толкова хубаво, а после се бе превърнала в истински провал. Ферера се оказа очарователна компания по време на вечерята и двамата си бяха поговорили за нещата, които си струва той да види в Лондон. Повече не бяха отворили дума за бизнес.

Тя си даде сметка, че Ричард Ферера е много сексапилен мъж. Харесаха ѝ плавният му американски акцент и лекотата, с която разговаряше. Красивият му осъвременен стил и поддържаното му тяло не бяха никак неприятни или отблъскващи — той бе категорично мъжествен. В негово присъствие тя се бе почувствала съблазнителна, бе понижила гласа си и бе ококорила очи, за да бъде по-привлекателна.

Само че веднага след вечеря се появи Ема:

— Ричард, ела да се запознаеш със Суки Форбс, много е мила и живее съвсем близо до теб, на практика сте съседни. Нали нямаш нищо против, Джемайма? Само че не се знае кога ще успеем отново да поканим Ричард при нас...

Ферера я бе стрелнал с извинителен поглед, но бе последвал учтиво домакинята си, за да се запознае с другите ѝ гости. Така Джемайма имаше възможност да наблюдава Хари в другия край на масата и възмутителния флирт, който се разиграваше там. Въпреки обилната вечеря той беше доста пиян. Лети също бе видимо подпийнала, но тя подозираше, че част от опиянението ѝ е престорено. Джемайма ужасена наблюдаваше как двамата се олюляват несигурно веднага щом домакинята поведе всички към гостната. Когато стигна там заедно с другите гости, веднага забеляза как двамата, настанили се на дивана до прозореца, си бърбят като тийнейджъри, които изгарят от нетърпение за първата целувка с език.

Джемайма си побърби светски с неколцина по-трезви гости в другия край на стаята, разсейвана от поведението на съпруга си и все по-ядосана.

Хари се изправи и изрече високо:

— Ела, Лети... да отидем да се поразходим.

— Ами добре! — изписука Лети. — Прекрасна идея, Хари.

Другите гости поглеждаха състрадателно към Джемайма. Веднага щом учтивостта ѝ позволи, тя се извини и се качи горе да си

легне, кипнала от гняв и от унижение. Цели два часа от Хари нямаше и следа.

Вече го чуваше да залита по коридора и да се блъска в стените. Топката на вратата се завъртя, когато той се опита да влезе, и най-накрая съумя да политне несигурно вътре.

— О, здрасти — каза той. — Мислех, че ще си заспала.

— Е, не съм. Чаках те — отвърна тя ледено.

— Разуचाвах района — промърмори той. — Малко се поизцапах. — Сведе поглед към черния си панталон, който беше изцапан с кал и трева. — Май ще трябва да го дам на химическо...

— Какви играчки играеше? — даде воля на гнева си Джемайма. — Направо ти потекоха лигите по онази малка кучка! Стана за смях пред очите на всички!

— На теб защо ти пука? — попита той, предпазливо се доближи до едно кресло и тежко се отпусна в него.

— Защо ли? Защото беше ужасно неловко, затова! Аз съм ти съпруга, седя на същата маса, а ти се сваляш с някаква тийнейджърка и я ухагваш по начин, който е откровено противен за всички, които гледат.

— Какво има, Джемайма? Да не би да ревнуваш?

— Ха! — изсмя се тя. — Да ревнувам ли? Не. Унизена съм.

— Ами ти? — тихо попита той с блеснали очи. — Защо не поговорим какво правиш ти?

— Не те злепоставям публично.

— А, значи тогава всичко е наред. Само че и ти здравата беше лапнала по онзи мазен американец, нали?

— Не бъди толкова груб. Не е мазен. И ако искаш да знаеш, разговаряхме за бизнес. А ти най-нагло се опитваше да вкараш онова момиче в леглото и се изложи пред всички.

Хари стана и тръгна към леглото:

— Можеш ли да ме виниш, Джемайма? — Строполи се на леглото до нея. — Не може да се каже, че често правиш секс в брачното ложе, нали?

— Какво правиш, когато си сам, си е твоя работа, но поведението ти на публично място и в мое присъствие засяга и мен.

— Вече не ме желаш, нали? — тихо попита той.

— Аз... аз... — Внезапно се почувства несигурна по отношение на себе си и на него. — Не и когато си такъв — вониш на алкохол. Противно е.

Той бързо се наведе напред, обхвана с ръка тила ѝ и придърпа лицето ѝ към своето. В следващия миг вече я целуваше, а тя с всички сили се дърпаше и блъскаше тежкото му тяло с две ръце.

— Махни се, Хари! Остави ме, престани...

— Хайде, Джемайма, моля те. Не може да продължаваме така. Този брак е същински ад. Не е нужно да бъде така... моля те.

— Не! — извика тя. Той се отдръпна и я погледна тъжно. — Цяла вечер ме унижаваш — защо, за бога, да пожелаеш да спя с теб? Пък и сигурно си се натискал с онази малка крава навън — приличахте на малолетни идиоти. Освен това вониш. Махни се!

Той се изправи, леко залитна, неспособен да я погледне в очите.

— Заминавам си утре сутринта — заяви тя. — Не виждам защо трябва да търпя онази високомерна кучка Ема и ужасните ѝ скучни приятели повече. Дойдох заради теб, за да поддържаме илюзията за брака си, но ти ме направи за смях. Затова утре се връщам в Лондон. — Тя впери в него предизвикателен поглед. — И не се опитвай да ме спираш.

— Няма.

— Добре. Тази нощ няма да спиш тук. Върви да намериш онази пачавра и спи с нея, защото не те искам в леглото си.

Лицето му придоби сурово изражение, когато чу последните ѝ думи.

— Сериозно ли говориш? — попита той със съвсем леко заекване.

— Да. Върви и спи при нея. Не ми пука.

Той трепна. После впери поглед в нея. Очите им се срещнаха.

— Добре, щом така искаш. — Свали сакото си, обърна се, бавно се приближи до вратата, отвори я и излезе.

В последвалата тишина Джемайма смаяна усети, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Хвърли се върху възглавницата и се разрида.

18.

Масата в заседателната зала беше отрупана с опаковки и шишенца. Кутийките бяха в характерното тъмносино на „Тревелян“, в горния край на всяка с релефни златни букви бе изписана кралската препоръка, а с вълнист златен шрифт беше изписано името на съответния аромат.

Всички шишенца бяха еднакви — обикновени четвъртити стъкленици със златисти пулверизатори и с бял етикет с названието на съответния аромат. В стъклен контейнер имаше десетки хартиени ивички, а на малки купчинки върху масата бяха натрупани използваните лентички.

Тара, Попи и Джемайма стояха покрай масата, вземаха шишета с парфюм, пръсваха на лентичките и ги размахваха.

С тях бяха и директорите на „Тревелян“, които стояха и наблюдаваха озадачени как жените помирисват, замислят се и реагират.

— Това е ужасно! — възкликна Тара и се дръпна рязко от лентичката, която миришеше. — Боже, тази миризма е отвратителна! Каква е? Суха е, мирише на пудра, има и нещо химическо и отблъскващо. Като препарат за тоалетна.

— Това е „Албърмарл“ за мъже — услужливо отбеляза Дънкан Инглис.

— Гадно е. Помириши — тикна Тара лентичката под носа на Джемайма.

Тя подуши и отвратено сбърчи нос.

— Права си. Напомня ми за зъболекар.

— Този е прекрасен — обади се Попи. — Казва се „Старинна лилия“.

Всички подушиха лентичката, която държеше тя.

— Да, не е зле — кимна Тара. — Мисля, всички сме единоподушни, че основните женски аромати са най-успешните.

— Както и няколко от мъжките — добави Джемайма. — На мен ми харесва „Ледър енд Уилоу“. Богат и много емоционално наситен

мирис. Не бих имала нищо против да го усетя на някой мъж.

Тара я погледна развеселено:

— Татко го ползваше.

— Така ли? — усмихна се Джемайма. — Интересно. Парфюмът ме кара да се чувствам някак в безопасност.

— На мен ми напомня за къщи — призна Попи с копнеж.

— Може би ние не сме подходящите хора, които да преценят ароматите — замислено отбеляза Джемайма. — В крайна сметка те са преплетени с целия ни живот. Другите хора няма да влагат толкова емоции и спомени в уханията.

— Затова ще имаме целева група — решително заяви Тара. — Важно е да узнаем какво мислят за марката други хора. — Тя се обърна към Уилям Маккей. — Можете ли да го уредите? Искам да бъде направено незабавно.

Маркетинговият директор изглеждаше объркан.

— Не съм сигурен. Ще разбера какво включва това. Не сме го правили досега.

— Това е очевидно — остро отговори Тара. — Отбийте се в кабинета ми по-късно и ще ви свържа с прекрасна компания за проучване на пазара. Те ще го организират за нас. Фюша Мичъл е способна на всичко.

— А бюджетът? — несигурно попита Уилям Маккей.

— Просто го направете, за бюджета ще решаваме по-късно. — Тара огледа стаята. — Така, мисля, че мирисахме достатъчно. Сега да седнем и да поговорим.

Сестрите седнаха начело на масата, където бяха поставени три бележника и три писалки, а също и три големи чаши и кана студена вода. Служителите на „Тревелян“ заеха местата си покрай масата, като повечето избягваха да срещат погледите на трите си нови изпълнителни директорки.

— Така. — Тара се облегна назад и огледа сериозно всички. Беше самото олицетворение на деловата жена с черния си костюм и с елегантната си бяла риза. — Това е началото на ново управление. Забравете удобното си живуркане до момента — край с това. Край на времето, когато сте оставили компанията да се разпада, изчерпвайки всичките ѝ авоари. — Тя си сложи очилата, както правеше винаги, когато искаше да изглежда авторитетна, и погледна към директорите на

„Тревелян“. — Кой е директорът по производството и кой отговаря за разработването на продуктите?

Един мъж се изкашля неспокойно в далечния край на масата и опипа вратовръзката си.

— Аз отговарям за производството — каза той с мек бирмингамски акцент.

Тара го изгледа над очилата си.

— Как се казвате?

— Бил Хавърсток.

— Добре, Бил. Обясни ни съвсем простичко основните неща.

— Така... — преглътна нервно той. — Аз управлявам фабриката. Намираме се в промишлен район близо до Бирмингам. Имаме малко служители, възможно най-малко. В един от цеховете произвеждаме ароматите по стандартните формули. А в друг бутилираме и опаковаме. Имаме административен отдел, който движи нещата, счетоводство и разпространение. Всъщност това е. Голяма част от операциите са изнесени навън, когато е възможно, за да бъдат снижени разходите.

— А суровините? — попита Тара, нахвърляйки си бележки.

— Доставките на материали получаваме при нужда. Така е при ароматите. Кутийките се изработват от друга компания, както и стъклениците шишенца, и етикетите.

Джемайма се намръщи:

— Странно е, но аз не съм запозната с тези неща. — Пресегна се и взе едно шишенце с „Чаена роза“. То беше твърде семпло, а етикетът бе старомоден и сякаш изработен с гваш. — Прилича на нещо, което човек може да си купи в старинна аптека или на което може да се натъкне в някой крайморски пансион. Как, за бога, продаваме това?

Дънкан Инглис и Бил Хавърсток се спогледаха.

— Ами... — Бил стана още по-неспокоен, — направихме някои промени през годините...

Дънкан побърза да се намеси:

— Да, на моменти се налагаше да преглеждаме разходите и да избираме най-подходящия начин за намаляването им. А това неизбежно означаваше смяна на доставчиците. Преди около пет години започнахме да работим с нов доставчик на шишета, за да поддържаме разходите възможно най-ниски.

— Значи това са новите шишета? — протегна се Попи и взе едно. — Знаех си, че не изглеждат като някога. Някой има ли старо шише?

— Във фоайето има изложба на нашите парфюми през годините — отговори Дънкан. — Там може да видите старото шише.

— Бихте ли донесли едно, моля? — любезно помоли Тара и проследи с поглед Дънкан, който се надигна тежко и излезе от стаята, явно непривикнал да върши такива неща лично. — Явно производството се осъществява със съвсем ограничен капитал. Оттук няма да можем да спестим много — вече всичко е орязано.

— Много се радвам, че го казвате — отбеляза Бил Хавърсток с видимо облекчение. — Опасявах се да не ме изпратите да съкращавам още персонал и допълнително да намалявам разходите. Честно казано, не виждам как би могло да стане. Вече произвеждаме възможно най-евтино.

— Може ли да кажа нещо? — обади се Саймън Вести.

— Да... Саймън, вие сте финансовият директор, нали? — попита Тара. — Слушаме ви.

— Намаляването на разходите беше единственият начин да преодолеем спада.

— Да го преодолеете ли? — студено попита Тара.

— Ами, да го спрем.

— Може и да сте го забавили, но със сигурност не сте го спрели. А за преодоляване и дума не може да става. Очевидно е, че всеки път, когато сте намалявали разходите, продажбите също са спадали. При това неумолимо. — Тя разлисти няколко документа пред себе си. — Постарах се да се запозная с парфюмерийната промишленост за възможно най-кратко време. Не знаех нищо, но е безспорно, че пазарът е огромен, а най-успешните парфюми и ухания печелят милиони. В тази област от търговията на дребно качеството печели повече от масовото производство. Ние сме качествена марка, тогава защо, по дяволите, „Тревелиан“ се справя толкова зле?

Вратата се отвори и Дънкан Инглис влезе. Носеше малко стъклено шишенце. Върна се на мястото си и остави шишенцето на масата.

— О, прекрасно е! — възкликна Попи.

Всички впериха погледи в шишенцето. Беше високо десетина сантиметра цилиндрично шишенце от прозрачно сребристо стъкло със съвсем лека грапавина. Облото капаче беше сребристо и блестеше красиво най-отгоре.

— Да, ето това си спомням — каза Джемайма и взе шишенцето. — Това шише помня. Защо използваме това тук, не разбирам? — посочи тя другото. — Изглежда евтино и отблъскващо. Ето такава шишенце бих искала да гледам на тоалетката си.

— Използваме новия дизайн точно защото е евтин. — Дънкан посочи шишенцето в ръцете ѝ. — Производството на това шишенце е ужасно скъпо. Не можем да продължим да използваме толкова скъп продукт.

— Но нали човек плаща и за шишенцето, когато си купува аромат на „Тревелян“? За красивото шишенце? Не може да вземате от хората пари за първокласен парфюм, а да го продавате в това шише. Очевидно е, че е много евтино.

— Моето уважение, лейди Калторп, но вие не разбирате нищо от бизнес...

— Може и така да е — отвърна тя, — но разбирам от купуването на парфюми и ви казвам, че опаковката е от изключително значение. Очевидно е, че по отношение на парфюмите шишенцето грабва вниманието на жената точно толкова, колкото и самият аромат.

Тара се намеси, преди Дънкан да отговори:

— Да оставим за момент този въпрос, макар че ти изтъкна нещо изключително важно, Джемайма, и аз бих искала после да се върнем на него. — Тя се облегна на лакти, приведе се напред и погледна Дънкан в очите. — Още не сте ми казали кой отговаря за разработването на продуктите.

Той видимо се смути.

— Ами... Истината е, че нямаме такъв човек.

Тара го изгледа изненадано. Намръщи се и свали очилата си.

— Моля? Би трябвало да има убедително обяснение.

Дънкан изправи гръб.

— Вижте, започвам да се изморявам от всичко това. Това е странен и неприятен разпит от страна на хора, които си нямат и понятие от бизнес. Госпожо Пиърсън, ние сме създали няколко изключително прочути аромата и не виждаме необходимост да

увеличаваме броя им. Налагането на нови аромати струва страшно много пари, с които не разполагаме. Вместо това вложихме средства в рекламирането на парфюмите, които вече имаме. В крайна сметка, разполагаме с „Чаена роза“! Много малко парфюмерийни компании могат да се похвалят с толкова прочуто и звучно име.

— Съжалявам, че случващото се не ти допада, Дънкан, но се опасявам, че ще се почувстваш много по-зле, преди положението да започне да се оправя. Прекрасно схващам логиката, която се крие зад предприетите мерки, но също така е ясно, че те не дават резултат. — Тара посочи към шишенцата, пръснати по масата. — Точно защото не разбираме нищо от бизнеса, си струва да чуете и нашето мнение. Помирисахме продуктите и много от тях никак не ни харесаха. Прекалено са старомодни. Не миришат както трябва. Налага се да направим нещо по въпроса — това е същността на целия бизнес. Освен това започва да ми идва до гуша от цялата тази враждебност и съпротива. — Тара грациозно се изправи. — Закривам заседанието. Позволете да ви напомня, господа, че постовеите на всички ви са застрашени. Ако не сме напълно доволни от работата ви, ще ви уволним без никакво колебание. Джемайма, Попи, чакам ви в кабинета си след пет минути.

Тя излезе от стаята и остави всички зяпнали подире ѝ.

19.

Тара седеше на бюрото си и кипеше от гняв.

„Успокой се — казваше си тя. — Ще стане по-лесно. Трябва да стане. Свикнала съм да работя с хора, за които няма нищо невъзможно. Не мога да понасям цялата тази отрицателна нагласа. Те сякаш се радват, че компанията ще загине просто ей така. Ясно е, че трябва да драстични мерки, за да може нещата отново да потръгнат.“

Вратата на кабинета ѝ се отвори и вътре влезе Попи.

— Джемайма ще донесе вода и идва — каза тя и седна. — Чий е бил този кабинет?

— Не знам. Накарали са трима от директорите да се изнесат. Честно казано, в момента се изкушавам да уволня всичките.

— Струват ми се малко... мудни — тактично отбеляза сестра ѝ.

— Горката стара „Тревелия“! — намръщи се Тара. — Сигурно всички свестни хора са напуснали още преди години. Трябва да решим колко от личните си пари ще рискуваме, за да укрепим фирмата.

— Нямам нищо против да вложа всичко — бързо отговори Попи. — Знаеш какво е отношението ми.

Тара бавно поклати глава.

— Оценявам жеста ти, скъпа, но не знам дали бих могла да го допусна.

Влезе Джемайма, широко усмихната и понесла бутилка с вода.

— Беше адски забавно! — оповести тя и отметна назад русата си коса. — Страхотно е човек да те гледа в действие, Тара. Направо настръхвам!

— Ще го приема за комплимент — мрачно отвърна тя, — но се опасявам, че положението е значително по-сериозно, отколкото предполагам. — Изглежда сестрите си. — Не знам как е при вас, но аз отвсякъде получавам сигнали за тревога. Оставам с осезаемото чувство, че ни лъжат.

— Не разбирам — намръщи се Джемайма. — В заседателната зала просто беше адски напрегнато.

— Ще доведе нови хора — решително заяви Тара. — Не можем да работим с тези типове.

Попи ахна:

— Наистина ли ще ги уволниш всичките?

— Не, още не. Може би ще са ми нужни още известно време. Само че ще назнача хора, които познавам, и ще ги помоля най-старателно да преровят всичко тук. Отговорите трябва да са скрити тук. Искам да отворят всяка картотека, да прочетат всяко листче, да прегледат всеки компютър.

— Олеле! — изгледа я с уважение Джемайма. — Можем ли ние да го направим?

— Можем да правим каквото си пожелаем.

Джемайма небрежно се облегна на стола си.

— Не знам дали моментът е подходящ, но искам да попитам какво е отношението ни към евентуална продажба на компанията.

Другите две впериха погледи в нея.

— Да продаваме ли? — попита Тара. — Какви ги говориш?

— Ами, ако получим добро предложение, може би това ще е най-добрият начин. В крайна сметка никоя от нас не иска да управлява компанията. Ако я продадем, ще можем да забравим за „Тревелян“ и да продължим живота си. В крайна сметка, какво ни пука за фирмата?

Въпросът ѝ, посрещнат с мълчание, увисна във въздуха. Най-накрая Тара попита:

— Защо изведнъж повдигаш този въпрос?

— Запознах се с един човек на вечеря в събота — преуспял човек, който в момента изгражда компанията си в страната. Собственик е на луксозни марки и заяви едва ли не директно, че проявява интерес към закупуването на „Тревелян“.

— Кой? — скочи Тара. — Кой ти го е казал? — После сведе поглед към масата и промърмори: — Боже, трябваше да се досетя, че акулите вече обикалят.

— Казва се Ричард Ферера и е собственик на компанията Еф Еф Би.

— Да, познавам го — мрачно каза Тара. — Не лично, но съм чувала за неговите делови интереси. Успехът му в Щатите е феноменален. Явно прекрасно знае как се развива пазарът и как да се възползва от това. Какво ти каза?

— Всъщност нищо, просто си бърбехме. Само спомена, че може би ще бъдем в състояние взаимно да си помогнем, и предложи да го обсъдим някой път. Нямах възможност да поговоря с него след това — Ема Бонингтън не го пушна до края на вечерта.

— Това ли е? — попита Тара. — Ти какво му каза?

— Нищо. Май изтърсих нещо от рода на: „Ами ако не сме за продан?“ и толкова. — Тя отпи от бутилката с вода. — Честно, Тара, не е нужно да настръхваш. Нищо не ме е карал да подписвам, макар да е толкова красив, че би могъл да ме върти на малкото си пръстче, ако поиска. Знойна мексиканска външност. Ам!

— Не се съмнявам. Така. Само това ни трябваше. — Тара отново седна и въздъхна. — Не знам за теб, Попи, обаче аз не искам да продавам. Още не.

— А изобщо имаме ли право да продаваме? — попита тя. — Нали в завещанието на мама пише, че трябва да направим компанията печеливша...

— Да, и мотивите ѝ за това все повече ми се изясняват — додаде Джемайма.

— ... иначе всичко отива при... Джека. — Името прозвуча като изтръгнато насила от Попи. — Ако продадем компанията, това означава ли, че тя няма да я получи?

— Хмм. Подозирам, че мама е помислила за това. Най-добре да поговорим с Виктор за завещанието.

— Още не мога да разбера защо е избрала Джека! — избухна Джемайма. — Мразеше Джека повече от нас, но въпреки това рискува „Тревелиан“ да попадне в нейните ръце. Защо?

— Според мен е очевидно — тихичко се обади Попи. — Искала е да направим и невъзможното, за да спасим „Тревелиан“, за да не допуснем компанията да попадне в ръцете на Джека. Така че аз поне не искам да продаваме. Вярвам в Тара и във всички нас. Убедена съм, че ще можем да се справим. Може би този Ричард някой си ще ни бъде полезен по друг начин, но не искам да получава компанията ни.

— Ставаме два гласа срещу един — усмихна се Тара на Попи.

— Добре, добре — с раздражение изрече Джемайма. — Просто предложих. Добре, няма да продаваме компанията. Какво ще правим тогава?

Тара почука по бюрото.

— Трябва ни човек с опит в парфюмерийната промишленост, но не знам кой. Моя работа е да го намеря. Попи, искам ти да отидеш в Локстън и да вземеш онова шишенце с „Чаена роза“ от будоара на мама, както и всички други аромати на „Тревелян“, които намериш. Джемайма...

— Да? Каква е моята мисия — имам ли право да избирам, или просто приемам?

— Искам ти да бъдеш нашите очи тук. Искам да започнеш да преглеждаш документите на компанията и най-вече свързаните с продажбите, маркетинга и рекламата.

— Какво да търся, за бога?

— Не знам, но ще разбереш, щом го откриеш.

— Много ми помогна, благодаря. Защо Попи ще се разхожда до Локстън, докато аз се ровя тук в прашните картотеки?

— Никакви оплаквания — изгледа я намръщено Тара. — Просто го направи.

— Добре — сърдито се примири Джемайма. — Според мен е трябвало да станеш възпитателка в училище.

— Стига толкова, да се залавяме за работа.

20.

Джералд пъхтеше задъхан върху нея. Лицето му беше яркочервено, а очите — плътно затворени от напрежение.

„Само да свърши по-бързо!“ — безмълвно се молеше Тара.

Не беше сигурна още колко ще издържи. След малко направо щеше да му кресне да престане, за бога, и да го избута от себе си. Опита се да му помогне, като го поглади с нокти по гърба, както му харесваше някога, но той вече едва ли усещаше много под дебелия слой тлъстини. Тара изстена с престорена наслада, надявайки се така да ускори кулминацията му, но стенанието ѝ всъщност се дължеше на изтощение и на засилващо се неудобство. Усещаше как изсъхва, докато пенисът му рязко прониква в нея — скоро сигурно изобщо нямаше да може да се възбужда от него и тялото ѝ напълно щеше да го отхвърли.

Джералд изпъшка по-силно, ускори темпото, отвори очи и отметна глава назад, устата му се разтегли в нелепата гримаса, която винаги съпътстваше кулминацията му, и тялото му застина.

„Най-накрая!“ — помисли си Тара с облекчение.

Той направи няколко последни тласъка, преди оргазмът му да отшуми, после се претърколи настрани и тежко въздъхна.

— Благодаря ти, скъпа моя — каза след малко. — Крайно приятно съчетаване. Надявам се, че ти също си задоволена?

— Разбира се — послушно отговори тя, макар да се питаше как изобщо е възможно той да вярва в нещо подобно. Стана ѝ тъжно. В това ли се бе превърнал бракът ѝ? Странно ѝ бе да си припомня сексуалния им живот в началото — не можеше да си представи да пожелае Джералд толкова страстно колкото навремето. Преди той много повече се стараяше да я задоволи — винаги забавяше своя оргазъм, за да е сигурен, че тя вече е достигнала кулминацията. Първите години на брака им бяха много щастливи в това отношение. Закопня за тях.

— Как върви грандиозното ти начинание в „Гревелян“? — попита Джералд, седна в леглото и дръпна завивката под провисналите

си гърди. Ярката червенина на страните му избледняваше, докато той се съвземаше от физическото усилие.

— Предизвикателството е по-голямо от очакваното — отговори Тара и също се надигна, за да седне. — Но съм убедена, че ще успеем да се справим.

— Дори вятърничавите ти сестри? — изсумтя презрително той. — На Джемайма човек може само да се любува и възхищава, тя е способна единствено да бъде невероятна домакиня. Истинско престъпление е да я затвори човек в заседателна зала — все едно да вържеш красива пантера, вместо да я пуснеш на воля.

— Ще ѝ предам — сухо отговори Тара.

Джералд продължи, без да обръща внимание на думите ѝ:

— А Попи... колкото и да е очарователна и красива, у нея има нещо инфантилно. Несъмнено това е причината майка ви да ѝ завещае Локстън — Попи силно се нуждае от къщата. Тя няма да се омъжи изгодно и със сигурност няма да успее сама да печели пари.

— Мммм, можеш да ѝ го кажеш лично. Ще се отбие по-късно на връщане от Локстън.

— Не ставай глупава — надменно изрече Джералд. — Това ще смаже и малкото самочувствие, което има, горкичката. Това е една от грешките на родителите ти: разгледали са това момиче, гледали са го като цвете в саксия. Както и да е, боя се, че няма да мога да се видя с нея — имам делова среща.

— В неделя? — учудено погледна съпруга си Тара.

— Никога не спирам да работя — заяви той. Наклони се към вътрешния телефон, вдигна слушалката и набра номер. — Да, кафе. Незабавно. После бъркани яйца и пушена съомга, бяла препечена филийка, френско масло. И да не забравите — приборите върху сгънатата салфетка отляво в подноса. И никакви трохи в чинията! Този път искам всичко да е безукорно! — Затвори. — Ти искаш ли нещо?

— Не — отговори Тара и спусна крака от леглото. — Ще взема душ и после отивам при децата.

— Много добре. — Джералд се облегна удобно на възглавниците и се пресегна към книгата си — биография на Сталин.

Тя отиде в банята си. След секунда вече беше под горещата струя на душа, опитвайки се да изтърка усещането за Джералд от тялото си. Съзнаваше, че отвращението ѝ към него все повече се засилва. Още

колко време щеше да бъде в състояние да спи в едно легло с него и да изпълнява скучния ритуален секс в неделя сутрин, който я оставяше безразлична и нещастна?

Желанието ѝ към него секна след една ужасяваща нощ.

Преди няколко години, малко след раждането на Имоджен, вкусът на Джералд започна да се променя — или пък той просто започна да ѝ разкрива предпочитанията си. Винаги му бе харесвало сексът да бъде малко грубичък, но всичко бе съвсем безобидно и той винаги се бе съобразявал дали ѝ е приятно. Постепенно обаче нещата се промениха. Отначало ѝ се струваше съвсем невинно, когато той я връзваше за леглото. Връзваше я с копринени шалчета за рамката на леглото, слагаше ѝ превръзка на очите и после започваше лекичко да я удря с тънък колан, който имаше специално за целта. Тя се извиваше на леглото, когато кожата я шибваше по задника, викаше и се молеше за милост, умело преструвайки се, че изпитва болка, макар всъщност да не я болеше. На Джералд обаче страшно му харесваше. Видеше ли червените следи по плътта ѝ, дишането му се учестяваше. След няколко минути вече не издържаше, трябваше да хвърли бича си и да натика късия си дебел пенис в нея. Свършваше за няколко секунди.

Тези изпълнения все повече отблъскваха Тара, а Джералд настояваше за тях все по-често. Вече не се интересуваше дали на нея ѝ е приятно, нито се стараеше да я отведе до висините на екстаза.

И ето че един ден доставиха странно съоръжение — голяма дървена рамка с кожени ремъци за китките и за глезените ѝ, която Джералд бе поръчал през някакъв специален уебсайт. Тя се изплаши още в мига, в който зърна рамката, но той я убеди да му позволи да я връже за нея, уверявайки я, че в действителност няма да ѝ причини болка. Било само за забавление. На игра. В крайна сметка се съгласи. Той толкова много искаше и се кълнеше, че ще я освободи в мига, в който пожелае.

Беше ужасно. След като завърза китките и глезените ѝ, той не взе колана както обикновено, а извади брезови клонки и започна леко да я удря с тях. Отначало тя бе подела играта — стенеше и викаше дори при най-лекото докосване, изчаквайки възбудата да обземе Джералд. Само че този път, когато започна да моли за милост, той не спря, а започна да я удря по-силно и по-силно. Не след дълго болката стана съвсем реална и неприятна. Пръчките се впиваха в плътта ѝ и ѝ

причиняваха пареща болка. Тара настоя Джералд да спре и да я освободи. Той не ѝ обърна внимание, а започна да удря по-силно, докато тя не се разплака. Това обаче го възпламени още повече и докато Тара го умоляваше да престане и да я свали, той започна здравата да я налага и Тара усети как кръв пръска по задните ѝ части и по бедрата ѝ, и едва не припадна.

Той дори не проникна в нея. Тръпката от побоя бе толкова силна, че Джералд свърши, без дори да я докосне.

Когато я освободи, тя не бе в състояние да го погледне. През седмиците, докато кожата ѝ заздравяваше, го избягваше при всяка възможност. Той се държеше, сякаш нищо не се е случило и като че ли не помнеше какво е направил, а рамката изчезна някъде, вероятно беше скрита на тавана.

Беше предал доверието ѝ и я бе насиллил, а това я съсипа и обърка. Тара обаче не бе в състояние да поговори с Джералд по въпроса — всичко беше твърде странно и унижително, почти нереално. Съзнаваше само, че желанието ѝ към него се изпари за един миг и той вече не бе в състояние да я възбуди.

Знаеше, че случилото се е убило и любовта ѝ към него, макар да се бе постарала да забрави, да прости и да се вкопчи в онова, което им бе останало.

Но една нощ той отново я помоли да се качи на рамката.

— Не! — кресна тя и в очите ѝ бликнаха сълзи. — Никога вече! Отвратително е! Как смееш? Как смееш да ме молиш? Прекрасно знаеш какво направи!

Той не я насили, дори не направи опит да я убеди, просто каза:

— Много добре, скъпа моя — и повече не спомена за рамката.

Тара не смееше дори да си помисли как Джералд задоволява страстта си към побоите след този случай. Доколкото можеше да прецени, той се задоволяваше с пъхтенето в леглото всяка неделя сутрин.

Тя не знаеше обаче докога ще бъде в състояние да издържи дори това.

Бяха в градината, когато пристигна Попи. Следобедът се бе оказал приятно топъл и слънчев и Тара се бе възползвала от

възможността да прегледа неделните вестници, седнала на едно одеяло под стария бук в дъното на градината, докато Едуард и Имоджен си играеха наблизно.

Видя Попи да се приближава и сгъна всички страници с новини, преди сестра ѝ да стигне до тях.

— Вижте кой идва — подвижна Тара на децата, които се втурнаха към леля си с радостни възгласи за полагащите се целувки и прегръдки.

— Здравейте, сладурчета — засмя се Попи, опитвайки се да отвърне на всички целувки с нужната бързина. След малко се освободи и се запъти към Тара с грейнало лице. — Прекрасни са! Как ми се иска да ги виждах по-често!

— И на мен, скъпа! — тихо призна тя. — Тъкмо се наслаждавахме на малко спокойствие заедно, преди да влезем вътре за чая.

— Джералд няма ли го? — огледа се Попи, като че ли очакваше той да изникне иззад някой храст.

— Работи — поклати глава Тара.

— Няма умора — начумери се Попи. — Аз се изтощавам, когато работя от понеделник до петък, камо ли в неделя.

— Как е в Локстън? — попита Тара и потупа одеялото до себе си. Сестра ѝ седна.

— Ами... странно. Много е странно без мама. Още по-странно се почувствах, когато отидох в спалнята ѝ да взема „Чаена роза Тревелян“, а мама я нямаше. Очаквах едва ли не да я заваря седнала в леглото. Къщата ми се стори много празна.

— Искат ли ти се да живееш там? — попита Тара и отметна косата от лицето си.

— Да живея там ли? Не мога да си представя нищо по-лошо. Самичка в онази огромна къща? — потръпна Попи. — Макар че няма да съм сам-сама, разбира се, а заедно с всички привидения... Долавях ехото от времето, когато живеехме там като съвсем малки, а и по-късно, и колко отчаяно накрая си мечтаехме да избягаме. Сигурно си спомняш... При това привиденията не бяха само наши...

— Да, не бяха само наши — съгласи се Тара.

Двете се спогледаха многозначително.

— Всичко това не промени ли отношението ти към родителите ни? — попита Тара след малко.

— Не знам — призна Попи замислено. — Всъщност не. Просто потвърди каквото вече знаех. Явно винаги съм усещала, че нещо не е наред. Искам да кажа, дори да са били щастливи... Джека е променила това, нали?

— Значи Джека е виновна за цялото нещастие?

— Никога няма да узнаем това — тихо изрече Попи и след малко додаде: — Винаги съм знаела, че съм им любимка, но само защото не бях толкова трудна като вас двете.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Тара.

— Ами вие бяхте умни. И големи. Сигурно са съзнавали, че за вас са като отворена книга и че скоро ще задават неудобни въпроси. Пък и Майми беше толкова явно и разрушително нещастна заради положението вкъщи, само че те двамата нямаха представа как да се справят. Аз обаче... знаеш, че винаги съм била покорна, все се старая да угаждам. Приятно ми е да се суетят около мен. Била съм лесното дете за тях.

Настана дълго мълчание, после Тара промърмори:

— Може би в думите ти има известно основание. Това би обяснило доста неща.

— Но те обожаваха и теб — побърза да добави Попи. — Знаем го. Обичаха всички ни, макар да им беше трудно да го показват.

— Може би. Струва ми се, че поне едно добро нещо е произлязло от всичко това — аз винаги показвам на децата си колко ги обичам.

— Браво — разпалено се съгласи Попи, — точно така трябва.

— Искане ми се да бях сигурна като теб — въздъхна Тара. — Че са ни обичали, това имам предвид.

— Това трудно предизвикателство... изискването да съживим „Тревелиян“... според мен то е доказателство.

— Смяташ ли?

— Напълно. Според мен мама е знаела, че така ще ни накара да проявим най-доброто от себе си.

— Ще видим — сериозно каза Тара. — Ти със сигурност вярваш в нейната предвидливост повече от мен. Хайде. — Тя се изправи, протегна се и въздъхна. — Вив ще ни поднесе чая в зимната градина. Да отидем да хапнем по нещо.

Попи също се изправи и се усмихна на по-голямата си сестра:
— Да, добре, стига да вземем и тези малки сладурчета с нас.
— Опитай се да ги държиш далеч от ябълковите кифлички на Вив, и ще видиш и другата страна на сладурчетата — кисело се усмихна Тара. После повика децата, след което двете с Попи поеха през поляната.

21.

Седмица по-късно стройна и модерно облечена жена с лъскава тъмна къса коса спря пред прочутия магазин на „Тревелян“. Изглежда се любуваше на отражението си във витрината. Беше облечена с елегантен и красив тънморав костюм от късо сако, дълга до коленете пола и снежнобяла риза — вечния шик. Въпреки това обаче, когато се намръщи пред витрината и възкликна „Dieu“, стана ясно, че всъщност оглежда вътрешността на магазина.

След секунда влезе решително през входната врата.

— С какво мога да ви помогна, госпожо? — попита една продавачка и тръгна да я посрещне.

— Да, ако обичате, идвам да се срещна с началничката ви — отговори жената със силен френски акцент.

— Началничката ли? — примигна продавачката. — Имате предвид госпожа Армстронг? Боя се, че тя е в почивка за чаша чай.

— Не, не — нетърпеливо възрази посетителката, — не госпожа Армстронг, а госпожа Пиърсън.

— Моля?

— Мадам Пиърсън.

— Боя се, че не знам кого имате предвид.

— Дамата, която управлява компанията! — сърдито повиши тон жената. — Кой е собственикът?

— А, собственикът! Имате предвид госпожица Тревелян... точно някоя от трите.

— Щом казвате. — Жената затвори очи за миг, после ги отвори и продавачката срещна пронизателния ѝ кафяв поглед.

Няколко минути по-късно французойката стоеше в приемната и разглеждаше изложените по витрините шишенца с парфюми.

— Мадмоазел Дерулир? Аз съм Тара Пиърсън.

— *Oui...* — промърмори французойката едва чуто. — Нали и аз това казах. Тези хора са малоумни. — После вдигна поглед и се усмихна. — *Bonjour*. Аз съм Клодин Дерулир. *Enchantee*, мадам.

Тара огледа жената. Очаквала бе типично елегантна францужойка и Клодин Дерулир определено не я разочарова. Вероятно беше четирийсетгодишна, но тъй като цял живот се бе грижила за кожата и за фигурата си, човек трудно би определил възрастта ѝ. Гримът ѝ беше положен толкова умело, че посетителката сякаш изобщо не бе гримирана — само яркочервеното червило контрастираше на млечнобялата ѝ гладка кожа. Дрехите ѝ бяха семпли, но очевидно много скъпи. Носеше сребриста чанта „Шанел“ през рамо, а на обувките ѝ с нисък ток също се забелязваха дискретно преплетените букви от знака на същата марка.

— Аз също много се радвам да се запознаем. Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем, за нас е огромна чест. Препоръките ви са изключителни, мадмоазел.

— *Merci*. Но не мога да кажа, че се учудвам — много съм добра в работата си. И точно затова искате мен, сигурна съм.

— Несъмнено. Ако сте готова, сестрите ми ни очакват в заседателната зала. — Тара поведе гостенката си по коридора и каза: — Надявам се, че сте доволна от хотела?

— *Oui, oui*, много е добър. Чувствам се много удобно. Не е точно като „Крийон“ в Париж, но ще свърши работа.

— Трудно някой би могъл да достигне „Крийон“. Самата аз отсядам там, когато съм в Париж.

— Оазис на лукса в един ужасен свят — съгласи се мадмоазел Дерулир и въздъхна мечтателно: — Париж вече ми липсва.

— Стигнахме. — Тара отвори една врата и я въведе в заседателната зала. На масата отново бяха пръснати ароматите на „Тревелиан“, както и достатъчно количество хартиени лентички и закуски. — Позволете да ви запозная със сестрите си.

Джемайма се изправи и заобиколи масата. В чест на френската им гостенка беше облякла широк панталон „Ив Сен Лоран“ и сивкаво-розова блуза, с които изглеждаше свежа като пролетния ден навън.

— Мадмоазел Дерулир, за мен е удоволствие да се запознаем. Аз съм Джемайма Калторп. Моля, наричайте ме Джемайма.

— Удоволствието е мое — промърмори Клодин Дерулир и огледа одобрително облеклото на Джемайма. — Очарователно.

— Аз съм Попи Тревелиан — изправи се и Попи. Беше решила днес да се развихри и беше облякла блуза с леопардов десен и черен

панталон, а медночервеникавата ѝ коса бе сресана назад.

Клодин вдигна вежди:

— *Enchantee*. Дами, вие трите сте сестри, *n'est-ce pas?*

— *Oui, Mademoiselle. Nous avons herite la maison de notre pere* — отговори Джемайма на добър френски.

Клодин леко се поклони.

— Говорите френски чудесно, но ви моля да ми позволите да говоря на английски. Възползвам се от всяка възможност да се усъвършенства.

— Разбира се. Заповядайте, седнете. — Тара ѝ посочи място начело на масата, където бяха подредени ароматите.

Клодин отиде да заеме мястото си, седна и впери сериозен поглед в шишенцата, подредени пред нея.

— Ммм — промърмори тя и изрече нещо, което сестрите не успяха да чуят. Вдигна очи към тях и срещна настойчивите им погледи.

— Виждам, че очакванията ви от днешния ден са големи и съвсем основателно. Аз съм майстор парфюмерист. Отраснала съм в Грас, родината на парфюмите — гордо заяви францужойката, — а баща ми също беше парфюмерист. Работеше за „Живодан“ и създаде божествени аромати за тях — класика, шедьоври! Не се съмнявам, че сте чували за *L'ete et la Mer*. Прекрасна смес от цитрус и море. Създаде го през 1947 година.

— Боя се, че не — отговори Тара. — Ще се уверите, че сме напълно невежи.

Клодин изглеждаше озадачена:

— Но вие сте собственички на *maison des parfums*. Колко сте невежи?

— Много — осведоми я Попи. — Аз почти не слагам парфюм, освен жасминовия, който татко ми подари. Имам и някои неща на „Боди Шоп“, които доста ми харесват.

— „Боди Шоп“ ли? — невярващо повтори Клодин и се обърна към Тара: — А вие?

— Аз употребявам парфюми — побърза да отговори Тара. — В момента предимно „Жадор“ на „Диор“, макар и не днес. Тази сутрин забравих да си сложа нещо.

Лицето на Клодин леко просветна. Нацупи устни и сви рамене:

— Да, „Жадор“ стана голям хит. Огромен. Но вече отшумява. Според мен е малко... предсказуем. — Тя погледна Джемайма: — А вие?

— Трябва да призная, че изпитвам тайна страст към парфюмите — заяви Джемайма. — В момента много ми допадат ароматите на Малоун. Пристрастена съм към „Лайм Базил“ и „Мандарин“.

Специалистката кимна:

— Да, да. Новаторска създателка на парфюми. Много модерна и чувствителна към клиентелата си. Моите аплодисменти за нея.

Джемайма се зарадва, че по отношение на парфюмите е ударила сестрите си в земята, и продължи приповдигнато:

— Освен това миналата седмица си купих новия парфюм на Марк Джейкъб — обожавам го.

— Най-новия ли? — изви вежди Клодин. — Не е ли малко младичък за вас?

Джемайма зяпна, а сестрите ѝ тихо се изкискаха.

— Не исках да ви обидя — побърза да се извини французайката, — просто парфюмът е насочен към... да кажем, към *капризния* пазарен сектор.

— Може би — отвърна Джемайма посмутена. — Ще го нося само през летните дни.

— Много мъдро.

— Разбира се, използвам и „Шанел № 5“, когато се затъжа за блясъка на старата школа.

— Разбира се — въздъхна Клодин. — „Шанел №5“. Знаете ли, че ние го наричаме *le monstre*? Това чудовище господства над фините аромати вече деветдесет години, неизменният бестселър. Това е изключителен шедьовър, често бива имитиран, но няма нищо по-добро. Мечтата на всеки парфюмерист е да създаде аромат, който ще събори от трона „Шанел №5“. — Гостенката се усмихна на сестрите. — И може би сега е моментът. Обяснете ми какво искате от мен.

— Ами... — въодушевено се наведе напред Тара, — компанията ни е в окаяно състояние. Продажбите рязко са спаднали...

— Да, знам. Много е жалко, когато някога велико нещо губи своята слава.

— Ние не разбираме от производството на парфюми, но сме наясно, че парфюмите вече не ни се отплащат добре. И точно затова се

нуждаем от вас.

— От нос — допълни Клодин. — От обучен нос на експерт, ето от това се нуждаете.

— Точно така. Най-напред бихме искали да помиришете тези парфюми и да споделите впечатленията си. Най-много ни тревожи обаче нашият емблематичен аромат.

— „Чаената роза“ на Тревелян.

— Да. — Тара побутна шишенцето към нея.

Клодин впери сериозен поглед в него.

— От доста време не съм мирисала този парфюм. Баща ми имаше едно шише в лабораторията си. Създаден е през 1912, *non?*

Тара и Попи гледаха недоумяващо.

— Да — отговори Джемайма, — права сте. Тази седмица прегледах архивите на компанията и научих доста. Парфюмът е пуснат в търговската мрежа през 1912 година и незабавно става хит.

— Бихте ли ми подали *une touche*, моля? — посочи Клодин към една от тестерните лентички. Попи ѝ я подаде. Клодин взе едно шишенце и пръсна малко течност на хартийката. След това я помириса под напрегнатите погледи на сестрите. Затвори очи, дълго мириса тестера и отметна глава, потънала в размисъл.

— Е? — прекъсна я Тара след няколко минути. — Какво смятате?

— С една дума — *une catamite*. Това е наистина отвратително.

Джемайма и Тара се спогледаха ужасени.

— Как е възможно такъв класически аромат да бъде отвратителен? — попита Попи разтревожена.

— Много просто — намръщи се Клодин. — Съставките ви са кошмарни. Не мога да повярвам, че това е ароматът, на който баща ми толкова се възхищаваше. Ужасен е! Направо ми прилошава от доминиращия мирис на евтина розова есенция, не се шегувам. — Тя потръпна. — Наистина, това е оскърбително за уменията ми. Защо ме повикахте тук да мириша това?

— Ние сме не по-малко учудени от вас! — възкликна Тара. — Как така евтина розова есенция?

— Точно така. Трябва да ви задам един прост въпрос, мадам — заяви Клодин. Изражението ѝ беше студено, а лицето — неодобрително напрегнато. — Откъде купувате съставките си?

Тара отвори една папка и я прегледа бързо.

— Според нашите документи получаваме съставките от „Мезон Жорж Монтан“ в Трас.

Клодин скочи на крака:

— Достатъчно! — извика тя, а лицето ѝ пламна, наистина беше бясна. — Жорж е мой скъп приятел. Неговите есенции са от неоспоримо високо качество. Жорж е като мен артист. Той никога не би ви доставил съставките в тази... пародия! Ще определя парфюма ви с една-единствена дума. *Merde!* — Тя отметна глава назад и се запъти към вратата.

— Чакайте, чакайте! — Скочи Тара. — Моля ви, мадмоазел. Сигурно е станала някаква грешка, някакво объркване. Искаме само да установим къде са се объркали нещата. Умолявам ви да останете и да ни помогнете.

Клодин изсумтя пренебрежително и продължи да върви към вратата. Джемайма се изправи и се втурна към нея, преди тя да успее да стигне до изхода. Хвана ръката на французойката и бързо изрече:

— *S'il vous plait, Mademoiselle — nous avons besoin de vous et votre nez magnifique. Je vous implore de restez ici.*

Клодин спря и погледна Джемайма. Очите ѝ за миг се спряха на красивото розово горнище и то сякаш ѝ вдъхна някаква увереност. Промърмори:

— „Диор“. Не може всичко да е толкова лошо. — Замълча. — Ще признаете ли, че не е възможно Жорж да ви е доставил съставките за „Чаена роза Тревелян“?

— Разбира се, ще направим всичко по силите си, за да поправим тази безобразна грешка. Очевидно информацията ни не е вярна. Моля да ни простите. Не забравяйте, че всичко тук е ново за нас. — Джемайма се усмихна и прибягна до чара си, за да успокои другата жена.

— Мадмоазел, струва ми се, че знам отговора — намеси се Попи и посочи голямо кристално шишенце с парфюм на масата пред себе си. Беше старинна стъклена чаша с розово капаче, покрито с коприна, което се натискаше и пръскаше. Беше наполовина пълно със златиста течност. — Това е „Чаена роза Тревелян“ на майка ни. Много ви моля да я помиришете.

Клодин присви очи:

— Искате отново да изложи безценния си нос на това нещо? Съмнявам се. Трябва ми поне един ден, за да се възстановя от преживяното.

— Моля ви — изрече Попи с най-подкупващата си усмивка. — Може да се изненадате.

Французойката се вгледа настойчиво в нея и после се усмихна, макар и все още студено.

— Много добре. Идвам отдалеч. Ще дам на този парфюм още един шанс. Явно си имате причини да ме молите. — Тя се приближи до Попи и седна до нея. Попи ѝ подаде едно листче. — *Merci*. Да видим.

Пръсна листчето с течността в стъкленицата. Затвори очи, вдигна го към носа си и вдъхна. След това се намръщи и отново го помириса. Настана дълга пауза, сетне Клодин отново помириса. Най-сетне отвори очи. Беше объркана.

— Но това е много странно. Тази течност не е същата като онази — посочи тя през масата към другото шишенце с „Чаена роза Тревелиан“. — Тази е съвсем различна. Този аромат има структура, сложност... изграден е съвсем различно от другия. Другият е евтин и отблъскващ — сбърчи нос тя. — Груб е. Не е траен. Не би се задържал върху кожата, още по-малко пък би се развил в по-фин и истински аромат. Този обаче е истински.

Настана тишина, докато всички осмисляха чутото. След това Тара каза бавно:

— Извинете, мадмоазел Дерулир, но искам да съм напълно сигурна, че съм разбрала правилно думите ви. „Чаена роза“ в тази стъкленица не е същата като тази, която продаваме в момента, така ли?

— Безусловно. Няма никакво съмнение — отсеке специалистката. — Бих заложила репутацията си на това твърдение. Разликата е като между кашмира и акрила. — Неочаквано тя им се усмихна съвсем открито. — Същинска загадка, дами.

— Несъмнено същинска загадка — мрачно се съгласи Тара.

22.

Попи спря до градинката насред площадчето пред дома си. Беше прелестна пролетна вечер, още не се бе стъмнило, а небето беше синьо, леко розовеещо на запад. Тревата беше яркозелена и тя усещаше мириса на листата по дърветата и белите цветове на черешите.

Реши да отиде в градината. Нямахше да ѝ навреди да прекара няколко минути на спокойствие, а и изпитваше нужда да се вземе в ръце. Какво друго можеше да прави? Очакваше я поредната самотна вечер.

Намери ключа за градината в марковата си чанта „Кели“ и отключи. Пристъпи вътре и усети как се отпуска. Отиде и седна на една от поизлъсканите дървени пейки. Уморените ѝ рамене се превиха и тя въздъхна.

„Никога не съм работила толкова много през живота си — помисли си. — А са минали само две седмици!“

Животът ѝ смайващо бързо се бе изпълнил със загуби и несигурност. Как биха могли да спасят компанията от разруха? Повече от ясно бе, че нито една от тях не разбира нищичко от семейния бизнес. Само пет минути заедно с мадмоазел Дерулир бяха достатъчни, за да прозрат и трите дълбините на невежеството си. Когато Тара попита колко би струвало да пуснат на пазара нов аромат, жената ги изгледа и каза:

— Имате предвид нов аромат, който да отправи предизвикателство към известните парфюми? Да си съперничите с големите марки?

Тара потвърди, а мадмоазел Дерулир изсумтя и отговори с една дума:

— Милиони! Милиони.

Не можеха да го направят. Просто не разполагаха с парите.

— Здравейте — разнесе се топъл глас. — Явно и на двама ни е хрумнала една и съща идея.

Попи стреснато вдигна глава и видя младия мъж, когото беше срещнала във фоайето на сградата преди около седмица. Стоеше до пейката, облечен с тъмен панталон, карирана риза и зелен пуловер. Стискаше книга под мишница. Усмиваше се приятелски и Попи се впечатли от младежкия му вид с падащата над едното му око мека кестенява коса и откритото му лице.

— О! Да. Здравейте.

— Помните ли ме? Аз съм Джордж. Живея долу в апартамента на леля си.

— Да, разбира се. Как сте? — Искаше ѝ се той да се махне и да я остави сама. Беше дошла тук, за да остане на спокойствие, а не да си побъбри с някого.

— Добре съм. Прекрасна вечер, нали? Имате ли нещо против да се присъединя към вас?

Попи се усмихна насила:

— Не, разбира се. Заповядайте.

— Благодаря. — Седна на пейката до нея. Извади книгата, която стискаше под мишница, и ѝ я показа. Едно леко четиво. Последният носител на наградата „Букър“.

— А! — Тя хвърли поглед към книгата, но не разпозна автора. — Явно сте много умен.

Той я погледна развеселено:

— Не, не, всъщност такава ми е работата. Работя в книжарница близо до Британския музей, наистина очарователно местенце. Клиентите ни са доста придирчиви — падат си по поезия, политика и най-новата художествена литература. Затова трябва да съм в състояние да говоря интелигентно за новостите. — Вгледа се по-внимателно в нея. — Ей, добре ли сте?

— Не, не съм — отговори Попи с треперещ глас. И избухна в сълзи.

— Ужасно съжалявам за това — каза Попи и подаде на Джордж чаша чай. Чувстваше се много неудобно, макар той да се държеше безукорно мило и състрадателно, докато я утешаваше. — Обикновено не роня сълзи през цялото време.

Джордж пое чашата, която тя му подаваше.

— Благодаря. Не се тревожете. Не ми беше неприятно, даже напротив. Само дето вие явно сте нещастна — бързо додаде той. — Майка ви е починала неотдавна. Нищо чудно, че сте нещастна.

— Да, вероятно съм нещастна, но не съм свикнала да се чувствам така. Обикновено съм доста весела и самостоятелна, уверявам ви. — Струваше ѝ се непростима момичешка глезотия да се разплаче пред непознат, особено когато той я придърпа към себе си и я прегърна. Още повече я смущаваше фактът, че на нея всъщност ѝ хареса. Топлината му и сладката мъжка миризма я бяха обгърнали и ѝ бяха донесли утеха, а от това се разрида още по-силно.

— Знаете ли какво — остави той чашата си, — защо не излезем някъде и вие да ми разкажете всичко?

— Ами... не знам. — Тя се колебаеше. Вече беше планирала спокойна вечер сама, за да се възстанови от всички емоции. Изобщо не ѝ се излизаше някъде в града.

— Нещо друго ли сте планирали?

— Не, обаче...

— Нито пък аз. Забелязах, че недалеч от работата ми са отворили малко италианско ресторантче. Изглежда страхотно. Да отидем и да хапнем нещо.

Попи се замисли. Защо пък не? Джордж беше очарователен и непосредствен събеседник.

— Добре, да отидем.

Той ѝ се усмихна.

— Чудесно. Ще си допия чая и ще ви оставя. Ще мина към осем.

— Договорихме се — усмихна му се тя.

Джордж устоя на думата си. Точно в осем часа на вратата се почука и той застана на прага. Беше сменил ризата си, беше облякъл кафяво яке от молескин и се беше сресал, но иначе изглеждаше точно по същия начин: обикновен, но приятен и весел.

Попи си бе взела душ, за да освежи лицето си, и се бе облякла с джинси с широки крачоли и бяло бродирано горнище, които беше купила в ексцентричен малък бутик в „Излингтън“. Над горнището беше навлякла яркожълта кашмирена жилетка и беше вързала косата си на опашка.

— Боже, толкова си хубава! — възкликна Джордж, като я видя, а тя се засмя, защото думите му ѝ бяха прозвучали много старомодно.

Прекосяха спокойно Блумсбъри и бъбрейки, минаха покрай Британския музей и по малките улички, които водеха към Оксфорд стрийт.

Намериха ресторанта, след като няколко пъти завиваха по грешни пресечки. Беше точно какъвто се бе надявала: малък и уютен, с червено-бели карирани покривки по масите и свещи в бутилки от кианти. Седнаха и Джордж я впечатли, когато размени няколко думи на италиански с красивата келнерка. Поръчаха и докато чакаха храната си, продължиха да си разказват за себе си. Попи говори за художествената академия и накрая дори му сподели за Том, за раздялата им и за неговия годеж след това.

— Божичко, сигурно ме мислиш за страшна депресарка — изрече тя. Бяха приключили с предястията и очакваха следващото блюдо. — Сервирам ти само тъжни истории.

— Явно напоследък доста ти се е насъбрало. — Джордж наля червено вино в чашата ѝ. — Кога се раздели с този тип?

— Преди около година.

— Не е много отдавна, струва ми се. Доста бързо се е сгодил. Били сте заедно около пет години, нали?

— Да — въздъхна Попи. — Освен това загубих и доста от общите ни приятели. Чувствам се доста... самотна. Напоследък поддържаме връзка единствено чрез фейсбук.

— Горкичката — изгледа я Джордж съчувствено. — И после е починала майка ти. Нищо чудно, че си толкова разстроена.

— Знаеш ли, наистина успяваш да ме утешиш — усмихна му се тя. — Изглежда, инстинктивно проявяваш разбиране.

— Явно имам силно женско начало. — Той ѝ се усмихна и Попи забеляза как очите му се присвиват, когато се усмихне. Заклучи, че е доста привлекателен — по момчешки и някак типично по английски. Харесваше ръста му, меката му кестенява коса и големите му сръчни ръце.

— Стига сме говорили за мен. Ами ти?

Келнерката се приближи и им поднесе основното ястие: печен морски език с лимон за Попи и телешки черен дроб за Джордж.

— Ами няма много за разказване. Учих в „Кингс“ доста години. Останах там за магистратура, а после започнах и докторска програма, но впоследствие се отказах. От години живея със съквартиранти и в студентски квартири. А после милата ми леля ми каза, че в книжарницата на неин приятел търсят да наемат човек. Силвестър е богат като Крез и книжарницата му е само хоби. Трябвал му управител, на когото може да има доверие. Приех работата и знаеш ли, много ми харесва. Само дето, макар да ми плаща много добре, все пак не е много. Да го кажем така: няма да забогатееш, ако работиш в книжарница. А после леля ми съобщи, че известно време няма да живее в апартамента си, и ме попита дали не искам да се преместя, докато тя отсъства. Разбира се, веднага се възползвах от тази възможност. И така срещнах теб. Нямах как да не забележа, че едно направо пленително момиче живее в апартамента на последния етаж, затова събрах смелост и ти се представих. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Не, разбира се — усмихна му се Попи. Усещаше как цялата разцъфва. След Том в живота ѝ нямаше специален мъж. Беше излизала с един-двама, но нищо сериозно. „Свикнала съм да бъда момичето, което всички пренебрегват — помисли си тя. — Джемайма е интересна, а Тара впечатлява всички с невероятната си кариера и с живота си на супержена.“

После изведнъж си спомни, че е изпълнителен директор на голяма компания, че е независима и богата, откакто наследи Локстън, а също и член на страхотен екип, който се е заел да спасява семейния бизнес. Може би в крайна сметка не беше чак толкова жалка.

Разговаряха на светлината на свещите, напълно погълнати от историите си. След вечерята Попи за пръв път от месеци се почувства щастлива. Бяха изпили две бутилки силно италианско вино, бяха вечеряли вкусна италианска храна и тя се чувстваше леко замаяна.

— Колко удобно — отбеляза Джордж. — Мога да те изпратя чак до вратата, имам идеалното извинение.

— Мммм — възкликна Попи, съзнавайки, че той я е прегърнал и държи ръката ѝ. Беше прелестно чувство и тя му се наслаждаваше, докато крачеха по все още оживените градски улици.

Когато се прибраха, ѝ се стори напълно естествено да покани Джордж в апартамента си. Направи кафе и когато седна на дивана, той

също така естествено се настани близо до нея. Приближаваха се все повече, докато накрая тя се сгуши на гърдите му и той я прегърна, галейки я по косата. Сърцето ѝ пърхаше в гърдите, кожата ѝ пламна и Попи повече от всичко закопня той да я целуне. И Джордж го направи. Отначало нежно и предпазливо, после страстно и пламенно. Оказа се, че зад момчешката външност и стеснителността му се крие мъж, който я желае истински и силно. Тя се отдаде на прекрасните усещания.

Лежаха в стаята, полуосветена в оранжево от уличната лампа навън. Джордж плъзна ръка по голото ѝ тяло и кожата ѝ настръхна от възбуждащото докосване.

— Великолепна си, знаеш ли? — прошепна той. — Беше направо изумително.

— Нали? — изкиска се Попи. — Знаеш ли, тази вечер не излязох с теб с надеждата да спим заедно.

— Не. За мен беше приятна изненада, че го направи. — Той я целуна, после я погледна сериозно. — Беше ли ти приятно? Хареса ли ти?

— Мммм, ами наистина ми хареса — отвърна тя.

— Добре. И аз така реших от звуците, които издаваше...

И двамата се засмяха.

— Нуждаех се от това — призна Попи. — Ти ми напомни как трябва да се живее. Благодаря ти.

— Удоволствието съвсем буквално беше мое — оповести Джордж и отново я целуна.

23.

Джемайма се стараеше да се наслаждава на обяда, но това трудно ѝ се удаваше. Обикновено такива неща ѝ допадаха — малко събиране на двайсетина жени, деликатно потракване на сребърни вилици по порцелана, докато тихичко побутват салатата в чиниите си в частната зала на изключително модерния ресторант „Мейфеър“ и следят с орлов поглед колко изяждат другите.

— Ще ходиш ли в Монако тази година, скъпа? — попита една от дамите съседката си.

— Да, да, поканени сме на яхтата на Фердинанд Мазори.

„А аз тази година няма да ходя в Монако — помисли си Джемайма, вперила поглед в един маринован артишок в чинията си. — Трябва да работя.“ Вече започваше да усеща големите промени и те ни най-малко не ѝ допадаха. Сега, вместо да се запъти към магазините и бутиците в Нйтсбридж, както правеше в повечето случаи сутрин, трябваше внимателно да премисля какво иска и дали наистина се нуждае от него. Чувството ѝ беше непознато и неприятно.

Джемайма се опита да се пооживи. Единственото по-лошо от факта, че трябва да се лишава и да пести, щеше да бъде останалите да узнаят. Несъмнено много от тях криеха брачните си проблеми и поизпразнените си банкови сметки зад изпънатите си с ботокс лица и инжектираните си с колаген усмивки. Просто не трябваше да я разкриват, това е. Не би понесла да я съжаляват.

— А какви са твоите планове, Джемайма? — попита Вениша Фулкс. — Нещо вълнуващо?

Джемайма се обърна към нея с грейнало щастливо изражение и каза:

— О, Вениша, както обикновено. Толкова е досадно, нали? Арабела ме помоли да организирам парти за регатата. И както обикновено ще се видим всички в Челтнъм в ложата на Джери, нали? Купих си божествена шапка на „Фредерик Фокс“, направо неопишуема...

И тя продължи да бърбори, сякаш всичко на света си беше наред.

Тара цялата трепереше.

— За бога, Джералд — изрече тя възможно най-спокойно. — Децата спят през няколко стаи. — Бяха в спалнята си, съпругът ѝ крачеше напред-назад и спираше само за да я изгледа яростно, докато тя се беше свила в долния край на леглото.

Очите му мятаха искри.

— Защо, по дяволите, си толкова непокорна, кучко?

— Стига, скъпи, моля те... да не спорим за това — усмихна се тя, опитвайки се да го накара да се успокои.

— Не ми казвай „скъпи“, проклета глупачка такава! — изстреля злобно той. — Мислиш се за толкова умна, че можеш просто да си поемеш по пътя и че всичко останало ще се подреди. Глупачка!

— Джералд, не разбирам... — поде тя, но той я прекъсна:

— Ами защо не се понапрегнеш малко! Нека ти обясня отново. Изоставила си успешна кариера и способен началник, за да си губиш времето с някаква съсипана компания. За всеки е ясно, че дните на „Тревелиан“ приключиха. Естествено, дори не би ни хрумвало да си помислим или да изречем подобно нещо, докато майка ти беше жива, но нея вече я няма и е време да се изправиш пред истината. С „Тревелиан“ е свършено.

— Аз не мисля така... — започна Тара, но Джералд отново я прекъсна:

— А сега дочувам, че някой е готов да плати доста пари за тази компания! И вместо да благодариш на щастливата си звезда и веднага да приемеш, ти смяташ да отхвърлиш предложението! — извиси се гласът му.

Беше влетял в спалнята с блеснали от възбуда очи и едва сдържащ вълнението си, за да ѝ съобщи, че някаква американска компания е готова да купи „Тревелиан“.

— Не е ли чудесно? — сияеше той. — Сега ще можеш да зарежеш тази глупост и да се върнеш при „Кързънс“, при това с доста солидна сумичка в джоба!

Може би Тара сгрещи, че с лека ръка отхвърли всичко. Явно Джералд беше очаквал тя да се развика от радост, да му благодари, че я

е спасил, и да се втурне към телефона, за да проведе няколко спешни разговора. Само че вместо това тя само го изгледа над очилата си и отвърна нехайно:

— О, знам. Не проявяваме интерес.

И отново се зачете в списанието. Миг по-късно Джералд избухна в такава неистова ярост, каквата не бе виждала от доста време.

Сега отново крачеше напред-назад из стаята.

— Как се осмеляваш да се държиш с мен толкова неуважително? Дори не поиска разрешението ми да напуснеш „Кързънс“. Изобщо не ме осведомяваш какво правиш и непрекъснато ме подвеждаш. — Той дишаше учестено, сякаш беше участвал в надбягване, и дебелилото му тяло изпитваше трескава нужда от кислород.

— Как? — Тара свали очилата и впери поглед в него със стиснати юмруци. Беше изплашена и цялата трепереше, но се стараше да не го показва. — Как съм те подвела?

— Как ли? На глупачка ли се правиш? — Джералд свали вратовръзката си и тежко се стовари в едно кресло срещу нея. — Напусна „Кързънс“. Не получаваш заплата. Нагърбила си се с някаква упорита и глупава мисия да възстановиш състоянието на семейството си, да се опиташ да спасиш тази окаяна и жалка старомодна компания. И направи всичко това, без нито веднъж да се посъветваш с мен. С мен, твоя съпруг. С човека, който винаги знае кое е най-добре за теб. Е? — Той се приведе напред и стовари юмрук върху масичката отстрани.

— Не съм напуснала „Кързънс“, взех си отпуск...

— Постъпила си глупаво. Достатъчно неприятно е, че не получихме нищо от завещанието на майка ти, освен дял от една почти фалирала компания, та да зарязваш и работата си, а сега дори отказваш да продадеш тази скапана фирма, въпреки че някой ти предлага доста солидна сума.

— Не разбирам — умолително каза Тара, — мислех, че ще бъдеш доволен. Искам отново да изправа „Тревелян“ на крака.

— Хайде стига — изсумтя Джералд. — Наистина ли смяташ, че е възможно?

Тя наведе глава. Замисли се за всички неприятни изненади, на които се бе натъкнала през изминалите две седмици.

— Не знам — прошепна, — не знам.

— Така е, не знаеш. Твърдоглава пачавра! — кресна той и Тара подскочи. — Имаш ли представа какво си направила?

— Не разбирам — извика тя. — Какво значение има това за нас? Нямаме нужда от пари.

Джералд изобщо не ѝ обърна внимание, а отново скочи на крака и започна да кръстосва стаята. После се обърна към жена си и кресна:

— Не си губи времето с тази глупост, чуваш ли? Заповядвам ти да продадеш „Тревелян“!

— Моля?! — изуми се тя.

— Чу ме, продай я! Махни се оттам, докато все още има нещо, което може да бъде спасено.

— Казах ти, че не искам да продавам компанията — заяви Тара, опитвайки се да звучи категорична, макар да бе ужасена. Какво, за бога, беше предизвикало тази реакция на Джералд?

— Заповядвам ти да я продадеш! — извика той.

— Не! — отсече Тара. — Няма. Не мога. Дължа го на другите.

Лицето му стана мораво.

— Няма ли да ми се подчиниш?

Тя не се осмели да отговори. Той се втурна към дрешника и отвори вратата. Отвътре се показаха полици и редици закачалки с дрехи и обувки, подредени безукорно по цвят. Нямаше нищо нередно. Всичко беше безукорно и чисто.

— Не, Джералд — извика Тара, изпаднала в паника. Толкова дълго бе живяла с неговата мания за подреденост и правилност, че самата тя бе започнала да разчита на нея и да се напряга, когато нещата не са подредени. Освен това знаеше какво представляват избухванията на Джералд.

Той явно не я чу. Втурна се в стаята, спря за момент, сякаш да събере сили, и после нападна дрехите, изтръгваше ги от закачалките и после помиташе съдържанието на рафтовете.

Тара скочи от леглото и хукна към него, крещейки:

— Не, Джералд, моля те, не го прави!

Но вече беше твърде късно. Той беше изпаднал в неистов гняв, събаряше кутии, изсипваше обувките отвътре, трупаше дрехите ѝ на купчина наред стаята. След това взе тънък колан и го изпробва на дланта си. Извърна се към нея с неистов поглед, който Тара познаваше прекалено добре.

„О, боже! — помисли си тя, вцепенена от страх. — Не, господи!
Не това. Моля те. Няма да понеса, ако започне отново!“

24.

„Тара изглежда ужасно“ — помисли си Джемайма. Сестра ѝ беше дошла на работа с огромни тъмни очила. Когато ги свали, очите ѝ се оказаха подутти и с тъмни кръгове около тях.

— Добре ли си? Изглеждаш ужасно — загрижено изрече Джемайма.

— Добре съм — лаконично отвърна Тара. — Имах тежка нощ. Имоджен не можеше да заспи и ме държа будна с часове.

— Лоша работа — състрадателно каза Джемайма. — Болна ли е малката кукличка? — Имаше слабост към племенника и племенницата си. Направо не можеше да повярва, че са толкова сладки, като се имаше предвид, че баща им е Джералд.

— Добре е. Просто децата правят такива неща. Ти няма откъде да знаеш.

Тя трепна.

— О, боже, Майми... — смути се сестра ѝ. — Извинявай. Казах го, без да се замисля...

— Няма нищо — успокои я Джемайма. — Наистина. Да забравим.

— Не, наистина, много съжалявам...

— Не трябва ли да се залавяме за работа?

Вратата се отвори и вътре влезе Попи, жизнерадостна и усмихната.

— Добро утро, момичета. Как са всички днес?

— Боя се, че не са толкова наперени, колкото си ти — отговори Джемайма.

Малката им сестра въздъхна щастливо:

— Аз обаче се чувствам направо фантастично... — Тя се запъна и замълча, когато погледна към Тара. — Божичко, Тара, наред ли е всичко?

— Добре съм, доколкото е възможно предвид кашата, в която се намираме. Така, да започваме — пусна лаптопа си тя. — Както знаете,

изправени сме пред огромен проблем, свързан с продукта ни. Ще бъде жестоко откровена — ако можем да се доверим на Клодин, явно продаваме фалшификат. Според мен е напълно очевидно, че това е дело на мама. Очевидно стремежът ѝ към намаляването на разходите е натезал повече от всякакви други съображения. Честно казано, дори ми се струва, че малко се е побъркала на тази тема.

— Вероятно е съзнавала, че е на прага на това да унищожи „Тревелиан“ — отбеляза Джемайма.

— И сигурно е мислела, че никой няма да забележи. — Доброто настроение на Попи сякаш се бе изпарило и тя се бе навъсила.

— Отначало вероятно наистина никой не е забелязвал. Може да са си помислили, че ще им се размине. Но в крайна сметка са осъзнали, че нещо не е наред.

— Какво ще правим? — попита Джемайма и погледна към сестра си. — Имаш ли решение?

— Откровено казано, нямаме много възможности. Предстои ни трудна борба — парфюмът е принизен и качеството му е влошено. Най-верните клиенти са се отказали от него. Всичко, свързано с него, е компрометирано, за да бъдат намалени разходите и да бъдат поддържани възможно най-високи печалби. Ако искаме да спасим „Тревелиан“, най-добрата ни възможност е да възстановим автентичния парфюм и отново да го наложим на пазара. Да създадем нова и вълнуваща история около него и да направим така, че да се изсипе върху света на парфюмите като звезден дъжд. Само че за целта е нужна огромна работа и адски много пари. Които ние нямаме.

— Какви са другите варианти? — попита Попи.

— Има само още един вариант. — Тара погледна към екрана на компютъра си и едва не потрепери, когато си спомни заповедта на Джералд да продаде компанията. Трудно ѝ бе да не се разтрепери, когато си помисли какво се случи след това. — Едва ли някоя от нас го иска, но трябва да ви запозная с всяка възможност. Можем да продадем компанията на някого, който разполага с парите за инвестиции, или на човек, който ще съсипе всичко и ще разпродаде авоарите.

— И това ще е краят — тихо промълви Джемайма. Замисли се за миг, загледана в съвършения си маникюр с бледорозов лак като цвета на мидена черупка. — О, боже, не съм допускала, че ще ми пука, но е

така. — Вдигна очи. — Не може ли отнякъде да намерим парите за възстановителните мерки?

— Ще имаме пари от Локстън, да не го забравяме — вметна Попи.

— Ще ни трябват, Попс, но един бог знае колко време ще ни отнеме да изпразним къщата и да продадем вещите от нея — ще минат месеци, преди легализирането на завещанието. Пък и тези пари са само капка в морето. — Тара се усмихна и изпита облекчение, задето сестрите й явно още не бяха склонни да се откажат. — Искам да направим всичко по силите си и ми се струва, че вие също го искате. И затова съм поканила на среща една дама. Надявам се да успеем да я убедим да остане в управителния съвет.

— Клодин, така ли? — намръщи се Попи.

— Не. Клодин е експерт по парфюмите. Тя ще ни помогне да открием старата формула на „Чаена роза“ и може би дори ще я преработи. Обаче не е делова жена. Нуждаем се от човек, който може да ни каже какво се случва, който познава този свят отвътре. Затова потърсих помощ от най-високо ниво. — Тя се изправи, приближи се грациозно до телефона и набра номера на рецепцията: — Здравейте, бихте ли поканили госпожа Асуко, моля? Благодаря.

След миг вратата на заседателната зала се отвори и на прага застана служителката от рецепцията.

— Госпожа Асуко — оповести и отстъпи назад, за да пусне гостенката. На вратата се появи висока жена в яркочервен костюм. Беше ослепителна — на пръв поглед човек би могъл да я сбърка с Наоми Кембъл, но кожата й беше по-тъмна, а тялото й — по-атлетично. Косата й беше прибрана назад, от червената копринена панделка, с която бе привързана, се подаваха африкански къдрици, а гримът й беше безупречен.

— Надявам се, че не допускам най-огромната грешка в живота си — изрече тя.

Тара се изправи:

— Не, гарантирам ти. Здравей, Дона. Добре дошла.

— Благодаря. — Жената пристъпи напред и огледа заседателната зала. — Къде са свежите лилиуми? Защо климатиците не бълват вашия емблематичен аромат? Свикнала съм да виждам подноси със суши и с миниатюрни френски сладкиши, когато отивам на заседание. —

Огледа ги гневно, после неочаквано се усмихна. — Ей, шегувам се. Е, основателно ли подозирам, че се нуждаете от помощта ми?

— Напълно — усмихна ѝ се в отговор Тара, доволна, че е заблудила сестрите си, които седяха със зяпнали усти. — Настанявай се, а ние ще ти разкажем как стоят нещата.

Час по-късно Дона Асуко беше научила цялата история.

— Започвам да си мисля, че може би ще е най-добре веднага да стана и да си плюя на петите — отбеляза тя мрачно. — Здравата сте загазили.

— Точно затова се нуждаем от теб. Затова искаме да напуснеш Ерин де Кристо — настойчиво впери поглед в нея Тара.

— Добре, ще ви кажа защо аз съм тук. До гуша ми дойде от „Ерин“, това е сигурно. Там научих всичко, което има да се научи, и то е свързано само с увековечаването на мита. „Ерин“ има три или четири аромата, които винаги са сред първите двайсет в списъка. В момента вади на пазара нови версии на класическите си аромати, а това не е вдъхновяващо... — Забеляза израженията на жените. — Говоря за парфюми и за списъка на най-търсените сред тях точно като при книгите. Всяка седмица, всеки месец, всяка година установяваме кой се справя най-добре в този пощурял и освирепял свят. Научих адски много неща, но сега се нуждая от малко вълнение и приключение, от шанса да проверя част от нещата, които научих при нея. Единственият проблем е... — сви рамене Дона, — опасението ми, че предизвикателството може да се окаже прекалено голямо.

— Сформираме ударна група — побърза да се намеси Тара. — Освен теб сме привлекли и Клодин Дерулир.

— О? Разбира се, че съм чувала за нея. Кажете ми обаче какво точно искате да постигнете? — наведе се напред тя и изгледа трите подред с бадемовите си очи.

Сестрите заговориха една през друга, нетърпеливи да отговорят, да разкажат на Дона.

— Искаме да възродим марката, да ѝ влеем свежи сили. Искаме да я наложим на пазара, така че всички да я забелязват и всеки човек на света да разпознава и да желае нашите парфюми — заяви

Джемайма. Тара и Попи бяха притаили дъх, молейки се Дона да не избере разумното решение да стане и да си тръгне.

— Хммм! — усмихна се Дона. — Значи искате невъзможното. — Тя се намръщи. — Какво ще кажете да ви запозная с някои от реалностите в този бизнес? Първо, на пазара има прекалено много парфюми. Стотици парфюми биват пускани по цял свят всяка година — нови аромати от прочутите марки, които прекрасно познаваме. Но не е само това. Най-новата тенденция са парфюмите на звездите. Всичко започна с Дженифър Лопес и нейния първи парфюм „Глоу“. Оттогава се разрази истинска мания за тази бутилирана есенция на знаменитостта. Вземете Парис Хилтън — парфюмът ѝ се разпродаде на два пъти в „Мейсис“ още преди премиерата си в САЩ. Бритни Спийрс може и да е в криза, обаче парфюмът ѝ спечели тринайсет милиона долара. Мъжете също не остават безучастни — Дейвид Бекам пусна петия си аромат.

— Да не би да искаш да кажеш, че се нуждаем от знаменитост? — попита смръщена Джемайма.

— Искам да кажа, че конкуренцията е голяма. А продажбата на парфюми не нараства особено. Отчасти защото се предлагат толкова много неща и е много трудно да продадеш конкретен парфюм извън намаленията около Коледа и Международния ден на жената.

— Тогава да опитаме със знаменитост? — попита Попи.

Дона я погледна и обясни:

— Обикновено добрите и изискани парфюми носят много повече пари от комерсиалните аромати за масовия пазар. Тази тенденция обаче започва да се променя. Основното в парфюмите на знаменитостите не е ароматът, а имиджът на човека, който се предполага, че го е създал. Това е съществена промяна на пазара — откъсването от съдържанието на шишенцето и насочването на вниманието към личността, която свързваш с марката. За всички е трудно да свикнат.

— Не може това да е крайт — обади се Тара. — Не може да има само дизайнерски парфюми като „Шанел“, „Гучи“, „Диор“ и така нататък, прочути парфюмерийни компании като „Герлен“ и масови аромати на знаменитости. Пазарът на парфюмите не се изразява само в това, нали?

— Разбира се — съгласи се специалистката, — има още стотици продуктови ниши, където се продават парфюми. Например модерните и развиващи се компании за декоративна козметика като „Лора Мерсие“ полагат много усилия да наложат свои парфюми. Серж Лутен е голям талант. Създаде своя парфюмерийна компания, след като престана да работи с „Шисейдо“, и вече е спечелил доста награди на Фифи.

— Фифи ли? — попита Джемайма.

— Оскарите в парфюмерийната промишленост — кимна Дона. — Както виждате, има и много успешни не толкова прочути производители на аромати. Те търсят потребители, които познават, ценят и могат да си позволят техния продукт — лоялни клиенти, които се връщат отново, — а освен това инвестират и в съпътстващи парфюма продукти: сапуни, кремове, лосиони, свещи, ароматни пръчици...

— Може би това е нашата посока! — развълнувано отбеляза Джемайма.

— Може би — усмихна ѝ се широко Дона. — Защото ако се каните да отправите предизвикателство към огромните многонационални компании, ще ви трябват адски много пари. — Тя взе шишенцето с „Чаена роза Тревелян“ от масата. — Познавам този парфюм, разбира се, всички го познават. То е безценно и бих казала, че е най-големият ви актив. Само че не познавам човек, който да го използва — а това е най-сериозното ви предизвикателство.

— Смяташ ли, че бихме могли да променим тази тенденция? — попита Попи тихо.

— Не знам. Можете да опитате. Чака ви огромна работа.

Тара се наведе и побутна очилата си нагоре по носа.

— Искаме да разберем дали ти ще ни помогнеш?

Дона не отговори, а се наведе напред, взе шишенцето с „Чаена роза“ от бюрото на Тара и пръсна малко на една хартиена лентичка. Поднесе я към носа си и вдъхна. Затвори очи за миг и каза одобрително:

— Боже, напомня ми за първия път, когато ходих на танци като ученичка. Бях с този парфюм. — След това се взря сериозно във всяка от сестрите. — Много се трудих, за да постигна всичко. Не е лесно чернокожа жена да успее в областта на висшата мода и на свързаната с

красотата промишленост в тази страна. Влязох в тази сфера като пиар и все още много обичам тази дейност. Аз съм специалист по маркетинг. Запознавам се с бизнеса, опитвам се да го разбера и да направя прогнози, старая се да продам продукта.

Когато Тара заговори, бе толкова развълнувана, че гласът ѝ почти потрепваше:

— Нуждаем се от теб, Дона. Нуждаем се от опита ти. Ние знаем съвсем малко, а ти — страшно много. Отначало едва ли ще се чувстваш много удовлетворена, но те уверявам, че когато променим нещата, няма да съжаляваш.

Специалистката се замисли за момент и по лицето ѝ се разля широка усмивка:

— Знаете ли, в този щур план има нещо, което ми допада! Направо е безнадежден, обаче... суровият материал е налице. Това е предизвикателство. Искам да опитам да постигна нещо сама, а това ми се струва идеалната възможност. — Замълча и отново доби замислен вид. — Дайте ми време до утре и ще ви съобщя какво съм решила, става ли?

— Става — възкликна Тара с най-очарователната си усмивка. — Направо нямаме търпение! Надяваме се новината да е добра.

— Знаете ли? — Джемайма се бе изправила и крачеше напред-назад из стаята. Дона си бе тръгнала и сестрите бяха сами. — За пръв път, откакто започна всичко, се чувствам истински развълнувана. Сякаш светлина внезапно е разкъсала мрака. Виждам пътя, по който трябва да поемем... изискана, луксозна и направо невероятна марка. Много, много желана и адски шик.

— Искаш да кажеш, край на кожените кресла, червените килими и тъмното дърво? — попита Попи с блеснали очи. — О, божичко, направо невероятно! Целият дизайн трябва да бъде променен — ще бъде страшно забавно!

— Вече разсъждаваш в правилната посока — каза Тара. Тя също се изправи със скръстени ръце и с лека усмивка, колкото и да се опитваше да прикрие вълнението си. — Трябваше да се сетим още от самото начало. Не можем да произвеждаме евтини стоки, не ни е в кръвта. Познаваме *скъпото*. Трябва да тръгнем от основите на бизнеса

и да разработим отново всичко в „Тревелиян“. Да започнем от духа и от представата за развитие, после да минем на външния вид, на имиджа, и накрая — на продуктите. Ако ще се свържем завинаги с „Тревелиян“, трябва да направим така, че да отразява самите нас. Компанията ще бъде наша и ние трябва да се гордеем с нея. — Тя погледна сестрите си. — Можем да зачеркнем всичко, което е ставало досега, и да започнем наново. Напълно ново начало, нов старт. Няма ли да е адски гот?

— Адски гот! — възкликна Джемайма.

— Сбъдната мечта — щастливо плесна с ръце Попи.

25.

Телефонът в кабинета на Тара иззвъня. Тя зарови ръце под купчината хартия, за да го намери. Имаше усещането, че още е едва на повърхността на хаоса в „Тревелиян“ — всеки ден ѝ носеше нови открития и неприятни изненади.

— Ало? Тара Пиърсън — задъхано каза тя в слушалката.

— Здравей, Дона е.

— Здравей, здравей! Как си? — Тя се облегна усмихната с надеждата, че телефонната линия може да предаде позитивната енергия, която се опитва да изпрати. — Много ми беше приятно да се видим вчера.

— Да, на мен също. Знаеш ли, беше ми доста забавно да се срещна с вас трите, прочутите наследнички на Тревелиян. Чела съм за сестра ти Джемайма по списанията и изведнъж вчера тя седи срещу мен и попива всяка моя дума. Забелязах, че и Попи изгаря от желание да се научи. Що се отнася до твоята решителност... е, твърда си като стомана. — Гласът ѝ звучеше задъхано, а отзад се чуваше шумът на уличното движение. — Все още обаче сте едва на прага на огромна промяна, има много неща, които ви предстои да научите и да постигнете. С колко време разполагате, за да осъществите обрата?

— С една година. Най-много.

Дона подсвирна.

— По дяволите! По-зле е, отколкото смятах. Какво можете да ми предложите?

— Каква е заплата ти в момента?

— Сто и пет годишно плюс премиите, застраховките, всякакви продукти на „Ерин де Кристо“, които си поискам, големи отстъпки за дрехите.

— Добре. — Тара си пое дълбоко въздух и премисли бързо. „Тревелиян“ не биха могли да намерят средства за такава заплата. Поне не в момента. — Не бихме могли да постигнем това, но мога да ти предложа осемдесет и обещанието да компенсирате разликата с

премии въз основа на постигнатите резултати. Ще ти предложим и акции, които може да се окажат ценни. Разбира се, трябва да изпипаме подробностите, но се надявам да останеш доволна от пакета, който ти предлагаме.

— Добрееее — проточи жената. — Кога ме искате?

— Веднага щом можеш.

— Мисля, че бих могла да уредя да започна следващата седмица.

Тара изпита огромно облекчение.

— Искаш да кажеш, че идваш на борда?

— Да, да, включете ме в екипа. Падам си по предизвикателствата.

— Дона, това е страхотно! Фантастично! Чуй, осведоми ме точно кога можеш да започнеш и аз ще подготвя всичко. Освен това те каня на пиетие, за да го отпразнуваме. Ще ти предложи няколко дати, а ти избери която ти е удобно.

— Разбира се. Ей, сега ти си ми шефът.

Тара долови удоволствие в гласа на Дона.

— За мен е чест. Ще сътворим велики неща.

— Не се съмнявай.

Джемайма прекара навън цялата сутрин, съвестно проучвайки пазара на парфюми. Първите десет страници на бележника ѝ бяха пълни с драскулки, бележки и скици на шишенца. В чантата си имаше десетки хартиени лентички във всякакви размери — някои с отпечатано върху тях име на дизайнера или на парфюма, други без, но с бележка с молив от Джемайма.

— Знаеш ли какво? — попита тя, втурвайки се в кабинета на Тара. — Продават се няколко удивителни аромата! Днес опитах „Джики“ на „Герлен“ — създаден е през 1889 година! Можеш ли да си представиш?

— Някои от нашите аромати са създадени през деветнайсети век — изтъкна сестра ѝ и вдигна глава. — Струва ми се, четири от тях все още се произвеждат и се продават днес.

— Хрумнаха ми няколко страхотни идеи, много вдъхновени. Обиколих навсякъде — Бонд стрийт, Оксфорд стрийт, Слоун стрийт,

бастионите на лукса. Честно ти казвам, Тара, беше много жестоко към мен. Нищо не си купих! Не се осмелих! — Тя седна и се намръщи.

— Как си с парите? — попита Тара. — Издръжките ни спират този месец. Надявам се, че си готова.

— Да кажем, че отмених някои неща. Съобщих на Джоузефин, че ще ходя на подстригване и боядисване само веднъж на шест седмици. — Джемайма затвори очи и потръпна. — Сигурна съм, че хората веднага ще забележат, но какво да правя?

— А кредитните ти карти? Надявам се, че си се погрижила за това.

— Говорих с банкера си — сви рамене тя. — Осребрихме някои акции, в които съм инвестирала, така че платих всичко по картите и ми останаха малко пари в брой.

— Добре. Само не трупай задължения по кредитните карти. Ако ги използваш, покривай задълженията веднага. Само толкова.

— Да, да — изсумтя Джемайма. — Не ми опявай. Важното е, че съм заделила достатъчно, за да ми стигне за известно време. Само че ако до края на годината не успеем да променим нещата тук... е, ще видим. Ще се постарая да бъда позитивна. А да отсвиря Хари, когато поиска още пари за Хърн, наистина ще ми достави огромно удоволствие.

— Имам хубава новина — каза Тара. — Дона се обади. Започва следващата седмица.

— Прекрасно! — плесна с ръце сестра ѝ. — Браво.

— Фюша Мичъл също се обади. Ще намине да ми даде резултатите от проучвателните екипи.

— Много бързо! Става все по-хубаво...

— Къде е Попи?

— Отиде да изучава шишетата. Свързала се е с няколко производители и обсъжда с тях дизайна, цените и така нататък.

— Добре. Но това означава, че няма да е тук за едно много важно съобщение.

— И какво е то? — притеснено попита Джемайма.

Тара взе един лист от бюрото си и ѝ го подаде.

— Какво е това? Списък на директорите?

— Списък на всички, от които предлагам да се освободим.

Джемайма подсвирна.

— Но това са доста хора, Тара!

— Така е. Много бих искала да разбера какво, по дяволите, вършат повечето от тях!

— Ами обезщетенията? Ще ни струват цяло състояние.

— Но по-малко, отколкото да ги задържим още. Ще преговарям с всеки поотделно и ще прибягна до сплашване. Всеки от тези хора е управлявал през период, когато продажбите са спадали драстично — това е достатъчна причина да бъдат сметнати за некомпетентни. Още по-лошото е, че са допуснали вулгаризирането на парфюмите ни, а това би могло да заинтересува различни правни органи. В крайна сметка, ако продаваш по-нискокачествен продукт, представяйки го за висококачествен, нарушаваш търговския закон.

— Сериозно ли говориш? — ахна Джемайма.

— Нямам представа, но се съмнявам, че някой ще си направи труда да провери, не си ли съгласна? — усмихна се Тара. — Утре ще повикам адвокатите за първото обсъждане и ще можем да започнем.

— Може би не е зле да избавим повечето от тях от страданията — отбеляза Джемайма, оглеждайки имената на обречените. — Дънкан се мотае по коридорите като глухо куче. Очевидно случващото се не му е приятно.

— И точно затова трябва да си върви. Ще възнаградя лоялността и трудолюбието, но няма да толерирам никакво недоволство. Обсъждане може да има, но нелоялност не. Не вярвам, че той е лоялен към нас и към компанията, така че да се маха.

— Говориш като истинска делова супержена! — каза сестра ѝ и отдаде чест. — Радвам се, че ти командваш парада. Имам няколко страхотни идеи за уханията... искам да кажа, за ароматите — поправи се тя, горда от речника си на специалист в областта.

Тара се усмихна и лицето ѝ изведнъж грейна. Джемайма си даде сметка колко изтощена и изтормозена изглежда сестра ѝ през последните няколко седмици.

— Още не сме излезли от тунела, но виждам светлина в края — каза Тара.

Джемайма се приближи до нея и я прегърна. Осъзна, че го прави за пръв път от години.

— Много сме ти признателни, Тара... за всичко, което свърши. Ти си движещата сила тук, съзнаваме го. — Отдръпна се от сестра си и

впери поглед в лицето ѝ. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и устната ѝ трепереше. — Боже, добре ли си?

— Да... да... просто съм изморена. — Тя се опита да се усмихне, но не успя да прикрие нещастното си изражение.

— Какво има? Нещо не е наред. По-добре ми кажи — строго настоя Джемайма. Само така умееше да се справя с емоционалните моменти — ставаше пряма и делова. — Нещо с децата ли? Добре ли са?

— Да, да, Робина ме осведомява, че са добре.

— Значи е нещо с Джералд?

Тара отмести поглед и тя веднага я попита:

— Заради Джералд е, нали? О, боже, какво е направил? Винаги съм знаела, че е пълна катастрофа. Не може човек да е толкова надут, ако не е адски себичен и глупав.

— Недей, Майми. Не говори такива ужасни неща. Той ми е съпруг.

— Кое не означава, че трябва да бъдеш лоялна към него повече, отколкото повелява дългът. Ако си нещастна заради него, трябва да говориш за това. С кого да споделиш, ако не със сестра си? — Джемайма се настани на стола срещу Тара и търпеливо зачака тя да се престаши да сподели.

Настана дълго мълчание. Тара си поигра с копчето на жилетката си, после боязливо вдигна поглед.

— Помниш ли... проблемите на Джералд?

— Кой конкретно?

— Ако ще се държиш гадно...

— Извинявай, извинявай. Не. Кой проблем имаш предвид?

— Знаеш колко обича реда.

Джемайма завъртя очи.

— О, имаш предвид, че държи всичко вкъщи да е безупречно?

— Не че толкова се гордее с дома си — тихо каза Тара и забодде поглед в скута си. — Отначало, малко след сватбата ни, просто държеше да е чисто и подредено. Съзнавах, че е необикновено, но не смятах, че е проблем. Реших, че просто си е такъв. Обича да държи нещата под контрол и това не е странно. Постепенно обаче положението се влошаваше. Всъщност колкото повече напредвах в кариерата си, толкова повече се задълбочаваше манията му. Съвсем

откровено смятам, че той има натраплива невроза. Проверих в интернет — това е доста сложно разстройство. Възможно е да бъде предизвикано от стрес.

— Че на какъв стрес е изложен Джералд? Той е преуспял бизнесмен. Собственик е на около двеста вестника по цял свят, нали? Просто оставя нещата да се управляват от само себе си... поне с такова впечатление бях останала.

— И аз — тихо изрече Тара. — Когато го питам как върви компанията, винаги ми казва да не се тревожа. Аз обаче не съм глупачка. Знам, че печатните медии срещат трудности в новата високотехнологична и ориентирана към интернет среда. Почти всички вестници на Джералд са местни и той точно затова иска да купи някой национален вестник в страната, обаче удря на камък — поне аз така смятам. Не ми казва какво става, но от проучването си заключавам, че положението с компанията му не е никак розово.

Джемайма се ужаси:

— Но Джералд е нашият спасителен пояс!

— И аз така си мислех. Вчера обаче той буквално откачи, отчасти защото съм се оттеглила от „Кързънс“. Не само се уплаших, но се опасявам от най-лошото. Защо би се тревожил, че не нося у дома заплатата си на директор на хедж фонд? Би трябвало да разполага с адски много пари.

— И какво откри?

— Все още нищо — мрачно призна тя. — Компанията изглежда стабилна, но нещо ме притеснява...

— Той неотдавна купи имение в Шотландия, нали? Едва ли човек с финансови затруднения би направил такова нещо.

— Не познаваш Джералд. Той би постъпил точно толкова безразсъдно, ако е в криза. Така ще отклони подозренията относно действителното положение на нещата.

— Струва ми се, че всъщност ти вече не го обичаш — тихо отбеляза Джемайма.

Тара стана и отиде до прозореца.

— През целия си живот съм работила здраво, за да успея. Само че същността на успеха е да знаеш кога си струва да поемеш риск и кога не. Според мен Джералд не го разбира. Убеден е, че е недосегаем, че е предопределен за велики дела, а това е опасна нагласа. Преди

изпитвах страхопочитание към него, бях впечатлена от самоувереността му и от убеждението, че винаги е прав. А сега... — обърна се тя към Джемайма със сълзи в очите — ... просто не знам. Все повече започва да ми прилича на надменност. Вече не съм сигурна, че искам да споделям живота си с такъв човек. Освен това има и други неща във връзката ни, които не са както трябва. — Тя замълча за момент и после добави: — Иска да контролира и мен. Смята, че може.

— Напусни го — сериозно заяви Джемайма. — Не си длъжна да търпиш такова поведение.

— Не е толкова лесно. — Тара оброни глава и сестра ѝ се запита дали плаче. — Той превърна живота ми в ад. Не мога да ти разкажа всичко, което се случи, но не съм готова да го напусна. Ами децата?

— Искаш ли да израснат с майка, която се бои от собствения им баща? Знам, че нашето детство не беше съвсем розово, обаче едно е безспорно — родителите ни се уважаваха взаимно. Не знам дали са се обичали до края, макар според мама винаги да е обожавала татко, но пред нас винаги бяха единни.

— Но децата са щастливи, уверявам те. Той им е баща, обожават ги и те го обичат. Не мога да разруша дома ни. — Тара се обърна и изтри очите си. — Опасявам се, че това е поредната каша на Тревелян. Погледни ни само — и двете имаме нещастни бракове. Как се оказахме със съпрузи, които не обичаме?

Джемайма я изгледа, после отмести поглед.

— Не знам — прошепна тя.

— Поне имаме компанията — решително отбеляза Тара.

— Да — подсмихна се сестра ѝ. — Само че компанията не те топли нощем.

26.

Попи стисна скицника си под мишница. Вътре имаше десетки скици на шишета за парфюм. Беше прекарала приятен следобед в различни универсални магазини и магазини за парфюмерия, където бе разглеждала само шишенцата и се бе опитвала да разбере какво послание отправят към нея и към купувача изобщо.

След това беше отишла в един художествен клуб в Нотинг Хил, на който беше член, и бе останала там с часове, нахвърляйки идеи за това какво трябва да бъде според нея идеалното шише за „Чаена роза“.

„Какво е «Чаена роза»? — питаше се Попи. — За кого е предназначен този аромат? Какво се опитва да изрази? Какво трябва да внушава шишето?“

Стигна до някои идеи, които ѝ допадаха, но разбра, че докато не бъде създадена новата версия на парфюма, няма да знаят отговора на нито един от тези въпроси.

Реши да не се връща в „Тревелиан Хаус“, а да се прибере у дома пеша, като мине през Кенсингтън Гардънс, за да се полюбува на гъстата зеленина и да се откъсне от натовареното улично движение.

„Дали Джордж ще си бъде вкъщи?“ — запита се тя просто ей така, докато вървеше. Знаеше, че той не е на работа няколко следобеда седмично, но не можеше да си спомни кои точно. Въздъхна щастливо. Нощта, която беше прекарала с него, беше красива и вдъхновяваща. За пръв път разбираше как сексът оказва благотворно въздействие на здравето — чувстваше се жива, преизпълнена с енергия и щастлива. И оттогава нито веднъж не се бе сещала за Том.

Прекараната с Джордж нощ ѝ бе разкрила нови възможности. На света имаше и други мъже — забавни, остроумни, грижовни, умели любовници, които просто чакаха да се превърнат в следващата глава от историята на живота ѝ.

Когато стигна до площадчето, забави ход и запристъпва съвсем бавно. Вътре в сградата изкачи всички стъпала едва-едва и през цялото време се ослушва дали някой не се движи. Когато мина покрай

апартамента на госпожица Фелоус, погледна към вратата, но продължи да се качва по стълбите.

Едва пред вратата на собственото си жилище осъзна, че връхлетялото я като мощна вълна разочарование може да означава само едно — беше се надявала да срещне Джордж.

„О, боже — помисли си, — край с ползата от секса. Забравила бях, че когато човек се отърве от една мания, отваря място за нова. Не мога да повярвам. Сигурно никога повече няма да го видя.“

Тъкмо се обличаше, готвейки се да излиза, когато някой почука на входната врата.

Рязко си пое дъх и за миг се вгледа в отражението си.

Първата й мисъл беше: „Джордж ли е?“

Втората: „Ако е, слава богу, че вече съм облечена!“

Третата: „Но аз излизам!“

Отвори вратата с разтуптяно сърце. В коридора стоеше Джордж — усмихнат и с букет бели лютичета в ръка.

— Здравей — каза той. — Реших да намина и да ти донеса това. — Забеляза, че Попи е издокарана, и лицето му помръкна. — О, ти излизаш. Разбира се.

— Благодаря ти, красиви са — пое цветята тя. — Да, трябва да отида на една изложба. Моя приятелка прави първата си изложба. Много е вълнуващо.

— Е, надявам се да прекараш чудесно. Може да се видим някоя друга вечер.

— Защо не дойдеш с мен? — изстреля Попи. — Али няма да има нищо против.

— Стига да е уместно...

— Да, сигурна съм.

— Тогава с удоволствие. — Той влезе вътре, а Попи отиде да си вземе чантата и да намери ключовете си. Най-накрая беше готова.

— Казах ли ти колко поразително красива изглеждаш? — хвана ръката й той.

— Не — погледна го знойно тя изпод буйната си коса, — но можеш да го направиш, ако искаш.

— Страшно искам. Много ми харесва този стил от четирийсетте. Създава ми усещането, че отново съм на мода.

Джордж беше облечен със сако от туид, яркожълта жилетка, провиснали памучни панталони и лъснати спортни обувки с дебели подметки. Беше като изваден от 1947 година.

„Това е знак — помисли си Попи. — Явно сме един за друг.“

Частната изложба беше в една изключителна галерия на Корк стрийт. Едри мъжаги с черни костюми стояха от двете страни на входа при пристигането на гостите. Вътре красива русокоса служителка на галерията вземаше поканата на всеки, отбелязваше го в списъка и го молеше да се подпише в книгата за посетители. Джордж се подписа с плавен почерк. Чувстваше се съвсем естествено сред лъскавата тълпа. Мъжете бяха елегантно издокарани с костюми и бяха смесица от стари и нови богаташи, художници и влиятелни брокери от Сити, които искаха да инвестират в картини, тъй като имаха нужда от нещо, за което да харчат пари. Всички жени бяха изключителни — и младите хубавици, и превъзходно издокараните дами на четирийсет-петдесет години. Имаше дори няколко ослепителни възрастни дами, накичени с бижута и облечени със скъпи черни рокли или с класически костюми на „Шанел“.

Веднага щом пристигна, Попи се оказа заобиколена от приятели и известно време щастливо възклицава, разменя целувки, представя Джордж и не спираше да бърбори и да разменя новини с всеки, преди поредният приятел да я връхлети.

— Много си популярна — пошушна ѝ Джордж на ухото и ѝ подаде чаша шампанско.

— Не очаквах тук да има толкова много хора — доволно му се усмихна тя. Вече се чувстваше леко замаяна от шампанското и ѝ беше приятно, че толкова много приятели я поздравяват въодушевено. Беше започнала да си мисли, че никой не я иска след раздялата ѝ с Том, че всички са застанали на негова страна. Обаче никой тук не спомена за Том, а и тя съвсем очевидно бе с Джордж.

Мерна го в огледалото. Разговаряше без никакво стеснение с група хора. Виждаше и собственото си отражение, застанала до

Джордж. Изглеждаше красива, а роклята ѝ бе все така хубава, както и в огледалото у дома. По-важното обаче бе, че изглеждаше щастлива.

След частната изложба двамата се прибраха пеша. По пътя се отбиха в един японски ресторант и си купиха огромен поднос със суши и сашими за вкъщи. В апартамента ѝ седнаха на пода по турски и се заеха да се хранят с пръчици. От уредбата звучеше коприненият глас на Ела Фицджералд и Попи се почувства странно доволна.

След като изпразниха подноса, и двамата знаеха какво ще се случи. Тя намали осветлението, изрита обувките си и лениво затанцува, припявайки заедно с песента „Сънувай ме“. Джордж я наблюдаваше с пламнал поглед. После изведнъж скочи, привлече я в прегръдките си и двамата подеха бавен танц. Той се оказа учудващо умел танцьор и я притискаше силно към себе си, за да танцуват в синхрон. Коремът ѝ се стегна, когато бълбукаща страст обхвана цялото ѝ тяло.

„Целуни ме, целуни ме“ — помисли си тя. И той доближи устни до нейните и започна да я целува истински, изучавайки устата ѝ с езика си. Беше топъл и вкусен и Попи бързо откликна, като пхна ръце под жилетката му и разкопча ризата му, за да докосне гладките му гърди и да прокара длан до мекото гнезденце от косми под мишницата му. Ухаеше толкова хубаво, искаше ѝ се просто да зарови нос в шията и ръцете му и да вдъхва мириса му. Възбуждаше я и караше сърцето ѝ да тупти лудешки.

— Фантастично е да те докосвам — измърмори тя и започна да го съблича, докато той не остана само по панталон, издаващ недвусмислено възбудата му.

Попи отстъпи крачка назад, усмихна се съблазнително и отметна тъмната си коса с едно пленително движение на главата. След това бавно разкопча роклята си на цветя, пусна я да се свлече на пода и остана само по памучни пликчета и сутиен. Прекрачи роклята, върна се при Джордж и се притисна към него. Твърдият му член се отърка в корема ѝ. Той отново се наведе да я целуне, обзет от желание да докосне кожата ѝ, да плъзне ръце по голия ѝ гръб и по белите ѝ гърди, които примамливо се надигаха от сутиена. Обаче тя закачливо го побутна назад до един стол и го натисна да седне. Той вдигна към нея

пламнал от желание поглед. Попи седна върху него, преметнала крака от двете му страни, и отново се зае с устата му — целуваше го дълбоко и се притискаше към панталона му.

Той задиша учестено между целувките, обзет от отчаяно желание да погали гърдите ѝ, устните му се насочваха към зърната, искаха да ги освободят от сутиена, но Попи нежно го отблъскваше и това само засилваше желанието му.

— Ти ме дразниш — оплака се той, копнеещ да докосне плътта ѝ и с едно движение да свали сутиена и пликчетата.

— Всяко нещо с времето си — прошепна тя. Пресегна се надолу, разкопча панталона му и бръкна вътре. Извади твърдия му член с възхитена усмивка. Притисна го към белъто си, изкушавайки го с топлата влага отвътре. Джордж изстена тихо. Когато отново наведе глава към гърдите ѝ, тя му позволи да избута плата настрани и да освободи щръкналите ѝ зърна, за да ги ближе, да ги подръпва и да ги накара да пламнат приятно, докато Попи галеше члена му.

Спря за миг и пресегна към пликчето с презерватива, което бе пхнала в чантата си. Подаде му го и го наблюдава как сръчно го отваря и го плъзва по пениса си. Попи се надигна от стола и смъкна пликчетата си. Той рязко си пое дъх от гледката и се стегна, когато тя подръпна пулсиращия му penis към себе си. За момент застина над него, пхнала вътре само връхчето, а после, когато и двамата вече не издържаха, седна върху него. Джордж затвори очи и възкликна, когато проникна в нея и усети как стегнатото ѝ влагалище го приема, а после двамата застинаха неподвижни, за да се насладят на сливането си.

После Джордж я обгърна с ръце, пое тежестта ѝ и стана заедно с Попи. Бавно отиде в средата на стаята, коленичи и я положи по гръб на мекия килим. После започна ритмичните си тласъци.

Точно това бе искала Попи. В кулминацията на очакването тя беше готова да му позволи да поеме контрола и да проникне мощно и дълбоко в нея, да я изпълни цялата. Усещаше как тестисите му се удрят в дупето ѝ при всеки дълъг и силен тласък и цялата тръпнеше от възбуда.

Движеха се в синхрон — бедрата ѝ се надигаха, за да го посрещнат и да го пуснат възможно най-дълбоко. Попи лекичко драскаше кожата на гърба му — малко на врата, малко на раменете, — за да го стимулира. Внезапно той експлодира вътре в нея с мощен

тласък и забави темпото, отдаден на оргазма си. Когато се съвзе, я погледна усмихнат:

— Май поизбързах? Извинявай, просто не се сдържах, ти си невероятна. Е, ще трябва да се погрижим за това...

Плъзна ръце надолу, пъкна пръсти в нея и ги плъзна по клитора ѝ. Попи потръпна рязко, когато той докосна най-чувствителното ѝ местенце, вече силно възбудена и готова. Той покри устата ѝ със своята и я целуна дълбоко, докато пръстите му си играеха с твърдото зрънце на клитора ѝ, търкаха ли търкаха и притискаха точно колкото трябва, за да предизвикат все по-силно и по-силно усещане, докато не я заля огромна вълна от наслада. Тя се стегна, вкопчи се в него и извика: „О, боже...“ когато оргазмът запулсира по цялото ѝ тяло и освободи напрежението във великолепна кулминация.

След това, докато лежаха в обятията си, Попи промърмори:

— Мммм, наистина ми хареса. Беше направо прелестно.

— Радвам се да го чуя — усмихна се Джордж.

Тя се засмя:

— Сигурно си се досетил от цялото това мятане и от смущаващо гръмогласния край.

— Допусках, но човек никога не е сигурен.

— Е, все пак доста основателно може да предположи, когато някой крещи: „О, боже, да!“ — Тя се завъртя с лице към него. — Знаеш ли, ти си наистина... ами... каква е точната дума? Ами, да кажем... размерът ти е учудващо добър.

Джордж се ухили широко:

— Така са ми казвали, но нали разбираш, на мен самия ми е трудно да преценя. В крайна сметка нямам с кого да се сравнявам.

— А като те гледа човек, не би предположил, че си от този тип.

— И какъв е този тип? Някой мускулест културист с плочки?

— Не — засмя се тя, — не знам. Просто изглеждаш съвсем непретенциозен, а си мислех, че ако мъжът има голям член, трябва да прелива от тестостерон, да е истински мачо... нещо от типа: „Погледни ме, сладурче, голяма работа съм. Ти си моя. Ще те издигна на седмото небе“... такива работи.

— Не. — Джордж хвана ръката ѝ в своята голяма длан и я погали. — Според мен ще установиш, че това са мъжете с малки пениси.

— Значи съм голяма късметлийка! — засмя се Попи.

— В много отношения — погледна я той право в очите. — Първо на първо имаш всичко това — красив апартамент, собствени пари. Освен това си прекрасна, сексапилна и удивителна. А това си е печеливш билет от лотарията, нали?

Тя се взря в него и после бавно каза:

— Всъщност сигурно ще се учудиш. Вероятно отстрани изглежда, че трябва просто да харча парите си, но не е толкова просто.

Тя му разказа за „Тревелян“, разкри му цялата история и накрая му съобщи, че заедно със сестрите си имат само една година, за да направят компанията печеливша.

Джордж я слушаше съсредоточено:

— Не разбирам защо разполагате само с една година, за да го направите — каза ѝ най-накрая. — Струва ми се, че ви трябва много повече време. Как, за бога, ще успеете да съживите една компания за дванайсет месеца?

— Трябва, защото съгласно завещанието на мама, ако не успеем, всичко отива при Джека.

— Коя е Джека?

Попи замълча. Винаги се колебаеше, преди да говори за Джека. Така ѝ беше внушено, че не бива да споменава за Джека, че ѝ бе трудно да преодолее нежеланието си да говори за нея. Но какво лошо имаше да поговори по този въпрос с Джордж? Той несъмнено беше един от малцината, които можеха да я изслушат без предубеждение.

— Джека е Джека Фарнезе. О, всъщност е Джека Тревелян. Зависи кое име ще предпочете да използва. Осиновена е от родителите ми още като бебе. За да разбереш защо, май ще трябва да започна от самото начало. Преди години, когато Самюъл Тревелян основал компанията, той успял благодарение на помощта на един италианец, Фарнезе, който разработил първите аромати за компанията. Явно е бил невероятен талант в тази област. Синовеите му наследили неговата дарба и останали в компанията като отговорници на лабораториите, а нашето семейство се грижело за деловата страна на нещата. Обаче неизменно на преден план излизал един проблем — семейство Фарнезе били щедро възнаградени за работата си, но не станали толкова богати и преуспели хора като моето семейство, макар че компанията не би била създадена без тяхната дарба. Негодуванието се

предавало от поколение на поколение и се засилвало. И не щеш ли, когато баща ми бил още млад, се появила неочаквана възможност проблемът да бъде най-сетне разрешен. Двамата с Лука Фарнезе били близки приятели. Учили в едно и също училище и изглежда семейство Фарнезе най-сетне били приети в британското общество. Лука и баща ми дори учили заедно в Кеймбридж. Малко след като завършили, баща ми се запознал с мама и двамата се оженили. Само че явно майка ми и Лука не се разбирали, защото приятелството му с баща ми изведнъж прекъснало. Лука напуснал работата си в „Тревелян“ и заминал за Италия, където изчезнал за дълги години.

Когато най-сетне се върнал, отишъл направо в Локстън. Пристигал от Италия, където бил отчайващо беден. Вложил всичките си пари да създаде собствена парфюмерийна къща, но ги изгубил и бил съсипан. Водел със себе си красивата си млада съпруга Изабела. Оставил съдбата на семейството си в ръцете на баща ми.

— И какво се случило? — попита Джордж. — Родителите ти приели ли ги?

— Бях съвсем малка, когато Фарнезе се появи на прага ни и не помня нищо. Само че Тара си го спомня съвсем ясно, понеже било тъмно и валяло, когато пристигнали онези мокри и измъчени хора — същински жертви на бурята. Останали, но между родителите ми започнали ужасни кавги. Така са ми разказвали. Майка ми смятала, че Лука Фарнезе няма право на никаква помощ и че е изгубил парите си само заради глупостта си. Баща ми обаче смятал, че Тревелян ще бъдат вечно задължени на Фарнезе, защото без техния талант ние не бихме постигнали нищо. Затова се чувствал длъжен да помогне на Лука и на Изабела.

— Колко време останали?

— Случила се трагедия — възкликна Попи. — Около месец след като се настанили в къщата, Лука Фарнезе се качил в колата си и излетял с нея от моста в пълноводната река. Удавил се.

— Горкият човек — мрачно изрече Джордж. — Трудно ми е да си представя колко трябва да е отчаян човек, за да направи подобно нещо.

— Съпругата му била съсипана и, разбира се, не можело да става и дума да я изоставят. Нямала къде да отиде — без семейство, без пари. Освен това била бременна.

— С тази Джека.

Попи кимна:

— Да. След раждането на Джека Изабела остана в къщата.

— След като Изабела е била жива, как така Джека е станала Тревелян? Защо е била осиновена?

— Защото Изабела почина. — Попи се натъжи. Достатъчно беше да изговори думите, за да се върне ужасът, който бе изпитала като дете. Спомни си кръсъците и сълзите, гнева и отчаянието.

— Как е починала?

— Всъщност не знам. Никога не сме го обсъждали. Винаги съм си мислела, че е заради болест. Някаква внезапна и странна болест. Но както ти казах, никой нищо не ми е казал и аз не съм питала. Джека обаче остана и израсна заедно с нас.

— Не е ли имала други роднини?

— Имала е, но не е знаела за тях. Затова са решили, че ще ѝ бъде по-добре с нас. Не съм сигурна обаче, че Джека смяташе така. Винаги изглеждаше нещастна. Опитвахме се да се държим с нея като с наша сестра, като с една от нас, но не се получаваше. Тя изглеждаше и се държеше толкова различно от нас, беше истинска италианка. Все странеше, а ако не странеше, беше гневна. Най-много се мразеха с Джемайма. Сестра ми винаги е била любимката на татко, но след пристигането на Джека... той сякаш обичаше най-много нея, защото беше сам-самичка на света. Джемайма копнееше татко да обича най-много нея. Само че не можеше да се съревновава с Джека.

— А къде е Джека сега?

Попи се обърна с лице към него.

— Честно, не знам. Избяга, когато навърши осемнайсет. Учеше в пансион, но избяга на шестнайсет. Татко я настани в апартамент в Лондон — винаги ѝ е давал каквото му поиска. Но един ден тя изчезна. Повече не сме чували за нея. Татко беше съсипан. След това вече не беше същият. Сигурна съм, че една от причините за сегашното състояние на „Тревелян“ е, че татко изгуби желание за работа след заминаването на Джека. Предполагам, че се е върнала в Италия, за да потърси семейството на майка си.

— Опитвали ли сте се да я откриете?

— Не. — Тя прокара длан по гърдите му. — Честно казано, пет пари не давам къде е. И на трите не ни пука. Не можем да се избавим

от усещането, че тя отчасти е виновна за смъртта на татко — тя разби сърцето му. И несъмнено превърна мама в сърдита старица. Тя съсипа семейството ни.

— Значи, ако се случи най-лошото и тя наследи компанията, как ще го узнае? Кой ще ѝ каже?

— Предполагам, адвокатите ще трябва да я потърсят — сви рамене Попи. — Сигурна съм, че си имат начини да намират изчезнали наследнички. Само се надявам да не се стигне дотам.

Той я придърпа към себе си.

— Разбира се, че няма.

— Да не говорим повече за Джека. Не искам да се потискам.

Джордж се ухили:

— Няма да чуеш името ѝ от моите уста. Ще бъдат заети с нещо много по-приятно. — Целуна я и после бавно се плъзна надолу по гърдите към корема ѝ.

Попи въздъхна блажено, зарови пръсти в косата му и се излегна.

27.

Джемайма поспря на входа на бара в „Кларидж“. Тази вечер се чувстваше добре. Беше решила да не ходи на работа и да си позволи да похарчи малко пари за последен път, затова цял ден я масажираха, глезиха и разкрасяваха. Косата ѝ получи красив златист оттенък и бе издухана в стила на шейсетте години, а Джемайма беше издокарана с яркозелена копринена официална рокля, гарнирана с черно. Беше обула черни обувки „Джими Чу“ и носеше черна чанта плик с пайети.

Забеляза Тара — носеше тъмновиолетова рокля „Бърбъри“ и бродирана кашмирена жилетка. Беше запазила сепаре в другия край на залата, затова сестра ѝ се запъти към нея.

— Здравей, Джемайма. Как си, за бога? Къде беше? Всички говорят, че просто си изчезнала. — Анабел Дъф-Браун, светска дама, чиято любов към клюките бе сравнима единствено с робското ѝ преклонение пред титлите, се появи неочаквано и спря Джемайма след няколко крачки. — Всички се чудим къде си... — Анабел неочаквано я стрелна с лукав поглед: — Да не би непрекъснато да си в Хърн при Хари? — попита тя, снижавайки гласа си до шепот. — Как е старият палавник?

— Добре, благодаря — хладно отговори Джемайма. Нямахше да удостои Анабел с онова, което тя очевидно толкова желаше — с реакция. А що се отнася до Хари, не го бе виждала и не се бе чувала с него от онази нощ. Знаеше само, че когато се замислеше за него, изпитваше толкова силна болка, че се налагаше да забрави за него. — Виж, бързам, предай поздравите ми на всички. Довиждане, скъпа — изрече тя и продължи по пътя си.

— Здравей — махна ѝ Тара, когато я видя. — Попи е тук, но отиде в тоалетната. А, ето я.

Попи изглеждаше красива с късата си разкроена рокля с леопардов десен и с дълги и широки ръкави. Изглеждаше необичайно екзотична, а тъмната ѝ грива ѝ придаваше вид на дива котка.

— Боже, изглеждаш много добре! — намръщи се Джемайма.

— Харесва ли ти?

— Не се дължи само на роклята ти, макар да признавам, че си адски модерна с този свободен силует почти като на кафтан и с леопардовия десен. Има нещо друго...

— Да! — присъедини се към нея и Тара почти обвинително. — У теб определено се забелязва нещо... още вчера ми направи впечатление.

— Правиш секс! — заяви Джемайма. — Няма друго обяснение. Надявам се това не означава, че отворотният Том отново е на сцената.

Попи се засмя. Съзнаваше, че е вярно: очите ѝ искряха, кожата ѝ сияеше, походката ѝ бе станала чувствена и грациозна, а това обикновено се дължи само на много задоволяващ секс.

— Не, не е Том — усмихна им се лъчезарно тя, доволна, че е изненадала сестрите си.

— За пръв път от не знам колко време споменавах името му, без очите ти да се напълнят със сълзи — усмихна се Тара на сестра си. — Така че седни и ни разкажи всичко за него.

Попи се настани на мястото си и се постара очите ѝ да не блестят толкова щастливо.

— Казва се Джордж и е толкова сладък, не можете да си представите. Работи в книжарница и прилича на старомоден джентълмен.

— Звучи като страстен любовник — пошегува се Джемайма.

— Направо няма да повярваш! — престорено свенливо каза Попи. — Живее на долния етаж.

— Удобно — обади се и Тара.

Попи кимна, после побърза да добави:

— Не знам дали намеренията му са сериозни. Съвсем в началото сме, обаче се забавляваме.

— Явно доста, ако се съди по вида ти — отбеляза Джемайма и се огледа. — О, поръчали сте шампанско.

— Ще поръчам да го отворят, когато дойде и Дона. Очаквам я всеки момент.

— Мили боже! — възкликна Попи. — Погледнете!

Всички се обърнаха към вратата, откъдето току-що беше влязла Дона. В цялата зала се разнесоха възхитени възклицания. Тя

изглеждаше великолепно с кораловата си рокля на „Хърв Леджър“ с корсаж, която съвършено подчертаваше слабата ѝ фигура и невъзможно дългите ѝ крака.

— О! Страхотна рокля! — ахна Джемайма. — Ще си поръчам, само че на мен няма да ми стои и наполовина толкова добре.

— Добър вечер, дами — поздрави Дона и се приближи към масата.

— Здравсти, Дона. — Сkochиха да я посрещнат с целувка, да изкажат възхищение от роклята ѝ и да се уверят, че е настанена удобно за малкото им тържество.

Тара даде знак на келнера да отвори шампанското, което се изстудяваше в съд с лед до нея. Когато всички вече държаха в ръка по чаша от искрящата златиста течност, тя вдигна своята за тост:

— За теб, Дона. Благодарим ти, че се присъединяваш към нас. Съзнаваме, че поемаш огромен риск и ти обещаваме, че ще си струва. Пътуването може би ще е доста трудно, но с твоя опит и решителност аз съм сигурна, че ще постигнем огромен успех. Това е идеалният екип!

Вдигнаха чаши.

— Благодаря ти — усмихна се Дона. — Толкова съм развълнувана. Харесвам жени като вас, вече съм сигурна — ето, дори дрехите ви са превъзходни. Нямам търпение да започнем — каза тя и отпи от шампанското.

— Имаме някои идеи — съобщи Джемайма, пламнала от въодушевление. Сестрите бяха заседавали през по-голяма част от следобед и бяха обсъдили новата политика на „Тревелия“, и макар да бяха далеч от окончателното становище, имаха усещането, че са постигнали сериозен напредък.

— И аз. — Дона извади кожен бележник от чантата си и го отвори. — Да започваме ли?

— Чакайте, чакайте — възпротиви се Тара и вдигна ръка. — Събрали сме се на чашка да празнуваме, а не на работна среща на върха!

— Нали си чувала, че желязото трябва да се кове, докато е горещо? Защо да чакаме? — сви рамене Дона с очарователна усмивка.

— Добре, но нека най-напред да си побъбрим малко, за да нямам усещането, че те принуждавам да работиш — помоли Тара.

— Защо реши да се присъединиш към нас? — попита Попи донякъде лукаво. — Все пак „Ерин де Кристо“ е голяма работа. Защо реши да напуснеш такава преуспяваща компания?

Дона ѝ се усмихна.

— Хубав въпрос. Приятелят ми ме мисли за луда. Истината е, че ми харесва да съм част от малък екип — много творчески, много истински и сплотен, много способен. Тогава работя най-добре. Боя се, че екипът на „Ерин де Кристо“ няма да бъде такъв още дълго. Затова осъзнах, че не искам да оставам там.

— Защо? — попита Попи.

Дона малко се смути.

— Това е строго поверително, не би трябвало да обсъждам случващото се в момента. — Изгледа тя сестрите. — Ще ми обещаете ли, че няма да кажете нито дума на никого?

— Абсолютно — обеща Тара, а останалите кимнаха.

— Добре, ще рискувам, но ви имам доверие — огледа тя всяка една от сестрите. — Причината да си тръгна е много проста — „Ерин“ ще бъде продадена.

— Продадена ли? — повтори Тара.

— Да. Една американска компания ѝ отправи предложение за закупуване. Ерин твърди, че ще запази творческия контрол, но съм чувала, че главният изпълнителен директор на компанията адски обича да контролира нещата и най-вероятно ще се намеси в организацията.

— И коя е тази компания? — попита Тара.

— Казва се Еф Еф Би. Чували ли сте за нея?

Джемайма се изненада:

— Да, аз съм чувала. Скоро се запознах с човека, който я управлява. Миналата седмица седеше до мен по време на една вечеря. Ричард Ферера. Има изключителен вкус!

Попи и Тара се спогледаха. И двете прекрасно знаеха неспособността на Джемайма да се владее по отношение на красивите мъже.

— Мммм! Питам се дали е било съвпадение — вдигна вежди Дона. — Той говори ли с теб за бизнес?

— Всъщност не. — Джемайма се намръщи, припомняйки си запознанството си с Ричард Ферера. — Но ми разказа много за своята

компания и за желанието си да се конкурира с големите фирми за луксозни стоки. Стори ми се невероятно целеустремен и решителен.

— Спомена ли Ерин?

Джемайма поклати глава.

— Спомена „Тревелян“ мимоходом — дори предложи да помислим дали да не му продадем компанията.

— О! — Дона отпи от шампанското си, разсъждавайки бързо и напрегнато: — Така. И ти какво му каза?

— Отговорих, че не проявяваме интерес.

— Учудена съм. Бих казала, че „Тревелян“ не е достатъчно голяма за него.

— Фирмата има име — изтъкна Тара — и с нужните инвестиции отново може да стане прочута. Ние поне на това залагаме.

Дона кимна.

— Но въпреки това... Струва ми се, че той ще опита да ви купи.

— Не знам откъде би могъл да разбере, че ще съм на партито, още по-малко пък да уреди да седи до мен.

— Не го подценявай — предупреди я Дона. — Срещала съм се с този тип. Видях как омая Ерин. Той знае точно как да получи каквото иска и съм сигурна, че ще използва всякакви методи да постигне желаното.

Джемайма си спомни как ѝ бе въздействал Ферера: беше толкова безукорен и изискан, без да досажда или да отблъсква. Изглеждаше много учтив и интелигентен. Тя беше впечатлена от този мъж, който въпреки скромния си произход бе успял със собствени сили и бе преизпълнен от идеи и от решимост.

— Каза, че иска да стъпи на европейския пазар — каза Джемайма, припомняйки си разговора.

— Не се съмнявам. Дами, ще успеете ли да удържите на атаките му?

— Ние притежаваме на практика цялата компания — е, седемдесет и пет процента — отбеляза Тара. — Никой не може да я купи без наше съгласие. Винаги ще имаме решаващия глас.

— А кой притежава другата четвърт?

— Някои членове на борда имат дялове. Членове на семейството. Никой друг няма властта, гарантирам ти.

— Е, тогава ще си отдъхна — усмихна се Дона. — Иначе току-виж Ферера ми станал шеф така или иначе.

— Няма да се случи — решително отсече Тара. — Категорично.

— Добре. Не ми се иска да скачам от трън, та на глог. Има ли още шампанско? Трябва да празнуваме.

Джемайма влезе в апартамента. Шри беше оставила да свети в коридора, така че не беше съвсем тъмно, но въпреки това Джемайма беше сама. Застана пред огледалото. Приведе се по-близо и се взря в лицето си. Не беше зле. Тези процедури с кислород май наистина вършеха работа — кожата ѝ изглеждаше свежа и млада. Ала кого заблуждаваше? На двайсет и осем тя бе изключително красива, знаеше го. Но ако не внимаваше, късното лягане и шампанското щяха да започнат да ѝ се отразяват.

„Какво толкова, младостта е само веднъж“ — помисли си тя и отвори изискания модерен шкаф до стената на дневната, извади бутилка превъзходно малцово уиски и си наля. Огледа апартамента. Дълбоко в себе си усещаше, че ще се наложи да се раздели с него. Съдейки по думите на Дона тази вечер в „Кларидж“, щяха да се нуждаят от всички налични средства, за да дадат нов старт на компанията. Апартаментът ѝ струваше около пет милиона. Трябваше да го продаде и да си купи нещо по-скромно или дори да се върне да живее единствено в Хърн. Всички пари, които успееше да събере, трябваше да отидат в „Тревелан“. Въздъхна и отново отпи от уискито. Щеше да си струва. Трябваше да направят всичко по силите си, за да не допуснат онази кучка Джека да им отмъкне компанията.

Тя безмилостно бе застанала между родителите ѝ и бе съсипала брака им. Двамата така и не постигнаха съгласие по отношение на Джека, защото Сесил я обожаваше, а Йоланда я ненавиждаше, макар да се стараеше да го прикрива. С течение на времето този факт бе влошил отношенията между съпрузите до такава степен, че всеки от тях заживя свой живот, макар и под един покрив.

Джемайма помнеше гневните изблици на Джека, неприятните избухвания, които разтърсваха цялата къща със съпровождащите ги крясъци, удари и чупене на вещи. Веднъж Джека беше счупила три чашки от старинен сервиз за чай „Споуд“ скъп подарък от Сесил за

Йоланда. Сесил обаче винаги я спасяваше от наказание. Един бог знае как успяваше да убеди съпругата си.

„Той беше готов на всичко заради нея. На всичко. Не се замисляше колко много ме наранява тя“ — каза си.

Откакто Джека бе проговорила, бе започнала да тормози Джемайма с огромно удоволствие. Нищо че тя беше с четири години по-голяма, Джека изобщо не се страхуваше от нея. Шептеше ѝ страховити заплахи, криеше любимите ѝ играчки, късаше любимите ѝ книжки, настройваше хората срещу нея. Джемайма заварваше леглото си пълно с бодили, с коприва или с противни пълзящи гадинки. Един ден намери най-хубавата си рокля, покрита с яркочервени петна, които бе невъзможно да изчисти. Колкото и да повтаряше на баща си, че Джека я щипе под масата на вечеря, че краде от касичката ѝ или че разваля цветята в хербария ѝ, все не ѝ вярваха. Джека винаги се измъкваше от наказанието и се подхилкваше тайно, докато Сесил укоряваше дъщеря си, че разправя небивалици.

Тайното и неспирно мъчение продължи с години. След това Джемайма избяга в пансион, където най-сетне се спаси от Джека — с изключение на ваканциите и по празниците, когато момичето я очакваше, пригответе всякакви номера. Веднъж например изчезна колекцията ѝ от кукли Барби и месеци по-късно бе намерена от градинаря, който я разкопа от зеленчуковата градина. Друг път любимото ѝ кафяво плюшено мече се оказа без едно око. Джемайма плака горчиво, защото прекрасно знаеше кой върши тези противни неща. После за неин ужас Джека поиска да я изпратят в пансиона на Джемайма и тя вече нямаше къде да избяга. Мъчението бе подновено, този път още по-ужасно отпреди. Джека шушукаше и провеждаше кампании против нея, тъй като познаваше слабите ѝ места, и успя да настрои всички в училище против нея. Слуховете я нараняваха, вредяха ѝ. Момичетата ѝ се подиграваха в трапезарията: „Джемайма никога не си мие косата, има гниди... Джемайма е влюбена в учителя по музика... Джемайма е мръсница, не е девствена...“

Родителите ѝ отказваха да я чуят, а училищното ръководство си затваряше очите, докато тя не ги принуди да я забележат и да я изключат. Намериха я посред нощ, препила с водка да свири оглушително на пианото в училищната зала, разсъблечена по бельо и с

димяща цигара върху капака на инструмента. На следващия ден напусна училището.

— Поне си отивам със стил — промърмори си тя, докато вбесените ѝ родители я откарваха. Беше щастлива от мисълта, че Джека е затворена на сигурно място в училището, останало зад гърба ѝ.

И ето че сега бе изправена пред последния си шанс да попречи на Джека отново да открадне живота ѝ.

Е, щом трябва да продаде апартамента, така да бъде.

28.

— Най-напред трябва да ме насочите, да ми обясните какво искате да вложим в парфюма, който трябва да създам за вас. Понякога получаваме многобройни страници с бележки, понякога рисунка или снимка, друг път — някакъв предмет. Веднъж ми дадоха копринена панделка и екземпляр от пиесата на Шекспир „Сън в лятна нощ“ и ми наредиха: „Сложи това в шише! Превърни го в аромат“. — Клодин се усмихна. — Беше ми по-лесно, отколкото предполагате. Но в този случай вече имаме аромат. Класическата „Чаена роза Тревелян“. Имате основната инструкция — тя е в шишенцето на майка ви. И искате да пресъздам този аромат.

Сестрите се спогледаха. Тара погледна голямото шише с парфюм, натисна покрития с коприна пулверизатор и пръсна на китката си. Вдъхна, замисли се и подаде шишето на Попи.

— Как анализирах аромата, Клодин? — попита тя.

— Превъзходно ухание. Долавят се няколко розови обертонове, изградени около мускус и солидна доза жасмин. Всъщност има много, много съставки. Ако искате точно копие, ще се получи съвсем ясна картина. Можете да подложите парфюма на анализ с газов хроматограф, който ще разпознае всички съставлящи го молекули и процентното им съотношение, а после ще го възстановим...

— На мен ми е твърде... розов — заяви Джемайма.

Специалистката безстрастно я изглежда.

— Розата е най-класическото цвете. В каква посока искате да потърсим промяна — пикантност или свежест? Или пък богат и упойващ мирис? Топъл или студен? Каква е историята на този парфюм?

— Не знаем. Нямаме никаква представа как ухаят топлите и студените парфюми — безпомощно призна Попи.

— Искаме нещо модерно — заяви Джемайма. — Не твърде тежко, но трябва да бъде класическо и много сходно на оригиналната „Чаена роза“.

— Дубльор? — попита Клодин и после им обясни: — Версия на класическия аромат. Като летните варианти на класическите парфюми. Класическият „Уайт Линън“ на „Есте Лаудер“ е пуснат на пазара и в други варианти.

— Сигурно е така — смръщи се Джемайма, — но дубльор не звучи добре. — После изражението ѝ се проясни: — Сетих се каква е разликата. „Уайт Линън“ още съществува заедно с дубльорите, нали? В нашия случай обаче няма да предлагаме оригинала, а ще го заменим. Трябва да притежава дълбочината и страстта на оригинала, но и още нещо. Нещо свежо.

— Но изтънчено — побърза да добави Тара. — Подходящ за през деня, но също и за вечерта.

Възцари се дълго мълчание, докато Клодин ги оглеждаше така, сякаш искаше да им каже: „Нямате представа какво искате!“. Накрая изрече:

— В такъв случай отговорът е само един. Ще се върна в лабораторията си, ще разработя няколко варианта и ще ви ги донеса. Става ли? — Потърси с поглед одобрението на Тара, която кимна.

— Колко време ще отнеме? — свъси вежди Дона. Водеше си бележки на един лист, докато разговаряха.

— Колкото е нужно — ледено отговори Клодин.

— Трябва да пуснем парфюма през ноември, навреме за коледния пазар. Трябва да вдигнем голям шум, ако искаме да бъде забелязан. Джемайма, по-късно ще поговорим за рекламата и за маркетинга. Попи, скоро трябва да обсъдим опаковката и шишето, защото разполагаме само с няколко месеца да проектираме, да моделираме и после да поръчаме всичко. А що се отнася до самия парфюм... — Дона вдигна поглед към Клодин. — Идеално би било да разполагаме с мостри за пресата през октомври. Което означава, че окончателната версия трябва да е готова доста бързо. Клодин? Най-доброто, което можеш да предложиш?

Французойката присви очи и се замисли.

— Искам да ви помогна — каза накрая. — Ще направя всичко по силите си. Ще се опитам да ви донеса копия следващата седмица. После зависи какво е мнението ви за тях.

— Благодаря, признателни сме — изрече Дона.

— Къде е лабораторията ти? — попита Джемайма.

— Ползвам лаборатория заедно с други парфюмеристи съвсем близо до Париж.

— Много бих искала да видя как разработваш нашия аромат.

— В такъв случай трябва да дойдеш с мен — заяви Клодин. — Ако искаш.

— Една от нас така или иначе трябва да замине за Париж — тихо отбеляза Дона. — Трябва да огледаме дистрибуцията там. Искам някой да замине и да започне да омайва големите универсални магазини. Изключително важно е да им кажем какво правим и да ги привлечем.

— Защо да не съм аз? Сигурна съм, че ще успея да се справя, ако Дона ми обясни от какво се нуждаем. Ще свърша каквото трябва и ще намеря време да те посетя в лабораторията — усмихна се Джемайма на французойката. — Можем да си резервираме билети още днес.

29.

— Здравейте, госпожо. Добре ли мина денят ви? — Джон я удостои с обичайната успокоителна усмивка, докато ѝ отваряше вратата.

— Не беше зле, Джон — отговори Тара, макар да не беше точно така. Днес бе осъзнала мащаба на работата, която им предстоеше. Досега календарната година ѝ се струваше доста дълго време, но след разговора с Дона през деня бе разбрала с колко малко време разполагат всъщност. Вече беше краят на април и имаха едва шест месеца, за да пуснат парфюма си.

Тя знаеше колко трудна е задачата. Единствената ѝ утеха беше, че, съдейки по цифрите, според нея увеличаването на продажбите до необходимото ниво не е толкова трудно, колкото изглежда, защото сегашното им ниво беше много ниско.

— Трябва да съживим и американския пазар — беше ѝ казала Дона, — а това ще струва доста. Искам да кажа, че би било добре да можем да похарчим няколко милиона.

— Не разполагаме с толкова.

— Трябва да се позанимаем с този проблем. Без Щатите няма да можете да поемете към наистина големите пари.

— Вече започвам да се чудя защо изобщо някой се захваща с този шантав бизнес! — беше възкликнала Тара, вдигайки безпомощно ръце.

— Шегуваш ли се? Печалбата от парфюмите е фантастична. Парфюмите на Ерин ѝ носят почти петдесет процента от общите приходи.

— Наистина ли? — примигна тя. — Толкова много?

Дона кимна бавно и се усмихна.

— Затова всички се занимаваме с това. Затова се борим и отделяме толкова много време на старанието да убедим хората, че мечтата в нашето шише е тяхната мечта — понеже резултатът е зашеметяващ!

След това Дона ѝ очерта бъдещето, което включваше не само изключително успешни парфюми, но и сделки с най-прочутите хотелски вериги за доставка на ароматизатори и тоалетни принадлежности, луксозни сапуни, а може би на даден етап и други аксесоари — кожени стоки, шалове и дори козметика.

Всичко беше невероятно вълнуващо. Но освен това бе и усилена работа, която трябваше да им осигури успех.

Следобедът обаче бе тежък. Трите сестри се занимаваха с уволняването на директорите, викаха ги един по един като аристократи пред революционен трибунал. Възможният изход беше само един и всички го знаеха.

Двама адвокати от „Голдблат Минденхол“ наблюдаваха и протоколираха всеки разговор. Единият беше младият и тъмен мъж, когото Виктор беше довел още първия ден.

Повечето директори приеха уволнението спокойно. Явно го бяха очаквали, макар и никой да не го приемаше радостно. Единствено Дънкан Инглис създаде неприятности, както и предполагаша.

— Не можете да го направите! — провикна се той. — Посветил съм дващест години на тази компания! Притежавам дялове! Баща ви ми имаше доверие.

— Според мен би трябвало да ви е неудобно да го признавате — студено каза Тара — предвид невероятния срив на компанията през последните дващест и пет години.

— Ще го оспорвам — злобно се закани Дънкан. — Ще се обърна към адвокатите си. Ще ви дам под съд.

— Надявам се да не го направиш, Дънкан. Осигурили сме ти обезщетение, което е повече от щедро предвид обстоятелствата. Не ми се иска съдът да ти го отнеме.

Дънкан си тръгна вбесен, но безсилен. Какво би могъл да направи срещу единната воля на сестрите Тревелян?

Тара усети напрежението още щом влезе в къщата. Бързо изтича нагоре по стълбите, за да потърси Робина и децата. Не бяха в банята, както бе очаквала, и тя се разтревожи, докато вървеше бързо към детската. Стигна до вратата и се опита да я отвори, но беше заключено.

— Робина? Робина, вътре ли сте? — почука Тара на вратата.

След секунда вратата се отвори и бавачката надникна навън.

— Влезте — тихо каза тя. Беше пребледняла и лицето ѝ беше напрегнато.

— Наред ли е всичко? Децата добре ли са? — Мина покрай бавачката, прекоси стаята за игра и се запъти към вратата на детската спалня. Отвори и видя, че децата са настанени и завити в мъничките си легла. Иמודжен беше заспала, но Едуард все още беше буден, гушкаше любимото си мече и се взираше в нея.

Тара се приближи, коленичи до леглото и го прегърна.

— Здравей, миличък. Как си?

— Аз съм добре. — Погледна я той сериозно с ококорени сини очи. — Татко не е. Робина каза, че тази вечер трябва да си останем в детската, без да се къпем.

— Така е, скъпи. На татко днес не му е добре — успокои го тя, борейки се с паниката и гнева, които се надигаха в нея. — Не се тревожи, утре ще се оправи. Хайде, време е да спиш. Лека нощ, миличък. — Отново го прегърна и целуна кадифената му бузка.

Едуард ѝ се усмихна, въздъхна и затвори очи. Тара го зави, тихо излезе от стаята и затвори вратата. Робина седеше в креслото си.

— Какво се случи? — попита я.

— Честно казано, не съм сигурна. Господин Пиърсън беше тук, когато се прибрахме следобед, след като взехме Едуард. Тогава изглеждаше добре. Пихме чай в кухнята както обикновено, а после се качихме тук, за да играем и да гледаме телевизия. И тогава нещо се случи и господин Пиърсън просто откачи. След това говорих по телефона с Вив от кухнята — Робина кимна към вътрешния телефон, който свързваше детската с всички основни помещения в къщата — и тя ми каза, че господин Пиърсън побеснял след някакъв телефонен разговор. Беше ужасно. Чувахме го как беснее из цялата къща. Натрошил е на парчета всичко в кабинета. После го чухме да се качва тук. Не можех да допусна децата да видят баща си в такова състояние, пък и самата аз бях уплашена, затова заключих. Той блъскаше по вратата и крещеше да го пуснем, обаче ругаеше толкова ужасно и явно не беше на себе си, затова отказах. — Бавачката я погледна неспокойно. — Надявам се, че не съм постъпила неуместно.

— Не, разбира се, направила си точно каквото трябва. Колко време се опитва съпругът ми да влезе?

— Не много дълго, но децата бяха много уплашени. — Робина сведе поглед, после отново вдигна очи. — Дано да не се повтаря повече, иначе ще трябва да си помисля дали да остана на работа. Не беше никак редно господин Пиърсън да се държи така.

— Няма да се повтори, обещавам ти — решително заяви Тара. — Благодаря, Робина. Постъпила си съвсем правилно.

Слезе долу, обзета от тревожни опасения. В брака им винаги Джералд беше водещата личност, наставникът. Тя го следваше и се учеше от него. Той я насърчаваше да се развива в кариерата си и я уверяваше, че може да постигне каквото си пожелае. Винаги бе копняла за одобрението му, то ѝ беше помагало да успява. Реши се да има деца много по-рано, отколкото беше възнамерявала, защото Джералд беше доста по-възрастен от нея и Тара съзнаваше, че той не иска да чака. Бяха купили къщата, която той беше избрал, и я бяха обзавели по негов вкус. И после всичко се обърка. Манията му да контролира се насочи дори към най-дребните подробности от съвместното им съществуване и всяка страна от поведението на семейството се определяше от него. След това пък започна с побоите — доставяше му удоволствие да я наказва. Тара цялата настръхна от спомена. Да, Джералд се бе променил почти във всяко отношение. Не можеше да си представи, че съпругът ѝ в момента е същият усмихнат, щедър и насърчаващ мъж, в когото се влюби.

„Какво ли е предизвикало този изблик? — зачуди се Тара. — Сигурно нещо свързано с бизнеса. Може би опитите му да постигне пробив в британските медии отново са ударили на камък. Това достатъчно ли е, за да го извади от равновесие?“

Тара спря пред вратата на кабинета и се послуша. Отвътре не се чуваше нито звук. Отвори вратата и не можа да овладее смайването си от гледката вътре. Всичко беше на парчета, точно както бе казала Робина. Трофеите бяха пометени на пода заедно със съдържанието на бюрото и на масичките. За нормалния човек такава бъркотия е унищожителна, а за Джералд с неговата мания за ред и чистота, е все едно да се намира в ада.

Но той беше тук, седеше приведен в креслото си, заобиколен от отломките, и преспокойно гледаше новините на плазмения телевизор, както обикновено намалил звука.

— А, здравей, скъпа — каза той с нормалния си тон, но без да се обръща. — Добре дошла у дома.

— Джералд... какво се е случило? — прошепна тя.

— Просто гледам телевизия. Искам да видя дали ще бъде в новините.

— Защо ще бъдеш в новините? — Тара пристъпи напред бъркотията и предпазливо си проправи път между нещата по пода. — Какво се е случило?

Седна на стола срещу него. Той продължи да се взира в екрана, а тя установи, че съпругът ѝ изглежда много зле. Кожата му беше посивяла и нездрава, очите му — налети с кръв. Устните му бяха сухи, а ръцете му трепереха. Изглеждаше по-възрастен, изхабен и много изморен. „Това моят съпруг ли е?“ — запита се тя. Джералд бе колоритна личност, много широко скроен. А сега от предишния човек не беше останал и помен. „Кога се е случило? Как така съм го допуснала?“ — запита се тя.

— Случи се нещо доста лошо — спокойно оповести Джералд. — Днес следобед ми се прииска да избягам, да взема децата и да изчезна възможно най-далеч. Обаче не мога да избягам, съзнавам го. В крайна сметка ще ме спипат.

— Кой? Кой ще те спипа.

Той изглеждаше нетърпелив и раздразнен:

— Те, разбира се.

„Господи, загубил си е ума! Кой ли са тези «те»?“

— Те хора ли са, Джералд? Или са нещо друго?

Той я стрелна с поглед и за малко да прихне.

— Мислиш ме за луд, нали? Де да бях, скъпа, де да бях. Би било възможно защита — невменяемост. Ще трябва да проверим.

— Защита ли?

— Да, опасявам се. Навлякох си неприятности. Когато казвам, че ще ме спипат, имам предвид властите. Скъпите момчета в сини униформи. Полицията.

Уплаши се, ръцете ѝ станаха безчувствени, цялата замръзна.

— Полицията ли? Но защо?

— Заради един малък заем, скъпа моя, който не беше съвсем законен — тежко въздъхна той. — Честно казано, използвах пари, които всъщност не бяха мои, за да обслужа деловите си интереси тук.

Възнамерявах да върна заема, естествено, но преди да успея, бордът в Южна Африка бил осведомен за наличието на дефицит в размер на около сто милиона долара в пенсионния фонд. И, разбира се, останаха доста недоволни. Според тях било страшно неразумно.

Тара се слиса.

— О, не, Джералд, не може да си го направил!

Той се ядоса.

— Няма да допусна да ме укоряваш и да ми триеш сол на главата, ясно? Това няма нищо общо с теб. Проблемът си е мой и аз ще го реша.

— Какво говориш? Как така ще е твой проблем? Ами къщата ни, семейството, всичко, което притежаваме? — Усети как ѝ се завива свят.

Очите му внезапно проблеснаха и той кресна:

— Ако не беше толкова глупава и не беше напуснала работа, всичко щеше да е наред, мамка му! Щяхме да имаме още пари, достъп до други фондове. А сега... Един бог знае какво ще стане сега. Ще ме съдят. Авоарите ми са замразени. Не знам...

— За какво похарчи парите, Джералд? — тихо попита Тара.

— Трябвах ми за инвестиции — раздразнително отговори той. — Трябват ми пари в брой, за да бъда сериозен играч в медийния бизнес, да пробия. А за да стане това, е необходимо да имам нужните играчки, иначе няма да ме приемат.

— Имаш предвид имението в Шотландия... Платил си го с парите... които си заел, така ли?

— Да, да. Но това е нищо, само капка в морето.

Надменната му небрежност разпали гнева ѝ. Прилоша ѝ от шока. Винаги бе знаела, че Джералд е безмилостен и че се поставя над правилата, които важат за всички останали. Но не бе допускала, че той може да бъде толкова глупав и себичен — и дори безнравствен, — че да прибегне до кражба.

— Знаеш какво представлява един пенсионен фонд, Джералд? — тихо попита тя, обзета от справедливо възмущение.

— Разбира се...

— Не, не, знаеш ли истинската му стойност? Става дума за часове, дни, месеци и години усърдна работа на хора, които никога няма да получат и пени от сумите, с които ти си играеш всеки ден. Това са обикновени хора, които работят в компаниите ти, правят те все

по-богат и постъпват разумно, спестявайки за старини. А ти... — започна да повишава тон Тара, — ... ти си ги ограбил! И което е още по-лошо, профукал си парите! Отнел си им хляба и сигурността и си похарчил всичко за една проклета къща в Шотландия, която дори не ти трябва! Глупаво копеле! Какво си си въобразявал?

— Даниъл ме посъветва да го направя! — оправда се Джералд и може би за пръв път през живота си изглеждаше изплашен от нея. — И Терънс! Те са виновни. На тях им хрумна тази идея.

Тара отмести поглед от съпруга си, отвратена от страхливостта му. Не можеше ли поне да поеме отговорност за стореното?

— Как изобщо докопа парите? Смаяна съм, че са допуснали да се случи подобно нещо. Ами бордът? Докладите до регулаторните органи? Одиторите?

— Беше доста сложно — призна Джералд с частица от предишната си надутост, все едно се гордееше с постигнатото. — Сложна структура от компании и тръстове, които бяха необходими за освобождаването на парите.

— И се канеше да ги върнеш по същия начин, тайно, така ли?

— Да. Бяхме премислили всичко много внимателно. Всъщност основният замисъл беше на Терънс. Никой нямаше да загуби нищо. Всички щяха да си получат парите обратно.

— След като ти се сдобиеш с голямо и доходоносно парче от тортата на медиите и започнеш да печелиш пари.

— Такъв беше планът — кимна той.

— А сега всичко стана на пух и прах — поклати глава Тара. Не можеше да повярва колко глупаво и себично е постъпил. — Как излезе наяве цялата история?

— Точно това възнамерявам да разбера. — Джералд отново рухна, беше изплашен и съсипан. Обхвана главата си с ръце. — Господи, Тара, не мога да повярвам, че се стигна дотук.

— Нито пък аз — мрачно призна тя.

Вече не познаваше мъжа, срещу когото седеше. Не можеше дори да го гледа. Той беше непредсказуем насилник, предизвикал разрушителен хаос в живота ѝ, в живота на децата им и на служителите, чиито пенсии беше откраднал. През цялото време, докато любовта ѝ към него бе вехнела и креела, тя се бе чудила как ще успее да избяга, дали ще има сили да скъса с него и да разруши семейството.

В крайна сметка Джералд го свърши вместо нея, тъй като се поддаде на алчността и на арогантността си. Обзе я странно спокойствие.

— Къщата е на името на двама ни, нали? Допускам, че с децата можем да останем тук известно време в зависимост от развитието на събитията. — Тя се изправи и дълбоко си пое въздух. — Обаче не искам ти да оставаш тук.

— Моля? — изправи глава Джералд и я изгледа невярващо.

— Чу ме. По-добре си върви.

— Не вярвам на ушите си! Това ли ти е съпружеската подкрепа! — кресна той. — Загазил съм, а ти не даваш пет пари. След всичко, което направих за теб! Аз те създадох, неблагодарна кучка!

— И аз не съм искала да свърши така, но не може да не си си давал сметка, че е невъзможно да продължаваме така дълго. Не и предвид поведението ти. Онази вечер беше ужасна. Не съм сигурна, че разбираш напълно какво направи. — Тя го изгледа в упор и той имаше приличието да сведе очи.

В пристъп на лудост Джералд бе взел колана и бе започнал да я удря. Когато Тара се бе обърнала и бе понечила да избяга, той я беше последвал в коридора, докато тя не бе успяла да се заключи в спалнята за гости и категорично бе отказала да отвори въпреки гневните му крясъци отвън.

Знаеше, че с брака им е свършено. Случилото се бе потвърждение. Вратата към свободата най-сетне беше отворена пред Тара.

— Ти си нищо без мен — изръмжа той.

— Ще видим. Можеш да отидеш в апартамента ми в Сити и да останеш там. Ще повикам Джон, докато си събираш нещата. Ако полицията дойде, ще им кажа, че могат да те намерят там.

— Не мога да повярвам — изненада се той. — Наистина говориш сериозно. Изхвърляш ме, когато съм в беда.

— Сам си си виновен. За нас не е безопасно да сме край теб. Съжалявам, Джералд, знам, че се нуждаеш от помощ, и ще направя всичко по силите си да ти я осигуря. Но децата са на първо място. Отивам горе, за да ти събера нещата. — Тя прекоси стаята спокойно и уверено, надявайки се той да не забележи колко е уплашена всъщност. Вече не познаваше този човек. Мъжът, който блъскаше по вратата на детската стая и всяваше ужас у децата. Мъжът, способен да обере

пенсионния фонд на своите служители и да ги похарчи за къща, от която няма нужда. Мъжът, неспособен да се владее и неразбиращ последиците от постъпките си.

„Всичко свърши — каза си тя на излизане от стаята. — Вече не го обичам. Той повече никога няма да се върне тук.“

Изпита облекчение.

30.

— Събрала съм ви тази сутрин, защото искам да ви съобщя някои неща — оповести Тара.

Всички служители на компанията се бяха събрали в заседателната зала и изглеждаха разтревожени. Носеха се слухове още от предния ден, когато директорите биваха привиквани, а малко след това набързо напускаха сградата. Някои от историите несъмнено бяха доста преувеличени. Тара трябваше да пресече процеса още в зародиш. Беше облечена с дрехи от здрава тъкан в светли тонове, за да подчертае положителната си и оптимистична нагласа: дързък костюм на „Диор“ от пурпурна вълна, поръбен с розова кожа и с черни обувки на висок и тънък ток. Тъмната ѝ коса беше спусната свободно, лицето ѝ беше безукорно гримирано. Беше самото възплъщение на деловата и красива жена.

— Преди да ви обясня какво се случва тук, в „Тревелян“, искам да ви съобщя нещо, което и бездруго ще узнаете през следващите дни. Съпругът ми Джералд Пиърсън получи заповед за арест, издадена от властите в Южна Африка заради сериозни финансови злоупотреби във връзка с делата му в чужбина. Искам да уверя всички, че не знам нищо за компаниите на съпруга си и че нямам нищо общо с тях. Двамата със съпруга ми се разделихме и случилото се с него по никакъв начин няма да засегне „Тревелян“, затова ви моля да не се тревожите — усмихна се тя на събралите се хора. — А сега вълнуващите новини — плановете ни за „Тревелян“. Първо, заводът прекратява производството на „Чаена роза“. Ще продължим да произвеждаме другите аромати, но и там ще настъпят промени. Ще ви кажа повече за тях след време. Второ, магазинът на първия етаж на сградата ще бъде затворен.

Хората се разшумяха — бяха очаквали сътресения и точно това бяха получили. Тара вдигна ръка.

— Но не завинаги. Затваряме за обновяване. Много скоро ще ви запознаем с проектите за интериора. Несъмнено вече сте забелязали, че сме предприели големи и необходими промени. Някои от вас вече

познават Дона Асуко — посочи към Дона, която кимна. — Тя се присъедини към нас, за да ни помогне да изправим бизнеса си на крака. Моментът е вълнуващ. Ще изградим нов облик на „Тревелян“ и ще създадем нов вариант на най-прочутия ни аромат, предназначен за съвременната жена. Ще се превърнем в бутикова парфюмерийна компания, търсена по цял свят. Ще се променим, за да застанем редом с най-прочутите и най-добрите в парфюмерийния бизнес. Тук, в магазина ще предоставяме на клиентите възможност да създават свои собствени аромати, да се наслаждават на козметични продукти на основата на парфюмите, да си купуват подаръци и аксесоари. Основните ни особености ще бъдат качеството и луксът. През последните двайсет години „Тревелян“ е изгубила посоката. Хората, допуснали да се случи това, вече не са тук и на тяхно място има нови. Клодин Дерулир е нашият „нос“ и ще работи на договорни начала. Дона дойде при нас от постигналата феноменален успех компания „Ерин де Кристо“ и ще се погрижи марката ни отново да се наложи на пазара. Джемайма ще ръководи рекламните ни кампании. Попи се насочва към дизайна и опаковките. Аз ще ръководя деловите въпроси и цялата дейност на компанията, така че ако имате въпроси, обръщайте се към мен.

В момента никой от вас не е застрашен от уволнение и възнамерявам да запазя това положение. Момичетата от магазина ще се преместят горе, докато тече ремонтът. Никой няма да бъде изхвърлен. Най-лошото отмина и оттук нататък започваме да вървим нагоре. Работата ще е много и трудна, но имаме фантастичен екип и аз не се съмнявам, че на всички ще ни бъде приятно това съвместно пътуване към успеха. На масата ето там е поднесено шампанско, за да вдигнем тост за новото си начало, а за онези, които смятат, че им е рано за алкохол, сме осигурили кафе и портокалов сок. Изпратиха ни вкусни кроасани и сладкиши, така че заповядайте, а ние ще обикаляме и ще се опитаме да отговаряме на въпросите ви. Благодаря за вниманието. — Тя замълча, после си спомни нещо, което ѝ се искаше да каже. — А, да, за малко да забравя. От днес нататък името ми е Тара Тревелян. Благодаря.

Разнесоха се отделни ръкопляскания, които постепенно прераснаха в силни аплодисменти. Някой извика одобрително. Джемайма и Попи ѝ се усмихнаха насърчително.

Тара бе успяла да ги спечели. Всички бяха на борда.

— Божичко, Тара, беше блестяща! — спусна се Джемайма към сестра си и я прегърна. След като поговориха с всички, които проявиха желание, и след като бе ометен и последният кроасан, те излязоха от заседателната зала и се запътиха към кабинета на Тара. — И толкова смела. Случилото се с Джералд е ужасно, наистина ужасно!

— Благодаря ти — отвърна тя. — Не можем да продължаваме така. След като узнах, че е способен да ограби така един фонд, си дадох сметка, че никога вече не бих могла да го уважавам или да му имам доверие.

Попи се приближи и я прегърна.

— Толкова съжалявам. Как са децата?

— Не ми се искаше да преживяват това. Развод! Баща подсъдим за кражба и евентуално застрашен от затвор.

— Те имат теб — напомни й Попи. — Ти ги обожаваш и те го знаят.

— Да, но ще трябва известно време сама да ги издържам. Което затруднява допълнително работата ни тук. Нямам спасителен пояс, нямам пари, на които да разчитам, ако потрябват на „Тревелян“.

— Значи всички сме загазили — усмихна се Джемайма. — Нямаме нищо и можем да изгубим всичко. Длъжни сме да опитаме.

— Разбира се. Ако дори за миг се опасявах, че няма да можем да се справим, щях да отида да моля Ерик да ме върне на работа. Обаче ние можем.

— Много си силна — стисна Попи ръката на сестра си. — Възхищавам ти се.

На вратата се почука и влезе Дона.

— Браво, Тара. Всички в залата ми се сториха спокойни и щастливи. А сега най-добре да се залавяме за работа. Днес трябва да вземем някои важни решения. — Тя седна, изчака и другите да седнат и почука с писалката си делово. — Така, да караме подред. Всички сме единодушни, че трябва да съсредоточим вниманието си най-вече върху „Чаена роза Тревелян“. Това е най-прочутият ни аромат, с него сме известни. Обаче преди това трябва да променим името му. Не се

обиждайте, дами, но Тревелян не звучи секси като Гучи, Ерме или Герлен. А днес акцентът пада най-вече върху сексапила.

— Че кога не е било така! — сухо вметна Джемайма.

— Точно така. Фюша Мичъл ни изпрати някои резултати от статистическите проучвания. Едва ли ще се изненадате, че хората смятат компанията за „надеждна, но скучна“. Биха купили неин продукт за свой по-възрастен близък.

— Добре е, че го имаме черно на бяло — коментира Тара, — но според мен всички се досещахме още от самото начало.

— Така е, но ни помага да си поставим цел. Трябва да подобрим имиджа си, а това означава реклама, ухажване на пресата, организиране на събития, координиране на промоцията. Освен това трябва да излезем с продукция, която да бъде привлекателна за по-младата ни аудитория. Което отново ме връща на името.

— Какво предлагаш? — попита Джемайма.

— Според мен трябва да махнем фамилното име Тревелян и да остане само „Чаена роза“. Въпросът е дали да го променяме още, за да покажем, че парфюмът е променен. — Дона погледна към Попи: — Ти какво мислиш?

Тя склучи вежди и отвърна:

— Мисля, че трябва да запазим „Чаена роза“. — И преди някой да успее да я прекъсне, Попи продължи, учудена от увереността си в своите идеи. Дългото проучване най-сетне даваше плодове. — Английските имена на парфюми никога не звучат толкова добре, колкото френските, затова не мисля, че трябва да се опитваме нашето да бъде страшно модерно. Ако пропуснем Тревелян, ще имаме ново име, при това красиво. Нека кажем останалото с дизайна — с шишето, с опаковката и с рекламата. — Тя изгледа останалите почти тревожно. — Всъщност поразмишлявах кои да бъдат новите цветове на Тревелян. Мисля, всички ще се съгласим, че вече са отминали дните на тъмносиньото и златното. Те са по-скоро царствени, отколкото секси. Модерните жени днес ценят женственото, не момичешкото. Търсят изисканост, а не сладникавост. След като „Чаена роза“ е нашият емблематичен аромат, трябва да започнем от него. И така... посетих един човек, който отглежда рози, и ето какво донесох. — Попи се наведе, взе една кутия, поставена до стола ѝ, и я остави върху масата.

От кутията внимателно извади няколко дългостеблени рози с изключителни цветове. — Това са чаени рози.

Другите ахнаха при вида на великолепните цветя в меки розови, бледожълти и кремави нюанси.

— Розите са отглеждани и кръстосвани повече от един век и както виждате, има изумителни видове. Градинарят обаче ме осведоми, че най-хубавите са в цветовете на зората — ето тези розови с леко златист оттенък. Погледнете тази, обожавам я... — вдигна Попи едната роза. Беше кремава с бледоморава сърцевина. — Казва се магнолиева роза. Сами разбирате защо — заради ето тези восъчнобели листенца, обагрене със съвсем леко пурпурно.

— Изключителна е — съгласи се Дона.

— Вижте тази! — вдигна Джемайма друго цвете. — Напомня ми за старомодни градини в провинцията.

Розата, която тя държеше, беше широка и плоска, а нежните ѝ венчелистчета бяха жълтеникаво розови със съвсем лек кайсиев оттенък.

— Ето тази много ми харесва. — Тара извади друга роза. Беше съвсем бледорозова, а външните венчелистчета бяха извити назад и в сърцевината се виждаха множество по-малки свити листенца. — Напомня ми за сватба и... да, и тя като другата ми напомня за цветни градини и за летни дни.

— Това е „Глоар дьо Дижон“ — обясни Попи. — И на мен ми харесва.

— На мен също. — Дона взе цветето от Тара и внимателно го разгледа. — Ако ще черпим вдъхновение от тези рози, трябва да внимаваме да не прекалим с английската градина и да не се получи прекалено момичешко. Не бива да ставаме твърде сладникави. Длъжни сме да постигнем равновесие, особено ако възнамеряваме да използваме розовото за основен цвят.

Джемайма се замисли. Вгледала се бе в купчината стъбла и в смесицата от цветове, които представляваха.

— Ако пък се опитаме да бъдем прекалено изискани, ще се получи обратното и няма да постигнем нищо. Погледнете — розовото си е розово. То казва едно: момиче. Жена. Освен това е един от цветовете на розите, затова е подходящо за аромат, който се казва „Чаена роза“. Явно ще се ориентираме към розовото, но твърде

пастелните или бледи тонове не са подходящи. Нужно ни е нещо фино, меко, но въпреки това силно...

— Какво ще кажете за розовото на голо тяло? — предложи Попи. — Нещо, което има почти бежова или сива основа?

— Това е хубава идея — кимна Тара. — Да, допада ми. Звучи ми по-изтънчено.

— Значи ще тръгнем от визия, която напомня леко на провинциална сватба — въодушеви се Попи, която вече ясно си представяше цвета, който имаше предвид, — обаче ще я „позацапаме“ с малко градска сивота.

— Прави сте, че ни трябва нещо силно. Този цвят ще използваме в магазина, вероятно за опаковките, за канцеларските си материали, навсякъде... Нужен ни е хубав цвят. — Дона леко се намръщи. — Обаче не съм сигурна, че трябва да позацапваме цвета. Не ни трябва искрящо бяло, но категорично ни трябва нещо, което да отправя послание „свежо и чисто“, а не „малко мръсничко“.

— Не се тревожи, така ще бъде. Ще взема палитра, за да ви покажа какво имам предвид.

— Жалко, че Клодин не е тук — отбеляза Тара. — Би могла да помирише някои от тези прелестни рози.

— Ще се срещна с нея по-късно в „Сейнт Панкрас“ — обади се Джемайма и взе розата „Глоар дьо Дижон“. — Да ѝ я занеса ли за вдъхновение?

— Хубава идея. — Дона погледна Попи. — Идеята ти да донесеш истински чаени рози беше блестяща. Браво на теб.

На вратата се почука и влезе една от служителките на рецепцията.

— Госпожо Пиърсън... извинете, исках да кажа, госпожице Тревелян. Искам да ви кажа, че приех много телефонни обаждания за вас, докато бяхте на съвещание.

— Така ли? От кого?

Служителката се смути:

— От пресата, струва ми се. Искам да ви предупредя, че навън са се събрали доста репортери и фотографи.

Всички скочиха и се втурнаха към прозорците. И наистина, навън имаше групичка репортери с шлифери и облечени с кожени якета мъже с камери.

— Какво искат според вас? — уплашено попита Попи.

— Боя се, че този път не са тук заради Джемайма, а заради мен — каза Тара. — Явно са научили за Джералд. Един бог знае колко време ще ги вълнува тази дребна история. — Тя погледна към другите три жени. — Е, дами, искахме интерес към Тревелян. Изглежда го получихме.

31.

Тара се оказа права. Беше се разчула новината, че южноафриканските власти са издали заповед за ареста на Джералд Пиърсън. Сутринта той се бе изправил пред пресата, придружен от адвоката си. Беше направил изявление пред телевизионните камери и фотографските светкавици — едва ли има нещо, което медиите да обичат повече от богат и влиятелен мъж, който пада от пиедестала си.

Когато следобед Тара си тръгна от „Тревелян Хаус“, се оказа принудена да се изправи пред пресата.

— Как реагирате на предстоящия арест на съпруга ви, госпожо Пиърсън? — провикна се един репортер, докато фотографите навираха апаратите си в лицето ѝ.

Тя примигна, без да отговаря. Въпросите продължиха да се сипят:

— Как се чувствате пред перспективата съпругът ви да влезе в затвора?

— Вярно ли е, че сте го изхвърлили от къщи?

— Уместно ли е такова поведение за всеотдайна съпруга? Повечето жени биха застанали до съпрузите си във време на криза, нали?

„Не допускай да те предизвикат“ — помисли си Тара и стисна зъби. С огромно усилие на волята се сдържа да не кресне на тези непознати, че не знаят нищо за живота ѝ, и си проправи път до тротоара, където Джон я чакаше с колата. Той ѝ помогна да влезе, избута журналистите и фотографите и успя да седне на мястото си.

— Доста голяма бъркотия, госпожо, ако ми позволите да отбележа — каза и погледна към Тара в огледалото за обратно виждане.

— Няма две мнения. И това е само началото.

Тя имаше право. У дома я чакаше нова глутница репортери и оператори. Когато видяха колата да пристига, се втурнаха към нея,

протегнали микрофоните си и блъскайки се, за да се доберат възможно най-близо до Тара.

— Какъв е вашият коментар? Кажете нещо! Знаехте ли за дейността на съпруга си? Какво мислите за ареста му?

Въпросите се сипеха върху ѝ, сякаш я замерваха с камъни. Тара изпадна в паника, докато си проправяше път през тълпата.

— Ей! Направете път, оставете я да мине. Дамата трябва да влезе вътре при децата си — ревеше Джон и избутваше репортерите, водейки я към къщата. Вив ги чакаше, за да им отвори входната врата и отново да я затръшне.

— Благодаря ти, благодаря ти. Не знам какво щях да правя без теб, Джон — задъхано каза Тара.

— Няма защо, госпожо. Наистина са като зверове, нали? Как ще се почувстват, ако някой се държи така с тях?

— Просто се опитват да си изкарат прехраната. — Тара си свали сакото. — А сега... остани тук, колкото искаш. Вив ще ти приготви нещо за хапване. Отивам да видя децата.

Качи се по стълбите, обзета от удивителното усещане за свобода. Нямаше ги страхът и напрежението, които обикновено изпълваха къщата. Нямаше го и Джералд. Неговото мрачно и властно присъствие ги бе напуснало. Тара се почувства с няколко сантиметра по-висока.

„Обаче това е началото — напомни си. — Остава ни още дълъг път.“

По-късно гледа новините в десет сама в дневната. Децата бяха прекарали приятен ден въпреки няколкото сълзливи епизода, за които бе споменала Робина.

Но докато се наслаждаваше на свободата да сложи чинията от вечерята си на ниската масичка отстрани и да я зареже там, на екрана се появи новината, която беше очаквала с ужас през целия ден.

— Днес бе издадена заповед за ареста на медийния магнат Джералд Пиърсън. Той е заподозрян в измама и е обвинен в присвояването на милиони лири от средствата на компанията — оповести водещият на фона на архивни кадри на Джералд със смокинг на тържествена вечеря с участието на министър-председателя. След това показаха Джералд, който излиза от апартамента на Тара, и

адвоката му, дискретно застанал малко зад него. Въпреки че лицето му изглеждаше изпито, той се усмихна дръзко на камерите и заяви:

— Напълно невинен съм по отношение на това възмутително обвинение и очаквам с нетърпение да го докажа в съда.

„Няма по-голям глупак от онзи, който заблуждава сам себе си — помисли си Тара. — Наистина ли вярва, че ще му се размине?“

Странно беше да го гледа на екрана, след като само преди двайсет и четири часа беше тук, у дома.

„Никога повече — твърдо реши тя. — Той никога повече няма да стъпи в тази къща. Може би и ние ще се изнесем. И бездруго никога не ми е харесвала. Къщата е на Джералд, не е моя.“

Изненада се, когато видя и себе си по телевизията — лицето ѝ бе разкривено в гримаса, докато си проправяше път през тълпата.

— Съпругата на господин Пиърсън, Тара Пиърсън, една от небезизвестните сестри Тревелън и наследници на огромно богатство, не коментира пред репортерите, но се говори, че двамата с господин Пиърсън неотдавна са се разделили.

— Огромно богатство ли? — повтори на глас. — Де да беше! Е, допускам, че ще продължат да ни наричат наследнички дори да изгубим всичко.

Облегна се на дивана и се замисли сериозно. Трябваше да реши какво да прави сега, след като Джералд щеше да бъде арестуван. Той все още беше баща на Едуард и на Иможден и те се нуждаеха от него. И завинаги щяха да я свързват с Джералд, колкото и да ѝ се искаше да се освободи от него.

Джемайма беше страшно доволна, че поне веднъж не е обект на вниманието. Когато излезе от „Тревелън Хаус“, репортерите ѝ направиха няколко снимки, но после изгубиха интерес и не след дълго тя вече крачеше по Бонд стрийт.

Чувстваше се бодра и оживена. Днешното съвещание бе постигнало много неща. Дона беше подкрепила всичките им идеи. Магазинът на първия етаж щеше да бъде изцяло подновен, щяха да направят красива, светла и просторна зала отпред, където щяха да бъдат изложени ароматите и останалите продукти. Отзад щеше да има няколко козметични салона и стая, в която клиентите щяха да имат възможност да изследват ароматите, да поръчват свой собствен парфюм или сами да смесват есенции.

Всички бяха единодушни, че старият златен надпис трябва да изчезне и че новият запазен шрифт на Тревелян ще бъде семпъл, стилиен и модерен. Дона веднага бе позвънила на неколцина дизайнери, които високо ценеше, и ги бе поканила да представят идеи за новия облик на компанията. Освен това бе определила срещи с фирми за обзавеждане, за да решат какъв да бъде интериорът на магазина и на козметичните зали.

Джемайма импулсивно реши да се отбие във „Фенуик“ и да поразгледа набързо. Прочутите марки бяха ясни, но понякога тя откриваше нещо изключително очарователно, което никой друг не бе забелязал.

Тъкмо разглеждаше една редица рокли на „Иса“, когато дочу гласове откъм близката пробна.

— Знаеш ли кого забелязах долу? — попита едната жена. — Самата Джемайма Калторп!

— Наистина ли? — попита другата, която, ако се съди по пуфтенето, явно трудничко успяваше да се напъха в дрехата.

— Дааа, сигурно ѝ е доста кофти, понеже съпругът ѝ ѝ изневерява с Луси Стюарт.

Джемайма замръзна на мястото си, държейки една морава копринена рокля.

— Какво? Старият Хари Калторп? — обади се учудено другата жена. — Той не е такъв човек. Поне така се говори. Аз не го познавам.

— Не е, ама тича след Лети като разгонен пес, а тя е направо на седмото небе. Мечтае си да стане втората лейди Калторп, така поне дочух. Няма търпение да се докопа до всичко: до имението, до ловната карирана поличка.

— Не е ли младичка за всичко това?

— Тя е от младите аристократки, като принц Уилям и обкръжението му. Пък и да си го кажем честно, какво друго би могла да прави? Умее само да бродира. Винаги ще се оглежда за съпруг и колкото по-рано го намери, толкова по-добре.

— Да ви помогна с нещо? — чу глас в ухото си Джемайма.

Сепна се и се обърна. До нея стоеше момиче със служебен бадж на „Фенуик“ и я гледеше въпросително.

— Не, не... трябва да вървя.

Преметна чантата си през рамо и възможно най-бързо прекоси етажа, слезе с ескалатора и излезе навън на слънце, обаче внезапно ѝ стана тъжно, а предишното ѝ добро настроение се изпари.

Джемайма успя донякъде да възвърне доброто си настроение, докато стигне до „Сейнт Панкрас“ на среща с Клодин. Слънцето грееше и тя заминаваше за Париж. Животът беше приключение.

„И какво ако Хари спи с онази ужасна повлекана? — запита се тя. — Нека. Не бива да бъда лицемерка. В крайна сметка и аз се позабавлявах. А ако поиска развод... е, вече нищо не ни спира. Мама е мъртва, а само на нея ѝ пукаше.“

Прогони усещането за паника и болка, което споменаването на думата „развод“ предизвика у нея. Просто не искаше да мисли за това.

На „Сейнт Панкрас“ беше оживено и пълно с хора. Джемайма взе билета си и намери Клодин, която я чакаше до местата за чекиране, съдържана и изискана, отново издокарана с костюм „Шанел“ — този път от туид в черно и бяло, — и с малък куфар „Гучи“ до нея.

— А, ето те и теб! *Bon* — каза тя с явно облекчение.

— Разбира се. Да не се опасяваше, че ще закъснея? Дори съм подранила, погледни!

— Всъщност идваш точно навреме — строго отговори Клодин. — Трябва да се чекираме най-малко трийсет минути предварително.

— О, винаги ще те пуснат, трябва само да ги омагьосаш — сви рамене Джемайма.

— Може и да пускат красиви англичанки с благороднически титли — изсумтя Клодин, — но изобщо не са толкова любезни към незначителна францужойка с много тежки куфари.

Джемайма се засмя — тази жена винаги се изразяваше така, сякаш не одобрява нищичко, но всъщност го правеше просто по навик. Постепенно бе започнала да я харесва, възхищаваше се на силния ѝ интелект и на прямотата ѝ, а също и на увереността в собствения ѝ вкус и мнения. Клодин говореше направо, ценеше опита си и не понасяше глупаците, в това нямаше никакво съмнение.

Чекираха се и минаха през проверката. Джемайма беше облечена с непретенциозен пътнически комплект — джинси „Мис Сиксти“, маркова фланелка „Жан-Пол Готие“, черно яке „Джил Сандър“ и боти

„Стела Маккартни“. Носеше голяма кадифена чанта с щампи, в която беше нахвърляла всичко нужно за два дни и бе оставила място за няколко нови покупки.

Двайсет минути по-късно вече се настаняваха в удобните си първокласни седалки на „Юростар“. След няколко минути влакът плавно напусна гарата и се понесе през Лондон към океана.

Отначало им беше малко неловко, но и двете се постараха да се отпуснат. Джемайма заговори за незначителни неща и попита Клодин дали ѝ е харесал престоят в Лондон, францужойката отвърна, че е прекарала добре, че винаги се е възхищавала на града, но въпреки това нямала търпение да се върне в Париж.

— В Париж ли живееш? — попита я Джемайма.

Клодин кимна.

— Да, имам малък апартамент в „Маре“. Обожавам това място, то е най-цивилизованата част на Париж. А лабораторията е в предградията.

— Твоя ли е лабораторията?

— Деля я с други парфюмеристи. Мои приятели основаха нова компания, изключителна парфюмерия, и ме поканиха да се присъединя, но... — смръщи се тя — аз обичам да работя сама. Дълги години работих в голяма компания, създавах аромати за прочутите марки. Не беше зле. Плащаха ми добре. Спечелих им някои големи поръчки. Наричат ни „привидения“ — ние сме „носовете“, които създават ароматите, продавани под нечия марка. После реших да потърся независимост. Не се оправям добре в корпоративния свят, а и ние, парфюмеристите, сме странни създания — като изопнатата струна сме, конкурентно настроени творци, параноични... с две думи, не сме особено приятна компания. Макар че предпочитам да работя сама, и аз се нуждая от необходимото за всеки парфюмерист оборудване — скъпи материали, компютър, лаборанти, които да приготвят създадените от мен формули... Не мога да си позволя това сама. Затова заедно с приятелите ми направихме съдружие — съвместно финансираме и използваме нужната ни апаратура.

— Много добра идея — коментира Джемайма.

— И сега получавам поръчки отвсякъде. Изпращам идеите си за начина, по който желанието на поръчителя може да се превърне в аромат, и понякога печеля поръчката. Често не я печеля. Но какво да се

прави — сви рамене тя, — светът на парфюмерийната промишленост е същинска лудница. За щастие един хит е в състояние да компенсира всичките ми загуби.

— Затова можеш да дойдеш да работиш за нас.

— *Oui*. Сама съм си господар. Правя каквото си поискам. Заинтригувана съм от начинанието ви. Бих искала да видя парфюмерийното изкуство да оцелява — позволи си Клодин лека усмивка.

— За малко да забравя, нося ти нещо. — Джемайма бръкна в чантата си. — Дано не се е прекършила. Увих я само в салфетки... ето я. — Тя извади от чантата си розата „Глоар дьо Дижон“ и я постави върху масичката пред Клодин.

Французойката се изненада. Разгърна салфетката и отвътре се показа розата — все още съхранила бледорозовата си прелест, макар да бе поувехнала и някои от външните листенца да бяха наранени. Уханието ѝ се разнесе във въздуха.

— О! О, благодаря ти. — Клодин леко се намръщи и вдигна поглед към Джемайма. — Много мил подарък.

— Красива е, нали? Реших, че ще ти хареса. Според мен е вдъхновяваща. — Джемайма се усмихна лъчезарно на Клодин, която също ѝ се усмихна в отговор, вече по-спокойна. — Какво ще правиш довечера? Бихме могли да вечеряме заедно.

Лицето на Клодин помръкна.

— Боя се, че довечера съм заета. Ще вечерям с една приятелка — уговорихме се следобед.

— Не се тревожи, ще съумея да се погрижа за себе си довечера. Какво ще кажеш да дойда в лабораторията ти утре следобед, а после да се върнем в града и да вечеряме заедно? Ще можеш да ми разкажеш как върви.

— Добре, добре, така бих могла.

— Хубаво. По-късно ще уточним подробностите.

Влакът се носеше към Франция. Двете жени си поприказваха още малко, после Джемайма извади последния брой на „Вог“, но не след дълго ѝ се доспа и тя задряма. Когато се събуди, вече прекосяваха френската провинция, а навън се стъмваше.

— Скоро ще пристигнем — оповести Клодин. — Още половин час.

— Невероятно бързо е, нали? — прозя се Джемайма. — Мммм, повярвай ми, не съм свикнала да работя толкова! Последните няколко седмици направо ме смазаха. А сега най-добре да си запиша номерата ти и адреса на лабораторията. — Извади телефона си и старателно записа всички номера, които Клодин ѝ продиктува.

Клодин се приведе напред и настойчиво впери поглед в Джемайма.

— Наистина съжалявам, че няма да мога да вечерям с теб днес. Не го приемаш лично, нали?

— Не, разбира се. Ще звънна на някои приятели. Няма да съм сама, не се тревожи. А дори да остана сама, не се съмнявам, че ще се намерят типове, които да ми правят компания. Нали сме във Франция? Мъжете са толкова ужасни.

— *Oui.*

— Омъжена ли си, Клодин?

— *Non, non.* Не съм омъжена и нямам приятел.

— Това е добре — заяви Джемайма и си помисли за Хари, който се облизва по Лети Стюарт. — Послушай съвета ми ѝ не го прави.

Клодин я изглежда.

— Всъщност ще проверя дали Мари-Франс е тук. Учихме заедно в Гщаад...

Докато влакът се приближаваше към Париж, Джемайма започна да преглежда телефонния си указател и да звъни на един или на друг.

32.

Клодин и Джемайма се разделиха на Северната гара. Клодин слезе в метрото, а Джемайма се запъти към стоянката на такситата, спря една кола и нареди на шофьора да я откара на площад „Вандом“, парижки площад с класическа красота, в центъра на който се издига бронзовата колона със статуя на Наполеон, облечен като римски император и загледан гибелно към столицата. Сградите на площада приличаха на миниатюрни дворци с високите си сводести прозорци, с коринтските си колони от жълтеникав камък и със стръмните си квадратни сиви покриви. Тук стилът и парите — много пари — се срещаха в изискана хармония. Хотел „Риц“ на номер 15 имаше за свои съседни фирмите „Герлен“, „Булгари“, „Армани“, „Картие“, „Шиапарели“, „Ван Клиф и Арпелс“, „Шанел“ и много други. Улица „Сент Оноре“ с невероятните магазини и бутици минаваше от южната страна на площада, а след нея се намираха прочутите градини Тюйлери.

Джемайма влезе във фоайето на „Отел дьо Вандом“. Той беше по-малък и по-уютен от „Риц“, но въпреки това беше пищен и луксозен. „Е, ще се поглезя — реши тя, оглеждайки стилната дневна с шезлонга, тапициран със зелен плюш, спалнята и просторната мраморна баня. — Тара може и да не одобри, че съм си наела апартамент, но, честно казано... това е бизнес!“

Прекара един час, наслаждавайки се на горещия душ и приготвяйки се за вечерта. Тази вечер в знак на солидарност и тя щеше да облече „Шанел“ — бледопрасковена тюлена рокля, обсипана с пайети, чиито ръкави бяха на две вълни и изглеждаха като ушити от едно парче плат, обвиващо раменете ѝ загадъчно, но елегантно. Сложи голяма диамантена брошка с формата на звезда на кръста си и обу сандали със сребристи каишки. След като приключи с обличането, положи последните щрихи на лицето си и се завъртя пред огледалото.

„Чувствам се бляскава. Чувствам се като кинозвезда. Лети Стюарт да върви по дяволите! Ще се позабавлявам.“

Пъхна телефона, кредитната си карта и червилото в една чантичка с пайети, взе кашмирената си наметка и се запъти надолу. Безукорно обучените служители знаеха коя е тя, уважението в погледите им показваше, че разпознават роклята като висша мода, каквато много малко жени могат да си позволят, и отношението им бе подобаващо.

— Насам, милейди — промърмори мъж с униформа и я поведе към бара и към една маса. — Очаквате ли някого?

— Да. Ще се срещна с приятелката си Пиа дьо Лонгвил.

Мари-Франс много се зарадва на обаждането на приятелката си Джемайма, но за огромно нейно съжаление се оказа в замъка си на Лоара и не можеше да се срещне с нея тази вечер. Обаче Пиа, друга нейна приятелка от пансиона, веднага се отзова на поканата. След като бе пропиляла младостта си по купони, сега тя беше моден директор на едно лъскаво списание и самото въплъщение на преуспяла делова парижанка. Късно питие бе съвсем в стила ѝ.

— Питие, докато чакате?

— Да, шампанско, ако обичате.

Келнерът се поклони и след миг се върна с чаша шампанско, която внимателно постави пред нея.

— Благодаря. — Джемайма отпи. Усещаше изпълнените с възхищение погледи на мъжете, седнали на бара, и се наслаждаваше на чувството, че я наблюдават и желаят. Съзнаваше, че изглежда добре и скъпо, следователно и важна, жена, с която шега не бива. Тези мъже може и да я желяеха, но освен това бяха длъжни да се съобразят с факта, че външността ѝ говори за пари: не само заради бижутата, дрехите и обувките, но и заради неподправеното самочувствие на човек, който съзнава мястото си в обществото.

След няколко минути телефонът ѝ светна. Беше получила съобщение от Пиа.

„Скъпа, ще закъснея! Много съжалявам, проблем в службата. Моля те, изчакай ме!“

— О, по дяволите! А всичко се бе подредило толкова хубаво — промърмори раздражено Джемайма. — Вече е късно да намеря друг.

— Здравейте, лейди Калторп — чу приятен глас.

Тя изненадано вдигна поглед и съзря Ричард Ферера.

— Извинете — каза той с усмивка, която разкри съвършените му бели зъби. — Нямахте как да не ви забележа, когато влязохте в бара. Помните ли ме? Запознахме се неотдавна в къщата на Ема Бонингтън...

— Разбира се — отговори Джемайма. — Много ми е приятно да ви видя. Какво правите тук?

— Бях на делова среща в една от заседателните зали. Тъкмо се канех да си поръчам питие в края на деня. Много ми харесва барът тук. Приготвят прекрасно мартини.

— Значи не сте отседнали в хотела?

— В „Риц“ съм — поклати глава Ричард.

— В такъв случай сме съседи. Колко хубаво — леко се усмихна Джемайма. — Ще ми правите ли компания?

— С удоволствие. — Той седна до нея, кимна на келнера и си поръча питие. Поднесоха му го почти незабавно. — Какъв приятен шанс е да ви срещна тук! — Вдигна чашата си: — За случайността!

Тя също вдигна чашата си. И двамата отпиха от питието си.

— Надявам се, че не пиете сама — каза той.

— Наложил се приятелката ми Пиа да остане на работа до късно. Възнамерявахме да излезем, но сега май ще трябва да поръчам храна в стаята и да гледам телевизия, докато тя се появи.

— Това би било истинско престъпление. Изглеждате божествено, прекалено добре, за да стоите сама в стаята си. Моля, позволете да ви заведем на вечеря в „Риц“. Имам запазена маса.

— Сигурно имате среща с някого...

— Лесно мога да я отменя — небрежно заяви той. — Бизнесът ще почака. Стига толкова за днес.

— Ако сте сигурен...

— Така е.

— В такъв случай, благодаря. Ще дойда.

„Какъв късмет — мислеше си Джемайма, докато прекосяваше площада, хванала под ръка Ричард Ферера. — Тъкмо бях започнала да се отчайвам, и се появи рицарят с лъскави доспехи. Но трябва да внимавам — напомни си. — Този човек може да има скрити мотиви. Трябва да съм нащрек, за да не издам нищо.“

Ферера проведе бърз и тих разговор по мобилния си телефон, а Джемайма изпрати на Пиа съобщение да не се тревожи и че ще се уговорят за друг път. След това му се усмихна и го хвана под ръка. Джемайма тутакси си даде сметка как Ферера е успял да стигне толкова далеч — стилът и самоувереността му бяха непоклатими.

„Направо не е за вярване, че е отраснал в крайните квартали на Ню Йорк — помисли си. — Нито за секунда не издава, че не е роден в този лукс.“ Джемайма му се възхищаваше и го уважаваше. Това ѝ се струваше някак по-значимо от собствения ѝ привилегирован произход. „На мен никога не ми се е налагало да се трудя за нищо — помисли си тя едва ли не виновно. — Винаги съм имала каквото си поискам и никога не съм се питала къде ми е мястото.“ Трудно ѝ беше да си представи какво ли струва пробивът в света на привилегированите за хората, които идват извън него. Смяташе, че постигнатото е направило Ричард Ферера безмилостен.

— Знаете ли защо ресторантът се казва „Л’Еспадон“? — попита Ферера, докато ги водеха към една маса в луксозната зала, обзаведена във френски стил в златно, прасковено и пепеляворозово. Големи кристални аплици осветяваха залата между огромните извити огледала, загърнати в пищни плюшени драперии, така че приличаха на прозорци. Една голяма глициния с красиви пурпурни цветове растеше сякаш наред залата.

— „Л’Еспадон“ ли? Означава риба меч, нали?

Един келнер придърпа стола ѝ и Джемайма изискано седна на масата, Ферера се настани срещу нея.

— Да. Чарлс Риц обичал да ходи на подводен риболов заедно с приятели като Ърнест Хемингуей. Затова преименували ресторанта на любимия му улов. Говорите ли френски?

— Май това е единственото, с което мога да се похваля от пансиона. И с факта, че доста добре се оправям със ските. И с инструкторите.

Ферера се засмя:

— Откровеността ви е обезоръжаваща.

— За някои неща. Мисля, че на нас, англичаните, ни допада малко да шокираме хората.

— Не претендирам, че разбирам англичаните. Смятам, че определящи за човека са неговите житейски постижения, онова, което

той избира да прави с дарбите и със способностите си. Това печели уважение, а не произходът. Струва ми се, че във вашата страна не е така. В Щатите човек има повече шансове да постигне нещо.

— Извинете, но това са пълни глупости. Навсякъде е еднакво. Парите осигуряват предимство в живота. Не е честно, но истината е, че дете от нисшите класи в Америка е изправено пред същата непреодолима преграда, както и във Великобритания.

— Може би имате право — усмихна ѝ се Ферера, — но нощта е прекалено красива за такъв спор. Кажете ми какво ви води в Париж.

— Ще ви кажа веднага щом разгледам това божествено меню. Умирам от глад.

Поръчаха си вечерята, сомелиерът донесе виното, избрано от Ферера, и вече можеха да си бърят на спокойствие.

— И аз съм тук по работа — каза тя.

— Така ли? По каква работа?

Джемайма кокетно забави отговора си, отпивайки от виното. „Колко да му разкрия?“ — запита се.

— Преглеждаме дистрибуторите си тук, във Франция. Утре ще се срещна с някои от големите магазини.

Поднесоха им предястията — пастет със сос от ревен за Ферера, а за Джемайма — аспержи със сос и с пъдпъдъчи яйца на очи.

— Дочух, че в „Тревелян“ се осъществяват драматични промени. Много от директорите ви напуснаха, а някои доста шумно се жалват. Твърдят, че вие и сестрите ви не разбирате нищо от парфюмерийния бизнес и че сте обречени на провал — отбеляза той.

— Е, може да се очаква от тях, нали? Те са виновни за провала. Но след време всички ще проумеят истината.

— Борбени думи — усмихна се Ферера. — Ерин де Кристо сподели с мен, че е загубила ценен член на екипа си, защото е отишъл при вас.

— Да, много се радваме, че Дона Асуко дойде при нас. Тя е първокласен специалист.

— Е, ще пуснете ли на пазара нещо ново? — попита той.

— Знаете, че не бих могла да ви кажа нищо по въпроса — измърка Джемайма. — Всичко това е поверително, но ще стане ясно след време.

— Не се съмнявам. — Той отмести чинията си. Беше се нахранил бързо, но с безупречни обноски. — Ще мина направо на въпроса. Знам, че компанията ви има проблеми. Известно ми е, че имате нужда от средства — остра нужда, — особено след като възнамерявате да пуснете нов парфюм. Как ще погледнете на предложение от моя страна за закупуването на „Тревелян“?

— Искате да ни станете партньор ли?

— Не, имам предвид да купя компанията. Ще оставя вас и сестрите ви да я управлявате — ако се представите удовлетворително, разбира се. Кормилото ще остане във ваши ръце, обаче компанията ще е моя. Само си помислете — додаде бързо — какво ще можете да направите с парите, които съм склонен да ви платя за „Тревелян“. С толкова пари ще имате възможност да осъществите всичките си мечти за компанията и да запазите финансовите си интереси към нея.

Джемайма се намръщи:

— Предложението ви е интересно. Само че аз не бих могла да ви кажа дали го приемаме. Трябва да говоря със сестрите си и много внимателно да го обмислим.

— Разбира се. В момента не водим делови разговор. Просто посяваме семе, което може да покълне и да се превърне в нещо изключително вълнуващо и доходоносно за всички нас.

Поднесоха и основното им ястие: пълнени телешки момици за Ферера и агнешки медальон за Джемайма.

— О, страхотно — огледа тя вечерята си, която изглеждаше много вкусно. — Да запретваме ръкави.

Ферера се засмя.

— Не мога да си представя американка да каже такова нещо. Приятно съм изненадан. — Огледа чинията ѝ. — Ще ядете ли този картоф?

— Възпитали са ни да изяждаме всичко в чиниите си — сви рамене Джемайма. — Няма смисъл от фетишизирането на храната — така просто я превръщаш в мания.

— Разумно.

— Освен това, ако изразходваш калориите с физическо натоварване, от което пулсът се учестява и се задъхваш... всичко ще бъде наред — изгледа го тя кокетно примижала.

Той се приведе напред и тихо каза:

— Знам фантастично местенце наблизо. Има прекрасна музика — стар суинг. Можем да отидем там по-късно, да пийнем, да потанцуваме. Какво ще кажете?

— Звучи чудесно. С удоволствие.

След вечеря на път за клуба минаха по изпълнените с атмосфера парижки улици. Клубът се намираще в приземен етаж и интериорът говореше за отминала слава: протъркан червен плюш, поочукан дървен дансинг, келнери с вързани на кръста дълги бели престилки, понесли малки подноси с напитки: перно, скоч, рикар. Това беше клуб за сериозни пиячи в късна доба. На естрадата малък оркестър от възрастни мъже с провиснали папийонки свиреше прекрасни песни от трийсетте и четирийсетте.

Седнаха на една маса в полумрака, Ферера поръча напитките — коняк и за двамата — и попита:

— Един танц?

Поведе я към дансинга, където към тях се присъединиха още няколко двойки. Притисна я към себе си и двамата се понесоха в такт с тихата музика.

Джемайма усети тръпката от физическия допир. „Колко време мина от онзи мъж на погребението на мама?“ — зачуди се тя. Внезапно закопня за утеха, за мъжка прегръдка, за ласка, докосване, любов.

„Дали бих могла? Този мъж не е като другите.“ Смътно усещаше, че с Ферера нещата стоят различно, че може би той няма да бъде мимолетно увлечение, което би могла да зареже, след като му се наслади, и повече да не го види. Обаче желанието ѝ растеше. Усещаше силните му мускули под безукорния му костюм „Армани“, твърдите му като камък бедра, които се движеха до нейните, докато танцуваха. Ръстът му беше съвсем подходящ за нея — Хари бе прекалено висок, — а гладките му ръце стискаха нейните точно колкото трябва. Усещаше свежия му цитрусов мирис и виждаше меката мургава кожа на шията му точно под ухото. Усещането за силата му ѝ подеждаше като афродизиак. След като конякът се вля в кръвта ѝ, Джемайма усети как решимостта ѝ да не допуска прекалена близост с Ричард Ферера се разколебава. „Какво толкова? Само една нощ. Боже, имам нужда от едно превъзходно чукане!“

Тя лекичко се притисна към него, за да му покаже, че откликва физически на близостта му. Той сведе към нея неразгадаемите си

тъмнокафяви очи и двамата продължиха да танцуват.

Вече минаваше един, когато си тръгнаха от клуба. Джемайма съзнаваше, че е пияна, но бе в приповдигнато настроение и се чувстваше щастлива. „Аз съм в Париж с един превъзходен мъж. Страхотно!“

Спуснаха се до реката и наблюдаваха как отраженията от светлините на града блещукат върху водите на Сена.

— Ти си много загадъчен мъж, господин Ферера — унесено изрече тя и облегна глава на меката вълна на сакото му.

— Моля те, наричай ме Ричард — промърмори той. — Надявах се, че вече сме прескочили формалностите.

— Аз също. Но дори да те наричам Ричард, няма да имам усещането, че те познавам по-добре.

— Какво искаш да узнаеш? — сведе поглед към нея той и се усмихна.

— Ами... откъде да започнем? — въздъхна тя щастливо. Всъщност искаше да узнае дали и той мисли като нея: че има само един завършек за такава романтична нощ. Защото цялата вечер се бе стремилa към този спокоен миг и бе усещала бушуващите под повърхността страсти. Сигурно и тя го привличаше, иначе защо беше тук? — Женен ли си?

— Не. Бях женен преди. Да кажем, че съм много щастливо разведен.

Тръгнаха по брега към една улична лампа, Ферера впери поглед в реката и толкова дълго мълча, че Джемайма се притесни дали не го е оскърбила с въпроса си дали е женен.

— Красива вечер, нали? — промълви тя най-накрая. — Париж е толкова романтичен.

— Несъмнено. Град за влюбени.

— О, да — усмихна се тя на себе си. Оказа се права — цялата вечер е била един дълъг флирт. Изпълни я трепетно очакване. „Дали ще ме целуне?“ — запита се, обзета от нетърпение той да се обърне и красивата му уста да я докосне, докато стоят прилепени един към друг и се любуват на тъмните вълни. Той обаче не го стори.

— Да се връщаме ли? — попита Ричард след малко и двамата поеха обратно. Джемайма се опита да скрие разочарованието си, все още надявайки се той да направи крачката, когато приближат хотела ѝ.

На площад „Вандом“ Ферера я изпрати до входа на хотела и я целуна по бузата.

— Лека нощ — каза. — Беше прекрасна вечер. Благодаря на случая, че те срещнах.

— И аз така мисля — отвърна тя. — Искаш ли да се качиш за последно питие?

Той се вгледа в нея, после се усмихна и поклати глава:

— Трябва да се връщам в „Риц“. Много е късно, а имам среща на закуска. Виж, след няколко седмици организирам голямо парти в Лондон, за да отпразнувам една делова придобивка. Много бих се радвал да дойдеш. Заедно със сестрите си, разбира се.

— Благодаря — отговори тя с леко разочарована въздишка. Съзнаваше, че възможността е отминала. — Знаеш как да се свържеш с мен. Лека нощ.

Завъртя се и влезе в хотела.

Ферера се качи в апартамента си. Когато отвори вратата, видя красива жена с жълт копринен халат, застанала до прозореца с гръб към него. Тя се завъртя, изгледа го гневно и попита:

— Къде беше, по дяволите?

— Казах ти. Заведох я на вечеря.

— Това беше преди часове! Къде изчезна?

— Отидохме да потанцуваме...

— Колко романтично, мамка му! — Жената закрачи из стаята, размахвайки ръце. — А аз те чакам тук сама! Да ме зарежеш заради тази кучка!

— Не ставай смешна. Беше по работа. Трябваше да го направя. Ще видиш резултата, обещавам ти.

— Целуна ли я? — изсъска тя и рязко се извъртя, за да го погледне. Очите ѝ мятаха искри.

— Не, разбира се — студено отговори той.

— Кажи ми!

— Да не мислиш, че те лъжа?

— Не знам на какво да вярвам. Тя е способна на всичко.

— Джека. — Тръгна той към нея с протегнати ръце. — Не бива да допускаш личните ти чувства да се намесват. Искаме да постигнем целта си, нали? В крайна сметка, правя го заради теб.

Тя се нацупи и му позволи да я прегърне.

— Знам... знам. Просто нямам покой. Само като си помисля, че си с нея... Нямах представа как се е държала с мен в миналото. Като дете непрекъснато ме тормозеше, защото не бях достойна за скъпоценното ѝ семейство.

— Знам, че са ти причинили страдание — тихо изрече Ферера.
— Повярвай ми, не съм забравил.

33.

Попи разпери цветната палитра на масата пред себе си и впери поглед във всяко картонче.

— Кой според теб? — попита тя.

— Ъ? — Вдигна глава Джордж от канапето до прозореца, където четеше книгата си. — Какво каза?

Тя се намръщи уж сърдито.

— Не мога да повярвам. Излизаме едва от седмица, а ти вече ме пренебрегваш.

— Не ставай глупава. — Той остави книгата и се изправи. Приблужи се и я прегърна. — Не бих могъл да те пренебрегна дори да исках. Какво правиш?

— Опитвам се да избира цвят за нашия нов емблематичен аромат. Стесних избора до тази розова гама. Искам на следващото заседание да покажа на другите идеалния цвят, но трябва да се спра най-малко на три варианта. — Посочи фаворита си в момента: розово със съвсем лек оттенък на бежово и на перлено.

— Боя се, че аз не мога да преценя — извинително отговори Джордж. — Освен това не съм и от таргет групата на клиентите ви, така че мнението ми не е от особено значение.

— Хммм, прав си. Ами, ще занеса това, това и това. — Тя събра избраните цветове и ги прибра в скицника си, където беше и последният вариант на шишето за парфюма. — Всичко е готово за понеделник.

— Какво ще правим до края на деня? Прекрасна слънчева сутрин е. Мислех си, че бихме могли да отидем до зоопарка...

Попи обгърна шията му с ръце и лекичко целуна връхчето на носа му.

— Предложението е чудесно, но всъщност имам друг план. Трябва да отида в Локстън, къщата на родителите ми. Ще я продаваме и трябва да се погрижа за някои неща там. Дали не би дошъл с мен? Можем да останем да пренощуваме. Може да ми е за последен път.

— О, много ще ми е приятно. Оказана ми е огромна чест — усмихна ѝ се Джордж.

— Така е, но освен това имаш и кола.

Поеха към Локстън и след като около час се справяха с натовареното движение, най-сетне се отправиха към провинцията и пристигнаха доста бързо.

— Това ли е къщата! — възкликна Джордж, когато наближиха постройката от червени тухли. — Наистина ли е твоя?

— За около пет минути. Трябва да я продадем, за да изплатим ипотеката и данъците за наследството. Но тук съм отраснала.

Спряха пред къщата и влязоха.

— Леле! — ахна Джордж при вида на мраморния под, тежките старинни френски мебели и стълбището, което се виеше нагоре. — Коя е тя?

Гледаше маслен портрет в естествена големина на Йоланда.

— Майка ми — тихо отговори Попи, — матриархът. Тя ни забърка в тази каша. Все още не разбирам защо не се е оправила с наследството както трябва след смъртта на татко, за да не се налага да плащаме такива огромни данъци. Струва ми се, че по някаква причина е променила намерението си относно цялото наследство в последния момент. Може би първоначално Локстън изобщо не е бил предназначен за мен — сви рамене Попи. — Е, май никога няма да узнаем. Да отидем да си вземем по чаша чай и да се залавям за работа.

Икономката направи чай и им поднесе домашен кекс.

— Получих писмото ви, госпожице Попи. Леглото в зелената спалня е оправено. Жената погледна към Джордж, когато явно не бе очаквала. — Надявам се, че разполагаме с достатъчно храна.

— Ще пообиколим, Алис. Не се тревожи за вечерята, сами ще се справим. Същото се отнася и за закуската.

— Много добре. Ще дойда утре следобед да почистя. Струва ми се, че агентите ще идват.

— Да, искат да направят снимки, преди къщата да бъде изпразнена.

Алис поклати глава:

— Трудно ми е да повярвам, че в Локстън няма да живеят Тревелиан.

— Да, знам. Но нещата все някога се променят. — Тя огледа кухнята, където беше прекарала много часове като дете. — Сигурна съм, че новото семейство ще бъде много щастливо тук. И знаеш ли, мисля, че това място се нуждае от промяна.

Прекараха приятен следобед, обикаляйки къщата. Попи разведе Джордж навсякъде и му показва всичко — от обзаведените с плюш приемни на приземния етаж до прашните тавански мансарди, пълни с боклуци.

— Сигурно тук е пълно с всякакви съкровища! — възкликна той, оглеждайки сандъците, куфарите и кашоните с книги, дреболии, снимки и стари играчки. — Нали няма да изхвърлиш тези неща?

— А какво да ги правя?

— О, не, не го прави. Ще съжаляваш. Трябва да ги запазиш.

— Мммм — огледа Попи прашните кашони. — Може би. Добре, да продължим нататък и ще си помисля.

Следобед обиколиха стаите, а тя слагаше яркожълти стикери на предметите, които трябваше да бъдат оценени и после разпродадени от аукционната къща.

— Ти слагаш стикери на всичко! — отбеляза Джордж, докато я наблюдаваше как слага жълти кръгчета на картини, лампи, порцелан, мебели и книги.

— Парите ни трябва. Всичко, което може да бъде продадено за добра сума, трябва да си замине. Тези неща не са ни нужни. Повечето дори не ми харесват.

— Наистина ли ви трябва парите? — невярващо попита той.

— Наистина — категорично заяви Попи. Постоя за миг пред огромния портрет на майка си, загледана в идеализираната гладка кожа, искрящите очи и буйната коса. Дългата рокля на Йоланда беше от ефирен шифон, бижутата на шията и на ръцете ѝ изглеждаха поне с една трета по-големи от действителното, а китката ѝ — с една трета по-малка. „Ама че цапаница!“ — помисли си Попи. Майка им никога не бе изглеждала така, само ѝ се бе искало.

Тя се наведе, залепи жълт стикер за рамката и силно притисна, за да е сигурна, че няма да се отлепи. „А така — каза си, — сбогом на всичко това. Време е да погледнем напред.“

Пресата явно не губеше интерес към историята на Пиърсън. В седем часа сутринта фотографите се бяха разположили отвън и чакаха Тара да излезе от къщата, за да я снимат.

Тя разговаря по телефона с адвокатите на Джералд и със своите, опитвайки се да установи как ще се отрази на всички създалото се положение. Адвокатът на Джералд, Харолд Джеймисън, ѝ каза следното: компанията на съпруга ѝ подаде съдебен иск той да върне фондовете, които според тях е откраднал. До окончателното решаване на делото авоарите му щели да бъдат замразени.

— Очакват ви няколко трудни месеца — осведоми я Харолд. — До каква степен финансите ти са обвързани с тези на Джералд?

— За щастие немного. Той никога не ме е замесвал в бизнеса си и аз никога не съм го обвързвала със своя. Повечето от собствеността ни е само на името на единия от нас — къщата в Кейп Таун, шотландското имение, имотът в Ню Йорк са на името на Джералд. Апартаментът в Сити и вилата на Бахамите са на мое име. Тази къща и къщата в Котсуолд са на името и на двамата ни.

— Ясно е, че твоята собственост ще си остане твоя. Може да се наложи общата собственост да бъде продадена и средствата да бъдат разделени точно като при развод.

— Много удобно — с един удар два заека — сухо отбеляза Тара.

— Моля?

— С Джералд се разделихме. Сигурна съм, че ти е казал. След известно време ще започна процедура по развод.

— Съжалявам да го чуя, Тара — сериозно каза Харолд. — Сигурна ли си? Това ще постави Джералд под огромно напрежение. Наказателно дело едновременно с развод, при който ще изгуби съпругата и семейството си...

— Той трябваше да помисли за това, Харолд, преди да реши да бръкне в касичката на компанията, нали? Малко е късно да се извинява. Подозирам, че съжалява дълбоко само задето са го разкрили.

— Разбирам. Е, нека адвокатите ти да ми изпратят нужните документи.

— Благодаря, Харолд, ще го направя.

Беше събота и Тара бе твърдо решена да се наслади на почивния ден. Щеше да изведе децата. Щяха да отидат в парка с велосипедите, да си поиграят на площадката, да хапнат сладолед на слънце. Можеха да правят толкова приятни неща. Тя прогони мисълта за Джералд от съзнанието си.

Наложи се да се изправят пред пресата на излизане от къщата, но Джон им проправи път, децата се вкопчиха в ръцете на Тара и успяха да минат без проблеми. Журналистите бяха по-въздържани в присъствието на децата.

Обикновено отиваха в парка пеша, но заради журналистите Джон ги откара по обиколен път. След това вече можеха да се радват спокойно на пролетното слънце. Децата радостно хукнаха към игралната площадка, докато Джон сваляше велосипедите от багажника.

— Приятен ден, госпожо — пожела й той.

— Благодаря, ще се постараям.

И се получи.

Вечерта, когато децата заспаха изтощени след изключително приятния ден, Тара седна пред компютъра и се зае да оглежда интернет страниците за недвижими имоти.

34.

— Божичко, погледни това! Изобщо не съм го очаквала.

— А какво очакваше? — попита Клодин. Двете с Джемайма стояха на прага на кабинета ѝ.

Джемайма се намръщи и отговори:

— Ами представях си стерилна лаборатория, в която ти седиш, облечена с бяла престилка, и смесваш някакви течности в стъклени шишенца.

— Имам някои есенции — посочи Клодин редица малки стъкленици на бюрото си.

— Да, но с изключение на тези останалото изглежда като обикновен кабинет. Бюрото, книгите, компютърът...

— Компютърът е най-важният ми инструмент — сериозно обясни Клодин. — С него създавам формулите си. След това ги изпращам по имейл в лабораторията през няколко помещения, лаборантите приготвят проба и ми я изпращат да я помириша. После правя промени във формулата и започваме наново.

— Но къде съхраняваш ароматите? — попита Джемайма. — Как знаеш какво да вложиш?

Французойката се усмихна и почука главата си.

— Ето тук. Знам страшно много за ароматите, за това как мирише дадена молекула и какви са свойствата ѝ, как реагира, колко траен е ароматът, какво го влошава или разваля.

— Забележително! — възхити се Джемайма. — Това е невероятно умение.

— Така е, наистина е невероятно — съгласи се Клодин.

— Е, хрумна ли ти нещо за нас днес?

— Започнах да правя нещо — предпазливо каза специалистката. — Имам първоначален вариант, който ми харесва. Но утре трябва да продължа. Ще ви дам поне три предложения.

— Много вълнуващо. Нямам търпение. Наистина ли няма нищо, което мога да помириша сега?

— Не — остро отвърна Клодин.

— Ами тези шишенца? — притисна я Джемайма.

Клодин ги погледна и отстъпи:

— Добре, можеш да помиришеш едно. Това са есенции и екстракти — чисти и рафинирани аромати, градивните единици на ароматите. Някои са естествени, други са синтетични. Естествените есенции се добиват с помощта на топлината, а екстрактите са резултат от студена екстракция с помощта на разтворители. Синтетичните се разработват в лабораториите.

— Искаме само естествени есенции за парфюмите си — бързо заяви Джемайма.

— Защо? — попита ледено Клодин.

Реакцията ѝ изненада Джемайма.

— Ами... естественото е хубаво, нали?

— Значи стана и експерт по парфюмите?

— Не...

— Тогава, моля те, позволи ми аз да преценя. Всъщност синтетичните молекули понякога имат най-божествения аромат. Първите са създадени тук, във Франция, преди повече от сто и двайсет години и участват в състава на някои от най-прочутите парфюми. Всъщност според мен истинското начало на създаването на парфюми е положено с откриването на синтетичните аромати. Някои от тях превъзхождат естествените си съответствия и често са много по-евтини и много по-екологични. — Тя впери поглед в Джемайма. — Но ако вие, мадам, смятате, че синтетичните аромати са по-некачествени, може би трябва да изхвърля своите! — Клодин повиши тон и вдигна ръка към устата си.

Джемайма избухна в смях.

— О, Клодин, толкова си докачлива! Не ми обръщай внимание, аз не знам нищо. След като твърдиш, че синтетичните аромати са добри, значи те безусловно са добри.

Французойката се понамуси, но явно се успокои. Раздразнението ѝ премина бързо.

Джемайма взе една малка стъкленица.

— Може ли да помириша това? — Свали капачето и помириса. Изражението ѝ се промени, когато долови наситения чист аромат. —

Боже, невероятно е! Мирише на виолетки. Толкова силно... толкова пречистено.

— Да, точно така. — Специалистката явно остана доволна от реакцията ѝ.

— Но трябва ли да слагаш виолетки? Нали се опитваме да създадем аромат на рози?

Клодин отново се намръщи, но после се засмя:

— Значи продължаваш да се опитваш да ме поучаваш, така ли? Просто експериментирам, опитвам се да постигна чаения аромат.

— О! Много умно...

— А сега, мисля, че е време да се махаме оттук. Имах дълъг ден. Ще вечеряме ли заедно днес?

— Да, с удоволствие.

— Добре. Ще се радвам да дойдеш в апартамента ми. Аз ще сготвя.

— Благодаря — усмихна ѝ се Джемайма.

Качиха се на влака за Париж и после взеха метрото за „Маре“. Апартаментът на Клодин се намираше в удивителна сграда от осемнайсети век, някогашна градска къща на френски аристократ.

Введе Джемайма в жилището си. Беше обзаведено семпло, съдържано и стилно в сиво, кафяво и цветовете на меда и камъка. Единствените ярки тонове бяха на абстрактните картини по стените.

— Какъв красив апартамент! — искрено се възхити Джемайма.

— Благодаря. Настанявай се. Ще ти предложи аперитив, докато приготвям вечерята.

След пет минути гостенката се бе отпуснала на едно канапе с кампари и сода на масичката до нея и разлистваше френския „Вог“. „Интересно е колко бързо възстановявам френския си — помисли си тя. — Макар че днес минах направо през бойно кръщение.“

Беше се срещнала със старши управители на три от най-престижните парижки магазини. Не беше никак лесно да събуди интереса им към марката „Тревелян“.

— Мадам, на пазара всеки ден излиза нов аромат — обясни ѝ един от управителите, мъж със сив костюм и очила с кафяви рамки. —

Вече е трудно да събудиш интереса на клиентите към новите парфюми. Предлагането е прекалено голямо.

— Това е луксозен аромат, а не поредният посредствен аромат, лансиран от някоя знаменитост.

Всички свиваха рамене. Бяха французи и не възнамеряваха да допуснат някаква англичанка да ги поучава относно лука. Лукът е френски по своята същност — цял свят го знаеше.

— Каква е историята на вашия парфюм? — попита някой на една от срещите й.

— Това е нова версия на стария класически аромат. Напълно нова преработка за съвременната жена.

— Как ще ухае?

— На чаена роза, но много изискано, свежо и модерно.

— Не, имам предвид на кой успешен парфюм?

— О... не знам.

— Мммм. Изпратете ни мостра, когато разполагате с такава, и подробности относно кампанията ви. Сегашните ви аромати се продават прилично в магазина ни — нищо изключително, но прилично.

Управителите изглежда се отегчаваха от нея, но Джемайма бе твърдо решена да привлече вниманието им и да получи подкрепата им.

По време на последната си среща, обезсърчена от хладния прием, тя заяви импулсивно:

— Господа, ще останете силно впечатлени от рекламната ни кампания. Възнамеряваме да я подедем едновременно по цял свят. Една от най-прочутите знаменитости ще стане рекламно лице на „Чаена роза“.

Долови слаб интерес.

— Така ли?

— Да.

— Кой?

— Това ще остане тайна до последния момент — заяви Джемайма. — Но ще бъдете много развълнувани, когато разберете.

— Актриса ли е? — нетърпеливо настояха те. — Холивудска звезда?

— Не мога да кажа нищо повече. — Опита се да изглежда загадъчна, но едновременно и като човек, който изцяло владее

положението.

— Ще поддържаме връзка, мадам — настоя управителят, докато я изпращаше. — Ще ни бъде интересно да узнаем повече, когато моментът настъпи.

Това бе най-позитивната от всичките ѝ срещи през деня.

Сега разлистваше списанието и мислено отмяташе всички актриси, които вече представляваха други марки. Скарлет Йохансон, Дженифър Лопес, Кийра Найтли, Никол Кидман, Кирстен Дънст, Клое Севини, Чарлийз Терон, Кейт Уинслет, Ума Търман... всички стилни дами бяха заети или поне така изглеждаше.

Джемайма остана поразена от фотосесия, публикувана в средата на списанието. Беше на същия модел, на момичето, привлякло вниманието ѝ и по-рано. Как се казваше? Не можеше да я сбърка — пищните извивки на тялото ѝ, тъмната коса и смайващите зелени котешки очи. Нийв. Точно така. Ослепителната ирландска звезда. Наистина беше великолепна. Нищо чудно, че всички бяха омагьосани от нея.

Взе списанието и се втурна в кухнята.

— Погледни тази жена, Клодин. Не е ли прелестна? Ослепителна е! Погледни краката ѝ, бедрата ѝ. Не се срещат много такива модели, нали?

Домакинята зарязва тенджерата и погледна страницата, на която беше отгърнала Джемайма.

— Да, да — промърмори. — Несъмнено е прекрасна.

— Дали би се съгласила да стане наше рекламno лице, лице на „Чаена роза“? Тя е звезда отскоро — четох, че е страшно популярна в Щатите и че киностудиите я умоляват за пробни снимки. Хората са направо заплениени от нея.

— Идеята е добра — съгласи се Клодин.

— Да, да... — Джемайма се върна обратно в дневната и се замисли.

Клодин ѝ поднесе вкусна вечеря.

Хапнаха лучена супа, гъста и тъмна, с кротони и сирене, а после петел с вино.

— Истинска френска храна — възхити се Джемайма.

- Простичка храна. Обичам да готвя.
- Точно от това се нуждаех. Благодаря ти.
- За мен е удоволствие.

По време на вечерята Клодин се поотпусна и разказа за детството си в Грас, където през лятото излизала сутрин, за да бере жасминови цветове за парфюмерийните къщи. Уханието от онези утрини предопределило обвързаността ѝ с парфюмите за цял живот.

— Защо изпитваш такава страст към парфюмите? — попита Джемайма и се облегна на стола си. Учудваше се, че се чувства толкова приятно.

Другата жена се усмихна замислено.

— Харесват ми, защото винаги ме карат да се чувствам жива. Вълшебните ухания на света... Обожавам ги. Всеки ден ми напомнят за красотата на сътворението, за красотата на живота. Структурата на аромата е толкова сложна и разнообразна, че никой всъщност не разбира как въздейства тя. Знам само, че уханието е дълбоко свързано с нашето минало — даден мирис може да предизвика спомен за конкретен момент от живота по-съкровено и по-непосредствено от снимка или от дневник, — а също и с поезията на живота. Не е ли чудо? — вдигна вежди Клодин. — Да се преместим ли в дневната за кафето?

— Да, добре.

Влязоха в малка, но елегантна стая. Джемайма застана до прозореца и се загледа към покривите и осветените прозорци на къщите. Клодин се приближи и застана до нея. Странно задоволство изпълни Джемайма. Спокойствието и тишината, усещането, че е далеч от проблемите си, от стреса и от тревогите, които ги поглъщаха вече повече от месец. Случилото се с Джералд беше ужасно и можеше да извади Тара от равновесие. Как би могла да се съсредоточи, след като съпругът ѝ го очакваше съдебен процес, а може би дори и присъда? Освен това Джемайма имаше и лични проблеми... и трябваше да обмисли сериозно финансовото си положение. Ако „Тревелян“ не ѝ осигуреше доходи скоро, щеше да загази. А когато се върне у дома, ще трябва да се изправи пред Хари, съзнаваше го. Не можеше да го избягва вечно.

„Но не днес, не и тази вечер... Днес ще си почина. Телефонът ми е изключен. Никой не знае къде съм. Ще се заема с всичко утре, когато

се върна в Лондон“ — каза си.

Изведнъж усети, че нечия ръка е положена върху нейната и леко я гали нагоре към лакътя.

Ръката се премести към косата ѝ и започна леко да си играе с нея.

— Клодин? — предпазливо се обади Джемайма и се извърна към нея.

— Шшшт — прошепна другата жена. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— Ами, аз...

— Джемайма, искам да те целуна. Може ли? — Тя се наведе към нея и преди Джемайма да успее да продума, леко се повдигна на пръсти и устните ѝ докоснаха тези на Джемайма. Учудена, тя не каза нищо. Целувката продължи и тя усети как Клодин отваря уста и гали устните ѝ. Беше примамливо — толкова леко и нежно, сякаш бе целувка на цвете.

Джемайма се опомни, отдръпна се и поклати глава:

— Не... не...

— Защо не? — попита Клодин с блеснали очи. — Съдейки по думите ти, знам, че се чувстваш по същия начин. Ти си като мен, нали?

— Моля? Имаш предвид лесбийка ли? — засмя се тя. — Какво те наведе на тази мисъл, за бога?

Искрата в очите на другата жена помръкна.

— Нещата, които правиш и казваш...

— Не съм сигурна...

— Даде ми роза, подарък... попита ме дали съм омъжена, а после каза, че не бива да се омъжвам, че мъжете са ужасни. Възхищаваше се на модела в списанието, на устните ѝ, на краката ѝ. Поиска да вечеряме, само двете... ти ме покани.

Джемайма беше смутена и изненадана.

— О, Клодин... розата беше само част от поръчката ни. Съжалявам, ако си помислила, че те ухажвам. О, боже, разбирам как си разтъкувала нещата! Извинявай. Не съм лесбийка, ако не броим някои незначителни експерименти като по-млада. Засмях се, защото имам толкова леко поведение, че е направо невероятно някой да реши, че мразя мъжете.

Клодин сведе поглед и прошепна:

— Толкова се срамувам.

Джемайма тутакси осъзна, че цялата вечер е имала единствена цел — прелъстяване. „Защо не го разбрах, по дяволите? Преживявала съм подобни неща навремето! Боже, каква съм идиотка!“ Спомни си предишната вечер, когато се беше опитала да прелъсти Ричард Ферера — как му беше изпращала сигнали, че е на разположение. Той ги беше отблъснал, но много внимателно.

— Моля те, не се срамувай. Изобщо не си виновна. Поласкана съм, че ме намираш привлекателна.

— Но, разбира се, ти си прелестна — откровено заяви Клодин. Огледа тялото на гостенката си и видяното изглежда възвърна самоувереността ѝ. Протегна се и погали Джемайма по бузата. — Има ли някакъв шанс да ми позволиш да ти покажа по-красив начин за правене на любов?

— Изкушавам се — усмихна се тя. С изключение на френските целувки с момичета от пансиона единственият ѝ истински опит с жена бе веднъж, когато се беше напила с шампанско, надрусала се беше с кокаин и си беше легнала с един прочут модел и гаджето ѝ. И тримата бяха прекалено дрогирани, за да се стигне до истински секс, но Джемайма помнеше наистина приятните целувки на момичето и притискането на телата им. Представата не я отблъскваше, просто винаги бе предпочитала мъже. — Само че...

— Само че? — Клодин се приближи и отново докосна с устни устните ѝ. — Не е престъпление да споделиш топлота, утеха и удоволствие с друго човешко същество. И двете сме зрели хора. Ако бях мъж, щеше ли да спиш с мен?

— Вероятно... — Наистина я намираше привлекателна. Джемайма усещаше как трупаната още от предишната вечер сладост се разбужда и започва да гъделичка тялото ѝ, докато си представяше какво би било, ако остави Клодин да я съблазни.

— Тогава защо не си го позволиш? Какво те спира?

— Работим заедно. Не е редно.

— Не съм твоя служителка. Не злоупотребяваш с мен. Сама съм си господарка, забрави ли? — Плъзна устни по лицето на Джемайма и леко докосна с ръка едната ѝ гърда. Джемайма потръпна. Неволно се наслаждаваше на тези деликатни докосвания като с птиче крило.

— Да престана ли? — Меката ръка нежно търкаше едната ѝ гърда и умело възбуждаше зърното под дантеления сутиен.

— Не искам да те подвеждам — прошепна Джемайма. — Не съм сигурна доколко ще съумея да... откликна.

— Не очаквам нищо в замяна. Искам само да ти доставя удоволствие. Нищо няма да ми дължиш. — Тихият ѝ глас беше убедителен и съблазнителен. Устните отново се озоваха върху нейните, леко натиснаха и започнаха да получават достъп.

„Дано да не съжалявам“ — помисли си Джемайма, докато отваряше уста. Клодин я целуна истински, пъхайки език в устата ѝ. Беше топла и вкусна — ухаеше на червено вино и на мед. „Не е толкова странно, колкото си мислех.“

— Довери ми се — настойчиво прошепна французойката. Поведете я към килима пред камината и я дръпна надолу, така че двете седнаха с лице една към друга. После отново започна да я целува, този път малко по-настойчиво, и сръчните ѝ пръсти бързо разкопчаха блузата и я смъкнаха, за да разголят гърдите на Джемайма.

Тя усети парещ прилив на възбуда. Каквото и да ѝ се случваше, то беше твърде приятно и силно, за да спира. Чувстваше се съвсем отпусната в ръцете на Клодин и усещането бе ново и приятно. Обикновено самата тя беше активен и дори доминиращ партньор в секса. Тази вечер бе готова да я боготворят.

Клодин я положи по гръб и започна да целува цялото ѝ тяло, масажираше меката ѝ кожа, сръчно сваляше дрехите ѝ и смъкваше ципа на полата ѝ, докато Джемайма не остана само по бельо. Усещаше как пламва все по-силно, когато другата жена свали сутиена ѝ и леко започна да смуче зърната ѝ, да ги стиска със зъби и да става все по-настоятелна, докато и двете се втвърдиха и станаха изключително чувствителни.

Дишането на Джемайма се учести още повече и сърцето ѝ затуптя лудо. Никой друг през целия ѝ живот не бе отделял толкова време да се възхищава на гърдите ѝ, да ги гали и да съумее да я възбуди толкова силно. Тя затвори очи и насочи мислите си само към доставящите ѝ наслада усещания, докато Клодин се плъзна по тялото ѝ.

Знаеше какво ще последва и очакването беше почти непоносимо като ужасна болка. И после Клодин стигна до бикините ѝ, смъкна ги бързо, разтвори краката ѝ и наведе глава.

„О, боже, ще свърша веднага! — помисли си Джемайма. — Няма да успея да се въздържа.“

За няколко безкрайни минути прелестните и възбуждащи усещания продължиха, докато Клодин не ускори темпото. Джемайма извика, краката ѝ се затресоха, гърбът ѝ се изви в плен на усещане, по-силно от всичко познато досега. Когато то най-сетне започна да стихва, тя усети, че е останала без дъх.

35.

През следващата седмица жените в „Тревелиян“ успяха да постигнат някои важни цели.

Локстън най-сетне беше предложен на пазара и се зареди непрекъснат поток от богати и въодушевени евентуални купувачи. Въпреки неотдавнашните проблеми на пазара на недвижими имоти той все още функционираше добре. Обзавеждането на къщата беше оценено и изнесено от организаторите на търга, които вече подготвиха каталога на продажбата. Очакваха високи приходи. Някои от мебелите бяха ценни и предизвикваха вълнение в определени среди. Явно и други хора споделяха предпочитанието на Йоланда към красиви френски мебели и бяха склонни да платят доста пари за тях.

Попи донесе трите розови нюанса от палитрата си и всички веднага постигнаха единодушие, че любимото ѝ розово като на голо тяло е точно цветът, който им трябва.

— Женствено, без да е сантиментално. Изискано е — щастливо отбеляза Дона. — Отлично. Ще го наречем тревеляново розово, а аз веднага ще осведомя дизайнерите.

— Важното сега е как ще го използваме — отбеляза Попи. Шишето щеше да стъпи на класическия флакон от архивите на „Тревелиян“, само че щеше да бъде елипсовидно, а не сферично, по-скоро яйцевидно. Прозрачното му стъкло щеше да бъде леко грапаво в горната част и пулверизаторът щеше да бъде покрит с тежка и кръгла сребриста капачка.

— Да оцветим ли парфюма? — попита Дона, свъсила вежди. — Можем да го оцветим в розово.

— Според мен течността трябва да е светлорозовата — заяви Попи. — А горе, под сребърната капачка, трябва да има панделка в нашето розово. — Извади една от скиците, които беше направила. — Етикетът ще бъде отпред, също в розово. А името на парфюма ще бъде изписано с чисти и обикновени черни букви — „Чаена роза“.

— Ще използваме ли розово за всичките си аромати? — попита Тара. — Ще се наложи да променим дизайна, а не разполагаме с много време. Трябва ли „Старинна лилия“ да има същата розова панделка и етикет?

— Хммм — замисли се Попи. — Не, според мен всеки парфюм трябва да има свой цвят. Но характерният цвят ще бъде това розово и ще използваме еднакъв дизайн на шишето, на кутията и на шрифта.

— Няма ли да е малко объркващо? — попита Джемайма.

— Според мен ще се получи — отбеляза Дона. — Шишето ще бъде връзката между ароматите. И това е добре — разгледа тя някакви цифри на екрана на лаптопа си, — защото Попи явно се е спряла на най-скъпия дизайн на шишето. Ще ни струва хиляди, за да го превърнем в модел. Дори десетки хиляди.

— Струва си — упорито продължи да твърди Попи. Не беше склонна на компромиси. Беше разсъждавала задълбочено върху шишето на „Тревелиан“ и възнамеряваше да се бори за него.

— Положителното е, че ще го използваме за всичките си женски аромати. Всъщност това ще ги направи по-евтини, тъй като „Чаена роза“ ще поеме всички разходи по създаването на дизайна — добави Тара. — По-големите ни поръчки ще намалят и производствените разходи.

— Добре, добре, убедихте ме! Мисля, че изглежда страхотно. — Дона се усмихна на Попи. — Поздравления, справи се много добре!

Започнаха да си дават сметка какви ще бъдат действителните им разходи по повторното налагане на марката „Тревелиан“ на пазара. Нямахше да успеят да изчислят разходите с точност, докато не се спрат на последната версия на „Чаена роза“ и Клодин не им дадеше цената на парфюма. Направеха ли го, можеха да задвижат нещата.

След като се спряха на характерния си цвят, се заеха с ремонта на магазина. Различни компании им представиха проекти и момичетата старателно огледаха всеки един, спореха, обсъждаха, предлагаха идеи и мнения, докато накрая постигнаха съгласие за проекта.

Старата тъмна дървена ламперия щеше да си замине и щеше да бъде заменена от свеж бял интериор с цветни петна в розово. Продуктите щяха да бъдат поставени на стъклени рафтове,

примамливи и красиви, а на стъклени масички щяха да бъдат изложени конкретните аромати в цялата си продуктова гама: парфюм, тоалетна вода, сапун, лосион за тяло или ароматизирана свещ. В единия край щяха да се намират сепаретата за лични консултации, където клиентите щяха да получат възможност да смесват аромати и да ги преработват според вкуса си. А в задната част на магазина щяха да бъдат козметичните зали, също чисти, бели и светли.

— Страхотно е! — възкликна Дона. — Ще изглежда великолепно. Притеснявам се само че няма да успеем да създадем второстепенните си продукти навреме за откриването. Предизвикателството е огромно.

— Кампанията започва през ноември, така че имаме шест месеца, нали? — попита Джемайма.

— Шест месеца, за да създадем кремове за лице, овлажнители и други препарати? Да поръчаме ароматизатори за въздуха, свещи, ароматни пръчици... а още дори не разполагаме с окончателния вариант на „Чаена роза“. Някой случайно знае ли кога ще се върне Клодин?

Джемайма поклати глава и неочаквано се изчерви.

— Тази сутрин ми изпрати имейл, че ще пътува днес следобед. Още утре сутринта ще имаме образците — каза Тара.

— Вече имаме много продукти — изтъкна Попи. — Маслата за вана и лосионите за ръце са в производство. Напредваме.

Дона въздъхна:

— Де да беше толкова лесно. Докато не се спрем на окончателния вариант на „Чаена роза“, няма да знаем колко е стабилна и колко лесно може да бъде трансформирана в други продукти. Явно утре е повратният момент.

На следващия ден се събраха в заседателната зала и неспокойно зачакаха пристигането на Клодин. Когато тя влезе в стаята, изражението ѝ не издаваше абсолютно нищо. Нямахме и следа от нервност или тревога, нито пък намек, че е доволна от творението си.

— *Von* — каза тя и седна срещу сестрите и Дона. — Да започваме.

Джемайма се опита да се държи като Клодин, но ѝ беше трудно да се отърси от чувствата си. В крайна сметка, при последната им среща Клодин я бе отвела до висините на екстаза. Обаче се бяха

разбрали случилото се изобщо да не се отрази на взаимоотношенията им и французойката явно се придържаше към уговорката. Дори не поглеждаше към нея. Постави върху масата семпло черно куфарче, отвори го и извади отвътре три малки стъкленици. Всяка имаше малък бял етикет с някаква буква и цифра. След това Клодин извади и хартиени лентички.

— А сега ви моля да се пригответе — важно каза тя.

Отвори капачето на една от стъклениците, взе пет хартиени лентички и ги потопа в бистрата жълтеникава течност в стъкленицата. След това подаде четири от тях от другата страна на масата и една задържа. Всяка от жените поднесе по една лентичка към носа си и вдъхна. Възцари се тишина, докато се опитваха да оценят онова, което миришат.

— Явно е роза — каза Тара най-накрая, — но е много свежа и лека.

— Много цветна... доста сладка — додаде Попи.

Клодин кимна.

— На мен ми мирише хладно, малко... свежо. Като мирис на открито — обясни Дона. — Долавям ухание на трева, на зелено. Ммм, страхотно е. Харесва ми.

— Не съм сигурна дали на мен ми харесва — бавно каза Джемайма и бързо вдигна поглед към Клодин. — Извинявай, Клодин. Много е хубаво, обаче... просто не съм си представяла „Чаена роза“ така. И като че ли изобщо няма връзка с оригиналния аромат.

Клодин срещна погледа ѝ за миг, но не каза нищо. Просто топна тестери във второто шишенце и им ги подаде.

Ароматът беше съвсем различен от първия. Беше топъл, богат и екзотичен, отново безпогрешно розов, само че този път имаше ориенталски оттенък.

Джемайма вдъхна доволно:

— О, усещам тамяна. Напомня ми за вечерите по време на ваканциите... навява ми мисли за летни нощи, пазари, фенери, осветяващи бълбукащи наргилета...

— Много поетично — изкиска се Попи, — но разбирам какво имаш предвид. На мен ми напомня за локум и за стари восъчни свещи.

— Тежък е — замислено каза Тара. — Джемайма е права, и аз определено усещам тамян. Напомня ми за пръчици китайски тамян на

пазара. Много е различен от първия, обаче е изискан.

Дона остави тестера си на масата намръщена.

— Притеснявам се дали би бил достатъчно комерсиален. Според мен първият е много по-привлекателен за млади жени.

Клодин търпеливо топна тестерите в последната стъкленица и им ги раздаде.

Всички вдъхнаха отново и изчакаха няколко секунди, за да може да усетят аромата напълно.

— Този ми харесва много — тихо изрече Джемайма. — Да... този ми допада най-много. Всъщност е смайващ... — отново помири са тя.

Най-сетне Клодин се обади:

— Всепризнат факт е, че парфюмът има три живота. Когато човек го помирише за пръв път или го сложи на кожата си, усеща първото силно ухание. Когато ароматът проникне в кожата, откликвайки на топлината на тялото и на мириса на самата кожа, добива втори живот и човек открива сърцевината, средните му нюанси. След това и те отшумяват и остават само основните тонове, трайният аромат, който е истинското ухание.

— А това какво е? — попита Тара и отново подуши тестера си. — Отново е съвсем различно. Розовият мирис е богат и наситен, но има и още нещо, нещо като дим, като дървесина...

— Да — отново вдъхна Джемайма. — О, боже, великолепно е, толкова е... зряло!

Клодин я погледна, кимна леко и почти незабележимо се усмихна.

— Радвам се, че този ти харесва — тихо каза.

— И на мен ми харесва — колебливо се обади Попи. — Но това ли е „Чаена роза“. Аз лично предпочитам онзи, който миришеше на локум.

— Разкажи ни за ароматите, Клодин — подкани я Дона.

— Добре. Но преди това вземете стъклениците и си сложете от всяка на различно място върху кожата, за да ги опитате и там.

Трите послушно взеха стъклениците, подаваха си ги една на друга и ги притискаха към китките и ръцете си, създавайки малки кръгчета от всяко ухание.

— И така, най-напред опитахте T1 — поде Клодин. — Това е зелен флорален мирис, постигнат с розова есенция, а не с розов екстракт. Създадох този аромат, целейки да бъде свеж, лек и пикантен. Дона е права, той е по-комерсиален. Вторият T2 е ориенталски аромат. Беше права за това, Джемайма. Това е мароканска тема, пикантна и драматична. Третият T3... ами, искам да го помиришете сега, след като постоя няколко минути на кожата ви.

Помирисаха го.

— Странно! — възкликна Попи. — На кожата е различен. Потопъл. Не толкова на дим, макар че дъхът все още се усеща.

— Аз долавям мирис на дърво — замислено се обади Дона.

— Но и розата ми харесва, толкова е богата и наситена.

— Не, не — развълнувано се обади Джемайма, — знам какво е, знам. — Погледна към Клодин с блеснали очи: — Мирише на чай, нали?

Специалистката кимна и се усмихна.

— *Oui*. Да, усещаш аромата на чай. И по-точно на лапсан сучон.

— Точно така — каза Джемайма на другите. — Много уравновесен и изтънчен аромат. Страшно ми харесва. Това ухание на чай е толкова умно. Розата е женствена и сладка, а чаят мирише на дим, елегантен е... Но има и още нещо.

— Основата е амбра — обясни Клодин. — Тя прави аромата толкова зрял, толкова женствен, а не момичешки. Алдехидите свързват всичко в едно цяло, синхронизират го и го уравновесяват.

— Много ми харесва как се развива — възкликна Тара.

— Толкова е сложен, но изобщо не е натрапчив.

— Освен това според мен определено има връзка със стария аромат. Усеща се, че продължава традицията на „Чаена роза“. Идеално е, точно каквото ни трябваше. — Джемайма беше поруменяла от въодушевление.

Дона се размърда неловко на мястото си.

— Съгласна съм с всичко, което казахте, но се притеснявам дали ще допадне на масовия пазар. Струва ми се, че се нуждае от лека преработка. Обаче — добави, като видя изражението на Джемайма — съм склонна да се съглася, че точно това е идеята ни. Нека всички да носим аромата няколко дни, докато Клодин внесе лека промяна. Клодин, можеш ли да го направиш малко по-свеж? Харесва ми

развитието към лекия мирис на дим, но ми се иска отначало жените да усещат нещо свежо.

Клодин кимна:

— Да, ще се върна в лабораторията и ще ви изпратя резултатите по куриер. Ще ги имате в петък.

— Но не го променяй твърде много — побърза да се обади Джемайма. — Това ни трябва, това искахме. Това е „Чаена роза“, сигурна съм.

— Не се тревожи. Мога само да го подобря.

Клодин удържа на думата си. Три дни по-късно пристигна стъкленица с надпис Т4. Тя съдържаше парфюм със сложна структура, богат аромат и изключителна изтънченост. Беше свеж и въпреки това миришеше на дим, беше напоен с есенцията на благородни рози, но въпреки това бе лек. Беше създаден върху топлия нощен мирис на амбра, но въпреки това оставаше деликатен и романтичен, съблазнителен и успокояващ.

— Ето го нашето бебче — заяви Дона. — Клодин е същинска магьосница. Това е всичко, което сме искали. Сега трябва да започне да експериментира с кремове, лосиони, мляко за тяло... с всичко, което искаме да бъде част от гамата на „Чаена роза“.

Сестрите се спогледаха с широки усмивки.

— Какво ли би казала мама? — замислено помириса китката си Тара.

— На кого му пука? — провикна се Джемайма. — Изглежда, успяхме и без нея.

36.

След като постигнаха съгласие относно формулата на „Чаена роза“, най-сетне можеха да започнат да бележат напредък. Тара разполагаше с цената на съставките и с нужното за създаването на парфюма време, така че можеше да се заеме с конкретните подробности, свързани с кампанията.

— Мътните да ги вземат тези разпоредби! — крещеше тя, крачейки из кабинета и прокарвайки безпомощно пръсти през косата си. — Кой би допуснал, че съществуват толкова много европейски директиви за скапаните парфюми!

Напрежението, свързано с огромното им начинание, започваше да ѝ се отразява. Макар да бе прехвърлила възможно най-много задължения на по-младшите служители и на останалите, тя имаше страшно много работа. Не можеше да спи. Вече не усещаше спалнята си у дома като убежище — присъствието на Джералд беше прекалено силно.

Беше се срещнала с него само веднъж. Беше завела децата в апартамента, за да си вземат довиждане. Той щеше да се върне в Южна Африка и да се предаде на властите. Щеше да живее в къщата им в Кейптаун, докато бъдат финализирани подробностите относно ареста и процеса срещу него.

— Със сигурност ще ме пуснат под гаранция — каза той. — Адвокатите ми вече работят по въпроса. Сигурен съм, че ще успее да се измъкна, обаче ще отнеме време.

— Колко време? — попита тя. По време на срещата си с него се чувстваше като с човек, когото е познавала и харесвала преди много години, но към когото в момента не изпитва нищо. Усещаше само студенина и не бе способна да му съчувства заради трудното положение, освен доколкото засягаше и децата.

— Вероятно години. Правосъдието е изключително бавен механизъм, както несъмнено ти е известно — усмихна ѝ се Джералд. — Тара, Харолд ми каза, че си подаде молба за развод.

— Точно така.

— Моля те, ако има начин да размислиш... Наистина ли се налага да предприемяме тази сериозна и ужасна стъпка?

— Според мен се налага.

— Знаеш ли колко зле ще ми се отрази това? Без твоята подкрепа ще предположат, че съм виновен.

Тара изсумтя подигравателно:

— Наистина ще трябва да измислиш по-основателна причина. Само за това ли съм ти нужна? За да спасиш кожата си? Дотук с любовта, със съвместния ни живот, с брака!

— Наистина те обичам — умолително настоя той.

— Всичко свърши, Джералд. И двамата го знаем. Ще кажа на Робина да доведе децата. Ще останем един час.

— Само един час? — впери Джералд умолителен поглед в нея.
— Моля те, Тара, може би няма да ги видя месеци.

— Един час — упорито повтори тя. Но като видя как Едуард и Имо се хвърлят в прегръдките на баща си и как Джералд грейва, докато ги прегръща и ги целува, изпита угризения. Остави ги заедно и излезе да се разходи из Сити сама, плачейки тихо, когато осъзна колко сериозно нещо се случва с всички тях.

— Значи твърдиш, че маркетинговата кампания ще ни струва 1,6 милиона лири — втренчи се Тара в цифрите пред себе си. — Плюс разходите за създаването на парфюма, шишето, кутията, дистрибуцията, ремонта на магазина, новия персонал...

— Тестерите за пресата, промоцията... — додаде Джемайма.

— Да, благодаря. — Тара изглеждаше отчаяна. — Парите, които печелим в момента, едва покриват сегашната ни дейност и заплатите на персонала. И трите сме на минимална заплата. Нямаме достатъчно средства за всичко това.

— Ако Джемайма прояви изобретателност, би трябвало да съумеем да получим голяма част от рекламата си безплатно — обади се Дона.

— Какво искаш да кажеш? — ледено попита Джемайма.

— Искам да кажа, че самата ти си новина — сви рамене Дона. — Хората се интересуват от теб. Ще се наложи да се продадеш.

Интервюта в списания, във вестници, в цялата преса... Започни да въртиш телефона, говори с познати, използвай връзките си. Сигурно имаш колкото си искаш.

— Да, имам, разбира се, и искам да ги използвам в подходящия момент.

— Е, подходящият момент настъпи, мила.

Джемайма беше кисела, явно смяташе, че я критикуват, но Дона я пренебрегна и се обърна към Тара:

— Какви пари постъпват сега?

— След като аукционната къща си свърши работата, би трябвало да получим солидна сума от Локстън и от мебелите. Около шест милиона. Може би дори повече. Ще има данъци и различни разходи обаче, а и продажбата ще отнеме поне два месеца. Трябва да се опитаме да вземем кредит, за да си развържем ръцете.

— Това е някакво начало — каза Дона, — само че имам лоши новини.

— О, боже, сега пък какво? — напрегнато попита Тара.

— Цифрите, които ти дадох, не включват Щатите.

— Моля?

— Дистрибуция, маркетинг, реклама... в Америка всичко това ще ни струва още пари.

Попи ахна.

— Никога няма да можем да си го позволим. Това означава още милиони, нали?

— Несъмнено — бавно кимна Дона.

— По дяволите! — Тара хвърли писалката и се изправи. Стремително се запъти към прозореца и упорито впери поглед навън. — По дяволите, по дяволите! Значи това е краят. Най-добре да забравим за всичко. — Извърна се с гневно изражение. — Ако нямаме Щатите, нямаме нищо. Не можем да постигнем целите си без Америка.

Възцари се мълчание.

— Не може да е чак толкова важно, нали? — тихо се обади Попи. — Не може ли да успеем и без кампания в Щатите?

Тара въздъхна.

— О, да, можем да направим всичко по силите си, но ще сме изстреляли патроните си. Единственият ни шанс отново да наложим

„Тревелян“, да предизвикаме нова световна популярност на „Чаена роза“... ще е отминал.

— Докато сме напълно нещастни и потиснати, може да добавя още една лоша новина. Имам великолепна идея за рекламно лице на рекламната ни кампания. — Джемайма извади снимка от списание и я остави на масата. — Това е Нийв, новият ирландски супермодел.

Всички се втренчиха в снимката.

— Разбира се. Блестящо. Тя е страхотна — каза Дона. — И е най-популярното ново лице. Но дали ще се съгласи?

— С една дума — не. — Джемайма се намръщи. — Позвъних в агенцията ѝ — не проявяват интерес. Затрупана е с предложения и според тях е твърде заета. Освен това не смятат, че „Тревелян“ е достатъчно известна марка.

— И бездруго не бихме могли да си я позволим — мрачно отбеляза Тара. — О, божичко, какво ще правим? — Върна се и тежко се отпусна в стола си.

Попи я погледна разтревожено. Никога не бе виждала сестра си толкова сломена, а сега ѝ се струваше напълно съсипана.

— Ако положението наистина е толкова лошо — тихо каза Джемайма, — може би трябва да помислим дали да не продадем компанията. Помните ли, казах ви, че случайно срещнах Ричард Ферера в Париж? Все още проявява интерес към „Тревелян“. Каза, че всички ние можем да останем директорки и да управляваме компанията, но той ще ни притежава. — Изглежда всяка от сестрите си. — Нали ни трябва човек с много пари? Някой, който може да си позволи да финансира амбициозните ни планове? Освен това той е американец и ще знае как да движи нещата там.

Трите замълчаха, докато обмисляха думите ѝ. До неотдавна всички биха се възпротивили и биха твърдели, че последното, което искат, е да продават. А сега им се струваше едва ли не единственият изход.

Най-сетне се обади Тара:

— Ще проуча въпроса. И ще проверя какво е положението ни съгласно завещанието — дали имаме право да продаваме компанията... ако се наложи.

— Аз мога да се заема с това — предложи Джемайма. — На теб вече ти се струпаха достатъчно неща. Ще си уговоря среща в

„Голдблат Минденхол“ и ще ги накарам да ми обяснят всичко.

— Благодаря, Майми — усмихна ѝ се Тара. — Наистина много ще ми помогнеш.

— А, освен това Ферера ни покани на голямо парти — добави Джемайма. — Съвсем скоро.

— Знам повода — обади се Дона. — Двамата с Ерин организират шумно лъскаво тържество, за да отбележат съдружието си. Според мен трябва да отидете на всяка цена. Вижте какво е да си в бизнеса заедно с Ферера. Дочух, че не пестят средства за партито. Сигурно си струва да отиде човек.

— Тогава ще изпратя имейл в офиса му утре сутрин — каза Джемайма. — И не е зле да започнем да обмисляме какво да облечем.

Когато Джемайма се върна у дома, я очакваше имейл. Беше от Хари.

Джемайма,

Мисля, че това нелепо положение продължи твърде дълго. Бих искал да дойдеш в Хърн. Трябва да поговорим. Ще можеш ли този уикенд?

Хари

Втренчи се в писмото и усети, че ѝ прилошава. Значи моментът на истината беше настъпил. Той щеше да поиска развод. Какво друго би могъл да направи? Бракът им беше жалка пародия. Почти не си говореха и почти не се виждаха. Всичко беше приключило, трябваше да го приемат.

Тогава защо мисълта за това я правеше толкова нещастна?

„Може би не обичам да се провалям — призна си тя. — Сигурно е това.“

Стана и отиде в кухнята, за да си приготви чай. Разводът беше най-добрият изход. Хари можеше да се ожени за Лети — тя беше млада и красива и щеше да му нареди децата, които той толкова искаше...

Внезапно се вкопчи в пейката и се сви изненадана от неочакваната болка, която я преряза. Постара се да диша бавно и да я преодолее и успя. Не подозираше, че дори мисълта за случилото се може да ѝ въздейства така.

След като се възстанови и изпи чая си, се върна пред компютъра.

Здравей, Хари

Добре, ще дойда през уикенда. Ще пристигна в събота сутрин преди обяд. Дотогава.

Джемайма

37.

Джордж прокара носа си по шията на Попи и я помириса възхитено.

— Значи това е новият аромат?

— Да. Харесва ли ти?

— Не си падам много по парфюмите — не понасям жените, които направо се оливат. Кихам. Този обаче ми харесва.

Тя се засмя.

— Явно си много претенциозен. Е, поне преминахме през твоя качествен контрол. — Поднесе китката към носа си и помириса. — Харесва ми все повече и повече. Прилича на оригиналната „Чаена роза на Тревелян“ и все пак е различен. Има собствен характер. Другият миришеше старомодно — дори да е приготвен както трябва, пак беше старомоден. А този е точно каквото носят днес жените.

— Значи нещата се получават, нали така?

Бяха в леглото и се наслаждаваха на топлото слънце, което влизаше през кръглите прозорчета на тавана в спалнята на Попи. Тя въздъхна. Хвана ръката му и преплете пръсти с неговите.

— Обичам ръцете ти, знаеш ли? — Целуна кокалчетата му едно по едно. — Толкова са големи, обаче не са космати и груби. Просто са силни и умели.

— Радвам се, че ги одобряваш. — Той я придърпа по-близо и тя усети топлия мускусен мирис на кожата му. — Обаче ми кажи как вървят нещата — ще се справите ли?

— Нямах представа, че толкова се интересуваш от парфюмерийния бизнес.

— Не ставай глупава, интересувам се от теб. Просто всичките ти мисли са насочени натам, нали? Явно е много важно за теб. Тревожа се. — Нежно погали косата ѝ.

— Просто трябва да се справяме с толкова много неща. — Попи замълча за миг и после каза: — Отначало ми се струваше съвсем просто и ясно. Пускаме нов парфюм, поразтърсваме компанията и

готово. Само че изобщо не е толкова просто и колкото повече напредваме, толкова по-сложно става. — Тя въздъхна. — Колкото и добре да планираме, нищо не върви гладко. А и Тара... притеснявам се за нея.

— Защо? — нежно погали ръката ѝ Джордж. — От това, което си ми разказвала за нея, явно съумява да се справя с всичко.

— Така е, но само си представи колко ѝ е трудно, особено с проблемите на Джералд. Пресата го разкъсва на парчета, а се опитват да замесят и Тара. Направо побеснявам — тя не е знаела нищичко! Няма по-честен и пряк човек от сестра ми.

— Спокойно, аз съм на твоя страна, забрави ли? — тихо я успокои Джордж. — А това включва и Тара.

— Извинявай, скъпи — усмихна се Попи. — Просто се тревожа за голямата си сестра, не знам колко може да понесе, без да се пречупи.

— Може би трябва да се поразсее, да се откъсне от бизнеса за малко.

— Може би — въздъхна тя. — Просто не виждам изход от главния ни проблем, а мисля, че и Тара не вижда. Трябват ни пари, много пари, за да проработи планът ни, а ги нямаме. Точно затова всичко, което ни остане след продажбата на Локстън, трябва да влезе в бизнеса — това е единственият начин да се сдобием с някакви пари в брой.

— Цялото ти наследство? Сигурна ли си, че е разумно?

— Защо го казваш? — попита тя с тревога. Никога не се бе чувствала толкова щастлива, както с Джордж. Той по някакъв начин успяваше да я накара да се отпусне напълно, да се чувства удобно, да приема себе си. Никога не се бе интересувал колко пари има тя или кои са бляскавите ѝ приятели. Искаше само да бъде с нея, да са само двамата, да си говорят. Никога не бе пожелал да ходи по модерни ресторанти или по лъскави партита. Винаги беше готов да я изслуша, когато се оплакваше от проблемите в офиса или когато се прибираше у дома толкова скапана, че нямаше сили дори да се усмихне. Но дали в крайна сметка не го интересуваха парите ѝ?

Джордж долови напрежението ѝ и се ухили широко:

— О, скъпа, моля те, не мисли, че се притеснявам да не обеднееш, та да се наложи да те зарежа! Не може да станеш по-бедна

от мен, а аз съм напълно щастлив! Пет пари не давам колко пари имаш! — Той се вгледа дълбоко в очите ѝ. — Знам, че сме заедно съвсем отскоро, само от няколко седмици...

— Шест седмици и четири дни — прошепна Попи.

— ... Радвам се, че ги броиш. Но на мен ми е достатъчно, за да съм сигурен, че те обичам.

Тя бе копняла да чуе тези думи и се надяваше, че са истина. Вече го знаеше със сигурност. Усмихна му се щастливо и го прегърна импулсивно.

— Наистина ли? Наистина ли? Толкова съм щастлива! И аз те обичам!

— Така ли? — засмя се той.

— О, да, да! Никога не съм била толкова щастлива.

Той я целуна нежно. После тихо каза:

— Пет пари не давам дали си Попи Тревелян или Попи еди-коя си. Ти си ти. Момичето, което обичам.

Докато Попи се наслаждаваше на сутринта, преди да тръгне към офиса, Джемайма беше станала преди часове, за да се появи навреме за срещата в адвокатската кантора.

— Много се радвам да ви видя отново, лейди Калторп — каза Али Тендулка, когато секретарката му я въведе в неговия кабинет. С жест я покани да се настани в коженото кресло срещу него. — Заповядайте, моля.

— Наричай ме Джемайма. Мисля, че сме достатъчно... близки, нали така? — Тя седна и скръсти крака елегантно и съблазнително.

Али Тендулка седна срещу нея на стола си и се облегна. Долепи върховете на пръстите си и се усмихна.

— Много добре. На какво дължа посещениято ти, Джемайма?

— Нуждая се от една услуга.

— Учудваш ме. Разбира се, с радост ще направя всичко по силите си, стига да е в рамките на закона, разбира се.

— Разбира се. — Тя му се усмихна и кокетно примижа.

— Услугата е напълно законна, уверявам те. Свързано е с тази дреболия — завещанието на майка ми.

Али вдигна вежди и се засмя.

— Дреболия ли? Останах с впечатлението, че то доста разбунди духовете.

— Да, прав си. Така е. Но трябва да сме напълно сигурни относно условията в завещанието. Искам да ми разтълкуваш дребните буквички и да видим какво пише относно продажбата на компанията, ако се наложи.

— Възнамерявате да продавате?!

— Не непременно — бързо го прекъсна Джемайма. — Обаче трябва да знаем точно какви са ограниченията. Условията в завещанието на майка ми не могат да бъдат определени като предсказуеми. Надявам се, ще се съгласиш с мен.

— Напълно. Всъщност това е най-странното завещание, с което съм се занимавал.

Джемайма се приведе напред и разкри на Али прекрасна гледка към деколтето на тясната си бяла рокля.

— Има и още няколко неща. Искам да провериш отново кога е било подписано завещанието. И дали са споменати конкретно бижутата на майка ми. Смятахме, че те са в Локстън, но ги няма и никой не може да ги открие. Несъмнено струват много и искаме да разберем къде са отишли.

— Това едва ли ще представлява проблем.

— Добре. Може да се срещнем да пийнем нещо, когато разполагаш с отговорите. Винаги е по-приятно да смесваш работата с удоволствието, не си ли съгласен? — Удостои го с последна сияйна усмивка и се изправи. — Очаквам да ми се обадиш.

Снимките бяха подредени в редици върху бюрото. На повечето от тях се виждаше Тара Пиърсън, обикновено с големи тъмни очила и с разкривена от неудоволствие уста, да върви от къщата си към колата или от офиса си към колата. На една от снимките беше Джемайма Калторп — отдалечаваше се от фотографа с нехайна усмивка, а подире ѝ почти осезаемо се стелеха вълните на самоувереността ѝ. На трета снимка се виждаше Попи Тревелян със смаяни зелени очи и с притисната към гърдите брадичка, докато се опитваше да избегне обектива.

Флик Джонсън изцъка с раздражение. Не можеше да си намери място и търкаше ръце една в друга. Адски ѝ се пушеше, но така и не успяваше да намери време да излезе от нюзрума, за да изпусне една цигара навън. Отново огледа снимките на сестрите Тревелян.

— Защо, по дяволите, ми ги носиш, Бен? — рязко попита тя.

Бен — висок и слаб репортер, който работеше във вестника едва от шест месеца, се приближи да погледне.

— Това са момичетата Тревелян, нали?

Тя направи физиономия.

— Много добре ми е известно, достатъчно съм ги снимала навремето. До гуша ми е дошло от скапаните наследнички. Всички дърдорят колко пари ще получат, след като родителите им ритнат камбаната. — Флик взе снимката на Джемайма и се загледа в нея намръщено. — Виж я тази. Самата арогантност. Мразя тези надути принцеси. Няма никаква представа какво се случва в истинския свят и колко им е трудно на обикновените хора. На бас, че единственото, което прави сама, е да си вдигне гащите, след като се е изпикала — подсмихна се репортерката. — Макар да съм чувала, че адски я бива да си ги сваля. — Оттласна се от бюрото и каза: — Въпросът е какво търсят тези снимки на бюрото ми?

— Един от нашите папараци ни ги изпрати, в случай че искаме да ги публикуваме. — Бен посочи снимките на Тара.

— Нали тази е в новините?

— Беше преди няколко скапани седмици. Вече не ми трябва, освен ако не се случи още нещо.

Бен кимна. Той представляваше младежка смесица от самоувереност и несигурност и очевидно изпитваше ужас от Флик, която отдавна работеше във вестниците и изобщо не се смущаваше да говори каквото ѝ е на езика и здравата да те скастри, ако прецени.

— Ще кажа на фотографския отдел. Скапани тъпаци — додаде той и прехвърли отговорността, задето е изгубил времето на Флик.

Тя отново се приведе напред. Хвана тъмнорусата си опашка и започна да върти косата около пръстите си, както правеше винаги щом се замислеше. Впери поглед в снимките.

— Най-голямата, Тара. Не изглежда щастлива, нали? Май така става, когато мъжленцето ти свие доста мангизи и най-вероятно го чака затвор. — Разгледа снимките малко по-внимателно. —

Интересното обаче е, че тя не е до него, както обикновено постъпват богаташките съпруги. Искам да кажа, той просто е откраднал малко пари, не се е тряскал с крави или нещо подобно... поне доколкото знам. Повечето жени ще направят всичко по силите си да спасят съпруга си от затвора, нали? — Замисли се. — А тези момичета не ми изглеждат никак щастливи, макар че най-сетне докопаха милионите на семейството. Даже са адски нещастни, ако се позамисли човек. — Тя се обърна към младия репортер: — Какво забелязваш на повечето снимки, Бен?

— Ами... — Той се вгледа в снимките и уж се замисли, обаче главата му беше празна. — Ами... не знам.

— Нали искаш да станеш разследващ журналист, хлапе? Пораздвижи си мозъка, де. На почти всички снимки тези жени влизат или излизат от едно и също място — семейната компания.

— Е, и?

— Тези богати кучки никога през живота си не са работили! Освен най-голямата, тя е банкерка или нещо подобно. Обаче другите две... просто си пърхат волно с крилца като пеперуди и пият нектар. А ето че сега всеки ден ходят на работа като нормалните хора.

— И какво? — намръщи се Бен.

— Какво ли? Имам усещането, че тук се крие някаква история, тъпак такъв! — Флик се облегна на стола си. — Помниш ли, когато русата излизаше с онази рокзвезда? Пресата не можеше да ѝ се насити. А после се омъжи за някакъв лорд и снимките от сватбата им отново бяха навсякъде. Предполага се, че са заживели щастливо, ама май не ги виждаме много заедно. Е, според мен е крайно време да разберем какво се случва с наследничките, какво ще кажеш?

Бен кимна и се подсмихна.

38.

— Сутринта се наложи лорд Хари да замине — ледено ѝ съобщи икономката. — Нещо във връзка с имението. С новия управител.

— Благодаря, Тери.

Икономката се обърна и се отдалечи, демонстрирайки извън всякакво съмнение, че присъствието на Джемайма в Хърн изобщо не ѝ е приятно. А що се отнасяше до споменаването на новия управител... Джемайма много добре знаеше какво намеква Тери. Но по-добре да се откаже — Джемайма не възнамеряваше да допусне лукавите ѝ намеци да я засегнат.

Страхуваше се от това пътуване до Хърн. Имаше чувството, че ще получи лоши новини, неприятна прогноза. Нещо, което отново ще промени живота ѝ. Не искаше да се изправя пред проблема.

Докато караше по дългата алея към къщата, отново я порази красотата на Хърн. Колко по-различен беше замъкът от Лондон с горещите му тротоари, с прашните улици и с милионите хора. Тук беше спокойно и прохладно. Тя смяташе, че началото на лятото е най-красивото време от годината в Англия. Паркът беше потънал в свежа зеленина, дърветата бяха надянали нови премени, тревата беше сочна и свежа. Провинцията бе невероятно оживена и водеше бурен живот: птици се стрелкаха из храстите и цвърчаха като обезумели, пчели жужаха лениво в горещия въздух, рояци дребни летни мушици се вихреха, унесени в собствените си незнани занимания. И сред всичко това се издигаше къщата — стара, приветлива и спиращо дъха красива.

Джемайма се натъжи от гледката. Хърн можеше да се превърне в неин дом, в място, където да се чувства добре. Но това вече нямаше да стане. Все повече осъзнаваше, че Хари няма да ѝ прости случилото се. Не беше сигурна дали самата тя би могла да си прости.

Съпругът ѝ така и не бе разбрал колко са различни двамата, колко различен живот водят. Той бе обичан през целия си живот. Родителите му го обожаваша, обграждаха го с топлина още от

раждането му. Той не знаеше какво е да копнееш за одобрение, да се нуждаеш от любов, да я намираш там, където ти си знаеш.

„Проблемът ми е, че така и не се научих да отказвам — размишляваше Джемайма. — Нито на другите, нито на себе си.“

Не ѝ се искаше да остава в замъка в такъв ден. Вътре винаги беше мрачно и потискащо, а през лятото къщата изглеждаше още по-празна и самотна. Може би щеше да е различно, ако той ѝ бе позволил да превърне замъка в дома, който бе копняла да имат заедно. Джемайма си представяше бляскави партита в Хърн. Искеше ѝ се да кани всичките си приятели всеки уикенд. Мечтаеше да разтвори всички врати, да почисти всички стаи и да настани в тях хора. Че за какво друго е една къща, ако не за хора? Не биваше помещенията да бъдат затваряни и никой да не може да се възхити на каменната зидария, на красивите гипсови орнаменти, на пищните гоблени и на прекрасните завеси, на портретите на отдавна починали хора.

Хари не беше съгласен. Той настояваше къщата да бъде запазена каквато е. Не допускаше вътре никого, с изключение на малцина избрани — неговите приятели от училището и от университета, най-тесния му кръг. Не даваше и дума да се каже за отварянето на Хърн за посещения.

— Ще унищожат замъка — упорито твърдеше той. — Освен това кой ще иска да го разглежда в това състояние. Само ще си създадем проблеми.

Джемайма винаги бе смятала, че това е жалко. Тук имаше толкова много съкровища, които никой не можеше да зърне. Все едно Карл Лагерфелд да създаде най-новата си колекция, а после да я заключи и никой да няма възможността да ѝ се полюбува, да ѝ се наслади и да я аплодира. Според нея красивите неща трябваше да бъдат показвани. Какво друго предназначение имаха?

Обикаляше из празната къща. Спря пред кабинета на управителя на имението и си припомни онзи съдбоносен следобед преди повече от две години, когато бе влязла вътре. Долепи ухо до вратата и се послуша. Отвътре не се чуваше нито звук. Преди вратата стоеше отворена през повечето време, а веселият му глас долиташе отвътре, докато говореше по телефона или с помощника си. Хари непрекъснато се отбиваше, за да обсъждат делови въпроси или просто за да си отдъхне и да си побъбри с Гай. Гай винаги извикваше усмивката му. Беше слънчев лъч

в къщата. Всички се стремяха да са близо до него. Дори Тери, чийто любимец винаги е бил Хари, не се стърпяваше и често носеше на управителя чай и бисквити.

Сега кабинетът беше затворен и пуст. Джемайма разбра, че новият управител работи извън къщата. Явно Хари вече нямаше доверие на никого.

Излезе в градината. От тази страна на къщата се намираха зеленчуковите и овощните градини, за които вече двацет години съвместно се грижеше един и същи градинар и които раждаха вкусни плодове и зеленчуци. В парниците отглеждаха още краставици, чушки, италиански домати, босилек... Прекалено много за едно домакинство. Хари изпращаше по-голямата част от продукцията в местните зеленчукови магазини. Всички приходи, колкото и да бяха незначителни, бяха от помощ.

От градините Джемайма се запъти към старата конюшня, която вече беше празна. Съпругът ѝ имаше два коня за лов, но вече не ги държеше тук. Не разполагаше с време и с хора специално за животните, затова ги бе дал в близката конюшня, където се грижеха за тях.

— Поредната пустош — промърмори си тя. — Всичко се руши.

Погледна часовника си. Хари трябваше вече да се е прибрал. Тя бавно се запъти към къщата — никак не ѝ се искаше да се откъсне от спокойствието край старите конюшни, но съзнаваше, че не може повече да отлага срещата.

Тъкмо влизаше през страничната врата, когато чу рева на двигателя и хрущенето на чакъла пред къщата. Хари се бе върнал. Вътрешността на къщата ѝ се стори по-тъмна от всякога в сравнение със слънчевата околност. Тръгна по коридора към хола. Внезапно пред нея изникна тъмен силует. Тя примигна.

— Здравей, Джемайма — тихо я поздрави съпругът ѝ. — Радвам се да те видя.

Приблужи се към нея, силуетът му се очерта плътно — Хари от плът и кръв, какъвто го помнеше толкова добре.

— Здравей, Хари — подаде му тя бузата си за целувка.

— Обядвала ли си?

— Не.

— Да отидем да хапнем тогава. Тери е сервирала на терасата.

Излязоха на терасата. Беше приятно топла, закътана от вятъра, а старите сиви камъни вече се бяха затоплили от слънцето. Тери им беше поднесла студена шунка, пилешко, сирене, салати и топъл черен хляб. Една бутилка „Пуи-Фюме“ се изстудяваше в съд до две кристални чаши за вино.

— Много е хубаво — отбеляза Джемайма и седна.

Докато се хранеха, Хари ѝ разказа как се развиват нещата в имението — фермата вървеше добре, реколтата беше богата. Арендата беше добра и постъпваше редовно. Само че къщата изсмукваше по-голямата част от печалбата му. Парите от майката на Джемайма бяха отделени за покрива и щяха да отидат почти всичките.

— Трябва да се правят още много неща. Тъкмо се справя с един проблем, и друг надига грозната си глава — каза Хари и отпи от изстуденото бяло вино. — А при теб как е? Как вървят работите в „Тревелян“?

— Нещата определено са много по-различни, отколкото бяха — почти тъжно изрече Джемайма. — Напредваме, но се опасявам, че ще се наложи да продам апартамента си.

— На Итън Скуеър? — загрижено попита Хари. — Наистина ли? Джемайма кимна.

— Струва доста. Трябват ми свободни пари. Отчаяно се нуждаем от тях.

Обясни му колко струва пускането на нов парфюм и му разказа за опитите си да осигури известно лице за марката. Както и за факта, че ако не пробият на американския пазар, са обречени завинаги да останат в тясна ниша на пазара за парфюми.

Когато приключи, той се усмихваше.

— Какво? — попита тя, леко ядосана. — Не е смешно.

— Знам, знам. Просто е странно да те слушам да говориш тези неща. Неотдавна говореше само за приятелите си от обществото.

— Цяла вечност не съм се виждала с никого, освен със сестрите си — сви рамене Джемайма. — Напоследък непрекъснато сме заедно. След деня в офиса съм прекалено изморена, за да излизам.

— Освен това изглеждаш различно.

— О, недей... — завъртя очи тя и леко се изчерви. — Изглеждам ужасно, знам. Наложил се да се откажа от обичайните процедури, просто нямам време. Обаче не е толкова важно, понеже и бездруго не

ходя никъде. Все пак следващата седмица има голямо парти, така че имам оправдание да се постегна малко.

— Кой го организира? Познавам ли го?

— Не, по работа е.

Хари се засмя високо и се залюля на стола.

— Какво? — нацупи се Джемайма. — Какво ти е толкова смешно?

— По работа! Само да си беше видяла изражението — така се ококори, като че ли през живота си ходиш на купони само по работа! Честно, Джемайма, обикновено най-подробно ми разправяш кой с кого се чука, колко пари е похарчил Тото Борингвил за купона по случай рождения си ден и къде ще прекараш следващата си ваканция... Между другото, къде ще ходиш тази година?

Джемайма примигна.

— Полудя ли? Никъде не мога да замина. През ноември пускаме парфюма. Не ни остава много време, а имаме толкова много работа.

Хари се наведе към нея. Сините му очи бяха сериозни.

— Така, така, явно вече имаш цел в живота. Най-сетне. И знаеш ли какво? Отива ти.

Джемайма се почувства оскърбена. Винаги бе имала цел в живота. Може би не беше толкова очевидна като тази на Хари — той трябваше да се грижи за къщата. Обаче нейната цел беше да живее щастливо и да се забавлява. Трябваше да признае обаче, че последните три месеца погълнаха вниманието ѝ и бяха интересни. Беше научила толкова много...

— Може би имаш право — съгласи се тя.

— Да, имам право. Знаеш ли, изглеждаш по-млада без всичките тези цапаници по лицето и без свършената си прическа. Изглеждаш съвсем естествена, хубава... Долавям у теб искра, която показва, че мозъкът ти не бездейства.

Джемайма впери поглед в него. Не можеше да се преструва, че не ѝ е изключително приятно да получава комплименти от Хари. Но всъщност какъв смисъл имаше? Любопитното бе, че той бе започнал да я уважава. Макар и твърде късно.

— Моята искра интересна ли е като искрата на Лети Стюарт? — тихо попита тя.

Той не каза нищо, а зарея поглед над поляните, които се простираха чак до тъмните гори в далечината. Единствено потрепването на коляното издаваше вътрешния му смут. Тя го наблюдаваше и чакаше, а мълчанието се проточи, докато накрая тя просто не издържа и понечи да го наруши. В този момент Хари изрече:

— Вярно е, че Лети ме посети тук няколко пъти. Дойде заедно с Роло и Ема. Много мило момиче. Много забавно.

— Не се съмнявам, че е адски смешна — кисело отбеляза Джемайма. — На мен обаче никак не ми е забавна.

Той ѝ отправи измъчен поглед:

— Моля те, Джемайма, нека да поговорим за това разумно, без подигравки, неприятни забележки и грубости. — Отпи от виното си. — Поканих те тук, защото трябва да поговорим за случващото се помежду ни. Трябва да обсъдим бъдещето на брака ни.

— Има ли изобщо някакво бъдеще за брака ни?

— Това трябва да разберем.

— Влюбен ли си в Лети Стюарт? — попита го тя. Съзнаваше, че въпросът кънти в главата ѝ от седмици и че вече отчаяно иска да научи отговора. Беше дошла готова да чуе високопарното признание на Хари за новото му страстно увлечение, за желанието му незабавно да се разведе с нея. Но беше останала озадачена от приятелското му поведение, от начина, по който разговаряше с нея за имението и за „Тревелиан“.

Той впери поглед в нея, очите му се плъзнаха по лицето и по тялото ѝ — бялата фланелка, изопнатата на гърдите, тесните джинси, раираните платнени сандали на висока коркова подметка. Очите му се спряха на меката ѝ руса коса, вече по-дълга и спускаща се на плавни вълни по раменете. За миг ѝ се стори, че ще посегне да я докосне, но той не го направи.

— Ти ме изпрати при нея, забрави ли? — отвърна Хари най-накрая. — Ти ми каза да отида в нейното легло.

— И ти отиде и я изчука, така ли? Колко ли ти е било неприятно! Не се преструвай, че вината е моя — цяла вечер се усукваше край нея, по дяволите! Не беше нужно да те насърчавам особено.

Той си пое дълбоко дъх и каза:

— Виж, обещах си да не допускам разговорът ни да падне толкова ниско, както става обикновено. Винаги се вбесяваме взаимно,

обиждаме се, после един от двамата напуска ядосан и това е краят на всякакви разумни разговори за поне шест месеца напред. Не и този път. Трябва да го преодолеем.

— Как? — прошепна Джемайма. Лекият ветрец развя косата пред лицето ѝ и тя я отметна. — Ти спиш с друга.

Настана продължително мълчание — Хари явно водеше вътрешна борба. После бавно каза:

— Но, Джемайма, погледни какво направи ти...

Тя отново избухна:

— О, знаех си, че непременно ще повдигнеш въпроса!

— Трябва да поговорим за това! — настоя той. — Трябва да обсъдим факта, че ти си готова да се изчукаш с всичко живо. Знаеш ли как ме караш да се чувствам? Когато вляза някъде и знам, че си спала с половината мъже и че не след дълго ще спиш и с другата половина? Знаем, че ми изневеряваш и че ти е приятно, че аз знам. Искаш да ме накажеш, а аз дори не знам за какво. Боже! — Зарови глава в ръцете си и добави приглушено: — Принуден бях дори да го видя със собствените си очи.

— Правя го само защото ти не ме обичаш! — извика тя. После внезапно млъкна. „Какво казах? Какви ги говоря, по дяволите?“

Той я погледна и прокара пръсти през косата си.

— Как можа да го кажеш, Джемайма? — тихичко попита. — Аз те обожавах, по дяволите! Ти също твърдеше, че ме обичаш. Оженихме се, врекохме се във вярност един на друг и аз смятах, че сме искрени. А ти спа с Гай!

Тя се изправи и с треперещ глас изрече:

— Ти не ме разбра тогава, никога не си се опитвал да ме разбереш. Опитах се да ти обясня...

— Какво имаше за разбиране? — попита той. — Влязох и заварих съпругата и най-добрия си приятел... Той те беше притиснал към стената и те чукаше. Виждах как голият му задник мърда, докато ти го вкарва, и лицето ти... ти беше в екстаз, мамка му! Да не си посмяла да твърдиш, че не ти е било приятно, че той те е принудил!

— Не ме е принудил — призна тя, — но ми даде избор. Беше решил да ме съблазни, познаваше слабостите ми и се стремеше да ме омагьоса, да ме получи...

— Но ти имаше избор, Джемайма. Можеше да му откажеш. Можеше да му кажеш: „Омъжена съм, обичам съпруга си и не принадлежа на друг“. Обаче не го направи. А се съгласи. Допусна да се случи.

— Знам, знам... — Ръцете ѝ вече трепереха, краката ѝ се подкосяваха. „Обикновено съм толкова силна, толкова способна. Защо се чувствам като малко дете?“ Нуждаеше се от прошка. Копнееше за прошката му, но не знаеше как да го помоли и се ужасяваше, че може да ѝ откаже. Боеше се, че Хари ще ѝ обърне гръб и ще я прогони точно както бе сторил баща ѝ преди толкова години. Затова бе решила да му покаже, че не ѝ пука, че не съжалява, че не го обича... Но така ли беше наистина?

Не можеше да се изправи срещу истината дори сега. Знаеше го. Беше прекалено болезнена, прекалено мъчителна. Обърна се към къщата и със залитане се отправи натам.

— Точно така, Джемайма! Избягай, както правиш винаги — провикна се Хари.

Очите ѝ се напълниха с парещи сълзи. Чу го да става и да тръгва след нея. Забърза към вратата на терасата, но той я настигна, стисна ръката ѝ и я завъртя.

— Моля те — отчаяно попита той, — винаги съм искал да разбера само защо. Бяхме влюбени, знам го. Никога не бих ти изневерил. А ти защо спа с Гай?

Тя не бе в състояние да срещне погледа му. Загледа се в сивкаво зеленикавите камъни на терасата. Очите ѝ бяха замъглени от сълзи, които рукнаха и започнаха да се стичат по лицето ѝ.

— Съжалявам. — Думите не можеха да изразят горчивото ѝ разкаяние за онзи миг на слабост. — Той ме ласкаеше. Обръщаше ми внимание. Когато теб те нямаше, когато беше по работа, на лов или за риба, той винаги беше тук, готов да поговорим, да се посмеем. Съчувстваше ми, задето толкова често ме оставяш сама, а аз се отегчавах по цял ден да бездействам в къщата. Беше толкова различно от живота ми в Лондон. Гай обаче беше тук. — Тя подсмръкна и се опита да изтрие сълзите, които се стичаха все по-бързо. — Не мога да ти обясня колко силно ми въздействаше, знаеше точно как да ме омае. Завиждаше ти, сега го съзнавам. Искаше да ме открадне от теб дори само за един миг. Мисля, че просто искаше да знае, че е имал жена ти.

Не можеше да има титлата, парите или къщата ти, но можеше да те засегне по най-болното място.

— Но ти му позволи — прошепна Хари. — Защо го направи, след като си съзнавала всичко това?

— Съзнавам го сега, тогава не го разбирах. Не си давах сметка колко съм глупава, колко лесно съм паднала в капана му. — Погледна го право в очите. — Знаеш, че цял живот копнея за обич. Винаги съм го изразявала физически. Съзнавам, че ти не си като мен, че отношението ти към секса е различно. Аз винаги съм обичала да спя с партньори, с приятели, с непознати... стига и на двамата да ни е приятно. Бях млада и не разбирах смисъла на брака. Не подозирах, че го приемаш толкова сериозно. Не съзнавах колко дълбоко ще те засегне случилото се между мен и Гай. Но сега, когато си помисля за теб и за онази... онази Лети... — Тя се разхълца. — Толкова ревнувам! Толкова ме боли. Сега си давам сметка какво си преживял. Не знаех как да ти обясня колко съжалявам. Бях глупава и себична... и толкова, толкова ми се иска да не се бе случвало!

Той я прегърна и силно я притисна към себе си. Тя облегна глава на гърдите му и си спомни колко топъл и сладък го бе усещала винаги.

— Можеш ли да ми простиш? — прошепна тя, ридаейки.

— Джеми, Джеми — промърмори той.

Тя престана да хлипа и се успокои. Отдръпна се и го погледна.

Той също я погледна. И в неговите очи имаше сълзи.

— Толкова ми е трудно. Искам да ти простя, но не мога... не и след... Ако не се бе случило това, сигурно щяхме да го превъзмогнем, обаче бебето...

Тя изплака, отдръпна се от него и се втурна в къщата, заслепена от сълзите и от внезапната тъмнина вътре. Притича през дневната, по коридора и се озова в библиотеката. Вътре неистово огледа стените, сякаш очакваше да открие някакъв таен изход. Нямаше, затова хукна към излъсканата махагонова стълба с перила, която можеше да се мести до най-горните рафтове. Пропълзя зад нея, сви се на кълбо, зарови главата си в ръце и тихичко се разплака.

Няколко минути по-късно чу Хари да влиза в стаята и бавно да се приближава до нея. Коленичи до нея и леко положи ръка върху главата ѝ.

— Не плачи, миличка — нежно каза. — Съжалявам, наистина съжалявам. Сигурно е било ужасно да изгубиш бебето. Съчувствам ти, нищо, че беше на Гай.

Тя вдигна глава и го погледна с насълзени сини очи.

— Но, Хари — прошепна Джемайма, — не беше на Гай, беше твое.

39.

Тара реши, че в атриума е прекалено горещо в това време. През зимата там беше приятно топло, обаче в ден като днешния все едно се намиращ в парник. Все пак това беше първият ѝ обяд навън с приятелки, затова трябваше да се опита да се забавлява.

Със Сузана и Оливия се бяха срещнали в един ресторант в Челси за приятен и отморяващ женски обяд. Само че през повечето време бяха обсъждали положението с Джералд.

— Това е ужасно, скъпа — състрадателно каза Оливия. — Не знам какво ще правя, ако Джеръми ме постави в такова положение. Сигурно и аз ще го изхвърля.

— Не е толкова просто — рече Тара, но не се впусна в подробности. Въпросът беше твърде личен и болезнен.

— И какво ще правиш сега? — попита Сузана.

— Днес петима потенциални купувачи огледаха къщата — сви рамене тя. — На много хубаво място е.

— А ти къде ще отидеш? — попита Оливия, набоде си парченце маруля с вилицата и го огледа преценяващо.

— Не знам. Искам жилище с чар, с характер. Но за да се сдобием с нужната ни площ на половината цена на къщата в Холанд Парк... не знам. Може би ще се наложи да се преместим по на юг.

— В Ричмънд ли? — учуди се Оливия.

— Или в Уимбълдън? — попита Сузана и си наля още малко газирана минерална вода.

— Мислех си за Клапам.

— О, горкичката! — рече Оливия. — Сигурна ли си, че е необходимо?

Тара се засмя:

— Не познаваш целия град, нали? Там има много чудесни къщи, при това на доста разумни цени. Човек може да си купи голяма къща на хубаво място и с голяма градина за около два-три милиона. А напоследък се намират и наистина изгодни предложения.

— Така ли? — смая се Оливия. — Само за три милиона?

— Да. Така че лесно ще си намеря нещо прилично за два пъти по-малко пари от сумата, която ще взема за Холанд Парк, и ще заделя нещичко, докато върна „Тревелян“ в играта или пък се наложи да се върна на предишната си работа.

— Ерик ще те приеме ли обратно?

— Надявам се — замислено отвърна Тара. — Знае, че съм адски добра в работата си.

— Да, обаче „Кързънс“ също обмислят съкращения, така дочух — изгледа я загрижено Сузана. — Знаеш, че в момента пазарът е доста свит.

— Да, всички сме го чували. Само че може да се прави още много бизнес и да се печелят много пари. Сигурна съм, че самоувереността ще спечели. — Усмихна се на приятелките си. — Пък и дори Ерик да не ме иска, ще намеря някого, който да ме иска. Или пък ще си отворя фирма. — Тя вдигна чашата си: — А сега искам да вдигна тост. Тази сутрин съпругът ми отлетя от „Хийтроу“ за Южна Африка. Бог ми е свидетел, че не му желая злото, но се радвам, че замина. През по-голямата част от живота си като зрял човек бях под неговото влияние и смятам, че вече е време да поема нещата в свои ръце и да заживея така, както искам аз.

— Само така! — възкликна Сузана и чукна чашата си в нейната.

— За теб, Тара — каза Оливия и присъедини чашата си към другите две.

— И... ще прекарвам повече време с децата. Трябва да ги опозная добре, не искам да израснат без мен. А сега, след като баща им го няма, ще се нуждаят от мен повече от всякога.

Всички отпиха от шампанското си. После Оливия каза:

— Но, скъпа... все пак Клапам... Честно, сигурна ли си, че не можеш да си позволиш нещо в Нотинг Хил при нас?

— Ще се учудите каква къща ще намеря — засмя се Тара. — Уверявам ви.

Тара седеше на бюрото в кабинета си и нахвърляше бележки в лаптопа си за стъпките, които трябва да предприемат през следващата седмица. Кабинетът вече изглеждаше съвсем различно. Беше наредила

да приберат в кашони всички вещи на Джералд и да изхвърлят нещата, които не могат да се поправят, след като бяха пострадали от гневния му изблик, и сега кашоните бяха подредени в редици покрай стената в очакване да бъдат изпратени в Южна Африка. Звънна телефонът, докато тя попълваше една таблица, за да изчисли производствените разходи.

— Тара Тревелян — каза. Беше необичайно и приятно отново да използва моминското си име. Не се беше представяла като Тара Тревелян от Оксфорд.

— Тара, аз съм. Джемайма.

— Здравсти, Майми. Добре ли си? — Гласът на сестра ѝ звучеше странно.

— Може ли да намина?

— Разбира се, не правя нищо особено. Децата си легнаха. Жалко, че няма да те видят, липсва им леля Майми.

— Скоро ще ги изведе навън за цял ден, но тази вечер трябва да поговоря с теб.

— Ела. Ще помоля Вив да ни приготви нещо вкусно.

Един час по-късно на входната врата се позвъни.

— Аз ще отворя! — провикна се Тара и се запъти към вратата. Отвори и се озова пред Джемайма, която беше с големи тъмни очила, макар че навън вече бе здрач. — Здравсти, скъпа. — Целуна Тара сестра си по бузата. — Нали не си шофирала с очилата, много е опасно.

— Не, не съм. Обаче докато паркирах, забелязах някой да седи в един ситроен срещу къщата. Наблюдават те. Изобщо не ми харесаха.

— Сигурно са от пресата. — Затвори вратата зад нея. — Мислех, че ще загубят интерес, когато Джералд напусне страната, но може би ще отнеме малко време.

Джемайма свали очилата си. Тара ахна.

— По дяволите, Джемайма! Какво се е случило?

Очите на Джемайма бяха подути и зачервени, клепачите ѝ бяха посинели и прозрачни.

— Отидох да се видя с Хари. — Лицето ѝ се сгърчи.

— Господи! Добре, ела в дневната. Ще ти наляя бренди, а ти ще разкажеш всичко.

Настанена на дивана и загърната с кашмирено одеяло, за да престане да трепери, Джемайма отпиваше от коняка и разказваше на

сестра си за случилото се.

— Значи той не е знаел, че бебето, което изгуби, е негово? — невярващо попита Тара.

— Ето това никога не съм можела да разбера и толкова много ме нараняваше. Когато абортирах, той се държа с мен толкова студено, толкова ужасно. Знаех, че случилото се с Гай го е оскърбило дълбоко, но се надявах, че заради бебето нещата помежду ни ще се оправят. Толкова много искахме дете, часове наред разговаряхме как ще го отгледаме. Искахме да имаме много деца, ако е възможно. Хари беше толкова щастлив, когато му съобщих, че съм бременна. Бях сигурна, че знае, че бебето не може да е на Гай, защото... с него правихме секс само веднъж... и по очевидни причини не стигнахме до края.

— О, Джемайма! — Тара се протегна да хване ръката ѝ.

— Знаем, знаем... това е най-глупавата грешка, която съм правила. Искан ми се да не се беше случвало, но се случи. Смятах, че ще съумеем да го преодолеем, да го оставим зад гърба си и отначало сякаш успявахме. Но после внезапно Хари се промени. Стана студен, но отказваше да ми обясни защо. Започна да се държи с мен така, сякаш ме мразеше. Когато лекарят ни съобщи, че бебето е мъртво, той само сви рамене и излезе от стаята. Остави ме сама.

— Това обяснява всичко. Не го разбирах, Хари не беше такъв човек. Защо, за бога, е решил, че бебето е на Гай?

— Защото Гай му е казал.

Тара се смая:

— Как така му е казал? Нали Хари отказваше да се среща с него?

— Допускам, че Гай е научил за бременността и по необясними за мен причини е писал на Хари. Казал му, че връзката ни продължава от доста време и че бебето несъмнено е негово, че аз съм му била казала така.

Тара се приведе и разтри ръцете ѝ. Бяха леденостудени въпреки топлата вечер.

— О, скъпа, Хари е постъпил адски глупаво, като му е повярвал. Защо е приел твърдението на Гай?

Джемайма се засмя горчиво:

— О, ти не познаваш Гай. Умело си служи с думите, страхотен манипулатор е. Използвал е неща, които съм споделила с него съвсем

наивно. Създал е много правдоподобни сценарии. Не мога да виня Хари, че се е хванал на въдицата му.

— Все пак — тихо настоя Тара — трябвало е да поговори с теб. Майми, каква ужасна бъркотия!

— Цял ден плаках — призна тя. — Всичко е толкова непоносимо — тези недоразумения и болката. Само като си спомня как ме изостави, когато бебето ни умря...

— Как се развиха нещата днес?

— След като се разкрихме и уточнихме какво се е случило... ами, беше много странно. Двамата седяхме на пода в библиотеката, свити зад подвижната стълба. Представи си само — засмя се Джемайма, — цял огромен замък, а ние да се наврем зад стълбата. Дълго разговаряхме. Накрая Хари стана доста мълчалив. След това ме целуна по бузата и каза, че трябва да остане сам за малко. И изчезна.

— А ти какво направи?

— Не знам. Почаках. Отново изгубих надежда. Нуждаех се от него, но той не се върна. Накрая си взех чантата, качих се на колата и се върнах.

— Не се ли сбогува?

Джемайма поклати глава.

— Никъде го нямаше. Не си вдигаше телефона, не отговори и на съобщенията ми. Не можех да остана на онова място сама. Наистина имах нужда от нечие присъствие. Надявам се, нямаш против, че ти се натрапих.

— Не, разбира се. Радвам се, че си избрала мен. — Тара седна на дивана до сестра си и я прегърна. Никога не я бе виждала толкова обезсърчена. — Майми, ти все още обичаш Хари, нали?

Джемайма оброни глава на ръката на сестра си и кимна безмълвно.

В понеделник сутринта Попи забеляза, че Джемайма е изгубила обичайната си жизнерадост, но реши да не ѝ досажда с въпроси. Явно докато някой преживяваше подем, друг изпадаше в криза. До неотдавна Джемайма беше щастливо омъжена, а Попи се опитваше да се справи с разбитото си сърце след раздялата с Том. А сега връзката на сестра ѝ бе на труден етап, а нейната набираше сила.

Беше забравила, че когато си влюбен, целият свят ти се струва обгърнат от розово сияние. Беше абсолютно уверена, че с Джордж до себе си може да постигне всичко. Точно за такъв мъж беше копняла — чувствителен, артистичен, забавен и мил. Парите никога не бяха имали значение за нея, нуждаеше се от мъж, който да е на същото мнение. Обаче не беше сигурна, че ще го срещне. А после съдбата се намеси и ѝ го изпрати. Какъв огромен късмет...

— Попи, внимаваш ли? — строго я попита Тара.

— Да, да — бързо отговори тя, прогони всякакви мисли за Джордж от главата си и изопна гръб. — Говореше за ремонта.

— Точно така. Минаха няколко човека от проектантското бюро, показахме им новите чертежи. Дизайнерите измислиха много изобретателни фалшиви стени, които ще сложат върху ламперията, ще я оставят непокътната, а освен това ще изолират влагата и така ще я съхранят.

— По-късно ще ни донесат мостри от етажерките и от другите мебели, така че нека всички се съберем в заседателната зала в три — каза Дона. — Най-важното обаче е да насочим вниманието си към рекламната кампания. Трябва да привлечем максимално вниманието на пресата. Искам да освирепеят за информацията относно случващото се тук и да започнат да изпращат посланието, че се готви нещо голямо, вълнуващо и сензационно. Така, да поговорим и за приема, на който ще ходите в сряда. — Тя извади твърд картон от папката си и го побутна върху масата, за да го видят всички — беше голяма покана с релефни букви и с логото на Еф Еф Би на компанията на Ерин де Кристо.

— Приемът на Ферера — оживи се Джемайма. — Поканата е красива, нали?

— Напудрена, както очаквах — отбеляза Дона. — Доколкото виждам, приемът ще бъде в Спенсър Хаус. Грандиозно! Там не пускат всеки. Да знаете, че ви завиждам.

— Искаш ли да дойдеш? — веднага попита Тара. — Сигурна съм, че ще успея да го уредя.

— Не, може да се получи малко неловко, там ще бъде предишната ми шефка. Една приятелка от лагера на Де Кристо ми съобщи имената на някои от хората, които ще присъстват. Само знаменитости, много, много бляскаво събитие. — Тя изреди имената

на няколко холивудски актриси, популярни модели, бизнесмени и влиятелни представители на медиите.

— Впечатляващо. Този тип пипа адски здраво — рече Тара.

— Затова и трите трябва да надскочите себе си за това парти. Искам да ви забележат! И трябва да създадете колкото можете повече връзки! Очаровайте колкото може повече журналисти, изглеждайте блестящо и, за бога, сложете си „Чаена роза“! — Погледна към Джемайма. — Между другото, Нийв ще присъства.

— Така ли? — Джемайма за миг се оживи, но после лицето ѝ помръкна. — Няма да се съгласи да рекламира парфюма ни, след като се стреми към бъдеще в киното. Може би ѝ се иска някой ден да стане лице на „Шанел“, а не на „Тревелян“.

— Не се знае. Все пак опитайте да я омаете. Подготвила съм всичко за сряда, ще направим и невъзможното, за да влезете в новините. Запазила съм апартамент в хотел „Дюк“ на „Сейнт Джеймс“. На няколко минути от Спенсърс Хаус е. Там ще се пригответе, затова искам да сте там не по-късно от сряда на обяд.

— Какво ще ни правиш, за бога? — попита Попи малко изплашено.

— Ще видите — усмихна се тя. — Обещавам, че ще ви хареса.

— Какво изрови? — попита Флик. Притисна телефона до ухото си и се завъртя на стола, за да се обърне към реката. Обичаше да седи така, докато говореше по телефона. По този начин никой в нюзрума не можеше да чете по устните ѝ или да гадае по изражението на лицето ѝ.

— Немного — отговори Бен. — Ейдриън проследи най-голямата сестра днес. Нищо особено.

— Ами средната?

— Отидох до апартамента ѝ, обаче от нея нямаше и следа. Нямаше я през целия ден, после изведнъж цъфна в къщата на другата в Холанд Парк.

— Мммм, може би съм сгрещила, възможно е инстинктът да ме е подвел. Нещо обаче ми подсказва, че съм права. Не ме питай защо. Опитахте ли да проследите най-малката?

— Никой не се интересува от нея, нали?

— Прав си. Ще следим другите две още няколко дни. Хрумна ми нещо. Искам да отидеш в онзи замък в Дорсет, който е на съпруга на Джемайма. Поразрови се и виж дали някой няма да изпусне сочна клюка или да ти подсказе някакви следи. И гледай да се върнеш с нещо, достойно за моите уши, ясно?

— О, мамка му, добре!

Джемайма почти не бе в състояние да се съсредоточи. Защо Хари не се свързваше с нея? Минаха два дни, а той не се обаждаше. Би трябвало да ѝ каже какво изпитва сега, след като вече знае истината. Едва се сдържаше да не звънне в Хърн и да не помоли да говори с него, но го познаваше достатъчно добре и знаеше, че трябва просто да изчака.

Лаптопът я осведоми със звуков сигнал, че е получила ново съобщение по електронната поща. Бързо кликна на екрана с надеждата да е от Хари. Остана разочарована, съобщението беше от Али.

Здрасти, Джемайма,
Обади ми се, имам резултати.

Али

Веднага му се обади.

— Така, прегледах подробностите във връзка със завещанието на майка ти. Въпросът дали имате право да продавате е доста сложен и отговорът е в една от клаузите на приложенията, където са изложени преходните и заключителните разпоредби.

— Добре. Как стоят нещата с две думи?

Той замълча за момент.

— Не можете да продавате. Или по-точно можете, но трябва да предложите компанията първо на Джека Тревелян или Джека Фарнезе, зависи кое име използва в момента, и да ѝ дадете възможност да ви направи оферта за исканата сума. Ако успее да ви направи такава или по-висока оферта, сте длъжни да продадете компанията на нея.

— Моля? Но това е лудост! Какво си е въобразявала майка?

— Е, несъмнено е искала да ви обвърже със семейния бизнес, нали? Боя се, че завещанието ѝ е доста непоклатимо.

— Утехата е поне, че Джека сигурно не може да си го позволи — или поне така допускам. — Джемайма съобрази бързо: — Али, би ли се заел с издирването на Джека? Всички ние престанахме да мислим за нея и се надявахме, че повече няма да ни се наложи да се тревожим, но явно е по-добре да бъдем подготвени.

— Това все още ли е услуга? — попита той тихо и интимно. — Ако е така, ще трябва да помислим как можеш да ми се отблагодариш.

За свое учудване тя изпита отвращение.

— Ами... всъщност проблемът засяга компанията. Трябва да намерим Джека Фарнезе. — Така и не бе успяла да се накара да нарече Джека с фамилията, която бе получила при осиновяването си. — Ще ти изпратя папка с всички необходими документи като начало.

Али се засмя тихо.

— Добре, няма проблем. Ще се заема. Между другото, последният вариант на завещанието на майка ви има дата две седмици преди смъртта ѝ.

Джемайма примигна.

— Две седмици ли? Какви са промените?

— Това не знам. Трябва да прегледам архива.

— Добре, Али. Благодаря.

— Винаги съм насреща.

Тя затвори телефона и замислено се загледа в него. Две седмици? Струваше ѝ се прекалено кратък срок.

40.

Апартаментът изглеждаше като пищна гардеробна за три принцеси, макар че самите принцеси в този момент бяха на различни етапи от подготовката си за голямата вечер.

Косата на Попи беше изпъната с огромни ролки, а самата тя седеше по бельо пред огледалото на тоалетката, отметнала глава назад, за да може гримьорката да се погрижи за лицето ѝ.

Джемайма се бе пъхнала в най-тесния възможен корсет и в момента подскачаше из стаята по бикини, чорапи и сатенени обувки на висок ток, пеейки песни на Мадона, докато фризьорът се опитваше да я убеди да седне, за да ѝ сложи нагретите ролки.

Тара не беше чак толкова negliже — беше навлякла един хотелски халат, косата ѝ беше навита с лентички от алуминиево фолио. Двете с Дона стояха пред една закачалка с вечерни рокли, коя от коя по-изумителни.

— Всички ли са на Джон Галеано? — попита Тара.

Дона кимна.

— Виж, свързани са тематично. Ясно е, че не можете да се появите с еднакви рокли, а ако сте с тоалети с еднакъв цвят, ще изглежда малко скучно. Тези обаче много си приличат, разликите са съвсем дребни. Разполагаме със слонова кост, розово и ментовозелено. Според мен Попи трябва да облече зелената. Боядисали сме косата ѝ кестенява и ще изглежда прекрасно с тази рокля. А вие двете с Джемайма се разберете коя да облече розовата, и коя — кремавата рокля.

— Мисля, че знам кой ще спечели тази битка — изтощено поклати глава Тара и кимна към краката на Джемайма, когато тя прелетя покрай нея. Сатенените обувки бяха светлорозови.

— Добре, но кремавото много ще ти отива, особено след като боядисаха косата ти малко по-тъмна. Ще бъдеш ослепителна... — усмихна ѝ се окуражително Дона. — Роклите ви са почти незабележимо различни, но е много важно да сте гримирани еднакво.

Трябва да носите съвсем еднакво червило и да сложите тези сходни диамантени огърлици.

Тя извади черна кутийка, отвори я и отвътре се показа семпла, но невероятно красива огърлица от застъпващи се листенца, на всяко от които беше инкрустиран по един диамант.

Тара подсвирна:

— Мамка му, Дона! Три такива? Сигурно струват цяло състояние.

— Наистина струват цяло състояние, но за наш късмет ни ги дадоха назаем за тази вечер. Затова Бърт седи отвън.

— Чудех се кой е този здравеняк.

— Налага се заради застраховката. Повярвай ми, тази вечер трите ще предизвикате фурор. Ще има много красиви жени, повечето от тях в обичайното черно, а някои ще са прекалено разголени, за да бъдат хубави. Но никой няма да може да се мери с вас — неудържимото трио.

— Много умно — усмихна се Тара. Прекрасно разбираше какъв ефект цели Дона.

— За това ми плащате — усмихна се в отговор другата жена.

Четири часа по-късно сестрите най-сетне бяха готови. Дона ги накара да хапнат нещо леко, преди да облекат роклите си — богатата на протеини храна, за да ги засити, но без да им се подуваат коремите. После им освежиха грима. Те облякоха роклите и застанаха една до друга.

— Ослепителни — отсъди Дона. — Не сте ли съгласни?

Гримьорките и фризьорките гордо огледаха творенията си.

— Като извадени от приказките сте — каза едната. — Трите красиви сестри.

— Или като на нощта на Оскарите. Като Грейс Кели, Рита Хейуърт и Ава Гарднър — додаде друга.

— О, много ни харесвате — измърка Джемайма. — Казвате точно каквото трябва.

Истината обаче бе, че и трите изглеждаха зашеметяващо.

Боята придаваше на косата на Попи по-богат кестеняв оттенък, а гримьорката се бе погрижила за тялото ѝ, за да направи кожата ѝ още

по-алабастрова. Ментовозелената ѝ копринена рокля имаше плисе, което се плъзгаше по раменете и се спускаше напъряко на корсажа към тънката ѝ талия. Полата беше дълга до средата на прасеца, спускаше се по тялото, а отзад бе леко разкроена. Обута беше с ментовозелени сатенени обувки на много висок ток.

Джемайма беше руса и цялата в розово, а едната страна на копринената ѝ рокля беше избродирана със сребристи цветя. Дрехата беше скроена по същия начин като роклята на Попи, обгръщаше раменете и се кръстосваше към кръста, само че нейната имаше тесен розов колан с диамантена тока на кръста, а полата ѝ, която се спускаше малко под коляното, беше по-широка и имаше тюл отдолу.

Тара се завъртя, възхищавайки се на роклята си. Смяташе, че нейната е по-секси от другите две. Беше силно изрязана със сърцевидно деколте и ръкави, които покриваха рамото. На полата имаше голямо бродирано цвете като цветята по роклята на Джемайма. Диплите на кремавия сатен се спускаха сексапилно към коленете на Тара. Реши, че ѝ отива по-тъмна коса. Кожата ѝ изглеждаше по-бяла, а очите ѝ — по-наситеносини.

Устните и на трите бяха с еднакво червило — наситено червеникаворозово, холивудския нюанс от петдесетте години. На шиите им блестяха три сходни диамантени огърлици. Обувките им с отворени пръсти бяха в тон с роклята на всяка.

Дона беше права, ефектът беше поразяващ.

— Шеметно трио — заяви тя, доволна от постигнатия ефект. Ангелите на Чарли. Трите сестри Тревелан. И още нещо.

Отвори ръчната си чанта и извади малък пулверизатор. Пристъпи напред и пръсна над трите сестри.

— Не забравяйте... „Чаена роза“. Искам да споменете това име на всеки човек, с когото разговаряте в залата тази вечер. Така, вече е почти девет. Колата ви чака долу. Знам, че разстоянието е съвсем кратко, но не може да вървите по улицата с тези токчета. Хайде, момичета, да ги разбием.

Спенсър Хаус беше цялата осветена, всички прозорци грееха. До входа се стигаше по червен килим, ограден с въжета от двете страни. Зад въжетата се бяха струпали репортерите. Стотици фотографии, по-

задните от които стъпили на нисък подиум или стълбичка, направо обезумяваха с пристигането на всяка лимузина, от която слизаше поредната известна личност.

— Насам! — крещяха те името на звездата с надеждата да погледне към обектива поне за миг, за да направят идеалната снимка. Възбудата намаляваше чувствително при пристигането на хора, които фотографите не познаваха — директори на банки, бизнесмени, не толкова известни модели и актьори, недостатъчно бляскави жени. Изключваха светкавиците, сваляха камерите, а по-грубите папараци дори подвикваха на нещастните хорица да се размърдат и да влизат, за да направят място за истинските звезди.

Жените в лимузината на Тревелян бяха неспокойни. Дона им беше позволила да изпият по чаша шампанско, за да не са толкова напрегнати.

— Ако пиете повече, ще паднете с тези токчета, а не ми се иска тази вечер да привлечете вниманието точно по този начин.

— Досега никога не съм искала репортерите да ме забелязват — тихо промълви Джемайма. — Странно колко уязвим се чувства човек така.

— Надявам се, че няма да отворим кутията на Пандора — промърмори Тара. — Направиш ли го веднъж, няма връщане назад. Попи, наистина ли си толкова пребледняла, или е заради грима?

— Заради грима и от ужас — призна тя с разширени от страх очи. — Това е по-лошо, отколкото да вървиш към олтара. Сигурна съм, че ще падна на излизане от колата.

— В някои отношения е по-лошо — потвърди Джемайма, вече замаяна от шампанското, защото тайно от Дона си беше наляла още една чаша. — Но погледнете откъм хубавата страна — каквото и да се случи тази вечер, няма да е доживотна присъда — изкиска се тя.

Колата спря. Беше техен ред. Вратата им отвори униформен служител, който чакаше до червената пътека.

— Изглеждаме великолепно — каза Джемайма. — Наш ред е. Да го направим.

Трите излязоха, съпътствани от буря от светкавици. Три красиви жени с изумителни рокли, които изглеждаха като филмови звезди. Разбира се, че ще ги снимат. После за един кратък миг ентусиазмът отслабна. Кой бяха те? Знаеше ли някой? Някой изобщо интересуваше

ли се? И тогава зашушукаха. Познаха най-напред Джемайма заради времето, когато беше с Били, после разпознаха Тара и се досетиха. Тревелаян. Думата се понесе по редиците и папараците отново вдигнаха апаратите.

— Насам, Джемайма!

— Тара, обърни се насам!

— Ехо, Попси, или както се казваш, погледни насам!

— Прекрасни са, мамка му! — каза един фотограф на друг. — Наистина ли са англичанки? Изглеждат невероятно.

— Съвсем истински са — отговори приятелят му, — обаче кой би допуснал, че могат да изглеждат така.

Сестрите се обръщаха на една страна, после на друга, удовлетворявайки желанията на фотографите. После, когато усетиха инстинктивно, че пресата се е наситила, се обърнаха и грациозно поеха по червения килим към входа и към ослепителната зала вътре.

Сградата представляваше прекрасен малък дворец, построен от рода Спенсър през осемнайсети век като символ на неговото богатство и вкус, и бе един от най-красивите образци на неокласическата архитектура. Интериорът беше възстановен в някогашната си бляскава пищност и тази вечер изглеждаше превъзходно. Лакеи в униформи разнасяха шампанско. Сложните позлатени гипсови орнаменти и красивите семейни портрети бяха деликатно осветени с канделабри. Красиво аранжирани цветя заемаха пространството между масите, отрупани с всякакви деликатеси: изработена от лед купа, пълна с хайвер, редици от подноси с невероятни пъстри сандвичи с всякакви деликатеси. Баровете във всяка красива класическа стая предлагаха най-хубави вина, силни алкохолни напитки и коктейли. Накъдето и да се обърнеш човек, преплетените букви от логото на Еф Еф Би съжителстваха хармонично с емблемата на „Ерин де Кристо“. Тържеството бе в чест на сливането на две успешни компании, популярни хора обикаляха залите и се наслаждаваха на прекрасното гостоприемство. Беше пълно с великолепни рокли и с най-красивите костюми на света: „Армани“, „Прада“ и „Севил Роу“ с тяхната несъмнена изисканост и безупречна кройка.

— Да не се разделяме! — прошепна Попи, стиснала ръцете на сестрите си. — Много съм нервна.

— Ще се оправяш — строго я скастри Джемайма. — Изглеждаш превъзходно, а освен това трябва да се разделим и да се смесим с тълпата. Искам да намеря Ферера, длъжна съм да му благодаря за поканата.

— Може дори да му съобщиш неприятната новина, че в крайна сметка няма да му продадем компанията — обади се Тара. — Не и преди да предложим компанията на друг за същата цена.

— Каквото и да значи това — каза Попи. — Дори не знаем дали Джека ще прояви интерес да сложи ръка на бизнеса ни. Възможно е да не ѝ дреме за нас или за компанията.

— Твърде си красива, за да си служиш с такъв език — укори я Джемайма.

Попи се засмя. Кестенявата ѝ коса блестеше на светлината на свещите и се спускаше на дълги тъмни вълни по белите ѝ рамене.

— Така ми се иска и Джордж да беше тук — изрече тя с копнеж.

— Тази вечер забрави за любимия — посъветва я Тара. — Като гледам, тук е пълно със заможни типове, ако ти се прииска да кривнеш от правия път.

— Съмнявам се — тръсна глава Попи, — но благодаря за предложението.

Трите си взеха по една чаша шампанско от подноса на един келнер и тръгнаха да обикалят пищните зали.

— Ето я Анджелина Джоли! — изсъска Джемайма, докато минаваха покрай нисичка брюнетка, която водеше сериозен разговор с мъж с тъмен костюм.

— Видях Мадона да клюкарства с най-добрите си приятелки Гуинет и Трудни. Забелязах и Джордж Клуни — изкиска се Тара. — Отдавна не съм била на толкова бляскав прием, Ферера сигурно е похарчил цяло състояние.

— Ето я е Розали Скот-Еванс, трябва да отида да я поздравя. Тя е пиар и много плодородна почва за „Чаена роза“. — С тези думи Джемайма се отдалечи и не след дълго се оказа заобиколена от приятели и познати, бърбеше оживено с тях и ги накара до една да пробват новия парфюм, а после с грейнало лице наблюдаваше как кимат одобрително и възхитено.

— Много е добра — каза Попи, докато двете с Тара наблюдаваха сестра си.

— Тя е във вихъра си, мила. Аз съм много по-добра в заседателната зала.

— Не знам аз в какво съм най-добра, но не обичам да ме зяпат.

Тара изпрати сестра си сред гостите и продължи обиколката си сама. Тържеството наистина беше шеметно: гостите бяха само знаменитости, луксът бе невероятен. „Явно това целим — помисли си Тара, — но ми изглежда толкова далеч от нещата, които сме в състояние да постигнем. Само да можем да продадем компанията на Ферера! И ние щяхме да имаме всичко това. Щяхме да успеем.“ В съседната трапезария мина покрай Ерин де Кристо, заобиколена от почитатели и видимо доволна от вечерта.

Тара продължи обиколката си. Не след дълго бе поздравена възторжено от приятелките си и се присъедини към тях. Когато започнаха да я разпитват за Джералд, тя им разказа за „Чаена роза“ и ги помоли да разпространят новината сред приятелките, с които обядват: предстои представянето на нов парфюм, най-мащабната промоция след „Алюр“ на „Шанел“.

Приемът продължаваше и гостите се отпускаха все повече, след като коктейлите с водка и шампанско поразпалиха кръвта им. Официални фотографи и журналисти обикаляха сред гостите, снимаха ги и търсеха пикантни истории за рубриците си. За пръв път в живота си Джемайма сама ги търсеше и споделяше за плановете на „Тревелян“. Разказваше бляскава история: „Тревелян“ не била компания на ръба на провала с последен шанс да оцелее, нищо подобно. Тя била голям и стар семеен бизнес, преуспяващ, макар и леко старомоден, но променян от три енергични сестри, които мечтаели да създадат прочут класически аромат.

— „Тревелян“ вече няма да бъде старомодна компания, а съвременна и вълнуваща марка, която удовлетворява нуждите на жената от двайсет и първи век — обясняваше тя. — Разработили сме нов имидж на компанията: планираме да се заемем с козметика и да разработим серии прекрасни аромати за тялото и за дома.

— Благодаря ви, лейди Калторп — отговаряха журналистите и бързаха да запишат всяка дума. — Много интересно. Възможно ли е да ви снимаме заедно със сестрите ви? Забелязахме колко очарователно изглеждате всички тази вечер.

— Много сте мили. Планирам такава възможност за по-късно за всички, които биха искали да ни снимат. Ще бъдем в Музикалния салон в единайсет часа.

— Отлично.

Към тях се приближи човек от прислугата и ги осведоми:

— Извинете, господин Ферера и госпожица Де Кристо канят всички гости да излязат на терасата. Благодаря ви.

Всички в къщата се бяха запътили към терасата. Някои излязоха направо в градината, където бе издигната златна платформа, оградена от запалени свещи. Навън се стелеше мек като кадифе синкав мрак и беше приятно топло, за да стоиш на открито, облечен с тънка дреха. След като гостите се събраха така, че да виждат сцената в градината, от мрака се появиха Ричард Ферера и Ерин де Кристо и се качиха на платформата. Избухнаха аплодисменти. Ферера, изумително елегантен с тъмния си официален костюм и ризата си с цвят на горчица, се усмихваше, наслаждавайки се на момента. Де Кристо изглеждаше съвсем дребничка до него и много слаба с рокля от последната си колекция — сребриста туника в гръцки стил.

— Благодаря ви — каза Ферера след утихването на аплодисментите. — Добре дошли. Много благодаря, че приехте поканата ми. За мен е чест, че всички сте тук, за да отбележим един твърде специален момент. Ние в Еф Еф Би сме много щастливи от решението на Ерин де Кристо да се присъедини към нас. Имаме впечатляващи съвместни планове да използваме нейния характерен стил, блясък и неповторима елегантност и да я издигнем до още по-големи висоти на успеха. Бихме искали да участвате във всичко това.

Възхитената тълпа отново аплодира.

Ерин де Кристо заговори със звънкия си глас:

— Много се радвам, че сме партньори с Ричард. Знам, че той споделя моите виждания и ценности. И най-вече знам колко цени творчеството и артистичността и че би преместил планини, за да ги защити и да ги наложи. Тъкмо затова Еф Еф Би е идеалният дом за моята компания. Благодаря на всички ви, обичам ви.

Ферера побърза да добави:

— А сега ви каня да продължите да се забавлявате. Но преди това един тържествен миг. Насладете му се.

По негов знак светлините на терасата угаснаха, осветлението в помещенията откъм градината бе приглушено и свещите покрай платформата бяха угасени.

След миг започнаха фойерверките — най-напред тих златен дъжд и вълни от сияйни звезди, които плавно се посипаха над градината. След това цветовете и звукът се усилиха и се появиха ослепителни огнени цветя, които разцъфтяха на небето в червено, синьо, оранжево, зелено и златно. Дори преситените от разкоша гости не успяха да скрият възхищението си при вида на тази красота. Накрая огромни златни гейзери изригнаха величествено наред притъмнялата градина, а за тържествен финал на небето се появиха инициалите на Еф Еф Би и на „Ерин де Кристо“. Това извика бурните аплодисменти на гостите и после, когато светлините отново угаснаха, хората се запътиха към несвършващото шампанско и вкусната храна в залата.

— Пари на вятъра, съвсем буквално! — промърмори Джемайма, приближавайки се към Попи.

— Да, но беше толкова красиво! — отвърна тя. — Много ми хареса. От толкова време не съм виждала фойерверки.

— След двайсет минути ще направим фотосесия в Музикалния салон. Има прекрасни бледосини стени и роклите ни ще изглеждат идеално на този фон.

— Добре, тогава ще отида да си оправя грима.

— Хубаво, само не закъснявай. Доста се потрудох и ми се струва, че утре пресата ще ни отрази подобаващо.

Попи отиде в дамската тоалетна. Нямахше почти никого, само едно момиче си освежаваше червилото. Двете с Попи се усмихнаха една на друга и след миг Попи остана вътре сама. Извади червилото и огледалцето от копринената си вечерна чантичка. И тогава чу ридание откъм кабинката зад гърба си.

— О, боже, какво ще правя, по дяволите? — разнесе се тъничко гласче. И после още едно ридание.

— Добре ли сте? — попита Попи и се приближи до вратата на кабинката.

— Изобщо не съм добре! — заяви гласът. Вратата рязко се отвори и вътре се показа прекрасно тъмнокосо момиче, седнало на капака на тоалетната чиния. Беше облечено с половин черна рокля от тафта — с долната половина. Горницето висеше от кръста ѝ и тя бе останала само по сутиена си без презрамки. — Вижте ми роклята! Съсипана е.

— Какво се случи?

— Закачих се на нещо, докато идвах насам, и горницето се разпори отстрани. Край с висшата мода. Не мога да се покажа навън. Какво да правя? — примигна пред Попи момичето със зелените си очи.

— Не изпадайте в паника — бодро я посъветва тя. — Имам конец и игла. Ще зашия роклята.

— Наистина ли? — Момичето направо не можеше да повярва. — Никой не си носи игла и конец.

— Аз нося — увери я Попи. — Страстта ми към дрехите втора употреба е прословута, а те често се късат или им падат копчетата в най-неподходящия момент. Затова започнах да си нося игла и конец. Няма да повярвате колко пъти са ме спасявали.

— А сега ще спасят мен — подсмръкна момичето. — Много сте мила, благодаря ви.

— Не се тревожете. А сега се извъртете малко. Мисля, че не е нужно да се събличате — кройката ми изглежда доста сложна, затова ще направя съвсем простичък шев, който да издържи, докато се приберете. За късмет имам тъмен конец, така че няма да личи много.

— Вие сте ангел — усмихна се момичето и се завъртя, за да може Попи да поправи скъсаното. — Длъжница съм ви.

Тара обикаляше из пищните зали. Мина през едно помещение, превърнато в дискотека, с осеян с лъскави звездички под и с цветна светлини на тавана. В стаята гърмеше модерна попесен, но само една двойка танцуваше — момиче с дълга бяла рокля, което размахваше ръце във въздуха, докато партньорът му се кълчеше, свиваше рамене и поклащаше глава.

Взе си още една чаша шампанско и отпи. Тази вечер беше необичайно напрегната. В крайна сметка непрекъснато ходеше на такива места — и сама, и като съпруга на Джералд.

„Сигурно съм нервна, защото толкова много неща зависят от тази вечер. Никога не ми се е налагало да ходя и толкова открито да се продавам. Никога не съм влагала толкова много.“ — Докато минаваше покрай едно голямо огледало с позлатена рамка, Тара се огледа и се изуми. Наистина ли тази красавица беше самата тя? Очите ѝ бяха котешки и тъмносиви, веждите ѝ бяха добре оформени. Косата ѝ се спускаше на лъскави вълни до раменете, а устните ѝ с безукорно положено червило бяха направо съблазнителни. Да, трябваше да го признае, роклята ѝ беше ослепителна.

„Изглежда, вече и аз съм необвързана жена — помисли си. — Колко необичайно!“

Внезапно се почувства уязвима въпреки изключителния си вид, отпи глътка шампанско и се завъртя, решена да се върне в основната зала и да намери сестрите си, за да получи малко подкрепа.

— Тара, това ти ли си? Мътните да ме вземат!

Беше приятелски глас, който тя веднага разпозна. Примигна и установи, че едва не се е сблъскала с Винс Фаулър, същински магьосник банкер, с когото се бе запознала още в началото на кариерата си. Винаги бе харесвала Винс — беше свестен човек, здраво стъпил на земята, момче от Ист Енд, което бе успяло да се издигне, но не бе допуснало успехът да го промени. Все още беше щастливо женен за младежката си любов и все още живееше в същата къща в Есекс, която бе купил преди десет години, когато бе спечелил първите си десет милиона. Той ѝ се усмихна, по-пълен и по-плешив, отколкото беше, но все още Винс.

— Изглеждаш фантастично, скъпа. Едва те познах.

— Здравей, Винс. — Тара се наведе и го целуна по бузата. — Много ми е приятно да те видя. Благодаря за комплимента — точно затова съм тук тази вечер, за да правя впечатление. Как е Черил?

— Добре е, благодаря. Но тази вечер не е тук, понеже малкият не е добре. Е, кого се опитваш да впечатлиш? — намръщи се той. — Надявам се, не този тип Ричард Ферера.

— Не точно него. Всъщност всички. Защо питаш?

— Олекна ми. Най-добре да си нямаш вземане-даване с него.

— Така ли? Защо?

Винс огледа чашата ѝ.

— Още пиеш шампанско, а? Я ела с мен. Има една много приятна зала, където сервират страхотни коктейли с водка. Да отидем там и ще ти разясня всичко. Ще ми е приятно да си побъбрим.

След като се настаниха в спокойната и осветена със свещи стая, където се носеше тиха класическа музика, и си взеха по един коктейл, Винс ѝ разказа всичко, което знаеше за Ричард Ферера.

— Информацията ми е от втора ръка — обясни ѝ той. — Знам го от сделките си с една от дъщерните му фирми в Щатите. С Черил заведохме на вечеря управителния директор и съпругата му и след една-две бутилки вино започнаха клюките. Неофициално ни разказаха много неща за големия шеф и честно да ти кажа, не ми се струва свестен. Явно разводът му е бил доста неприятен. Има много власт и я използва, за да смазва всяка съпротива. Съпругата му не е получила нищо — оставил я е почти без пукната пара просто защото го може.

— Флиртува със сестра ми — притеснено каза Тара. — Така поне смята тя.

— Измъкни я по най-бързия начин — посъветва я Винс. — Той се държи ужасно с жените. Пък и си има приятелка.

— Благодаря, ще предупредя Джемайма.

— Само че отношението му към жените е нищо в сравнение с начина, по който смазва компаниите, които поглъща...

— Така ли? — попита Тара и се приведе напред, за да не пропусне нито дума. Винс продължи да ѝ разказва, а тя го слушаше внимателно.

Джемайма влезе в Палмовата зала, бъррейки с приятелка. В този момент забеляза Ферера да разговаря с нисък, тъмен и видимо богат бизнесмен.

— Извини ме, Сара, но видях един човек, с когото трябва да поговоря. Ще се видим по-късно, нали?

Раздели се с приятелката си и се приближи до Ферера. Той погледна нагоре и когато я видя да стои и да му се усмихва, бързо се извини на бизнесмена и се приближи към нея.

— Джемайма. — Целуна я по двете бузи. — Тази вечер си ослепителна. Ослепителна.

— Благодаря. Чудесно парти.

— Смятах да те потърся — тихо каза той. — Прекарах много приятно в Париж.

— Аз също — измърка тя. Близостта му ѝ напомни колко силно бе желала да си легне с него онази вечер. Странно, но в момента не го желаше. Въпреки това ѝ се стори важно да се престори, че е така. — Беше забележителна вечер.

— Несъмнено. Научих, че ти и сестрите ти предизвиквате същински фурор тази вечер. Много бих искал да се запозная с тях.

— Мога да го уредя — отвърна Джемайма. — Всички ще се съберем в Музикалната зала малко след единайсет. Можеш да се запознаеш с тях там. А, ето я Тара! Тара? — повика я тя. — Това е Ричард Ферера, президент на Еф Еф Би.

Тара подаде ръка, но очите ѝ останаха студени.

— Значи вие сте човекът, който иска да купи нашата компания.

— Ами... — Ферера се смути за миг, но бързо възвърна учтивото си самообладание. Ръкува се с нея. — Моментът не е подходящ да говорим за бизнес, не мислите ли?

— Моментът е идеален. Тук сме, за да отбележим деловия ви успех, нали така? Затова ви заявявам категорично, че „Тревелян“ не се продава.

Ферера вдигна вежди.

— Сестра ви вече създаде у мен това впечатление — спокойно каза той и на устните му заигра усмивка. — Но се радвам, че вече го знам със сигурност. Е, пожелавам на начинанието ви същия успех, който постигнах аз.

Тара леко се смути от учтивостта на бизнесмена. След това се смръщи леко и заяви решително:

— Струва ми се, че всичко зависи от това, дали ще използваме вашите средства за постигане на успех. Не всички са безмилостни като вас.

— Тара — побърза да се намеси Джемайма. Какво ѝ ставаше на сестра ѝ? Имаше ли представа колко грубо прозвучаха думите ѝ? За бога, в крайна сметка този мъж можеше да се окаже последната им надежда! Тя се засмя. — О, Ричард едва ли разбира, че се шегуваш!

— Съмнявам се, че някога ще схвана английския хумор — каза Ферера. Гледаше право в очите на Тара. — Но вие много приличате на сестра си. Тя винаги ме обезоръжава с подхода си към живота.

— Все още ли? Да се надяваме, че само ви обезоръжава — възкликна Тара, замълча и леко се олюля. — Искам да кажа... тя е омъжена жена!

„Божичко, пияна е!“ — помисли си Джемайма. Усмихна се на Ферера и тихо каза:

— Извини Тара, напоследък живее под голямо напрежение. Ще я заведа да поседне.

— Джемайма, чакай, трябва да ти кажа нещо — поде Ферера и леко се смръщи. — Искам да поговорим насаме...

— Съжалявам, Ричард, трябва да отидем в Музикалния салон. Ще те намеря след това. — Тя излезе от залата и издърпа Тара подире си. — Защо беше толкова груба, по дяволите? — изсъска ѝ, докато вървяха. — Даваш ли си сметка колко зле изглеждаше това?

Тара тихо изхълца.

— До гуша ми дойде от проклети бизнесмени, които цял живот лъжат, вземат каквото си поискат и рушат създаденото от другите! Всички са скапани мошеници.

— Пияна си, нали? Колко си пила? — попита Джемайма.

— Не съм пияна. Пих шампанско, после срещнах Винс Фаулър и пихме коктейли. Два-три, струва ми се.

— Тара, ти се напиваш дори след чаша вино. Защо пиеш коктейли, след като си пила шампанско?

Тара се облегна на сестра си и ѝ каза поверително, леко заваляйки думите:

— Винс ме светна за Ферера. Има вътрешна информация. Майми, Ферера ще съсипе Ерин де Кристо! Бордът ще гласува отстраняването ѝ, ще изгуби творческия контрол, всичко! За нея ще бъде истинско бедствие! Така работи той.

— Откъде знае Винс? — намръщи се Джемайма.

— Научил от човек, който работи в една от дъщерните фирми на Еф Еф Би.

— Значи са слухове. — Тя се огледа бързо, за да се увери, че никой не е чул сестра ѝ. — Виж, само защото Джералд се оказа мошеник, това не означава, че и Ферера е такъв... — Забеляза изражението на Тара. — Заради това е всичко, нали?

— Не знам...

— Чуй ме, трябва да се стегнеш. Ще ни снимат. Трябва да изглеждаме бляскави, щастливи и безгрижни. Моля те, Тара, опитай се...

— Добре, ще направя всичко възможно — въздъхна тя.

— Добре. Сега да ти потърсим вода с лед и кафе.

— Кожата ти е точно като моята — каза момичето, докато Попи зашиваше скъсаното място на роклята ѝ. — Истински ад е да си толкова светъл, нали? Всички други могат да се пекаат на слънце и да се радват на прекрасен тен, но ние не. Аз използвам масло седемдесети фактор, широки фланелки, шапки и шалове.

Попи си мислеше, че момичето е направо шеметно красиво и че ирландският му акцент е прекрасен.

— Да, но това сигурно си има и хубавите страни. Понякога изглеждам светла и интересна сред всички останали със загоряла кожа.

— Да, аз също. Приключваме ли?

— Почти. Само още един-два шева и си готова.

В тоалетната влетя някаква жена.

— Нийв? Нийв? Тук ли си?

— Тук съм — спокойно се обади момичето. — Имах проблем с роклята.

— Какво се случи? — попита жената, напирайки да влезе в кабинката, без да обръща внимание на Попи.

— Проклетата рокля се скъса. А този ангел ми се притече на помощ.

— О! Нийв, трябва да излезем навън и да се смесим с гостите. Един важен продуцент иска да говори с теб. Няма търпение.

„О! — помисли си Попи, давайки си сметка кое е момичето. — Това е моделът, който Джемайма толкова е харесала. Нищо чудно, ослепително красива е!“

— Това е агентката ми Каролайн — обясни Нийв с усмивка. — Каролайн, това е Попи.

— Радвам се да се запознаем, Попи, и ти благодаря за помощта, но наистина трябва да тръгваме...

— Готово — оповести Попи. — Би трябвало да свърши работа.

— Много съм ти признателна. Наистина съм ти длъжница — усмихна ѝ се Нийв. — Каролайн, имаш ли в себе си мои визитки?

— Разбира се, разбира се. — Агентката порови в чантата си, извади една визитна картичка и я подаде на Попи.

— Не, от личните ми картички — настоя Нийв. — Тези са деловите, на тях са телефоните на Каро.

Каролайн подаде на Попи голяма светлозелена визитка с името „Нийв“ с релефни букви със завъртулки. В долния край бяха изписани различни телефонни номера и имейл адреси.

— Най-добре да тръгваме — каза Нийв, докато агентката ѝ се суетеше край нея. — Явно ще се наложи да очаровам всички тези важни клечки. Адски се радвам, че се запознахме.

— Аз също — каза Попи. — Чао.

Проследи с поглед модела и агентката и известно време се взира подире им замислено. После внезапно си спомни, че и тя трябва да побърза, и се запъти при останалите в Музикалния салон.

Предупредени от Джемайма, в залата се тълпяха фотографи и журналисти. Двете с Тара вече бяха там и неспокойно се оглеждаха за Попи. Джемайма въздъхна с видимо облекчение, когато сестра ѝ влезе в залата.

— Здравей, скъпа — каза тя, — готови сме и те чакаме.

Попи се приближи и трите застанаха заедно — Джемайма в средата, а Попи и Тара от двете ѝ страни. Нежните светли нюанси на роклите им контрастираха красиво помежду си.

Фотографите започнаха да снимат, доволни от красивата група — блондинката, брюнетката и червенокосата, хармонични, но не еднакви. Хората започнаха да се тълпят пред Музикалния салон, за да видят какво става и кого снимат. Имената на сестрите се понесоха от уста на уста.

„Получава се! — помисли си Джемайма щастливо. — Макар че Тара едва не провали всичко, като се ядоса и се държа грубо. Какво си въобразяваше, по дяволите? Този човек може да ни потрябва... Утре пресата ще ни отрази добре — каза си тя, доволна от усилията си. — Навсякъде ще пише за «Чаена роза» и за «Тревелиан».“

Изведнъж усети, че някой минава пред събралите се журналисти, че крачи пред обективите на фотоапаратите. Беше жена с аленочервена рокля, дълга до пода. Косата ѝ беше вдигната, а устата ѝ представляваше алена цепка. На шията ѝ блестеше рубинена огърлица. Застана пред трите сестри, скръстила ръце и с ехидна усмивка на лицето.

„О, боже!“ — смая се Джемайма.

— Джека! — възкликна тя.

Усети как двете ѝ сестри се сковават от изненада, неспособни да продумат. Пред тях стоеше момичето, вече жена, което не бяха виждали от години. Беше напуснала дома им шестнайсетгодишна. На осемнайсет бе изчезнала безследно. А ето че сега стоеше пред тях, ослепителна с тъмните си италиански черти и блестящите си кафяви очи.

— Здравейте — каза тя с лукава усмивка, която разкривяваше устните ѝ.

Тара бе пребледняла.

— Какво търсиш тук? — успя да попита.

— Прекрасен поздрав към сестрата, която не сте виждали от седем години — заяви Джека на висок глас. Явно искаше всички в залата да я чуят. Тутакси се възцари мълчание, докато журналистите дращеха като обезумели в бележниците си и всички чакаха да чуят какво ще се случи по-нататък. Сестра ли? Още една сестра Тревелиан?

На Джемайма ѝ прилоша и краката ѝ се подкосиха. Вкопчи се в Попи за опора. Попи се бе втренчила в Джека, сякаш бе привидение.

— След като питате, дойдох да се видя с вас. — Джека бавно мина пред журналистите и фотографите и се вгледа във всяка от трите сестри. — Доста време мина, нали, скъпи сестрички? Много сте пораснали. Тара, наистина трябва да се опиташ да понапълнееш, скъпа. Кожа и кости си. Още ли страдаш от булимия? Или негодникът, за когото се омъжи, не се държи добре с теб? Попи, ти си се превърнала в прекрасна млада жена. По всичко личеше, че точно такава ще станеш. Само че не се съмнявам, че другите две правят всичко по силите си, за да те превърнат в досадна и меркантилна принцеса като самите тях. Що се отнася до теб, Джемайма... — сви рамене Джека, — доколкото чувам, все още си най-голямата уличница в града. Нищо чудно, че съпругът ти те е изгонил.

В залата се разнесе ропот. Журналистите не успяваха достатъчно бързо да запишат думите ѝ.

Джемайма усети леден ужас да стяга корема ѝ. Това бе най-страховитият ѝ кошмар. Всичко се проваляше. Забеляза, че Ферера стои на вратата и наблюдава всичко с буреносно изражение. Сигурно беше ужасен, задето сестрите Тревелян съсипват празненството му? Как Джека беше успяла да си уреди това отмъщение?

А тя още не беше свършила.

— Искан да ви видя и трите, за да ви осведомя, че няма да допусна да ми отнемете наследството с измама. — Джека рязко се обърна и застана с лице към журналистите. Протегна ръка и посочи сестрите Тревелян. — Израснах с тях, аз съм осиновената им сестра. Само че те се опитват да ми отнемат законния дял от наследството. Тук съм, за да заявя, че няма да допусна да се случи това. Имам право на дял и възнамерявам да ви съдя за една четвърт от общия процент на дяловете ви. — Тя замълча, за да даде възможност на присъстващите да асимилират бомбата, която бе пуснала, после се усмихна с най-очарователната усмивка, на която беше способна. — Битката ще бъде тежка. Не се съмнявам, че каквито сте мръсници, ще направите всичко възможно да ме спрете. Сигурна съм, че ще използвате всичките си пари, за да ми дадете най-добрия възможен отпор, но не давам пет пари, защото мога да разчитам на подкрепата и на помощта на своя скъп партньор. — Обърна се към вратата и изпрати въздушна целувка на Ферера. Всички се обърнаха към него, а Джека изгука: — Моят скъп Ричард ще бъде до мен на всяка крачка.

41.

Ферера беше бесен. Джека никога не го бе виждала толкова разгневен. Вече почти се развиделяваше, но и двамата изобщо не се чувстваха изморени, тъй като бяха превъзбудени от драматичните събития през изминалата нощ. Той бе успял да овладее гнева си, докато останат насаме в просторната спалня в неговия разкошен апартамент в Кенсингтън. След това се бе нахвърлил върху Джека и бе настоял да узнае какво цели с постъпката си. Яростта му бе още посмразяваща, защото външно бе останал спокоен и овладян: само ледените му очи, изпъкналата челюст и потрепващото на бузата му мускулче издаваха колко силен е гневът му.

— Знаеше, че смятам да се изправя лице в лице с тях — надменно отметна глава назад Джека. Нямах да покаже колко я плаши яростта на Ричард.

— Щеше да говориш с тях насаме, а не пред цялата проклета преса! Знаеш ли какво ще пише по всички вестници утре? А? Няма да е за успеха на моето бляскаво и невероятно скъпо парти! Нито за превъзходното ми сдружаване с Кристо! Не, ще пише за някаква женска разправия между глезени богаташки, които не могат да се разберат коя да получи най-големия диамант! Джека, този път стигна твърде далеч.

— Не разбирам защо — упорстваше тя. — Направих каквото трябваше. В крайна сметка теб няма да те засегне. Просто може би ще лапнеш „Тревелян“ по-скоро, отколкото смяташе.

Той изсумтя с досада.

— Не схващаш, нали? Не ми харесва подходът ти, Джека, изобщо не ми харесва. Ти открадна вечерта, макар да знаеше колко много означава тя за мен.

— Бива те в приказките. — Очите ѝ блестяха разпалено. — На моменти и твоят подход е доста спорен. Освен това вече не издържах! Не мога да понасям как флиртуваш с Джемайма! Искях всичко да приключи. И точка.

— Много добре знаеш, че между нас няма нищо — раздразнено каза Ферера. — Прекрасно знаеш защо трябваше да го направя.

— Може би... но вече ми писна! — Джека размаха полите на роклята си като танцърка на фламенко.

— Джека, нека да се разберем за едно — ще го направим, както кажа аз, или изобщо няма да го правим. Повече не искам да се месиш. Можеше всичко да провалиш. Утре ще видим какви са щетите.

Ферера се приближи до малкото канапе Луи XIV, облегна ръце на изцяло гравирания гръб и въздъхна. Умееше да се владее до съвършенство и нямаше да допусне Джека да види колко е отвратен от глупавите ѝ номера. Дали случилото се означаваше край на сътрудничеството му със сестрите Тревелян? Мамка му, не биваше да става така. Не само щеше да навреди на деловите му амбиции, но означаваше и край на интимните делови вечери и макар да не възнамеряваше флиртът му с Джемайма да се задълбочи, не можеше ли поне от време навреме да се наслаждава на компанията на една интелигентна и остроумна жена, която не започва да му крещи и при най-дребния повод? А най-голямата сестра Тара... Почти се усмихна, когато си спомни възмутената ѝ пиянска поза. За какво говореше, за бога? Нямаше значение, Ферера бе твърде впечатлен от външността ѝ, от интригуващата смесица от сила и уязвимост, която долови у нея, за да обръща внимание на дреболии.

Джека се приближи зад него. Знаеше кога е време да го успокои и да му отстъпи. Въобразяваше си, че може да чете в него като в отворена книга и да го подчини на волята си със своето зряло тяло и красиво лице. Ферера се обърна към нея и се вгледа в тъмните ѝ изразителни очи.

Тя му се усмихна и се притисна към него, разкривайки възможно най-много от меките си гърди с изрязаното деколте. Вдигна поглед.

— Стига, Ричард, прости ми. Да, поувлякох се, но знаеш колко много означава това за мен. Знаеш какво ми причини онова семейство.

— Да...

— Искам само каквото ми се полага по право, това е. Не желая да ме мамят. Чувството ти е познато, нали, скъпи? — Плъзна ръка по бедрото и слабините му и се усмихна, когато усети реакцията му. — Тази вечер се почувствах много секси — тихо прошепна тя, — толкова властна, толкова силна. — Разкопча панталона му, пъкна ръка вътре и

измъкна еректирания му член. — А сега искам да ме чукаш — заяви, грациозно коленичи и пое члена му в уста. Засмука го и усети как той се втвърдява и уголемява. Плъзна език по връхчето и прокара длан към основата на пениса, като плавно и нежно движеше пръсти.

Ферера сведе поглед: непоносимо възбуждащо беше да гледа как алените ѝ устни смучат пениса му и си играят нежно с тестисите му. Усети как го изпълва приятна топлина и как става все по-голям заради пърхащото леко докосване на езика ѝ по главичката на пениса му. Колкото и да го беше ядосала Джека, не можеше да отрече физическото си влечение към нея. Тя умееше да го възбужда толкова, че да не може да ѝ устои.

Тя се отдръпна и каза:

— Знаеш какво искам.

Той я дръпна да се изправи, отведе я до леглото и я накара да се наведе напред и да легне по корем. Вдигна дългата червена пола на роклята ѝ на кръста и разголи мекия ѝ мургав задник. Не носеше бикини, само дантелен колан с жартиери за чорапите. Знаеше колко много обича той такива неща и Ричард наистина възхитено си пое дъх при вида на дългите ѝ слаби крака в черните найлонови чорапи, червените обувки на висок ток и контраста с голата ѝ кожа. Пенисът му щръкна още повече.

Разтвори краката ѝ и видя срамните ѝ устни — вече влажни, подути и изгарящи от нетърпение да го погълнат. Притисна главичката на пениса си към нея и бързо проникна, наслаждавайки се на стегнатата топлина вътре. Джека изстена.

— По-силно — нареди му тя, извърна лице върху покривката на леглото и стисна плата с юмрук. — Знаеш как обичам — мощно.

Той с удоволствие се подчини. Огромният му гняв се нуждаеше от отдушник и сега се превърна в сексуална ожесточеност, докато обладаваше Джека с мощни тласъци, повдигаше ханша ѝ и го придърпваше към себе си с две ръце. Джека стенеше и пъшкеше при всеки по-дълбок тласък. Той проникваше в нея все по-силно и се интересуваше единствено от мощната кулминация, която усещаше, че се надига някъде дълбоко от тялото му. Викове на Джека бяха станали по-силни. Знаеше, че тя обожава това. Тя търкаше венериния си хълм в ръба на леглото и това ѝ доставяше също толкова силно удоволствие, колкото тласъците му.

Желаше я, не можеше да го отрече. Обожаваше латинската ѝ страстност. Тя му импонираше, съблазняваше го, дразнеше го. Обаче ѝ беше бесен и по-късно щеше да помисли как да се справи с нея. Преди това...

Проникна в нея с цялата си сила, жаден за върховното освобождение. И то дойде — завря вътре в него и изригна с неопишуема наслада.

Джемайма бе вперила поглед във вестниците, разтворени на бюрото пред нея. Гадеше ѝ се от тях и от бомбастичните им заглавия. „Скандал в обществото“, крещеше едно. „Натриха носа на наследничките“, твърдеше друго. Дори сериозните вестници отразяваха скандала, макар и с малко по-сдържан език. Навсякъде беше пълно със снимки на момичетата. На една от тях бяха и трите в пълния си блясък на червения килим. Но на повечето се виждаха преbledнели и шокирани от предизвикателството на Джека.

Това беше. Всичките им усилия и всичките им разходи бяха отишли напразно. Най-вероятно това бе краят и на начинанието им. Ако Джека започнеше да ги съди, ги очакваше и скъпо съдебно дело. Но на какво би могла да разчита тя, за бога?

Телефонът иззвъня и Джемайма вдигна.

— Ало?

— Джемайма, обажда се Али. Исках да ти кажа, че намерих Джека Фарнезе.

— Нима? — сръза го тя. — Малко закъсня, скъпи! Не си ли чел вестниците? Сами си я намерихме. — Тресна слушалката и отново се залови да изучава размера на нанесената вреда.

— Има си и добри страни — заяви Дона, крачейки из заседателната зала. Сестрите седяха съкрушени и смазани, а тя се опитваше отново да им вдъхне боен дух. — Знам как се чувствате в този момент, но наистина не е съвсем зле. Искахме реклама и я получихме.

— Да, но искахме положителна реклама.

— Да сте чували, че няма такава неща като лоша реклама? Историята ще грабне хората. Ще изгарят от желание да научат на какво толкова тази Джека иска да сложи ръка. Така Тревелян изглеждат добри, желани и бляскави. А снимките ви са във всеки вестник и във всяко клюкарско списание — при това изглеждате ослепително. Дори тази тъпачка не успя да го развали.

— Обаче Джека ще ни съди — мрачно припомни Тара.

— Ами да ви съди. На какво основание?

— Не разбирам защо — обади се Попи. — Защо иска да ни навреди? Цялото семейство се опита да ѝ помогне, да се погрижи за нея. Дори да се чувства обидена, че е изключена от завещанието, трябваше само да поговори с нас.

— Че кога Джека е постъпвала така? — попита Джемайма. — Кога изобщо е разговаряла възпитано? Никога. Имам теория защо го прави, защо смята, че ѝ се полага толкова много. — Замълча, а останалите впериха погледи в нея. Джемайма си пое дълбоко дъх. — Винаги съм подозирала, винаги съм смятала... — По лицето ѝ се изписа болка и тя забодя поглед в масата. — Не смеех да го изрека на глас, ужасно е. Обаче подозирам, че Джека може да е била любовница на татко.

Попи ахна ужасено.

Тара здраво стисна ръце.

— Защо мислиш така?

— Ами само помислете какво се случи — поде Джемайма. — Той я обожаваше, всички го знаехме. Никога не я е наказвал, никога не я е укорявал. Тя го въртеше на малкото си пръстче. А когато стана на шестнайсет и избяга от къщи, той я настани в апартамент в Лондон недалеч от тази сграда. Винаги съм смятала, че обичта му към нея е прекалено силна. Все търсеше близостта ѝ и според мен тя го знаеше. Подозирам, че го е съблазнила нарочно и много пресметливо, за да го подчини.

Попи потръпна.

— Наистина ли е била способна да го направи? Той ѝ беше баща!

— Осиновител — поправи я Джемайма. — Познаваш Джека — способна е на всичко. Явно се е надявала да получи голямо апетитно наследство от татко, може дори да е смятала, че ще получи всичко.

Обаче нещо се е объркало и тя избягала преди смъртта на татко. Мама поне сигурно е подозирала.

— Не знам, Майми — смръщи се Тара. — Трудно ми е да го повярвам. Аз имам друга теория.

Другите я погледнаха въпросително.

— Знаете, че се опитвам да открия бижутата на мама — продължи тя. — Виктор Голдблат ми се обади вчера и ми съобщи, че почти всички бижута са намерени в един сейф на името на мама. Никой не знае кой ги е прибрал там. Той ми изпрати списък и наистина там са повечето накити на мама. Липсва обаче нещо много важно. Помните ли медальона, който татко ѝ подари една Коледа? Сребърният медальон с гравирания лебед?

Сестрите ѝ кимнаха.

— Помните ли какво имаше вътре? Татко взе кичурче от косата на всяка от нас и ги сплете на малка плитка, която нави в медальона под стъкленото капаче.

— Да, винаги съм го смятала за доста зловещо — призна Джемайма, — тръпки ме побиваха.

— Въпросът е, че там имаше наша коса — ваша, моя и на Джека, а сега медальонът е изчезнал.

Двете сестри впериха разтревожени погледи в Тара.

— Е, и? — попита Попи.

— Кичурът може да послужи за ДНК проба на Джека и да докаже дали тя е родна дъщеря на татко.

— Родна дъщеря ли? — възкликна слисана Джемайма. — Какви ги говориш?

— Тя е дете на Лука Фарнезе, всички го знаем — възкликна Попи. — И изобщо не прилича на нас. Как би могла да бъде дъщеря на татко?

— Знам, че изглежда налудничаво. Ами ако татко е имал връзка с Изабела Фарнезе, в резултат на която се е родила Джека? Това би обяснило защо той толкова много я обичаше — защото му е напомняла за мъртвата му любовница и защото му е родна дъщеря. Според мен Джека някак е успяла да се докопа до медальона, за да го използва по време на съдебното дело, което планира, за да докаже, че е дъщеря на Сесил и поради това двойно повече има право на дял от компанията.

Ако нейната ДНК е много сходна с нашата, това ще е доказателство, че имаме общ баща.

Възцари се мълчание, докато другите обмисляха думите ѝ. Дона ги наблюдаваше, смутена от внезапно разкрилите се семейни тайни.

— Значи въпросът е каква е била Джека — обади се Попи, — дъщеря на татко или негова любовница!

Тара кимна.

— Ето това трябва да разберем.

Флик Джонсън сърдито хвърли конкурентния вестник през стаята.

— Къде беше ти, когато се е случило това, по дяволите? — попита тя настойчиво.

— Съжалявам, шефке. — Бен бе засрамен. — Никой не подозираше, че ще бъде нещо повече от обичайна фотосесия.

— Да... изглеждаш като пълен кретен. Сега искам да се опиташ да се добереш до тази сестра, да видим дали тя ще ни разкаже нейната версия.

— Добре, шефке, но все пак постигнах нещо. Знам една-две клюки, които според мен много ще те заинтересуват — усмихна се той и се приготви да разкаже на Флик каквото знае.

42.

Единственото обнадеждаващо събитие след приема на Ферера бе случайното запознанство на Попи с Нийв в тоалетната. Тя разказа на другите как се е притекла на помощ на супермодела.

— И всичко благодарение на моите верни игла и конец. Накрая Нийв каза, че ми е длъжница.

— Това е страхотно — възкликна Дона. — Точно каквото ни трябваше — нещо положително. Попи, искам да ѝ се обадиш. Идете да обядвате или нещо такова, привлечи я, опознай я. Може дори да я попиташ дали не би искала да ни стане рекламно лице.

Попи кимна.

— Не знам как ще се справя, изобщо не ме бива в такива неща. Винаги се притеснявам да моля за услуга, но ще се постарая, обещавам.

— Добре. Джемайма, днес хващаш телефона и започваш да звъниш на хората, за да оправим тази каша. Мисля, че фотосесия в лъскаво списание ще ни помогне. И, за бога, говори с приятелите си във „Вог“ за статия в ноемврийския брой.

Джемайма кимна. Имаше ли смисъл наистина? Дали през ноември компанията изобщо щеше да бъде тяхна?

— Тара, да поговорим за промоцията и за мострите за пресата. Имам мостри от лосионите и от млякото, които Клодин ни изпрати...

„Добре, че имаме Дона — помисли си Джемайма. — Тя поне е позитивно настроена и решена да продължи. Без нея щяхме да затънем.“

Джемайма чакаше Айрис, познатата ѝ във „Вог“, да ѝ звъне. Стори ѝ се заинтригувана и каза, че ще го обсъди с редактора си, но била сигурна, че ще пуснат материала.

Телефонът звънна и Джемайма вдигна, очаквайки да чуе гласа на Айрис.

— Айрис?

— Не, Хари е.

Стомахът ѝ се сви и тя се облегна на стола, останала без дъх.

— Здравей.

— Тъкмо ходих до селото и видях вестниците. Господи, Джемайма, съжалявам. Сигурно е било ужасно.

— Да, така беше. — Беше разказала всичко за Джека на Хари още когато се ожениха. Смяташе, че е важно той да знае.

— Не мога да повярвам, че е избрала да се върне така. Като че ли не ви причини достатъчно страдание. Наистина съжалявам. Но ако е някаква утеха, знай, че ти изглеждаше невероятно красива.

— Благодаря — усмихна се тя. — Очаквах да ми се обадиш.

— Трябваше да обмисля някои неща. Искях да се уверя във всичко, нали ме разбираш? Мисля, че вече съм сигурен. Искам да те видя.

— Наистина ли? Кога?

— Възможно най-скоро. Да дойда ли при теб?

Хари много рядко предлагаше да я посещава в Лондон.

Това със сигурност беше добър знак. Кожата ѝ настръхна.

— Да, да, ела на Итън Скуеър. Следващата седмица го обявявам за продажба, така че може би ще го видиш за последен път.

— А къде ще живееш?

— Не съм решила. Ще измисля нещо. Ще дойдеш ли?

— Да, ще дойда утре вечер.

— Добре. Това е чудесно.

Сбогуваха се и Джемайма затвори. Може би от цялата тази каша щеше да се получи нещо добро. Молеше се да стане така.

Тара остави агента да я разведе из къщата, изтъквайки предимствата ѝ. Самата тя се постара да изглежда безразлична, да не издава колко е доволна от офертата. Вътрешно обаче ликуваше. Точно това търсеше.

Къщата се намиреше на прекрасна улица недалеч от огромната зелена общинска земя наскрел Клапам. Някога била частно училище, а сега беше ремонтирана и превърната в просторна семейна къща със седем спални — огромни светли помещения с високи тавани. Беше

обзаведена съвременно с лакирани дървени подове, бели стени и превъзходно осветление. Имаше голяма стая за игри, идеална за децата — можеха да разхвърлят колкото си искат. А най-хубавото от всичко бе малката къщичка в дъното на градината, обитавана някога от директора на училището, която сега можеше да се превърне в две жилища за прислугата.

Най-много я очароваше фактът, че просто не можеше да си представи Джералд в тази среда. Неговите старомодни костюми и папийонки щяха да изглеждат нелепо в този свеж и съвременен дом.

— Както виждате, има всички удобства, необходими на съвременното семейство — изтъкна агентът по недвижимите имоти. — Е? — притеснено попита той в очакване на реакцията ѝ. — Какво е първоначалното ви усещане?

— Хмм. — Тара се замисли за момент и после реши да го избави от страданието: — Ще я купя.

„Не е зле за обедната почивка“ — каза си тя, докато се качваше в колата.

Али Тендулка потропа с писалката си върху листовете и погледна седналите срещу него сестри.

— Адвокатите на Джека Фарнезе се свързаха с нас. Ще отправят съдебен иск за една четвърт от процентния ви дял, защото се полагал законно на клиентката им.

— По дяволите! — Тара наклони глава. — Как се отразява това на всекидневните ни дела?

— Те могат да продължат нормално. В интерес на госпожица Фарнезе е бизнесът да бъде възможно най-успешен, затова не би искала да го възпрепятства...

— Само че ако бизнесът е успешен, след изтичането на годината тя няма да получи нищичко — изтъкна Джемайма.

— Не знаем дали са ѝ известни условията на завещанието — напомни Тара. — Може би тя предпочита да притежава една четвърт от успешна компания, отколкото цяла, но съсипана.

— Но тя трябва просто да изчака една година, да стане свидетел на провала ни, да пипне компанията и да я продаде на Ферера — каза Попи.

— Може би така са се договорили — злостно изстреля Джемайма. Почувствала се беше силно засегната от факта, че Ричард спи с Джека. Както обикновено, тя беше успяла да я засегне на най-болезненото място. — Джека се притеснява, че няма да измъкне големи мангизи от мъжа, с когото спи.

— Кой знае какви са мотивите ѝ — въздъхна Тара. — Тя е пълна загадка. Обаче със сигурност разполага с тайно оръжие. Смятам, че трябва да избързаме с „Чаена роза“ и с всичките си планове. И да се надяваме да спечелим, ако се стигне до съд. Нека да се поизмъчи. Ние ще продължим да правим онова, което знаем, че умеем — да съживяваме „Тревелян“. В крайна сметка, доста напреднахме. Магазинът е почти готов, а Клодин пристига другата седмица с още мостри.

— Айрис иска да направи материала за „Вог“ — додаде Джемайма. Айрис ѝ се бе обадила веднага след разговора ѝ с Хари. — Ще имаме интервю с нея следващата седмица.

— Дами, много съм впечатлен от вас — усмихна се Али. — Преди няколко месеца седях тук и гледах как онези старци се опитваха да ви измамат и да се измъкнат от кашата, която бяха забъркали, тъй като вие явно изобщо не познавахте правилата на играта. Но вече сте овладели положението.

Похвалата му ги зарадва.

— Може би не сме го овладели изцяло, но сме на път — каза Тара.

Джемайма излезе от офиса, потънала в мисли. Повторната среща с Джека беше шок за нея, но още по-лошо беше, че злата кучка сериозно възнамеряваше да сложи ръка на „Тревелян“. Как можеха да я спрат? Ясно беше, че неприятният сблъсък на приема на Ферера беше само първата стъпка от публичната война, с която Джека целеше да спечели симпатиите на хората. Дали Ричард бе замесен в цялата игра още отначало? Сигурно. Бяха двойка, това бе очевидно. Цялата история беше ужасна, а съзнанието, че той си е играел с нея от самото начало, че приятелството им е било само привидно, я огорчаваше.

„Слава богу, че не спах с него!“

— Лейди Джемайма?

Тя се обърна да види кой я е заговорил.

— Всъщност е правилно „лейди Калторп“, но все пак... слушам ви.

От входа на един магазин се показва доста неугледен млад мъж.

— Аз съм Бен Дейвис от „Дейли Кроникъл“. Питам се дали бих могъл да разговарям с вас.

— За какво? — предпазливо попита Джемайма.

— Бих искал да поговорим насаме, ако може. Знам една кръчма наблизо. — Мъжът ѝ се ухили широко. — Обещавам, ще ви заинтересувам.

Джемайма впери поглед в него. Обикновено нищо не би могло да я накара да има вземане-даване с жълтата преса. Прекрасно знаеше опита на свои приятели как журналистите умееха да изопачават думите и да си измислят цитати. Обаче нещо у този млад мъж я притесняваше. Той изглежда ликуваше, сякаш имаше някаква власт над нея и се наслаждаваше на мига.

— Не давам интервюта — студено отговори тя.

— Не искам интервю — възрази мъжът. — Всъщност имам информация за вас. Последвайте ме, ако искате да узнаете каква е.

— Здравсти, Нийв, Попи е. Запознахме се снощи в тоалетната на Спенсър Хаус.

— Да, здрасти, Попи. — Ирландският глас звучеше плавно и приятелски. — Как си?

— Добре, благодаря. Много се радвам, че се запознахме. Знам, че съм малко нахална, но искам да те помоля за нещо. Искаш ли да излезем да пийнем по нещо...

— Да, обаче летя за Ню Йорк след няколко дни и ще отсъствам известно време...

— Свободна ли си довечера?

— Довечера ли? Чакай малко... Знаеш ли, свободна съм. Отмениха една среща. Но трябва да те предупредя, че не е лесно човек да излезе да пийне с мен. Не искам да ти прозвучи надутото, но в момента съм в центъра на вниманието на пресата. Просто така стоят нещата.

— Не се тревожи, разбирам — увери я Попи. — Виж, член съм на малък артистичен клуб в Нотинг Хил. Искаш ли да отидем там? Много е спокойно и дискретно. Пълно е със знаменитости и никой няма да те безпокои, повярвай.

— Прекрасно. Вече не си спомням какво е да излезеш някъде и никой да не ти досажда. Уговорихме се.

След като се уточниха, Попи затвори телефона и погледна бележника си. За вечерта беше написала „вечеря с Джордж“, но трябваше да я отложи. Той щеше да разбере — в крайна сметка беше по работа, а той винаги я подкрепяше по отношение на „Тревелиан“.

За миг се загледа в бележника си. Напоследък Джордж й липсваше. Проблемите в офиса и служебните партита не им позволяваха да се виждат.

„Мамка му — каза си тя. — След като довечера ще омагьосвам Нийв, заслужавам свободен следобед. Джордж е на работа в книжарницата. Ще отида и ще го изненадам.“

Тя затвори шумно бележника си, грабна си чантата и излезе от офиса.

Джемайма излезе от кръчмата пребледняла. Ръцете й трепереха. Едно такси едва не я прегازی, докато пресичаше улицата.

— Заспала крава! Гледай къде ходиш! — кресна й шофьорът и профуча покрай нея.

Тя почти не го забеляза. Продължи да върви замаяно към „Тревелиан“. Срецна Дона, която тъкмо излизаше, но спря, притеснена от състоянието на Джемайма.

— Какво има, скъпа? Изглеждаш ужасно — пресегна се тя към ръката й.

— Дона... — уплашено впери поглед в нея Джемайма. — Мислех, че по-лошо няма накъде, но и това стана.

— Да влезем. — Дона веднага пое нещата в свои ръце. — Най-добре ми разкажи какво се случи.

Дона настани Джемайма на един стол в кабинета си и й приготви чаша горещ и сладък чай. Тя стисна чашата признателно и й разказа за неочакваната поява на журналиста.

— Заведе ме в една кръчма. Разказа ми, че вестникът му имал материал за мен, който щели да публикуват в неделя. Научили за връзката ми с Гай, знаели всичко за бебето... — Беше попарена от шока, не можеше дори да се разплаче. — Дона, съпругът ми ще дойде да ме види утре вечер. Тъкмо бяхме започнали да преодоляваме цялата история. Ако излезе по вестниците, това ще ни съсипе. Ще сложи край на всяка надежда отново да се съберем. Хари е много горд човек. Мрази публичността, мрази хората да научават за личния му живот. Знам, че му струваше много да стигнем дотук. Сега това ще го унищожи. Край с нас.

— Явно положението със семейството ти е адски сложно, дума да няма — промърмори Дона. — Добре, виж. Не знам кой е Гай, не знам и нищо за бебето, но виждам колко е важно за теб. Не искам да ми разказваш, но веднага трябва да помислим как да намалим вредата. Защо журналистът ти е съобщил? Защо просто не са пуснали материала?

— Искал да ми даде шанс да разкажа своята версия за историята.

— Мммм, добре. Може би точно това трябва да направим.

— Какво? Да говоря с пресата? — Джемайма поклати глава. — Хари няма да одобри.

— Тогава трябва да измислим друг начин. От кой вестник каза, че е онзи тип?

— От „Кроникъл“.

— Имам познат там. Да видим какво ще успея да измъкна.

Джемайма седеше и пиеше чая си, докато Дона въртеше телефоните. Двайсет минути по-късно остави слушалката.

— Имам и добри новини. Историята е от източник от Дорсет, близък до съпруга ти. Пикантна история — как ти си имала връзка с приятел на съпруга си, как си забременяла, изгубила си бебето, а съпругът ти те изритал. — Вдигна ръка, за да попречи на Джемайма да я прекъсне. — Не е нужно нищо да ми обясняваш. Те разполагат с това, точка. Обаче се притесняват дали да пуснат материала. Няма потвърждение, информацията им е само от този единствен източник, а той не е от засегнатите страни...

— Значи не е Гай — промърмори Джемайма.

— Не. Изглежда се опитват да го намерят. Но ако историята не е вярна, ти можеш да ги съдиш и те го знаят. Искали са да те уплашат, за

да потвърдиш. Изобщо каза ли им нещо?

— Нито дума — поклати глава Джемайма. — Само го изслушах и после излязох.

— Добре. Ето какво ще направим. Ще заявим на „Кроникъл“, че историята не е вярна и че ако я публикуват, ще ги съдим. Но ще признаем, че ако направят някой намек, това много ще ти навреди, затова ще си договорим сделка. Ако те се откажат от материала, ти ще им дадеш интервю за бляскавия си живот, ще им разкажеш истината за връзката си с Били или както там се казваше, за това как си установила, че сериозната работа носи много по-голямо удовлетворение от бурния начин на живот. Би трябвало да им хареса. Честно казано, трябва да са адски признателни за такъв материал от теб — изключителната и недостижимата.

— Мислиш ли, че ще се хванат? — попита с надежда Джемайма.

— Възможно е. Няма да говоря с този хлапак Бен, не е достатъчно високопоставен. Ще отида направо при шефката му Флик Джонсън. И още нещо. — Дона гневно изгледа Джемайма. — Съпругът ти Хари трябва да бъде готов да те подкрепи. Ако намерят онзи тип Гай и той реши да пропее, здравата ще загазиш.

Джемайма кимна:

— Моля те, Дона, просто направи каквото трябва.

43.

Попи вървеше към Блумсбъри в приповдигнато настроение. Настъпило бе истинското лято. Улиците гъмжаха от туристи с фотоапарати и ранички. Служителки от офисите бяха навън за дълги обеда и се наслаждаваха на следобедното слънце. Попи мина покрай магазините за антикварни гравюри и малките магазинчета за монети, марки и други артефакти, разглеждайки витрините. На една уличка срещу Британския музей намери каквото търсеше — книжарница, на чиято витрина бяха изложени най-новите книги. Влезе.

Помещението беше прохладно и светло, подът беше от голи дъски, а лавиците бяха боядисани в меко синкавосиво. Тя заобиколи масите, отрупани с лъскави томове, и се запъти към щанда отзад. Там стоеше мъж, който разлистваше книга. Вдигна поглед.

— Здравейте, мога ли да ви помогна?

— Да. Търся Джордж.

— Джордж ли? — намръщи се мъжът.

— Да. Да не е излязъл да пие чай?

— Тук нямаме Джордж, само аз и Гидиън. И Чарлийн в събота.

— Сигурен ли сте?

Мъжът се засмя.

— Да, съвсем сигурен съм, аз съм управителят. Наистина тук не работи никой, когото не познавам.

Попи зяпна мъжа.

— Може би сте объркали книжарницата. Попитахте ли в „Уотърстоун“ малко по-нагоре? — любезно попита мъжът, който явно я съжали.

— Не, не, със сигурност е тази книжарница. Да, книжарницата на Ърл стрийт. Тази. Собственик е чичо му Силвестър.

— Не е така, миличка — възрази мъжът. — Какъв Силвестър? Този магазин е собственост на Ани Вон. Тя е собственик и на „Поетри Прес“ на Ърл стрийт.

— О! — възкликна Попи. — Е, много ви благодаря за помощта. — Бавно се обърна и излезе на улицата.

След като подмина Британския музей, хукна. Понесе се по улиците, прелиташе покрай озадачените пешеходци, заобикаляше бебешките колички, устремена към къщи. Единствената ѝ мисъл беше възможно най-бързо да намери Джордж. Пристигна на площада зачервена и задъхана. С последни сили влетя в сградата и се стрелна нагоре по стълбите до апартамента на Фелоус. Заблъска по вратата.

— Джордж, Джордж, там ли си? — крещеше Попи. Спря и почака. Отвътре не се чуваше нищо. — Джордж! — кресна тя. — Къде си, по дяволите?

Забеляза, че под вратата се подава бяло хартиено ъгълче. Наведе се и го издърпа — беше плик. И на него с черно мастило пишеше нечие име — Г. Марлоу.

Свят ѝ се зави. Обърна се и продължи нагоре по стълбите.

Дона изпрати Джемайма с такси до къщи и после се обади на Тара, за да ѝ разкаже какво се е случило.

— Мисля, че тя е добре — отбеляза Дона. — Стори ми се много по-спокойна, когато я оставих, но може би тази вечер не бива да остава сама.

— Добре — съгласи се Тара. — Боже, какво ли следва? Ще ѝ се обадя и ще я поканя на вечеря. Ще оставя децата до малко по-късно, за да си поиграе с тях. Това винаги я разведрява. Благодаря, Дона. Изглежда си ни измъкнала от поредното затруднение.

— Няма защо, но ще отбележа, че Тревелян сте много непредсказуемо семейство. Никога не знам какво да очаквам.

— Ние също — засмя се Тара. — Ние също.

„Дръж се нормално — напомни си Попи, когато седна на бара в подземиято на клуба в Нотинг Хил. — Никой не бива да забележи, че нещо не е наред, най-малко Нийв.“

Пригответи се замаяна за срещата, неспособна да проумее как така светът ѝ се бе променил за толкова кратко време. Само допреди малко бе преизпълнена с блаженството на новата връзка. А сега всичко бе

станало на пух и прах, а в главата ѝ се въртяха разни въпроси. Защо, за бога, Джордж я бе излъгал за работата си в книжарницата? Какво би спечелил от това? А и това писмо. Защо някой ще изпраща поща на Г. Марлоу в апартаментата на семейство Фелоус? Обзе я ужасно предчувствие, обаче сега нямаше време да разсъждава. Имаше среща.

Облече се механично — сложи си лека лятна рокля, която пристегна в кръста със стар шал „Пучи“, и обу равни тюркоазени сандали. След това се запъти на запад и се качи на автобус, който минаваше по Оксфорд стрийт и покрай Хайд Парк към Нотинг Хил Гейт. Минаха покрай улицата на Тара и тя се изкуши дали да не слезе от автобуса, да се втурне в дома на сестра си и да сподели какво се е случило и да потърси утеха и съвет. Но реши да остане в автобуса, да се срещне с Нийв и да опита да я убеди да се присъедини към тях.

Внезапно някакво раздвижване в помещението накара Попи да вдигне глава. Нийв беше влязла и макар да се намираше на място, където никой не се впечатляваше от славата и богатството, видът ѝ все пак бе предизвикал доста оживление. Влезе с непринудената грациозност на пантера, облечена с красива бяла памучна риза и с къса разкроена бледозелена поличка. Краката ѝ се точеха безкрайно. Косата ѝ се спускаше по гърба на лъскава тъмна опашка, носеше и скъпи очила „Марни“.

„Охо! — възкликна мислено Попи. — Какво ли е усещането да предизвикваш такава реакция у хората, когато минаваш? Какво ли е да си толкова прекрасна, че всички да те зяпат, дори когато си с най-обикновени дрехи и без грим, когато си самата себе си?“

Изправи се.

— Здравей, Нийв.

— О, здравей! Моят ангел пазител! — Нийв се приближи и целуна Попи. Двете седнаха на една малка маса и Попи поръча сода.

— Страхотно място — каза Нийв, свали очилата си и показа невероятните си очи. — Толкова спокойно и непретенциозно. Да ти издам ли една тайна? Имам чувството, че ще откача, ако трябва да отида в още една великолепна къща, издокарана с тафта, да изпия поредната чаша с шампанско и отново да ям хайвер. Харесват ми места като това — семпло, дружелюбно, артистично.

— И аз не си падам много по висшето общество — рече Попи.

— Толкова си приличаме — засмя се манекенката. — Как се озовахме в този свят? Разкажи ми с какво се занимаваш.

Попи ѝ разказа за „Тревелян“ и за работата им. Нийв остана очарована.

— Учиш се в крачка, нали? — усмихна се тя. — Точно като мен. Откриха ме в един универсален магазин в Дъблин, когато една жена дойде да си купи сако и ме помоли да го облека, за да види как стои. Оказа се, че работи в агенция и търси нови лица. Преди да се усетя, ме накара да подпиша договор и ме отмъкна. Неочаквано се оказа, че прекарвам половината от живота си в самолета, а другата половина в непознати градове. — Нийв сви рамене. — Но май не бива да се оплаквам. Спечелих пари и пред мен се отвори вратата към един свят, за който дори не съм си мечтала. След това ме свързаха с Каролайн и тя ме убеди да се пробвам в киното.

— Искаш ли да играеш?

— Да, струва ми се — усмихна се ослепително Нийв. — Казват, че изглеждам добре на екрана.

— Наистина ли? Досещам се — засмя се Попи. — Създадена си за това!

— Бих искала да опитам. Винаги ми се е искало да се пробвам на сцената, още откакто играх Дева Мария в пиесата за Рождество.

Попи отново се засмя. Нийв беше забавна и очарователна, би се превърнала в най-прекрасния посланик на „Чаена роза“. Мислено Попи вече създаваше плакат и фотосесия, дори нахвърляше една телевизионна реклама.

— Питам се... — поде тя.

Нийв наклони глава и я погледна въпросително:

— Да?

— Нийв, ще говоря направо. Нуждаем се от рекламно лице за „Тревелян“. От възхитително и невероятно лице като твоето. Сестра ми Джемайма вече се обърна към агентите ти, но те ѝ отказаха, затова срещата ни в тоалетната снощи ми се стори съдбоносна. Може би ти е отредено да се присъединиш към екипа ни и да рекламираш „Чаена роза“. Ще организираме най-бляскавата кампания, ще бъде страхотна промоция! Ще си струва, освен това знам, че нямаш ангажимент към друг. Е... би ли го обмислила?

Нийв примигна, явно съжеляваше.

— О, Попи, много ми се иска да ти помогна, наистина. Само че Каролайн не желае още да рекламирам парфюми. Разбира се, отправяли са ни предложения, но тя отказа на всички. Предстои ми участие в голям филм и ако това стане, Каро смята, че цената ми ще се покачи двойно и тройно и тогава ще подпиша дългосрочен договор с голяма козметична компания. Просто в момента не мога да се обвържа.

— Не се тревожи — опита се да запази самообладание Попи. — Не можем да си позволим да ти плащаме толкова пари, а човек с твоето положение има право на огромен хонорар. Изглежда, не ни е писано.

Нийв се усмихна мило.

— Може би не, но ще направя всичко по силите си, уверявам те. Ако организирате промоция, с радост ще дойда и ще помогна с каквото мога. Имаш ли мостра от парфюма?

— Ето — извади малко шишенце с пулверизатор. Подаде го на Нийв, тя пръсна на китката си и помириса.

— Ей, харесва ми. — Намръщи се и отново помириса. — Да, наистина е хубаво. Много по-хубав е от други, които са ме канили да представям. Жалко.

— Няма нищо. Задръж мострата — каза Попи. — Гладна ли си? Искаш ли да си поръчаме нещо?

Двете се преместиха в ресторанта, който гледаше към градината във вътрешния двор, и седнаха да хапнат. Разговаряха за живота си и за други неща и установиха, че имат много общо — като се започне от страстта им да готвят италианска храна и се стигне до факта, че и двете адски си падат по Джъстин Тимбърлейк.

— Харесваше ми дори с къдрава коса — заяви през смях Нийв. — Добре ли си? — попита тя, забелязала как помръква усмивката на Попи.

— Няма нищо... Всъщност заради приятеля ми е...

— Проблеми ли имате? Изневерява ли ти?

— Не точно. — Разказа ѝ какво се е случило през деня. — Просто не разбирам. Защо ще ме лъже къде работи и как се казва? Просто не виждам причина.

— Би трябвало да има. — Нийв остави вилцата си. — Но ти си права, странно е. Да не би да е преследвач на жени?

— Не, не мисля. Той е невероятно нормален, а и смятах, че наистина сме влюбени... — Очите на Попи се напълниха със сълзи,

когато си спомни за блаженото време с Джордж. — Не проумявам какво означава това.

— Ей, скъпа, не прави прибързани изводи. Сигурно всичко има съвсем невинно обяснение.

— Бих искала да разбера какво е. Защото както и да гледам на нещата, изобщо не ми изглеждат невинни.

44.

Джемайма беше твърде притеснена от предстоящата си среща с Хари, за да ходи на работа. Предпочете да си остане у дома и да помогне на Шри да почисти апартамента, за да може агентът по недвижимите имоти да изпрати фотограф.

Бяха наистина много впечатлени от жилището.

— Такива апартаменти са златна находка — заяви един от служителите. — При това е прекрасно обзаведен. Ще го продадем бързо.

— Благодаря — не успя да прикрие съжалението си Джемайма. Сега, след като страшният момент най-накрая беше настъпил, тя беше тъжна, но изпитваше донякъде и облекчение. Апартаментът щеше да бъде продаден и толкова. Щеше да получи няколко милиона от продажбата, голяма част от които щяха да отидат в „Тревелян“. Може би никога повече нямаше да види апартамента, обаче какво от това — поне веднъж трябваше да рискува.

Непосредствено преди пристигането на Хари тя направо се тресеше от нерви.

„Странно, да се притеснявам от срещата със собствения си съпруг!“ Опита да се засмее, но не можеше да преодолее сериозността на тази вечер. Днес щеше да се реши бъдещето ѝ с Хари.

Звънецът на входната врата звънна точно в седем. Джемайма натисна копчето на домофона и се огледа за последен път, преди да покани Хари в жилището. Когато той се наведе да я целуне по бузата, тя учудено забеляза, че е притеснен не по-малко от нея.

— Да ти предложи ли питие? — попита го.

— Да, моля.

— Джин и тоник? — Пригответи му „Танкъри“ с тоник и направи едно за себе си.

— Значи наистина ще продаваш апартамента — каза Хари, когато забеляза брошурите на агенцията за недвижими имоти на масичката. — Не съм допускал, че би могла да се откажеш от него.

— Време е да се откажа от доста неща — тихо отвърна тя. — Осъзнах, че не мога вечно да живея в миналото. Трябва да продължа напред и да успея в нещо. Мислих върху думите ти за целта в живота. Струва ми се, че е вярно, и сега, когато съм я открила, не искам да се откажа от нея. Струва си да изгубя апартамента, ако така ще запазя „Тревелян“. А и вече сме толкова близо. Наистина сме близо. Имаме превъзходен аромат и всичко се получава много по-добре, отколкото очаквах.

— Къде ще живееш? — попита Хари и се настани на канапето.

— Тара ме уверява, че мога да разчитам на стая в къщата ѝ по всяко време, и това май ми харесва. Може би твърде много време през последните години съм прекарала сама. Не ми се отразява добре. — Джемайма седна. Беше започнала да се отпуска след голямата глътка джин и тоник.

— А когато не си в Лондон?

— Ами... това зависи от теб — тихо отговори тя.

— Искаш ли да поговорим сега? Смятах да изчакам до вечерята.

— Не, по-добре да поговорим сега — настоя Джемайма. — Наистина не ми се чака. Ще бъде неловко, ако не говорим.

— Добре. — Хари стана, отиде до прозореца, който гледаше към Итън Скуеър. — Сигурно се питаш защо не ти се обадох след разговора ни в библиотеката онзи ден. Истината е, че исках да премисля казаното от теб. И да се уверя, че отново мога да ти вярвам. Надявам се да го уважиш.

— Да — прошепна тя.

— Затова отидох да намеря Гай. Трябваше да поговоря с него. Той беше толкова убедителен. Накара ме да му повярвам, макар да знаех каква змия е. Затова отидох до Абърдийн, където работи сега. Разговаряхме по мъжки, обясних му какво си ми казала и той най-накрая подкрепи твоята версия.

— Най-накрая ли?

— О, известно време се опита да увърта, твърдеше, че връзката ви е била отдавна, но аз внезапно усетих, че ме лъже. Виждах го в очите му. Дадох си сметка, че Гай е отнел твърде много от живота ми. Вярвах му като на брат, но той не постъпи като приятел.

— Съжалявам, Хари, толкова съжалявам, че те нараних.

Той се приближи и седна на дивана до нея.

— Помоли ме за прошка и аз ти простих. Сега трябва да забравим всичко. Имах възможност да осъзная, че съм изгубил дете и да скърбя за него. Но освен това имам и шанс да те спечеля отново заедно с всичко, което означава това: живот заедно, щастлив дом, може би деца. Затова нека повече да не говорим за Гай, съгласна ли си?

— Да — усмихна се тя. — Това означава ли, че искаш да опитаме отново?

— Наистина го искам, а ти? — Той се вгледа изпитателно в лицето ѝ, а погледът му беше уязвим като никога досега.

— Да.

Наведе се към нея и много нежно я целуна по устните, а после се отдръпна.

— Последния път, когато направих това, не ти хареса.

— Не, но ти беше много пиян — напомни му тя. — Сега нямам нищо против, но най-напред искам да те попитам нещо.

— Да?

Тя сведе очи и поглади една възглавница. Най-накрая бавно изрече:

— Лети Стюарт...

— Да не ровим в миналото. Просто да приемем, че и двамата сме допуснали грешки, и да започнем начисто.

— Добре — усмихна се Джемайма.

— И така, докъде бяхме стигнали?

— Мисля, че ме целуваше.

— О, да... — Усмихна ѝ се той и после се наведе да я целуне отново. Този път не само докосна устните ѝ със своите. Този път я прегърна и я целуна страстно и истински.

Отдръпна се само колкото да каже дрезгаво:

— Боже, искам да спя със съпругата си. — После отново я целуна толкова пламенно, сякаш не можеше да ѝ се насити.

— Да отидем в спалнята — прошепна Джемайма. — Искам да го направим както трябва.

Сега страстта им беше различна. От една страна, споделяха фамилиарността на стари любовници, които прекрасно познават телата си, знаят как да си доставят наслада и какво най-много харесва

другият. Той знаеше, че тя обожава да я целува бавно и страстно по раменете и шията, че обича той да прониква в нея и отново да излиза, за да може тя да държи в ръка влажния му от нейните сокове penis, докато той я изучава с пръсти. Знаеше кога да я обърне по корем и да я обладае отзад, как точно да я докосва, докато я обладава мощно. Знаеше кога отново да я положи под себе си, за да може тя да обгърне широкия му гръб с крака и да го придърпа към себе си.

Освен тази позната близост обаче двамата усещаха и съвсем ново дълбоко вълнение: той бе неин любовник, с наново разгоряла се страст. Целувките му бяха нови, а докосването му я възбуждаше както в началото, когато се влюбваше в него. Всичко у него я изпълваше с наслада. Когато най-сетне се отпуснаха изтощени и задоволени, тя нежно докосна лицето му и каза:

— Щастлива съм. Мислех, че съм те изгубила. Сякаш възкръсваш.

Той я притисна в прегръдките си и отговори:

— Никога повече няма да те изгубя. Обещавам. Джеми, искам да си дойдеш у дома.

Заспаха в обятията си, после станаха, облякоха се и излязоха на вечеря.

От години не бе виждала Хари толкова оживен.

Разходиха се в лятната вечер по Кингс Роуд, намериха малък ресторант, който Джемайма харесваше, и седнаха на маса на открито, за да се насладят на залязващото слънце.

— Трябва да ти кажа нещо — колебливо започна тя. — Не исках да развалям чудесната вечер, но се налага да поговорим за това.

— Да? — погледна я той напрегнато.

Джемайма му обясни за материала във вестника, който щеше да излезе през уикенда.

— Съжалявам — побърза да се извини. — Знам колко мразиш такива неща.

— Така е, но по-важното е как са се добрали до историята.

— Изглежда от човек от Дорсет. Някой, който ти е близък. Не знам кой.

— Ще разбере — мрачно заяви Хари. — Имам идея. Е, какъв е планът?

— Нашият съветник Дона познава човек във вестника. Според нея няма да се осмелят да публикуват материала, ако не открият Гай, за да потвърди историята.

— Няма да го намерят, а дори да го открият, няма да говори, сигурен съм.

Джемайма се запита какво точно се е случило в Абърдийн, та Хари е толкова сигурен, че Гай ще си държи устата затворена, но реши, че е по-разумно да не пита.

— За да намалим напрежението, ще им дам специално интервю — за живота ни, за работата ми в „Тревелян“ и може би нещичко за Джека: какво е отношението ни към заплахата ѝ, такива неща. Но искам да се уверя, че нямаш нищо против — притеснено го погледна тя.

— Мразя пресата — откровено заяви Хари. — И мисля, че ако веднъж ги допуснеш до себе си, нямаш извинение да ги държиш настрана. Обаче разбирам, че трябва да го направиш. Ще се съобразя с желанието ти.

— Дори да искам да позираш по бельо? — подразни го тя.

— Какво да правя, ако изпаднеш в плен на съвсем човешкото желание да се похвалиш с мен! — пошегува се Хари. — Но предпочитам да не ни става навик. Обичам спокойния живот.

— Все повече започвам да споделям това предпочитание — отвърна Джемайма с усмивка.

Попи лежеше на канапето в апартамента си, загледана към тавана. Предишната вечер Джордж не се обади, макар че му беше изпратила съобщение по мобилния „Къде си?“.

По-рано днес в офиса трябваше да съобщи, че не е успяла с Нийв.

— Не се тревожи — успокои я Дона, макар че разочарованието ѝ бе съвсем видимо. — Чудесно ще бъде, ако можем да я привлечем за самата промоция. А междувременно ще се обърна към хората на Кейт Бекинсейл. Има вероятност да успеем да я заинтригуваме.

Следобед, докато Попи разглеждаше проекта си за шишето на „Чаена роза“ и приключваше работа по него, той най-сетне се обади.

„Извинявай, скъпа — гласеше съобщението. — Повикаха ме у дома по спешност. Връщам се довечера. Да се видим по-късно? Дж. Целувки“

„Добре, ще се видим по-късно. Ела при мен, като се върнеш“, отговори тя.

Сега ѝ оставаше само да чака.

В седем и половина на вратата се почука. Попи стана от канапето и отиде да отвори, а Джордж влетя вътре като възбудено пале.

— Здравей, здравей! — бързо я грабна в прегръдките си и я целуна. — Липсвах ли ти? Наложил се да отида да се видя с нашите. Татко ме извика. Боже, мразя да се връщам в родния си град, никога не съм го харесвал. Уитни сигурно е най-тъпото място на земята.

— Нали семейството ти живееше в Уест Кънтри?

— А, да... част от семейството ми. Родителите ми доскоро живееха там, но се преместиха в Уитни.

— Разбирам. Значи семейство Фелоус живеят в Уитни, така ли? — Попи се отдръпна от него и се вгледа в лицето му. Изглеждаше толкова открито и честно, а ясните му кафяви очи бяха толкова искрени. — Значи, ако отида в Уитни, ще мога да ги намеря, нали? Свестните и почтени хора от семейство Фелоус? Така ли?

Джордж леко се напрегна.

— Да — бавно отговори. — Защо питаш?

— Просто се чудех. — Сложи ръка на кръста и го погледна сериозно. — Чудех се дали няма да се окаже, че там не живее никой на име Фелоус. Поне не твой роднина. Всъщност малко съм объркана относно евентуалното местонахождение на твоите роднини. Къде живее семейство Марлоу?

Джордж застина и зяпна. След секунда запелтечи:

— Аз... аз...

— Учуден си, нали? Но това не е единственият ми въпрос. Питам се какво правиш по цял ден, след като не работиш в книжарницата на Ърл стрийт. Дори не са чували за теб там. Чичо ти Силвестър, изглежда, също не съществува.

Той я погледа измъчено:

— Попи, моля те, нека ти обясня...

— Не искам да слушам повече лъжи! Да не мислеше, че няма да разбере? Колко глупаво от твоя страна да ми кажеш, че работиш на място, на което лесно мога да отида и да проверя!

— Наистина работя там.

Тя се засмя объркано, смаяна от наглостта му.

— Управителят изобщо не е чувал за теб.

— Защото не се казвам Джордж Фелоус — тихо призна той. — За това си права.

— Кой си тогава?

— Казвам се Гидиън. Гидиън Марлоу.

Тя го зяпна невярващо.

— Това е истината — каза той. — Как научи фамилията ми?

Подаде му плика, който беше издърпала изпод вратата на апартамента му.

— От това.

Той погледна плика, после отново вдигна очи към нея.

— Разбирам. Единствената причина да се нарека Джордж е, че госпожа Фелоус наистина има племенник с това име. Така историята ми изглеждаше по-достоверна.

— Но защо? — прошепна тя и се отпусна тежко на един стол. — Защо трябваше да се преструваш на племенник на госпожа Фелоус? Какво печелиш от това?

Той прокара ръка по косата си.

— Не мога да ти кажа това, Попи. Много съжалявам.

— Махай се! — извика тя.

— Моля?

— Чу ме! Махай се! Махай се! — Тя се изправи и закрещя: — Не искам да те виждам повече. Ти ме излъга, не мога да ти имам доверие. Напусни апартамента ми. Махай се!

— Не, Попи, моля те, нека ти обясня...

— Нали каза, че не можеш да ми разкриеш истината. Дори не искам да я узная. Искам само да се махаш и повече да не те виждам.

— Но аз те обичам. Не мога да си тръгна просто така.

Очите ѝ блеснаха гневно.

— Нима е възможно да ме обичаш? Лъжеш ме още откакто те познавам.

— Не исках! Налагаше се.

— Защо? — настоя тя.

Въпросът ѝ бе последван от кратко мълчание и за секунда Попи си помисли, че е успяла да го убеди и той ще ѝ каже. После той я погледна безпомощно.

— Не мога да ти кажа! Още не!

— Моля те, моля те, просто си върви... — Усещаше, че губи контрол, и отчаяно се молеше да не се разплаче пред него. — Джордж... Гидиън... който и да си... махай се. Говоря сериозно.

Той долови отчаянието в гласа ѝ и неохотно се запъти към вратата.

— Попи, моля те, мога да се върна по-късно, когато и двамата сме по-спокойни и съм имал възможност да опитам да оправя тази каша.

— Не — ледено отвърна тя. — Не искам да те виждам повече.

45.

Масата в заседателната зала отново бе отрупана с мостри и жените се забавляваха прекрасно, докато опитваха всички неща, които Клодин беше донесла от Франция. Изглеждаше елегантна както винаги, с току-що подстригана тъмна коса и облечена с любимия си „Шанел“ — този път лека лятна рокля.

— Прелестни са, Клодин. Как успяваш толкова бързо да създадеш толкова много продукти? — попита Дона, размазвайки нежно тоалетно мляко върху ръката си.

Французойката се подсмихна.

— Имам много близки приятели, които създават такива продукти за кожа в лабораторията си. Обясних им какво ни е нужно и те ми дадоха достъп до най-новите си серии. Продуктите са първокласни и всички са на растителна основа.

— Фантастично — ахна Тара, миришейки тубичка ароматен крем. — Това е „Чаена роза“, нали?

Клодин кимна.

— Имаме плътен и лек овлажнител, нощен крем, крем за ръце, душ гел за лице и тяло и сапуни. Има възможност и за още продукти след време.

— Тези свещи много ми харесват — заяви Джемайма и вдигна една. — Ухаят божествено. Може ли да взема една у дома?

— Разбира се — отговори с усмивка Клодин.

Единствено Попи не бе способна да сподели въодушевлението на останалите. Опита всички лосиони и промърмори няколко похвали, но беше умърлушена.

— Всичко е толкова вдъхновяващо — каза Дона, доволна от работата на Клодин. — Сега можем да наберем служители и да започнем да предлагаме козметични процедури. Клодин, ела да ти покажа какво са направили долу. Много ще ти хареса.

Всички слязоха в обновения магазин. Беше почти завършен, оставаха само последните щрихи от интериора и новите продукти.

Клодин се възхити на свежия бял интериор и на усещането за пространство и светлина, което той създаваше.

— Само едно нещо — намръщи се леко и посочи навън. — Тези мъже в какъв цвят боядисват фасадата на магазина?

— В розово — отговори Дона. — В нашето отличително розово, което избрахме за „Чаена роза“.

— Не е правилно — махна с ръка Клодин.

— Какво? — смаяно попита Попи. — Но защо?

— Излезте навън и погледнете.

Излязоха на тротоара и наблюдаваха как мъжете с работни гащеризони боядисват с розова боя старата тъмносиня дървения.

— Виждате ли? — посочи Клодин нагоре. — Цветът, който изглежда очарователно на шишето или на опаковката, може и да не бъде толкова приятен, ако е в целия магазин. Прекалено розово е. Все едно е магазин за малки момиченца или някой от онези евтини сексмагазини.

Всички смаяно вдигнаха погледи.

— Боя се, че тя е права — тихо каза Джемайма. — Разбира се, не за сексмагазина, но наистина е прекалено розово. Трябва да го преосмислим.

— При това бързо — мрачно добави Тара.

Попи не можеше да разкаже на останалите за случилото се с Джордж. Или с Гидиън. Беше твърде унижително. Бяха забелязали колко е нещастна, затова им бе съобщила, че с Джордж са скъсали, но не пожела да обсъжда нищо повече.

Телефонът ѝ звънна и тя вдигна.

— Ало?

— Здравсти, скъпа, Нийв е. Как си?

— О, здравей. Добре съм. Къде си?

— В Ню Йорк, имам фотосесия. В момента ми правят косата. Ще стоя тук часове, много е досадно. Научи ли какво става с приятеля ти? Много се тревожа за теб.

— Разделихме се. — Дори изговарянето на думите задълбочи мъката ѝ.

— Какво ти обясни за измислената работа и за измисленото име?

— Работата му е истинска, но името не е. — Пое си дълбоко дъх. — Твърди, че се казва Гидиън Марлоу и че не е племенник на госпожа Фелоус, така че няма нищо общо със собственичката на апартамента. Само че не успях да измъкна от него нищо повече. Отказва да говори. Не мога да повярвам, че предпочете да си тръгне, вместо да ми даде обяснение.

— Странно. Пусни го в „Гугъл“ — посъветва я Нийв — или пък наеми частен детектив.

— Това ми се струва малко крайно — намръщи се Попи. — Наистина ли мислиш, че е толкова сериозно?

— Трябва да признаеш, че той се държи странно, скъпа. Не е редно така. Трябва да стигнеш до дъното на тази история.

— Може би. Просто в момента не съм в състояние да го направя. Не мога да повярвам, че изгубих Джордж. Обичах го, а сега установявам, че той дори не съществува.

— Горкичката! — състрадателно възкликна Нийв. — Разбира се, че не можеш. Не се тревожи, само се грижи за себе си. Връщам се след няколко дни и ще те заведа да пийнем по нещо. Ще се позабавляваме по женски, става ли?

Попи се усмихна. Звучеше приятно. Струваше й се, че макар Нийв да не обича лъскавите приеми, със сигурност умее да се забавлява, както тя си знае.

— Добре.

— Хубаво. А сега, горе главата, скъпа. Ще се видим скоро.

Джека затвори телефона с доволен вид.

— Кой беше? — попита Ферера зад вестника си. Беше чул какво казва Джека по време на разговора, но тя бе лаконична и през повечето време слушаше.

— Адвокатите ми. Явно смятат, че позицията ми е силна за едно съдебно дело. Убедени са, че ще влезем в съда само след няколко месеца. С други думи, преди промоцията на „Чаена роза“ през ноември, а аз точно това искам. Искам да съм в компанията за тази промоция, искам да участвам. — Тя се приближи до него и седна. — Знаеш, че тази компания ми се полага. Цялата. Моите италиански предци са я създали. Тревелян винаги са били паразити, които са

печелели парите си благодарение на таланта и уменията на моето семейство.

— Справили са се добре с деловата страна — безгрижно подметна Ферера.

— Да, но и аз съм Тревелян, не го забравяй. Полага ми се всичко, което имат тези момичета, и възнамерявам да си го получа.

— Тази мисъл вече започва да те обсебва — отбеляза той.

— Е, и? — попита Джека и както обикновено бързо добави: — Ти пък си обсебен от бизнеса си. Защо и аз да не бъда същата?

— Защото стигах до по-големи крайности от мен.

— Може би — усмихна се тя и докосна медальона, който висеше на верижка на шията ѝ. — Само че предизвикателствата пред мен са по-крайни. — Замисли се. — Особено след като един от източниците ми на информация пресъхна.

— Какво? — попита Ферера.

— О, нищо... просто ме държаха в течение — усмихна му се Джека. Чарът ѝ беше изключителен, решише ли да го използва, обаче Ферера вече започваше да се учи да не допуска тази чувствена усмивка и тези тъмни очи да приспиват вниманието му за опасностите, които криеше Джека. — Какво смяташ да правиш днес, скъпи?

— Тази вечер заминавам за Ню Йорк. Казах ти.

Тя се нацупи.

— Да, разбира се. Няма ли все пак да размислиш и да ме вземеш със себе си?

— Боя се, че не — поклати глава той. — Пътуването е делово. Няма да имам време за развлечения, а ти ще се отегчиш в апартамента, ако бездействаш.

— Няма!

— Напротив. Оставаш тук. Точка по въпроса. — Той сгъна вестника си с раздражение, за да покаже на Джека да престане да го притиска. — Не се съмнявам, че предпочиташ да останеш тук, за да държиш под око как вървят нещата в „Тревелян“.

— Да, допускам — замислено отговори Джека. — Скоро ще направя смайващ ход. Ще изненадам всички.

— Внимавай с изненадите — отбеляза Ричард и се изправи. — Колкото повече внимание отделяш да ги планираш, толкова по-вероятно е да изненадат самата теб. Поне моят опит сочи така. —

Запъти се към вратата. — Между другото, искам да ме информираш за всичко, което правиш. Ясно ли е? Няма да допусна действията ти да ме компрометират, Джека. Разбра ли?

— Напълно, скъпи — примигна Джека с големите си очи и с възможно най-невинното си изражение.

Беше му пределно ясно, че тя изобщо не възнамерява да му се подчини. Наистина вярваше, че може да го надхитри и че той и компанията му са просто трамплин към осъществяването на нейните по-големи амбиции.

— Добре — каза той спокойно. — Радвам се, че се разбираме. Знаеш къде можеш да ме намериш.

46.

За изненада на всички Клодин се оказа човекът, който въодушевено сглоби последните елементи от планираната промоция. Тя осигури прекрасните продукти за новата гама на „Тревелян“ и успя да убеди приятелите си да ги продадат на много разумна цена предвид качествата им. Клодин забеляза, че розовият цвят е много неподходящ за фасадата на магазина, тя избра и нежното синьо, което да го замести.

— Ето това — категорично заяви. — Шик е. Модерно е. Свързано е с оригиналното ви тъмносиньо, но с малко бледолилаво, почти с розова основа. Това е цветът.

Всички веднага се съгласиха.

Клодин отиде заедно с Тара във фабриката близо до Бирмингам, за да надзирава производството на „Чаена роза“ по създадената от нея нова формула, и цял следобед обучава персонала по свой специален начин.

— Ти си невероятна, Клодин — възхити й се Тара, а тя просто сви рамене, сякаш бе леко учудена, че всички са проумели този факт толкова късно.

— Радвам се, че помогнах — каза само.

По-късно в офиса даде отговор на нещо, което им се струваше най-големият им проблем.

— Как мина интервюто за „Вог“? — попита Дона.

— Много добре — отговори Тара. — Беше забавно да се издокарам отново за фотосесията, макар това да ми напомни за онази ужасна вечер в Спенсър Хаус — потръпна леко. — Но интервюто беше много учтиво. Журналистката изобщо не спомена Джека. Въпросите бяха свързани само с бляскавия ни живот и се въртяха около успехите и талантите ни. „Чаена роза“ много им хареса. Обещах да им изпратим няколко шишета, когато ги получим.

— Не бива да раздаваме прекалено много продукти — строго отбеляза Дона.

— Да, но „Вог“...

— Добре, имаш основание. Да, от „Вог“ могат да имат каквото пожелаят. Ами ти, Джемайма? Как мина твоето интервю с „Кроникъл“?

— Ако щете вярвайте, но те поискаха да научат всичко възможно за Джека — сухо отговори тя. — За разлика от дамите от „Вог“ направо нямаха насита. За щастие семейният ми живот изобщо не ги интересуваше, с изключение на това колко пари харча за дрехи, къде си правя косата и колко струва замъкът Хърн. Утре трябва да отида там да ме снимат. Искат лорда и лейди у дома.

— Кога ще излезе материалът? — попита Дона.

— В събота.

— Още не разбирам защо си им дала интервю — намръщено рече Попи. — Не са ли малко долнопробни за нас?

— Добра реклама са — побърза да се намеси Дона. — Използвах свой познат там. — После смени темата: — Остава да решим два огромни проблема — кой ще бъде рекламното ни лице и какво ще правим в Щатите.

— Новини от Кейт Бекингсейл? — попита Тара.

— Боя се, че положението не изглежда розово — поклати глава Дона. — Трябва да помислим към кого друго да се обърнем.

— Скоро ще приключи продажбата на обзавеждането на Локстън — каза Попи. Чувстваше се неудобно да обсъжда рекламното лице за „Чаена роза“, сякаш вината за отказа на Нийв беше нейна. — Така че ще мога да вложа още пари за кампанията ни в Щатите.

— Днес следобед ще имам три огледа на Итън Скуеър — момичета с богати татковци — обади се и Джемайма. — Сигурна съм, че това ще значи още няколко милиона за американската кампания.

Дона въздъхна и поклати глава.

— Няма да стигнат, дами. Вече сме похарчили доста. Знам, че би трябвало да успеем с милионите собствени средства, които изливате, но просто не се получава.

Всички се смълчаха след думите ѝ.

Клодин се намръщи.

— Не разбирам — след като не можем да си го позволим, защо трябва да плащаме за това?

— Защото трябва да пуснем продуктите в Америка — уморено каза Тара. — Ако не успеем, по-добре изобщо да не си правим труда да правим промоция.

— Ами тогава намерете някой друг, който да плати — сви рамене французойката.

Всички я изгледаха смаяни — изобщо бяха забравили за присъствието ѝ.

— Никой няма да ни вземе толкова пари — поясни Тара. — Не и без гаранция, каквато не можем да му предложим.

— Не е нужно да вземате парите назаем — нетърпеливо възрази Клодин. — Да не мислите, че сте единствената малка парфюмерийна компания с такъв проблем? Не, разбира се. В такива случаи малките компании влизат в съдружие с голяма компания, която създава стотици аромати, и ги лицензират да вършат тази работа от тяхно име. Компания, която има парите и мрежата, нужни за разпространението на техните парфюми. *Et voilà*, всички печелят и успяват.

Отново се възцари мълчание, докато осмислят думите ѝ, само че този път имаха и искрица надежда.

— Не мога да повярвам, че не се сетих — рече Дона. — Това е идеалното решение.

— О, боже, ти си гениална! — възкликна Джемайма и прегърна Клодин.

— Най-добре веднага да тръгна за Ню Йорк — усмихна се Тара.

Джемайма се отби във временния кабинет на Клодин, преди французойката да си замине.

— Здравей — смутено каза тя. — Искях само да ти благодаря за страхотните предложения днес. Ти намери решението.

— Затова ми плащате. — Клодин ѝ се усмихна малко палаво. — Как си, *chérie*?

— Добре съм, наистина съм добре. — Джемайма приседна. — Искам само да ти кажа... за Париж. Ами, не сме говорили за това, откакто се върна.

— Моля те — махна с ръка другата жена. — Не мисли за това. Чух, че двамата със съпруга ти сте се помирили. Това е много добре. Знаем, че връзката ни не беше нищо повече от спонтанен приятен момент, само един миг, като сън. Не очаквах и не искам повече. Още пазя скъп спомен, защото беше много красиво. Но нищо повече.

— Не биваше да се лаская от мисълта, че искаш нещо повече.

— Ти си очарователна, разбира се — сви рамене Клодин и отново се усмихна палаво. — Но същото важи и за мен.

— Няма спор — засмя се Джемайма.

— Радвам се за теб. Върви у дома при съпруга си. Виждам, че нямаш търпение.

— Лека нощ, чаровнице! — скочи на крака Джемайма. Изпрати на Клодин въздушна целувка, пое по коридора и чу тихия смях на французойката зад гърба си.

Джека гледаше отвратена вестника пред себе си. Ферера беше заминал преди два дни и тя нямаше с кого да сподели чувствата си. Скочи и нервно започна да обикаля апартамента.

Повдигаше ѝ се от снимките: известните съпрузи, които се прегръщат усмихнати в имението си в провинцията. Гадост! Прилошаваше ѝ от преструвката на Джемайма, че е щастлива съпруга на досадния си лорд. Не можеше да повярва, че вестниците са се хванали на тази лъжа. Всички знаеха, че Джемайма му изневерява на практика още от деня на сватбата им! Явно нещо се бе случило и двамата отново бяха заедно. И Джека не можеше да направи нищо по въпроса.

Най-силно обаче я засегна казаното от Джемайма в интервюто: „Не знаем защо Джека толкова се е настроила против семейството ни. Тя изчезна преди години, без да каже и дума, затова не е чудно, че майка ни не я е включила в завещанието си. Джека ни отхвърли много преди ние да отхвърлим нея. Ако иска да работи по много вълнуващия ни проект в «Тревелиан», можеше просто да се обърне направо към нас вместо към съда. Несъмнено щяхме да разрешим въпроса приятелски и без огромните разходи за адвокати и съдебно дело. Най-искреното ни желание е отново да се помирим.“

— Лъжлива кучка! — изсъска Джека. — Толкова ме мразиш. Аз също те мразя. — Застана до прозореца и се загледа към богатия на зеленина Кенсингтън. — Така, така, явно ще се наложи играта да загубее по-рано, отколкото смятах.

Отиде до телефона и набра някакъв номер.

— Здравсти. Да, искам да ми намерите личния телефонен номер на Попи Тревелян. Не знам, просто го направете. Веднага.

Затвори телефона и замислено скръсти ръце. На приема беше решила да се изправи едновременно срещу трите сестри Тревелян. Сега се готвеше да ги напада една по една.

47.

Тара смяташе да поспи в самолета, но беше твърде превъзбудена. Едва предния ден бяха приели офертата ѝ за къщата в Клапам, а тази сутрин беше получила новината, на която се беше надявала: имаше купувач за къщата на Холанд Парк, богат арабски принц, който щеше да плати в брой. Документите щяха да бъдат изпратени по куриер на Джералд в Южна Африка, но тя не предвиждаше проблеми в това отношение. Съпругът ѝ съзнаваше, че дълго няма да живее в Англия, всъщност никога.

Ако нещата се развиеха според надеждите ѝ, щеше да може да се пренесе в Клапам след около два месеца, преди промоцията на „Чаена роза“. И тогава щяха да започнат нов живот. А може би след Коледа щеше да заведе децата в Южна Африка, за да се видят с баща си.

Самолетът започна да се снижава над Ню Йорк. Тара обичаше града и тайно се радваше, че работата ѝ дава възможност да го посети. Беше решила да не отсяда в къщата им в Ню Йорк, макар все още да я притежаваха. Беше силно белязана от присъствието на Джералд, а и нямаше кой да я подготви за обитаване. Щеше да е студено, тъмно и мръсно — доста неприветливо. Не, щеше да отседне в един от любимите си хотели — „Сохо Гранд“, в центъра на Ню Йорк.

Трябваше да размисли за много неща. Освен че смяташе да се преместят в нова къща и да се справи с развода и със затрудненото положение на съпруга си, усещаше, че по отношение на „Тревелян“ моментът също е критичен. Ако съумееше да осъществи идеята за сътрудничество, тогава може би щяха да успеят. Ако ли не, най-добре веднага да позвъни на Джека и да я покани да получи ключовете за „Тревелян Хаус“.

Беше се появила и пречка, която не бе предвидила. Винаги се бе опасявала, че някой ден сърдитото момиченце, което бе разбило живота им, детството им и семейството им, ще се появи и ще предизвика още хаос. Само че не бе предвидила такъв драматичен обрат.

Значи Джека през цялото време е била с Ферера. Странно. Не разбираше как се е случило това. Явно след изчезването си тя по някакъв начин се е озовала в Щатите и пътят ѝ се е пресякъл с пътя на обаятелния бизнесмен...

Но коя беше Джека? Наистина ли беше дъщеря на Сесил? Тяхна полусестра? Външността ѝ беше толкова различна от тяхната, италианските ѝ корени преобладаваха в чертите и в характера ѝ и човек трудно би могъл да си представи, че е дъщеря на баща им. Все пак привързаността му към нея би трябвало да има някакво обяснение. Беше прекалено силна, за да е нормална. Дали бе плътска страст, както допускаше Джемайма? Тара се опита да си го представи, но бързо прогони тази мисъл.

Веднъж да разберяха и може би това нелепо положение щеше да намери едно или друго решение. И тогава изведнъж ѝ хрумна нещо. Извади блекберито си и изпрати имейл до Джемайма точно преди стюардесата да се приближи и да я помоли да го изключи, защото кацат.

Джемайма се възползва от посещението си в Хърн за фотосесията, за да остане няколко дни при Хари. Все едно караха втори меден месец. Прекарваха дълги сутрини в леглото, разговаряха, любеха се, спяха и после отначало. Той заряза предишната си спалня в предната част на къщата и се премести при нея в уютния ѝ будоар.

— Много добре си го обзавела — отбеляза той, докато бяха в леглото.

— Така ли мислиш? За пръв път ми го казваш. — Тя се усмихна широко. — Дали да не ме оставиш да се развихря и в останалата част от къщата...

— Не съм сигурен.

— Шегувам се. Знам, че не е позволено да се променя нищо. Поне засега. Но си мислех, че все пак можем да направим нещо.

— Какво? — попита той предпазливо. Не искаше изпълненото с любов спокойствие помежду им да приключва.

— Ами, глупавата статия във вестника ни направи реклама. За промоцията ще излезе и статията във „Вог“, а те се заинтригуваха от това място и от плановете ни...

— Да?

— Какво ще кажеш да не пипаме къщата, обаче да направим нещо със старите конюшни?

— С конюшните ли? — намръщи се Хари.

— Да, можем да ги превърнем в нещо наистина интересно. Мислех си за СПА център с продуктите на „Тревелян“. А после можем дори да отворим ресторант. — Джемайма се въодушеви, докато чертаеше планове. — Имаме месо, плодове, зеленчуци, билки. Можем да отворим най-прекрасния ресторант за здравословна храна и дори собствен магазин, ако започнем да си приготвяме наши конфитюри и други такива неща. Но най-хубавото би било да предлагаме тук продуктите на „Тревелян“ и да отворим магазин. Ще бъде добро начинание. Какво ще кажеш?

— Боже, сериозно е, не мога да отговоря веднага — призна Хари.

— Добре, помисли си. Но бих могла да използвам част от парите от апартамента за целта. И ще ни осигури доход, без да се налага да отваряш къщата за посещения. Знам, че никога не си искал това.

— Джемайма... — обърна се той към нея. — Нека за малко да си бъдем само двамата. Не ти отказвам. Всъщност предложението е доста интересно, а аз съм склонен да обмислям всяко нещо, което те интригува и те задържа в Хърн. А ако ще печелим и пари за поддръжката на къщата, още по-добре. Преди това обаче да се съсредоточим върху нас самите.

— Добре, добре. — Положи глава на гърдите му тя. — Просто ми е трудно — хрумват ми толкова много неща, защото големият момент в „Тревелян“ приближава.

— Знам, скъпа, знам. — Целуна я той по главата и я погали по гърба.

Попи направо не вярваше на ушите си.

— Как смееш да ми се обаждаш? — попита.

— Попи, моля те. — Гласът на Джека звучеше приятелски, сърдечно. — Знаеш, че само с теб мога да разговарям. С Джемайма винаги сме се мразели, а Тара ме презира. Само с теб отношенията ни не са толкова лоши.

— Може би. Но аз съм на страната на Джемайма и на Тара, знаеш го. Каквото и да ми кажеш, ще го научат и те.

— Разбирам — увери я Джека с равен тон. — Но поне ме изслушай. Другите няма да направят дори това.

Попи се замисли — така беше. А може би щеше да им бъде от полза да изслушат Джека.

— Добре тогава. Говори.

— Искам да се срещнем.

— Не, няма начин! — ужаси се Попи.

— Моля те, Попи! Умолявам те. Дай ми само двацет минути. Искам да ти обясня.

— Според мен се справи доста добре на приема на гаджето си.

— Малко се поувлякохме. Ще съм ти признателна да ми дадеш шанс да поговорим по-спокойно.

— Наистина не желая да се срещаме с теб, Джека.

— Но това е шанс да оправим нещата. Защо да се изправяме една срещу друга в съда и да вадят на показ мръсните ни дрехи, когато всичко може да се реши с една кратка среща и с няколко думи? Само че не мога по телефона, Попи, опитай се да ме разбереш.

Попи се изправи, застана до прозореца и се загледа навън.

— Добре — каза най-накрая, — ако наистина смяташ, че можем да решим проблема толкова лесно, тогава съм готова да се срещнем. Къде и кога?

Джека я очакваше, когато Попи прекоси ресторанта и излезе в градината отзад. Веднага я забеляза — седеше на една пейка във вътрешния двор. Отново беше облечена с червено, този път с рокля с копчета и с ниски обувки. Вдигна поглед и се усмихна, докато тя се приближаваше.

— Здравей. Много ти благодаря, че дойде. — Изправи се и понечи да целуне Попи, но тя хладно протегна ръка. — Много си се променила.

— Ти също — студено отговори Попи и седна. Джека винаги бе изглеждала поразително с тъмната си коса и мургавата си кожа, но вече се бе превърнала в истинска красавица. Не само външността ѝ се бе променила, гласът ѝ също беше различен. Вече имаше леко

американска интонация. Значи това беше отговорът на загадката къде беше изчезнала преди години.

— Разкажи ми за себе си — настоя Джека и ѝ подаде чаша вода.
— Имаме толкова да си разказваме. Чух, че вече си художничка. Винаги съм знаела, че ти ще успееш. У теб има нещо специално, не си като другите. Те са обикновени.

— Джека, не дойдох, за да си бърборим или да се отдадем на сладки спомени. Докато влачиш мен и сестрите ми по съдилищата, не мога да си говоря с теб сладки приказки и да се ласкаем взаимно.

За миг усмивката на Джека помръкна, но после тя бързо се оживи.

— Добре, така да бъде, след като искаш.

— Да. Още ли имаме какво да си кажем?

— Смятам, че имаме. Трябва да ти разкрия истината за себе си, за да разбереш защо постъпвам по този начин. Може би ти и сестрите ти сте опитвали да се досетите, правила сте някакви догадки... — Тя вдигна ръка към медальона си и започна да го върти между пръстите си. — Истината е, че аз съм дъщеря на Сесил Тревелиян, негова родна дъщеря. Аз съм ваша полусестра.

— Можеш ли да го докажеш? — веднага попита Попи, докато я наблюдаваше как върти медальона.

— Разбира се — сви рамене Джека, — ако се наложи. Но според мен всички дълбоко в себе си знаете, че съм тази, която твърдя. Баща ви насили майка ми малко след като пристигнахме в къщата ви. И резултатът съм аз.

— Откъде знаеш?

— Защото милото татенце ми каза, разбира се! Нищо не можеше да скрие от мен.

— Да — съгласи се Попи и нещо внезапно я задави. — Точно затова изчезването ти го съсипа.

— Винаги е знаел къде съм — подхвърли Джека.

— Не ти вярвам. Беше съсипан, всички го виждахме. Няма начин да се е преструвал.

— Ако искаш вярвай. Моята дума срещу твоята. Както ти казах, разполагам с доказателство и не се боя да го използвам.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото искам да ти направя предложение. Ще се откажа от делото, ако ме включите веднага, ако ми дадете моята четвърт и ме приемете за истинска сестра.

— Това ли предлагаш? — възкликна изумена Попи.

Другата жена кимна и примигна невинно, а тъмночервените ѝ устни се разтеглиха в мила усмивка.

— Все още пазя мили спомени от годините, които прекарахме заедно. Тара и Джемайма ми липсват, ако искаш вярвай. Искам отново да станем семейство.

„Не го вярвам“ — помисли си Попи. Джемайма бе последният човек, който би могъл да липсва на Джека!

— Да видим дали съм те разбрала. Приемаме те отново сред нас, приемаме претенцията ти, че татко е и твой баща, даваме ти една четвърт от компанията...

— Може би една четвърт от всичко е по-реалистично... — побърза да добави Джека.

— ... и ти се отказваш от делото. Защо не го предложи по-рано? Защо трябваше да правиш сцени на приема?

Джека се усмихна лукаво:

— Трябваше по някакъв начин да привлека вниманието ви. Може би малко прекалих, само че винаги върша нещата докрай.

— Със сигурност успя да привлечеш вниманието ни — мрачно я увери Попи. — Не ти ли хрумна, че след това може би ще ти е много по-трудно да се преструваш на любящата сестра?

Джека не каза нищо, а тя продължи:

— Според мен сцената в Спенсър Хаус е част от замисъла ти да ни изнудиш, за да ти дадем каквото искаш, нали? Привлече към нас нежелано внимание, разкри семейни тайни и ни вкара в таблоидите. Според мен всъщност искаш да ни кажеш, че ако не се съгласим с исканията ти, ще предизвикаш още по-голям скандал. Например с твърдението, че си дъщеря на татко. Вестниците ще полудеят при такава новина. Достатъчно, за да засенчиш промоцията на „Чаена роза“.

Джека вдигна вежди и леко сви рамене.

— Ако участвах в бизнеса, нямаше да имам интерес от нищо, което застрашава успеха на „Чаена роза“. Освен това мога да направя много, за да ви помогна.

— Нима?!

— Аха. В крайна сметка, спя с един от най-влиятелните хора в търговията с луксозни стоки. Това нищо ли не означава?

— Не и според мен — смръщи се отвратено Попи.

За момент Джека се обърка, после се намръщи.

— Все същата си, нали? Съдиш ме. Вие винаги сте се отнасяли с мен като с боклук, защото съм едно сираче. Да не мислите, че съм забравила колко страдание ми причинихте през всичките тези години?

— Това не е вярно — прошепна Попи. — Бяхме деца. С радост щяхме да те приемем в семейството, ако ти го искаше. Само че ти всъщност искаше да получиш всичко само за себе си. И все още го искаш.

— Млъквай! — кресна Джека. Ръцете ѝ се свиха в юмруци върху масата, очите ѝ започнаха да мятат искри. — Семейството ти нямаше да постигне нищо без моето. Нашата дарба ви създаде! Имаш ли представа колко болезнено беше да гледам майка ви, наконтена с кожи и бижута, докато моята лежи мъртва в гроба? Как се почувствах според теб, когато баща ми изгуби всичко, а вашият седеше на скапания си задник и без да си мръдне пръста, харчеше парите, които Фарнезе са му спечелили? Ако на света изобщо има някаква проклета справедливост, всичко трябва да бъде мое!

Настъпи дълго мълчание, после Попи тихо каза:

— Всичко ми се изясни, Джека. Вече разбирам.

Джека затвори очи, опитвайки да се овладее. Когато отново ги отвори, в погледа ѝ нямаше и следа от предишната ярост. Усмихна се слънчево:

— Е, ще обмислиш ли предложението ми? Смятам, че ние четирите ще бъдем силен екип.

Попи я изгледа смаяно. Сериозно ли смяташе, че ще я допуснат наблизко, особено след като бе разкрила горчивината и омразата, които таеше в себе си? Джека, изглежда, не забелязваше нищо нередно в поведението си. Попи грабна чантата си и се изправи. Беше обзета от силни чувства и надали щеше още дълго да успее да запази самообладание. Трябваше да се махне.

— Ще предам на другите. Ще обсъдим предложението ти и ще ти се обадим.

— Добре — усмихна ѝ се Джека. — Тръгваш ли вече? Остани да си побъбрим. Много ще ми е приятно да си припомним миналото.

— Не, благодаря. Довиждане, Джека. Ще ти се обадам.

48.

Тара лежеше в леглото на хотелската си стая. Беше изтощена. В Ню Йорк беше невероятно горещо — беше забравила какви са летата тук.

Постара се да не се чувства твърде потисната заради срещите си през деня. Хората бяха учтиви, но жестоки по отношение на оценката си за „Тревелиан“. Никой в Америка не се интересуваше особено от марката. Новият аромат беше доста добър, но щеше ли да се превърне в успех? Никой не се ангажираше с прогноза — невъзможно бе да отгатнеш мнението на средностатистическия купувач. Всички не проявяваха особен интерес и всички й задаваха едни и същи въпроси, които водеха до внезапен край на срещата. „Кого сте привлекли за рекламno лице на парфюма? Никого? О! Добре, благодарим ви много, ще го обмислим и ще ви се обадим, но честно казано, шансовете са нищожни. Съжаляваме. Довиждане.“

Тара се постара да се настрои положително. „Имам и утрешния ден — напомни си тя. — Очакват ме още две срещи, а ми трябва само един, който да клъвне...“

Възнамеряваше вечерта да се види със стари приятели, но след напрегнатия ден не й се срещаше с никого. По-добре да си поръча нещо в стаята и да гледа някой стар филм.

Преди това обаче реши да слезе в бара и да се поглези с голям и скъп коктейл, за да се освободи от напрежението.

Свали деловия си костюм, облече си къса рокля „Матю Уилямсън“ в ярки и дръзки цветове и обу сандали на висок ток — идеално за пиене в хотелски бар. След това се огледа, среса си косата и слезе долу.

Запъти се към „Двора“ навън. Това беше светло и приятно открито пространство, където хората пиеха големи кани с мохито, маргарита и сангрия, докато хапваха бургери или пилешки шишчета.

„Ето това ми харесва в Ню Йорк — помисли си Тара, оглеждайки се наоколо. — Винаги енергичен, винаги интелигентен. Хората тук

работят много, но умеят и да разпускат. Трябва да си наистина специален, за да успееш в този град.“

Поръча си мохито и след като ѝ поднесоха коктейла, отпи от ментовата свежест, идеален избор за лятната вечер, и се зае да наблюдава как приятните млади нюйоркчани разговарят, пият, смеят се и се хранят. Преди колко време самата тя беше млада жена, отговорна единствено за себе си? Откога не си бе почивала така вечер, отпусната и същевременно напълно владееща положението?

„Никога“ — осъзна с изненада. В Оксфорд здравата се бе трудила, насърчавана от наситената академична атмосфера в колежа. Тъй като отчаяно се боеше, че няма да покаже всичко, на което е способна, непрекъснато слабееше, макар че постиженията ѝ ставаха все по-добри. Когато завърши университета, вече беше невротичка с мания към кльоцаването си тяло и с две завършени с отличие специалности. Една от големите банки веднага я назначи и Тара започна изкачването си към професионалния успех, трудейки се неуморно. Само че не можеше да се преструва на щастлива. Така и не усвои самоувереността на хората край себе си. Започна да си мисли, че никога няма да се научи как да живее. И тогава се запозна с Джералд.

Вече разбираше, че просто бе заменила един вид контрол с друг. Той сякаш я освободи с любовта и с всеотдайността си, но в действителност изгради за Тара нов затвор, който измамно приличаше на свобода. Започна да ѝ нарежда как да изглежда и как да се облича, как трябва да бъде обзаведен домът им. Той реши кога трябва да имат деца, всъщност преди Тара да се почувства готова, макар че сега за нищо на света не би желала Едуард и Имоджен да ги няма. Само че навремето навикът ѝ да се подчинява се бе вкоренил толкова дълбоко, че ѝ бе невъзможно да го преодолее.

Само „Тревелян“ успя да я освободи. Едва когато се изправи пред предизвикателството, успя да направи нещо за себе си, и този единствен бунт сложи началото на поредица от събития, които доведоха до нейната свобода.

Сега разбираше, че я очаква нов живот. Ново начало. Нямахше търпение да се премести в новата къща в квартал, където никой не я познава, където тя и децата можеха да бъдат нормално семейство — е, поне доколкото е възможно, докато върху им все още тегнеше

застрашаващият Джералд съдебен процес. И щеше да започне да се учи да си доставя удоволствие.

Усети прилив на сила и на оптимизъм. „Мога да се справя, знам го. Просто трябва да се постарая да намеря равновесието. Трябва да работя, но не за сметка на личния си живот. Трябва да се грижа за децата, но не за сметка на собствената си личност. Трябва да открия какво ми харесва в живота, освен работата, успеха и всички свързано с тях.“

Допи коктейла си и въздъхна щастливо. Обърна се и се направи да се върне в стаята си.

Видя го да разговаря във фойето с мъж с костюм и се закова на място. Можеше ли да мине покрай него, без да я види? Може би, ако се шмугнеша... или пък бързо се обърнеша и се върнеша в двора, за да си поръча още едно мохито, докато той си тръгне.

Твърде дълго се колеба. Той вдигна поглед и я видя. Разпозна я на мига и се смути не по-малко от нея. Как да я поздрави? При последната им среща тя беше доста пияна и съвсем не любезна. Обаче възпитанието му надделя и той ѝ се усмихна, извини се на събеседника си и се приближи до нея.

— Госпожо Пиърсън. Какво неочаквано удоволствие! Какво ви води в Ню Йорк?

— Добър вечер, господин Ферера. Тук съм по работа. Освен това вече съм Тара Тревелян.

Тя се опита да уцели правилния тон някъде между учтивостта и студенината. Щом се сетеше за приема, изпитваше неудобство. Е, щеше да бъде много по-груба, ако знаеше каквото знае сега — Ферера беше съдружник с Джека и най-вероятно финансираше съдебния ѝ иск срещу сестрите Тревелян.

— Тара Тревелян. Звучи добре, разбирам защо родителите ви са ви кръстили така — усмихна се той. Изглеждаше много красив с изискания си ленен костюм на „Ралф Лорън“, който великолепно подчертаваше мургавата му кожа, кафявите очи и малко острата коса. „Не допускай да те омае“ — строго си нареди Тара. Трябваше веднага да си тръгне — да му обърне гръб и да се махне. В крайна сметка нали го презираше: този мъж се бе държал ужасно с бившата си съпруга, унищожаваше компаниите, които придобиваше, а най-лошото бе, че спеше с жената, която се опитваше да постави „Тревелян“ на колене.

Само че добрите обноски до такава степен бяха станали втора природа на Тара, че тя не успя да го направи. Само попита хладно:

— А вие как се озовахте в „Гранд“?

— По работа, разбира се. Какво друго?

— Никога ли не почивате?

— Понякога. — Въпреки здравия си вид Ферера внезапно ѝ се стори изморен. — Всъщност в момента ми се полага почивка. Вече месеци работя по европейското ни разширяване.

Тя не можеше да не го съжали. Познато ѝ беше чувството на мъчително физическо изтощение, когато за почивка и дума не можеше да става.

— Все пак всеки трябва да зарежда батериите от време навреме, иначе съвсем ще рухне. А тогава каква полза от него?

— Такава нагласа е по-скоро британска, отколкото американска. Ние обичаме да натискаме педалите, да не спираме, да продължаваме напред.

— Нищо чудно, че всички получавате инфаркт и нервен срив на петдесет — остро отбеляза Тара.

Той се засмя.

— Приличате на сестра си. Приемете го като комплимент.

Тара впери поглед в него и бавно попита:

— На коя? На сестра ми Джемайма или на жената, с която спите?

Усмивката му леко помръкна. В очите му проблесна гняв.

„Прекалих — каза си Тара. — С какво този човек ме настройва толкова враждебно?“ После за нейна изненада той отново се засмя.

— Изобщо не се разкайвате, че се държите грубо с мен, нали? Много освежаващо. Имате ли планове за вечеря?

— Всъщност имам.

— Жалко. Надявах се да поговорим. Не можете ли да ги отмените?

— Не знам. Телевизорът ми може да се разочарова, ако не се върна, за да си изям салатата с него — кисело заяви Тара. После се опомни и възвърна хладното си държание: — Но мисля, че не е редно да вечерям с вас.

— Е, не желая да възпрепятствам толкова специален ангажимент, обаче много ми се иска да обмислите предложението ми. Знам, че

имаме различия, но смятам, че ще бъде от полза и за двама ни, ако проведем трезв и цивилизован разговор.

Тара леко се изчерви при думата „трезв“ и се надяваше, че той няма предвид състоянието ѝ, когато се бяха запознали. Не можеше да отрече, че Ферера е очарователен, освен това ѝ допаднаше, че той се опитва да флиртува с нея. Да се откаже ли от шанса да научи повече за него и за методите му на работа?

Ферера се досети, че съпротивата ѝ отслабва.

— Хайде. Салатата си е салата. Знам едно много хубаво място. — Видя, че тя все още се колебае. — Досещам се какво си мислите. Смятате ме за свой конкурент. Какво ще кажете тази вечер всичко да бъде неофициално.

Тара скептично отбеляза:

— Който не вярва, да провери!

Той отново се засмя.

— Добре, нека просто се постареем, става ли? И двамата сме прекалено вманиачени по отношение на бизнеса, за да избегнем темата напълно. Но моля ви, наистина смятам, че би било добре да поговорим.

Тара се замисли. Празната стая и телевизорът внезапно не ѝ се сториха толкова привлекателна перспектива. Съзнаваше, че трябва да се възползва от възможността да опознае Ферера.

— Добре, приемам. Къде мислите да отидем?

Мобилният телефон на Попи дрънна и тя вдигна.

— Нийв? Върна ли се вече?

— Направо не е за вярване! Върнах се и имам страхотни новини. Искаш ли да излезем да празнуваме?

— Веднага ли?

— Да, веднага. Желязото се кове, докато е горещо. Освен това искам да поговорим за още нещо.

„Имам нужда от нещо, което да ме развесели“ — помисли си Попи, а Нийв се справяше отлично с това. Загубата на Джордж — или който беше всъщност — започваше да я измъчва. Не само заради предателството и въпросите, които се нижеха в главата ѝ ден и нощ, Джордж ѝ липсваше. Той ѝ бе помогнал да преодолее самотата след

раздялата с Том и загубата на майка ѝ. А ето че сега отново се чувстваше самотна и най-лошото бе, че никой не я разбираше: сестрите ѝ не познаваха Джордж и тя не можеше да им разкаже какво ѝ е причинил.

Срещата с Джека бе задълбочила депресията ѝ. Утре щеше да предаде така нареченото предложение на Джемайма и на Тара, но се досещаше какъв ще бъде отговорът им.

Облече си хубава бяла рокля, сложи си панамена шапка и тъмни очила и се запъти към Сохо за срещата с Нийв.

Срещнаха се в частен клуб, пълен с красиви хора — актьори, актриси, модели — и техните екипи, филмови продуценти се бяха скупчили край масите и обсъждаха сделки с финансисти, режисьори омагьосваха журналисти и се опитваха да привлекат интереса им към най-новите си проекти. Редактори от вестници се договаряха с бивши съпруги на попзвезди за пълната и ексклузивна истина за цялата история.

— Боже, какво място! — примигна Попи. — Сестра ми Джемайма ходи по такива клубове. Даже ми се струва, че виждам няколко от бившите ѝ гаджета.

Манекенката не изглеждаше впечатлена от известните лица наоколо.

— Аз предпочитам твоя клуб. Това място е прекалено показно и претенциозно. Само че тук никой не ми досажда.

Попи не беше много убедена. Дори отегчената момчешка група в ъгъла се пооживи при появата на Нийв и момчетата си зашепнаха силно. Тя изглеждаше шеметно както винаги с отрязаните дънкови шорти, обикновената бяла фланелка и ниските сандали „Прада“.

— Обикновено не го правя, защото съм изпила предостатъчно шампанско за един човешки живот, обаче сега ще поръчам. Задължително е, когато човек празнува — каза Нийв и весело плесна с ръце.

— Какво празнуваме?

— Да си поръчаме и ще ти кажа.

Когато пред тях заискриха чаши с шампанско розе на „Дом Периньон“, Нийв вдигна своята чаша и драматично, но приглушено изрече:

— Пред теб е новото момиче на Бонд!

— Не! — възкликна Попи. Смаяна впери поглед в нея.

— Да! — увери я Нийв и се засмя. — Но засега трябва да го пазиш в тайна. Официално още никой не знае. Ще бъде обявено на голяма пресконференция следващата седмица.

— О, Нийв, това е великолепно. Поздравления, много се радвам за теб. — Попи се наведе и я прегърна. Познаваха се съвсем отскоро, но наистина се бяха сблизили. „Може би защото сърцата и на двете ни не са в този свързан с парите и с материалното благополучие свят — помисли си. — Не сме забравили наистина важните неща.“

— Искаше ми се да ти кажа, защото знаех, че ще се зарадваш за мен — призна Нийв. Първата ти мисъл не беше: „Хм, какво мога да спечеля от тази работа?“. А точно това чета по лицата на познатите си, дори на старите си приятели и на близките си. Разбира се, агентката ми е на седмото небе, вече си представя как печеля „Оскар“ — засмя се тя. — Казах ѝ, че никой не дава „Оскар“ за това, че си облечен с възможно най-изрязания бански, а тя отговори, че няма предвид този филм, а може би някой от следващите.

— Ще станеш филмова звезда! — ухили се Попи.

— Така казват. Виж, задължена съм и на теб.

— За какво?

— Заради иглата и конеца, които извади в точния момент. След като ми се притече на помощ в тоалетната, имах среща с прочутия продуцент, той ме хареса и така започна всичко. — Нийв я изгледа с дълбоките си смарагдови очи. — Затова искам да направя нещо за теб. Искам да стана рекламно лице на парфюма ви.

Попи я зяпна слисано, докато осъзнае чутото.

— Моля? — прошепна, неспособна да повярва.

— Искам да участвам в рекламната ви кампания. При това не за много пари, а за каквото сте определили за целта. Наистина, Попи, длъжница съм ти. Парфюмът много ми хареса и мисля, че ще стане хит. Така че искам да го направя.

— Ами агентката ти?

— Ще ѝ съобщя, че ще участвам в рекламната кампания и ако не ѝ харесва... — щракна с пръсти Нийв, — да си ходи! Само че тя е толкова развълнувана заради филма за Бонд, че едва ли ще има нещо против.

— Толкова се радвам! — весело възкликна Попи и прегърна приятелката си, предизвиквайки завистта на рокерите в ъгъла. — Много ти благодаря, Нийв, това е най-прекрасното нещо, което би могла да направиш. Означава страшно много за нас.

— Искаш ли да ти кажа и другата причина, поради която реших да го направя? Защото ти не ме притискаше. Прие решението ми, когато ти казах, че не мога да го направя, и толкова. Уважи моя избор и това ми допадна. — Тя се усмихна широко. — Както виждаш, когато човек е добър, това наистина му се отплаща. Затова направих за теб и още нещо — внезапно доби сериозен вид тя.

— Какво?

— Историята с приятеля ти ме разтревожи. Нещо в нея ме смути. Освен това видях колко си разстроена. Изчезна искрата от очите ти, миличка, беше ясно като бял ден. Затова звъннах на един познат, който ми помогна миналата година, когато някакъв непознат ме тормозеше. Дадох му данните за приятеля ти, които знам от теб. — Тя извади от чантата си една папка. — Той се поразрови малко и ето какво намери. Не съм отваряла папката, ти сама реши какво да правиш. Успех, скъпа. Надявам се да научиш каквото искаше.

49.

Колата на Джемайма мина по алеята към величествената къща от епохата на Едуард. На половината път тя зави наляво покрай края на един храсталак и спря пред скромна двуетажна къща от червени тухли.

Слезе от колата с огромен букет цветя, които бе набрала по пътя. Входната врата се отвори и излезе жена на средна възраст с престилка, която бършеше ръцете си с кърпа.

Джемайма се усмихна широко и махна с ръка.

— Здравей, Алис, успех. — Връчи ѝ букета и я целуна по бузата. — Това е за теб.

— О, нямаше нужда, госпожице. Посещението ви е достатъчно голям подарък. Влезте, ще ви направя чай.

Жената я въведе вътре и ѝ показа къщата.

— Прекрасно място, сигурно си много доволна — каза Джемайма, когато се запътиха към кухнята, за да пият чай. Много се радвам за вас. Надявах се двамата с Тони да си намерите дом, който ви харесва.

— Наистина се притеснявах. По-голямата част от живота си прекарахме в Локстън и бяхме щастливи там, дори когато нещата толкова се промениха. В края на живота си майка ви живееше доста самотно — тъжно отбеляза Алис. — Доволна съм, че бях до нея.

Джемайма се загледа в чашата си.

— Знам, че невинаги сме били добри дъщери, можехме да проявяваме по-голямо внимание към мама. Едва ли някоя от нас е съзнавала, че краят ѝ приближава.

— Не се обвинявайте — нежно я смърри Алис и положи ръка върху нейната. — Не забравяйте, че аз бях там от самото начало. Знам какво се случи и как се отнасяше тя с вас като деца. Изобщо не беше най-добрата майка на света, понякога дори беше направо жестока. Сама си е виновна, че дъщерите ѝ не са я обичали, както ѝ се е искало. Не обвинявам нито една от вас, не се тревожете. Вие си имате свой живот.

— Знам, но въпреки това. — Джемайма вдигна поглед. — Искан ми се да не беше останала сама. Не се е виждала с никого през последните си дни.

Алис отмести поглед.

— Не е ли така, Алис?

По-възрастната жена се смръщи и издаде неопределен звук.

— Трябва да те попитам нещо много важно — заяви Джемайма. — Знам, че се досещаш какво и че не искаш да ми кажеш. Защото някой те е помолил да обещаеш, че ще си мълчиш, нали?

Смутена, Алис не смееше да я погледне.

— Не искам да престъпваш думата си, освен ако не смяташ, че е редно да го направиш. Но те моля, Алис, помисли си внимателно, преди да ми отговориш на въпроса. — Тя замълча и после бавно попита: — На Джека ли си обещава да пазиш тази тайна?

— О, не — бързо възрази Алис и после замълча, сякаш бе издала твърде много.

— Искан да те попитам дали Джека е идвала да се среща с мама непосредствено преди смъртта ѝ... Можеш ли да ми отговориш на този въпрос?

— Да, мога. Дойде. Няколко дни преди смъртта ѝ. Помоли ме да не казвам за срещата ѝ с господарката и ми даде петдесет лири — изсумтя Алис. — Парите дадох за детския фонд, така че нямам задължения към нея. Обаче тя знае, че чух всяка дума, която каза на майка ви. — Тя изведнъж се натъжи. — Господарката ме помоли да се скрия в банята, искаше да слушам. Имала нужда от свидетел за всеки случай. Не знам какво е очаквала, но едва ли е било каквото чу. Майка ви не заслужаваше онова, което ѝ причини онази жена. Това момиче винаги е било отблъскващо. Неприятно, лукаво и зло. Баща ви трябваше да я спре, но така и не го направи.

— Какво каза Джека на мама? — настойчиво попита Джемайма.

— Ужасни неща — поклати глава Алис.

— Какви неща?

Жената я погледна тъжно.

— Не мога да ви кажа. Обещах на майка ви. Тя ме закле да не ви казвам, момичета, и да отнеса тайната в гроба.

— Трябва да ми кажеш, Алис, наистина трябва. Мама би искала да ми кажеш, бъдещето на компанията зависи от това. Знаеш колко

обичаше „Тревелян“. Джека иска да сложи ръка на компанията и да я отнеме от нас. Дава ни под съд. Знаеш какво би те помолила мама да направиш при тези обстоятелства — щеше да те освободи от обещанието. — Джемайма стисна ръцете на възрастната жена. — Моля те, Алис, умолявам те.

Алис доби измъчен вид.

— Толкова е ужасно, госпожице Джемайма. Майка ви не искаше да знаете. Каза, че това ще ви съсипе. Аз самата се чувствах ужасно, когато го научих.

— Какво каза тя? — настоя Джемайма.

— Беше мръснишко, госпожице, и съжалявам, че се налага да го чуете от моята уста. Но ако е така, както казвате, майка ви би искала да узнаете. — Алис си пое дълбоко дъх, а Джемайма се приведе напред, за да не пропусне нито дума. — Онази Джека каза на майка ви, че е дъщеря на баща ви, че той... принудил... онази италианка Изабела да има връзка с него и така се родила тя, Джека. Каза, че господин Фарнезе се самоубил от срам, когато узнал, че съпругата му е била с друг мъж и че очаква дете.

Джемайма прехапа устни. Беше очаквала нещо подобно, но беше ужасно да го научи от Алис, която познаваше толкова добре и която бе толкова мила.

— Горката мама! — прошепна. — Ужасно е да научиш такова нещо за съпруга си, когато той дори не може да се защити и да каже дали е истина. Обаче не мога да повярвам, че татко би изнасилвил жена, ако това е казала Джека.

— О, не го е направил, майка ви беше сигурна. И двете сме сигурни. Не става дума за изнасилване.

Джемайма се обърка.

— А за какво?

— Това глупаво момиченце е забравило, че и двете бяхме тук, когато родителите ѝ се появиха на прага и убедиха горкия ви баща да ги подслони. Ние видяхме точно какво се случи. — Тя изгледа Джемайма със съжаление. — Баща ви се влюби в италианката още щом я зърна, това е сигурно. А тя не го отблъсна, всъщност дори го насърчаваше, флиртуваше, смееше се, тайно го водеше някъде. Точно това уби съпруга ѝ. На мен ми беше пределно ясно, че той ѝ е омръзнал с всичките си проблеми и че иска да си намери някой

богаташ. Направо подлудяваше съпруга си, пренебрегваше го, оскърбяваше го. Когато нещастният човечец се хвърли с колата си в реката, тя не пророни нито една сълза. Беше студена като лед. Досуц като дъщеря си.

— Искаш да кажеш, че доколкото ти е известно, Джека наистина е дъщеря на татко, така ли? — зачуди се Джемайма. Трудно ѝ беше да повярва, не можеше да си го представи.

— Много е вероятно — потвърди Алис. — Най-малкото, когато баща ви се влюби в Изабела, тя реши да се възползва от положението и да види какво ще успее да измъкне, а бебето се роди девет месеца след това.

— И мама не е знаела. Поне докато Джека не ѝ е казала.

— Още от самото начало допускаше каква е работата, но съм сигурна, че нито веднъж не е говорила за това с господин Тревелян. Убедена съм, че двамата никога не са го обсъждали.

— Защо?

— Не се налагаше. — Лицето на Алис отново стана мрачно. — На следващата година Изабела умря заради усложнения с бременността. Нямаше начин да я спасят. Изобщо не стоеше въпросът чие е детето, защото господин Фарнезе отдавна бе мъртъв, а всички знаехме колко е влюбен баща ви в Изабела. Направо я боготвореше. Единственото, което не можеше да направи за нея, бе да се раздели с майка ви. Но всичко останало... Ужасно беше да гледаме как той остави тази жена да живее в къщата след смъртта на съпруга ѝ и как унижаваше горката ви майка. Поболя се от мъка, когато тя почина. След това насочи цялата си любов към дъщеря ѝ, към Джека. Беше готов да прости всичките ѝ грешки и тя прекрасно го съзнаваше.

— Но... — недоумяваше Джемайма — не разбирам. Ако мама вече е знаела, че е възможно Джека да е дъщеря на татко, защо е била шокирана, когато Джека ѝ го е казала?

Лицето на другата жена посивя.

— Да, не беше голяма изненада твърдението на онова момиче, че е Тревелян по рождение, колкото и да беше трудно да го чуе човек, поднесено по този начин. Но майка ви запази спокойствие. Заяви, че ако Джека наистина е дъщеря на Сесил, трябва да го докаже в съда. Джека заяви, че с радост ще го направи и че възнамерява да получи дял от всичко. Само че след това каза... — запъна се Алис, — че баща

ви... че баща ви и тя... — Алис затвори очи и лицето ѝ се сгърчи. После отвори очи, впери поглед в Джемайма и бързо изрече: — Съжалявам, госпожице, но тя каза, че двамата с баща ви са били любовници години наред — откакто навършила дванайсет, докато избягала. Това уби майка ви.

50.

Ферера удържа на думата си. Заведе Тара в спокоен и интересен ресторант във Вилидж, където вечеряха омар с пържени картопки и салата. За нейно учудване изобщо не разговаряха за бизнес. Той се държеше спокойно и открито, беше очарователен, без да флиртува. Разказваше й колко се е променил Ню Йорк от детството му.

— В Ню Йорк винаги е имало пари — каза той, — но много повече са хората, които нямат почти нищо.

— Говориш като човек, който прекрасно познава трудната страна на живота — отбеляза Тара заинтригувана, въпреки решението си да бъде нащрек.

— Така е — мрачно отвърна той. — Произхождам от много бедно семейство. Родителите ми са имигранти от Мексико, които се трудеха здраво, за да отгледат пет деца в един от най-неприятните квартали на Ню Йорк. Колкото и да работеха, все живеехме в недоимък. Когато бях на тринайсет, изживях най-трудния ден през живота си. Чакахме баща ми да пресече улицата и да дойде при нас, но го блъсна кола и той умря на място. Оттогава всичко се промени. Мама трябваше да ни отглежда сама, а на мен ми се наложи да порасна, да стана мъж. Така и направих — сви рамене той. — Удивително е на какво е способен човек, когато няма избор. На четиринайсет години започнах да работя, хващах се, където си намеря нещо. Майка ми настояваше да залягам здраво в училище, но аз исках да й помагам, за да не се претрепва от работа. — Той се замисли и на лицето му се появи почти печално изражение. — Знаеш ли какво си спомням? Тя си купуваше подарък веднъж годишно. Някоя евтина дреболия — шишенце парфюм от дрогерията, което едва ли е струвало повече от няколко долара. Само че тя си го харесваше, пазеше го като съкровище и го използваше страшно икономично, за да й стигне за цяла година. Знаех, че когато си го слагаше, се чувстваше специална. За кратко успяваше да избяга от проблемите на всекидневието и да усети, че

отвъд трудностите има по-хубави неща. Това бе луксът за нея и аз бях смаян. И все още съм.

— Сигурно ѝ е било трудно — обади се Тара, неспособна да прикрие възхищението си към постиженията на Ферера. Историята му я трогна. — Вече разбирам защо те е привлякъл светът на лукса. Къде е майка ти сега?

Очите му светнаха и той се усмихна широко:

— Майка ми се радва на много охолен живот в двуетажната къща в Ню Йорк, която ѝ купих миналата година. Може да си купи колкото парфюми си поиска.

Тара вдигна чашата с виното си и му се усмихна.

— Значи историята има щастлив край. Имам предвид нейната история. Работила е здраво, отгледала те е и сега за награда има преуспял син, който се грижи за нея.

— Да, така е. Само че много други майки нямат този късмет. Децата им не само не напредват, но дори още по-лошо — затъват в наркотици и алкохол, напускат училище, не успяват да си намерят работа.

Тя се изненада от неочакваната му разпаленост.

— Изглежда, такъв е светът.

— Не е нужно да е такъв. Можем да го променим. Опитвам се да помагам, когато мога, но предизвикателствата са огромни... — Ферера замълча и за миг потъна в размисъл. После рязко смени темата: — Разказвал ли съм ти за „Санта Анита“?

Тара поклати глава. „Кой е този мъж?“ — запита се тя. Искреността и откритостта му бяха смайващи и трогателни. Не можеше да не изпита симпатия към него.

— Това е имението ми на Мексиканското крайбрежие. Толкова е красиво! Ходя там, когато искам да избягам, да се оттегля някъде и да си събера мислите. — Разказа ѝ за златните пясъци и за ослепителния син океан, за пищната зеленина и тропическите розови и жълти цветове. — Има четири вили. Главната е за мен, останалите са за гости. През повечето време в тях няма никого, но понякога водя приятели, почиваме си на брега, играем футбол на пясъка и си почиваме сред една от най-красивите гледки, които си виждала през живота си. Винаги когато съм там, имам усещането, че се завръщам у дома.

— У дома — тихо промълви Тара. — Много емоционална дума, нали?

— А къде е твоят дом? — попита той. — Истинският ти дом?

Тара се замисли.

— Смятам, че е там, където са децата ми. Имам много жилища, всъщност прекалено много. Но още утре мога да ги напусна, без да поглеждам назад, стига децата ми да са с мен.

Ферера я погледна изучаващо и тихо каза:

— Може някой път да ми погостувате в „Санта Анита“. На децата много ще им хареса. Съдейки по вида ви, имате нужда от почивка. Пясъкът, слънцето, морето... добре ще ви се отрази.

— Обзалагам се, че го казвате на всички жени — иронично отбеляза тя.

Той леко се смути.

— Ами... наистина каня доста хора, но знаете ли, в повечето случаи това нищо не означава. Но сега е различно. Наистина ще ми е приятно да дойдете.

Тара се изненада. Внезапно се почувства уязвима.

— Хайде да отидем някъде на кафе. — Ферера даде знак да му донесат сметката. — Много е приятно човек да се поразходи в лятната вечер.

Поскитаха из Вилидж и зяпаха нюйоркчаните, които вършеха своите си неща. Минаха покрай баскетболни игрища, пълни с атлетични младежи, които се бореха за топката, хората играеха шах на улицата, по пейките седяха влюбени, хлапета танцуваха по тротоарите, възрастни хора се разхождаха, облечени с износени сака и избелели шапки. Красиви момичета се разхождаха на групи с разголени коремчета и изложени на показ дълги крака. Двойки се редяха пред кината за следващата прожекция.

Седнаха да пият кафе на открито в едно малко заведение и наблюдаваха живота наоколо.

— Знаеш ли, не си такъв, какъвто си те представях — каза Тара, докато отпиваха от еспресото.

— А какъв си ме представяше?

Тя не отговори, внезапно обзета от смущение. Как би могла да му каже, че е очаквала да е дълбоко порочен? Това просто не

отговаряше на човека, срещу когото седеше — освен ако не беше изключително умел актьор.

— Просто по-различен, струва ми се — отговори най-накрая. — Чела съм във вестниците за развода ти... такива неща.

— Ти по-добре от повечето хора знаеш, че не бива да се вярва на тези глупости — усмихна ѝ се Ферера. — И аз съм чел доста неща за брака ти, ако трябва да бъда честен. Разделени сте, нали?

Тара кимна:

— Да, но не ми се говори за това. Прекалено скоро е.

— Не те и карам. — Ферера се взря в нея сериозно: — Виж, мисля, че трябва да се срещнем отново. Кога се връщаш в Англия?

А тя искаше ли да се видят отново? Да... да, искаше. С учудване установи, че бяха прекарали приятна вечер. Освен това изобщо не бяха засегнали въпроса за Джека или за деловите намерения на Ферера.

— Полетът ми е вдругиден. Утре сутрин имам няколко срещи. След това ще се видя с приятелки и ще изляза на пазар. Искам да взема подаръци за децата. И после се прибирам.

— Да се видим на обяд вдругиден. Ела в централата на Еф Еф Би. Намира се на Парк Авеню — ще ти изпратя подробностите по имейл. Какво ще кажеш?

— Няма да мога да остана дълго — поколеба се Тара. — Полетът ми е в шест.

— Не се тревожи, ще успееш за полета. Обещавам.

Попи затвори папката и затвори очи. Твърде много информация, за да я асимилира наведнъж. Мащабът на измамата я шокира. Планът беше толкова циничен. Повдигаше ѝ се — почувства се използвана и пълна глупачка.

Но освен това наученото ѝ вдъхна сили. Изпитваше студена и мощна ярост, каквато не бе изпитвала преди, а това ѝ даде възможност да се изправи пред проблеми, с които не се осмеляваше да се заеме преди.

Поразмисли няколко минути и реши какво ще прави, точно какво иска да постигне. Взе мобилния си телефон и позвъни на Джордж.

Два часа по-късно на вратата се почука. Попи отвори. Той стоеше на прага с пламнало лице и задъхан, с каска за велосипед в

ръката.

— Дойдох възможно най-бързо — задъхано избъбри той. — Идвам с колело чак от Нънхед.

— Влизай — покани го тя.

Когато влезе вътре, той се обърна да я погледне с грейнало от щастие лице.

— Толкова се радвам, че ми се обади! Много съм нещастен, откакто се разделихме. Можех само да чакам и да се надявам, че ще промениш решението си и ще ми дадеш втори шанс. Обичам те, повярвай ми, наистина те обичам. Знаем, че ти наговорих куп лъжи, но това е истина, уверявам те. Обичам те истински.

Попи го гледаше, а болката и гневът отново се върнаха. Искаше й се да се развика, да го заблъска по гърдите с юмруци и да го попита как така може да я обича и толкова ужасно да я лъже. Затвори очи и си пое дълбоко дъх. Когато ги отвори, изрече възможно най-спокойно:

— Готова съм да повярвам, че искрено вярваш, че си влюбен в мен.

— О, така е, скъпа, така е! Толкова ми липсваше!

— Добре. Но по-добре седни, защото трябва да поговорим за всичко останало. За нещата, които твърдиш, че не можеш да споделиш с мен.

Джордж доби измъчен вид.

— Моля те, Попи, не може ли просто да забравим всичко това?

— Наистина ли мислиш, че мога да забравя колко подло си се държал с мен още откакто се запознахме? — сопна се тя и усети как ври от гняв. — Не смяташ ли, че бих искала да получа някои отговори? Моля те, не съм толкова глупава.

Той седна и наведе глава.

— Добре, добре. Нещата стигнаха твърде далеч.

Попи вдигна папката, която й беше дала Нийв.

— Направих малко проучване и установих доста интересни неща за теб. Знаем например че си актьор. Явно не особено успял. Доколкото разбирам, Гидиън Райт не е станал голяма звезда.

— Играл съм в Народния!

— Да, обаче само второстепенни роли. Не си играл Ромео, нали? — гневно го измери с поглед тя. — Поне не на сцената. Я ми кажи, как ти хрумна този нелеп план?

Джордж се намръщи, но после изразът му стана тъжен и изморен.

— Никога не съм си представял, че ще върша подобно нещо. Никой от познатите ми не го е правил. Дори не знам защо са избрали мен, обаче агентът ми ме потърси и ме попита дали проявявам интерес към една частна поръчка. Парите ги биваше, бог ми е свидетел, че ми трябваша, пък и не виждах нищо лошо.

— И каква беше целта? Досещам се, но бих искала и ти да ми обясниш — настоя Попи и седна.

— Увериха ме, че няма да ти навреди лично. Казаха ми, че трябва да те оставя да ми разказваш каквото поискаш за бизнеса си и за плановете за новия парфюм, и да им го предавам. Само толкова.

— Как си могъл да си въобразиш, че няма да те разкрия? Ами работата ти в книжарницата? Не ти ли хрумна, че мога да отида и да потърся Джордж?

— Не допусках, че ще се появиш неочаквано — смутено отговори той.

Попи едва не се засмя, макар да й се плачеше. Съвсем в стила на Джордж беше да не обмисли нещата докрай. Поправи се: „Искам да кажа Гидиън“. Испита тъга.

— Наистина ли мислеше, че тази работа няма да ме засегне лично? — прошепна.

— Виж, казаха ми, че си богата, разглезена и презадоволена кучка, момиче, което заслужава да стъпи на земята. Уверявах ме, че е просто работа. Не съм очаквал да се случи всичко това. Не съм планирал да се влюбя в теб. А и много бързо разбрах колко много означава за теб компанията.

— Обаче това не те спря, нали? — тихо възкликна Попи. — Продължи да измъкваш информация от мен за плановете ни и да я предаваш.

— Трябваше да им казвам нещо! — възрази той. — Ако бях спрял, щяха да заподозрат и да ми отнемат всичко: апартамента, парите, връзката ми с теб.

— Значи всъщност са те поблазнили тези глезотийки. Забавно ли ти беше да играеш привилегировано богаташче?

— Не беше така! — сърдито отговори Джордж. — Но ако изгубех всичко, щеше да се наложи да ти дам обяснение, а не бях

готов. — Погледна я умолително. — Казвах им съвсем малко, уверявам те. Дори им дадох едно-две подвеждащи сведения, но гледах да не прекалявам, за да не заподозрат.

— Кога щеше да престанеш? Ясно ти е било, че един ден ще се наложи да ми признаеш истината.

— Да, обаче се надявах преди това да успея да оправя нещата. Надявах се, че все пак ще успеете да пуснете „Чаена роза“, че ще постигнете огромен успех и те ще изгубят интерес. И тогава по някакъв начин щях да опитам да те накарам да се влюбиш в истинската ми същност, в Гидиън Марлоу, а не в Джордж Фелоус. Казвам се Гидиън Марлоу, Райт е артистичният ми псевдоним.

— Добре. Това малко позатрудни проследяването, явно си човек с много самоличности. — Попи стана и започна да се разхожда из стаята. Заговори бързо, сякаш искаше да изрече всичко, преди да изпусне нишката на мислите си: — Добре, Гидиън — мога да те наричам така, нали? — ето какво. Не знам какво ни очаква, вероятно нищо. Но ти постъпи много лошо и ако искаш да заслужиш прошката ми, трябва да ми се отплатиш. Разбираш ли?

— Да, разбира се. Готов съм на всичко. Искам да имаме втори шанс.

— Това не мога да ти обещавам, но ако изпълниш каквото те помоля, обещавам евентуално да си помисля за такава възможност.

— Какво искаш да направя? — попита Гидиън, обзет от тревожно предчувствие.

— Не е лесно, няма да те лъжа. Всъщност може би няма да си способен да го направиш, но искам нещо много важно да ми бъде върнато. Слушай, ще ти обясня.

51.

Новината, че Нийв се е съгласила да бъде рекламно лице на „Чаена роза“, донесе толкова нужното въодушевление и радост за всички в „Тревелян“. Дона танцуваше из офиса и крещеше от щастие. Честно казано, беше започнала да се съмнява, че ще видят някакви резултати от усърдния си труд и от парите, които влагаха в кампанията. Без рекламно лице, което да привлече внимание и да предизвика интереса на пресата, „Чаена роза“ щеше да бъде като мокър фишек, колкото и да се стараеха да разпалят ентузиазма на всички. Нийв беше това лице. Тя успяваше да омагьоса публиката по неповторим начин, изглежда, всички я харесваха.

Джемайма се върна в Лондон въодушевена и много щастлива от новината, че Нийв ще се присъедини към екипа им и ще участва в рекламната кампания. Крайните им срокове бяха опасно близо. Трябваше да направят снимки за рекламните в пресата и да приготвят видео за киното и телевизията. Попи, Дона и Джемайма щяха да работят заедно по рекламните. Бяха наели най-скъпия моден фотограф в града да направи снимките и един млад и многообещаващ режисьор, който щеше да заснеме двайсетсекундна реклама за телевизията.

Имаха толкова много работа и трябваше да се вместят в невероятно натоварения график на Нийв. Разполагаше само с три свободни дни, преди да замине за остров Мавриций за други снимки.

Джемайма искаше да изчака завръщането на Тара от Ню Йорк, преди да сподели със сестрите си ужасяващото откритие за Джека и за баща им, но просто не можеше да понася повече този товар. Вечерта преди очакваното завръщане на Тара двете с Попи останаха до късно в офиса на „Тревелян“, много след всички останали, и Джемайма разказа на сестра си това, което беше научила от Алис.

Попи се шокира от чутото точно като нея.

— Ужасно! — прошепна. — Отвратително.

— Ако е вярно и татко е спал с Джека, когато е била дванайсетгодишна, значи тя е жертва. Става дума за сексуален тормоз, Попи. И ние ще трябва изцяло да преосмислим позицията си.

Джемайма се стараеше да остане спокойна и рационална, но ѝ беше трудно предвид темата, която обсъждаха.

— Възможно ли е да е истина? — поклати глава малката сестра. — Тя ни излъга за толкова много неща. Защо да не лъже и за това?

— Никой не може да оспори думите ѝ. Татко го няма да се защити. — Джемайма замълча и тихо добави: — Ти навремето имала ли си дори бегла представа за такова нещо? Някога допускала ли си, че той може...

— ... да се интересува от мен по този начин ли? — Попи изглеждаше едновременно възмутена и ужасена. — О, боже, не! Никога. А ти?

— Не.

— Точно това не разбирам. Ако татко е бил влюбен в майката на Джека, а преди това вероятно и в нашата майка, явно предпочита зрели жени, а не деца.

Джемайма кимна.

— Възможно е обаче страстта му към Джека да е била неударжима. Тя беше много добре развита за възрастта си — емоционално и физически. Може би той просто не е устоял, когато тя е започнала да прилича на майка си.

— Прекалено е ужасно — потръпна Попи. — Не го вярвам, просто не вярвам. Освен това изобщо не изключвам възможността Джека да лъже. Готова е да падне много ниско, за да постигне целта си.

Зарови лице в шепите си.

— Тя е зла — съгласи се с нея Джемайма. — Винаги е била такава.

— Така е, но нямаш представа на какво е способна. Не исках да ти казвам... прекалено е унижително... — И очите на Попи се напълниха със сълзи.

— Какво има, скъпа?

И тя ѝ разказа всичко.

— Нийв го откри — каза накрая, здраво стиснала ръце, докато говореше напрегнато. — Надушила нещо гнило.

Джемайма беше бясна. Крачеше из офиса, търсейки какво да удари и в коя възглавница да забие юмрук.

— Господи, ако знаеш какво ми идва да й направя! Тази кошмарна... Не мога да измисля достатъчно силна дума. Такова противно, злонамерено, подло поведение — направо е невероятно. Това е лично, Попи. Тя няма да се спре пред нищо. — Джемайма рязко се закова на място при поредната си обиколка. — Налага се да кажем на Тара. Трябва да й съобщим при първа възможност. Трябва да разбере, за да бъде нащрек.

— Можем да се свържем с нея още сега. В Ню Йорк е сутрин — отбеляза Попи.

— Тя знае ли за Нийв?

— Веднага й изпратихме имейл.

— Добре. Това я е поуспокоило. Жалко, че сега ще трябва отново да й развалим настроението.

— Така е. — Попи се запита дали да разкаже на сестра си и своите планове, но реши да не го прави. Ако не се получеше, щеше да е поредното разочарование, а те не се нуждаеха от това.

Тара с удоволствие се спаси от обедната горещина в хладните климатизирани офиси на Еф Еф Би, но това не повдигна духа ѝ.

Допреди няколко часа беше щастлива. Една от срещите ѝ предния ден изглеждаше многообещаваща. Предишната вечер се забавлява с приятелки. После пристигна и чудесната новина за Нийв. След това бе прекарала блажена сутрин из прекрасните бутици и магазини на Пето Авеню, търсейки подаръци за децата и някои дреболии за себе си, за Джемайма и за Попи. Очакваше с нетърпение и обяда с Ферера. За нейна изненада вечерята с него ѝ беше изключително приятна. С него човек можеше да разговаря с лекота, беше очарователен и остроумен, а и не можеше да се отрече, че е много привлекателен. Почти бе забравила, че е свързан с осиновената ѝ сестра. Реши да бъде нащрек по време на обяда им и да се постарее да научи колкото може повече.

А после обаждането от Англия промени нещата. Тара се потисна. Вече не се чувстваше лека и щастлива като преди. Всичко стана черно и мрачно.

Въведоха я в кабинета на Ферера — голямо помещение със стъклени стени, от всяка от които се разкриваше великолепна гледка към Манхатън.

Ричард Ферера стана от бюрото си и се приближи да я посрещне. Усмихна се сърдечно и протегна ръка за поздрав. Тя се здрависа с него, но отвърна на поздрава само с лека усмивка. Лицето му помръкна, когато разбра, че от предишното им разбирателство няма и следа.

— Проблем ли има, Тара?

— Да, да, има проблем. — Погледна го право в лицето. — Не можем да обядваме заедно. Извинявай, но мисля, че нямаме какво да си кажем.

Той изглеждаше озадачен и изненадан.

— Защо не, за бога? Какво се е променило? Снощи ми се струваше, че имаме много да си кажем, а изобщо не сме започнали да обсъждаме общите си делови интереси.

— Не се съмнявам, че с нетърпение очакваш да стигнем до тази тема. Един бог знае какво си намислил. Но каквото и да е, сигурна съм, че не е добро. Може би е неетично и дори незаконно.

— Това е много сериозно подозрение.

— Много сериозно действие — възрази му тя.

— Откъде дойде всичко това?

Тара го погледна с блеснали от гняв очи и каза тихо:

— Понякога преценяваш човек по приятелите му.

— А, разбирам — бавно кимна Ферера. — Говориш за Джека.

— Да, говоря за проклетата Джека! — Тара хвърли чантата си и сложи ръце на кръста. Беше сърдита и вече имаше срещу кого да насочи гнева си. — Снощи на вечеря беше много хитър, накара ме да забравя, че си в съюз с нея. Само че получих много, много грубо напомняне на какво е способна тя, а ако тя е способна, няма причина и ти да не си. Имаш връзка с нея, за бога! Глупаво беше от моя страна да го забравям дори за секунда.

— Всъщност Джека е едно от нещата, за които исках да поговорим днес. Явно ще трябва да се заемем с проблема по-рано от очакваното. Моля те, остани и ми позволи да ти обясня. Ако не искаш да ходим на обяд, няма да ходим.

— Няма да ме очароваш отново — заяви Тара.

— Не възнамерявам да го правя. Но виждам, че си останала с погрешно впечатление за мен и Джека. Смяташ, че сме екип и че сме затънали до шия в някакъв заговор да ви измамим и да ви отмъкнем наследството. Грещиш.

Тя го изгледа втренчено. Точно това си мислеше. Възможно ли беше да грещи? Всичко сочеше към това заключение?

Ферера продължи:

— Моля те, какво ти пречи да ме изслушаш?

Тя се позамисли. Прилошаваше ѝ само от мисълта, че е близо до човек, който си има вземане-даване с Джека. Но все пак... ако грещеше?

— Добре — отговори най-сетне, — ще те изслушам. Давам ти двайсет минути и после си тръгвам.

Настани се на стола срещу бюрото му.

— Връзката ми с Джека е странна. Може би не е точно това, което предполагаш — започна Ферера.

— Спиш с нея, нали? — сръза го Тара.

— Моля те — вдигна ръка той, — остави ме да се изкажа. Да, вярно е, че понякога имаме и сексуален контакт, но не сме партньори. Не сме заедно.

— Тя твърди, че сте.

— Джека твърди много неща, които не са напълно верни. А хората виждат каквото им се иска. Джека влезе в живота ми преди няколко години. Беше ме набелязала и много внимателно бе разчала времето, за да направи хода си. Признавам, бях очарован от нея. Пътищата ни се пресичаха многократно и тя всеки път се стараше да разпали интереса ми, но без да го задоволи. Накрая дойде при мен по време на едно изключително събитие в „Метрополитън“, на което присъстваха само влиятелни хора. Обясни ми, че е една от сестрите Тревелян, че се е отделила от семейната компания, иска да успее със собствени сили и може би да получи контрол над семейния бизнес, и да опита да го съживи. Каза, че има големи планове, но ѝ трябва наставник и партньор. Искаше аз да стана този човек. — Ферера се прокашля. — Няма да крия, че бях поласкан по редица причини. Освен това познавах „Тревелян“ и знаех, че фирмата има голям потенциал. Пък и нямах причина да се съмнявам в достоверността на разказа ѝ.

— Винаги е успявала да накара хората да ѝ вярват. После винаги съжаляват — отбеляза Тара.

— Мисля, че си права.

Тя се смути, изненадана от откровеността му.

— Значи не сте двойка?

— Отначало бяхме. Признавам, че се увлякох по нея, но не след дълго чувствата угаснаха. Веднага ѝ заявих, че каквото и да се случи, не можем да бъдем заедно. Тя явно нямаше нищо против. Вече работехме заедно, а това явно бе по-важно за нея. — Ферера се подсмихна. — Мисля, че кроеше още по-големи неща и смяташе някой ден да вкара и мен в капана.

Тара се намръщи, опитвайки се да проумее сложната му връзка.

— Значи тя работи за теб?

— Работеше. Всъщност Джека все още смята, че е така, но аз не съм глупак. Много скоро разбрах, че тя не е нормална, и точно затова я разлюбих толкова бързо, колкото се бях влюбил. Постарах се ролята ѝ в компанията ми да бъде почти фиктивна. Тя си мисли, че има огромно влияние над мен, но аз допуснах да бъде така, защото това отговаря на целите ми. Видях, че притежава талант и очарование, но бързо разбрах, че няма връзки с „Тревелян“, които действително могат да ми бъдат от полза, докато не ми каза, че ще наследи компанията точно една година след смъртта на майка си.

— И ти видя своя шанс.

— И двамата го видяхме. Джека обеща да ми продаде компанията веднага щом законно стане нейна. Така се договорихме. Тя щеше да спечели, а аз да получа желаното. Обаче започнах да откривам измамите на Джека. Тя ме лъжеше, при това неведнъж и два пъти, а постоянно. Според мен понякога дори не се усещаше, че го прави, станало ѝ е втора природа. Не различава истината от лъжата. Вярва в онова, което си е намислила. Това я прави силна и наглед благонадеждна, защото наистина вярва в това, което твърди в момента, макар и да противоречи на казаното само преди минутка. — Ферера въздъхна. — Не можех да търпя такова поведение у човек, с когото имам делови отношения — не е разумно да имаш сериозни взаимоотношения с фантазьор. Но освен това осъзнах, че Джека е опасна — по-добре да е на твоя страна, отколкото да ти бъде враг. Интересно ми беше какъв ще е следващият ѝ ход. Направо ликуваше,

когато научи, че ще наследи компанията, ако ти и сестрите ти се провалите. Смяташе, че не сте способни да успеете. Само че с течение на времето ставаше все по-ясно, че вие възнамерявате да направите всичко възможно, за да спасите „Тревелян“. Тя осъзна, че всяка от вас има нужните способности, за да изправите компанията на крака и да създадете хитов парфюм. И изпадна в паника. Реши да задейства втори план, в случай че успеете да изправите компанията на крака. Щеше да изчака и после да ви даде под съд за дял от компанията, за да се подсигури. Така и в двата случая щеше да спечели.

— Да, тя е способна на такова нещо — кимна Тара.

— Не може да ѝ се има доверие — мрачно се усмихна той. — В мига, в който го осъзнах, започнах да предприемам стъпки да я изолирам и да ѝ отрежа достъпа.

— Защо просто не я изхвърлиш?

— Основателен въпрос. Краткият отговор е, че моментът не е подходящ. Известно време тя имаше достъп до поверителна информация за Еф Еф Би. Ако реши да ми навреди, може да го направи и не би се поколебала нито секунда, само да я ядосам. Обаче Джека не е толкова умна, колкото си мисли, и затова не ме е страх от нея — държа я наблизко, за да следя какво е намислила. От известно време вече не е наясно относно действителното положение на нещата. Скоро ще мога изцяло да се освободя от нея. Такъв е планът ми, независимо дали ми вярваш — сви рамене той.

Тара го гледаше със зяпнала уста. Игри, измами... Ако Ферера казваше истината, Джека изобщо не беше толкова силна, колкото изглеждаше. Всъщност дните ѝ бяха преброени.

— А това спира ли те да спиш с нея? — тихо попита.

— Понякога, за да ме държи в ръцете си, се опитва да ме прельсти. Признавам, че в отделни случаи успява. Не се гордея с това, но тя е красива жена, огнена и страстна, а аз съм просто човек — понякога съм самотен и потиснат и се нуждаю от утеха. — Сведе поглед към бюрото и после отново вдигна очи и погледна Тара директно и решително. — Само че от известно време помежду ни няма нищо. И няма да има.

Тара се вбеси. Защо мъжете бяха толкова глупави, та да позволяват на Джека да им завърти главите, и не успяваха да прозрат

истинската ѝ същност? Най-напред баща ѝ — горкият татко, обвинен злобно в гнусни извращения от тази проклета кучка, а сега и Ферера.

— Значи си имал желание да спиш с нея, макар да е патологична лъжкиня и откачалка? — ядно процеди. — Колкото да ѝ помогнеш да потуши огъня на страстта, който я измъчва, така ли?

Очите му блеснаха опасно, за миг Тара зърна неговата безмилостна страна и това я уплаши. После той се засмя:

— Никой не се осмелява да ми говори така! Бях честен с теб. Не мога да направя нищо повече. Съжалявам, ако истината те разстройва.

— Много е лесно да се смееш! — Чувствата напиреха в Тара. Разговаряха за Джека, все едно е просто интересен медицински случай. — Джека е опасна и разрушителна. Нямах представа какво причини на семейството ми! Измамила е сестра ми с подставено лице, опитва се да ни измъкне компанията... но по-лошото е, че обвинява баща ми в ужасни неща — твърди, че той я е прелъстил и я е насилил още като малка. Нямах представа колко болезнено е това, колко е ужасно. Обичах баща си, не мога да повярвам, че е способен на нещата, които твърди тя! — Рязко си пое дъх и потръпна, осъзнавайки, че се бори със сълзите. „Не бива да се разплача пред този човек!“ — помисли си и изведнъж усети, че се бори не само със сълзите. Заля я огромна вълна от силни чувства и цялата се разтрепери.

— Тара... Тара...

Гласът на Ферера сякаш идваше отдалеч. Тара отпусна тежко ръце, изпаднала в плен на объркване, скръб и безсилен гняв. Усети, че повече не може да се справя с всичко това. Беше прекалено много, прекалено много...

52.

Снимките се правеха в един склад в Източен Лондон и бяха забулени в пълна тайна. Беше изключително важно никой да не узнае, че Нийв е рекламното лице на „Чаена роза“, преди да настъпи подходящият момент да го оповестят.

Тя се справяше с ангажимента без никакво усилие. Насред шума и хаоса си стоеше преспокойно, докато гримьорката се грижеше за лицето ѝ, а фризьорката се суетеше около главата ѝ. Попи седеше на стол до нея и двете си бърбеха по време на подготовката.

— Използва ли материалите за онзи мъж, които ти дадох? — попита Нийв колебливо.

Приятелката ѝ кимна и се усмихна тъжно. Повече не обсъждаха въпроса.

Когато Нийв най-сетне беше готова — изглеждаше прелестна, — се отправи към съблекалнята. Чакаше я невероятната рокля, създадена за нея по модел на Попи. Беше без презрамки, от тънък розов воал, наслагван пласт след пласт, за да наподобява венчелистчетата на истинска роза. Крайният ефект беше поразителен — косата на Нийв беше тъмен облак от къдрици, гърдите ѝ се повдигаха мамещо и пищно от подобната на чаена роза рокля в мечтателно розово, чувствен и интелигентен цвят без нищо детинско или сладникаво.

Нийв използва овладените си до съвършенство умения, докато позираше пред фотографа сред декорите — тъмносиво като буреносно небе, което изсветляваше до розово. Лежеше на легло с меки възглавнички и изглеждаше замечтана и чувствена като жена, която очаква любимия си.

„За какво ли си мисли?“ — зачуди се Попи. Струваше ѝ се, че приятелката ѝ е потънала в еротичен унес.

— Превъзходно, о, да, красота! — възкликваше фотографът. — Да, още малко такава... прекрасно, изумително, чудесно...

„Аз никога не бих могла да бъда толкова освободена. Тя е толкова грациозна, толкова изящна.“

Трудно можеше да се каже как ще се получат снимките. Нийв изглеждаше невероятно, но дали тези снимки щяха да изпъкват сред милиони други, които рекламираха парфюми, тъмни очила, чанти и всякакви други луксозни предмети?

„Имаме най-невероятния супермодел на света — помисли си Попи. — И един от най-добрите модни фотографи в бранша. Трябва да успеем.“

След като приключиха със снимките, направиха почивка за обяд и после коригираха грима на манекенката, преди да отиде на снимачната площадка за телевизионната реклама. Щеше да бъде кратка и по същество: кадър на характерния розов цвят на голо тяло, после камерата се отдръпва и показва, че това е цветът на кожата на Нийв едновременно с музиката — дълбок и мрачен акорд с отекващите удари на барабан и силен красив глас, който се извисява в екзотичен източен напев. Показват лицето на Нийв и тя обръща към камерата изключителните си очи — с тяхната наситена смараглова котешка прелест. После тя изрича тихо с неподправена и първична сладост: „Есенцията на всичко, което обичам...“.

Последният кадър показва шише с „Чаена роза“ — изискано и желано на характерния розов фон.

— Искаше ми се само Тара да беше тук, за да го сподели с нас — с копнеж изрече Попи.

— Каза, че ще остане още малко в Ню Йорк. Не съм сигурна защо, може би заради къщата на Джералд. Скоро ще се върне. — Джемайма се усмихна. — И ще разкрием пред цял свят плановете си относно „Чаена роза“.

Тара отвори вратата на спалнята и излезе в слънчевия и просторен апартамент на последния етаж на сграда на Парк Авеню. През стъклените стени струеше слънчева светлина и осветяваше модерните шведски мебели, големите килими с абстрактни шарки и стъклените масички. Стаята беше просторна и голяма, кухненският кът в единия край беше лъскав и бял, а после беше разположена трапезария, от която се минаваше в кът за отмора, откъдето се разкриваше същата гледка като от офиса на Ферера двама етажа по-надолу.

Над кухнята имаше мецанин — нещо като библиотека и кабинет. Докато Тара стоеше смаяна наред празния апартамент, се разнесоха стъпки и от долния край на спираловидното стълбище се показа Ричард Ферера. За пръв път, откакто го познаваше, не носеше костюм, а бяла фланелка и джинси — семпло облекло, с което изглеждаше абсурдно млад и истински американец.

— О, здрасти — каза той. — Будна си. Добре ли спа? Искаш ли кафе? Направил съм.

Запъти се към кухнята. Тара забеляза, че е бос.

— Трябва да признаем едно голямо удобство на това да живееш над офиса си — усмихна се той и погледна към нея. — Много е удобно, когато неочаквано се наложи да подслониш някого.

— Какво се случи? — попита тя. — Помня срещата ни, разговаряхме, а после...

— Прилоша ти — простичко отговори Ферера, докато пълнеше кафеника и го слагаше на печката. — Мисля, че ти се е струпало твърде много. И нищо чудно. Напоследък си под огромно напрежение.

— И какво точно стана?

— Ами ти припадна, но не е нищо тревожно. Лекарят ми те прегледа и ти направи инжекция, за да ти помогне да се наспиш. Спа почти шестнайсет часа. Явно си имала нужда от почивка.

Тара се опита да осмисли чутото. Съвсем смътно си спомняше онова, за което говореше той, но все пак достатъчно, за да е сигурна, че ѝ казва истината.

— Значи съм изпуснала полета — тъжно отбеляза.

— Да, самолетът ти излетя и сигурно ще се върне утре — усмихна се Ферера. — Не се тревожи, можем да те качим на самолет, когато пожелаеш. Може дори да използваш моя, ако се наложи. Позволих си да се обадя в офиса ти в Лондон и да ги осведомя, че ще се позабавиш, но ще поддържате връзка. Надявам се, нямаш нищо против.

— Не, не, но децата... те ме чакат.

— Сигурен съм, че сестрите ти ще се погрижат. А аз ще се постарая да се прибереш колкото може по-скоро. Междувременно използвай телефона ми и се обаждай на когото поискаш.

— Благодаря — тихо каза Тара, признателна, че има човек, който толкова добре е успял да организира всичко.

— Отлично. Седни, още изглеждаш малко слаба. Ще ти донеса кафе и после ще ти направя нещо за хапване.

Тара се отпусна тежко на дивана и усети, че започва да се съвзема. Огледа чистата светла стая. Лекият скандинавски дизайн винаги ѝ бе допадал, харесваха ѝ и ярките плодови цветове на мебелите, особено цвета на заобленото канапе в мандаринено оранжево.

Ферера се приближи и ѝ подаде чаша кафе.

— От вечерята помня как го пиеш.

— Благодаря. — Тя му се усмихна признателно и пое чашата. — Знаеш ли, чувствам се неудобно. Наистина не знам защо съм тук.

— Както ти казах, всичко ти дойде малко в повече. Лекарят каза, че просто трябва да си починеш малко и ще се оправиш, но ако искаш, ще го помоля пак да дойде и да те прегледа.

Ферера седна до нея.

— Не, наистина не е необходимо.

— Знаеш ли какво ти трябва според мен? Ваканция. Да се махнеш от всичко за малко, да се разтовариш. Да бъдеш с децата.

— Не мога да го направя — засмя се тя. — Поне до ноември.

— Така ли? Защо?

— Защото тогава пускаме „Чаена роза“.

— Това означава, че по-голяма част от работата вече ще е свършена.

— Не и рекламата и маркетинга, нито организирането на промоцията. Това ще продължи до последния момент.

— Добре, но не може ли някой друг да се заеме? Защо иначе си наела Дона Асуко? Останах с впечатление, че Джемайма се справя с рекламата — сигурно е човекът с най-много контакти в цял Лондон.

— Да, вероятно е така — бавно отвърна Тара.

— Разбира се, ще искаш да си там за голямото събитие, но дотогава има няколко седмици, нали? Защо не си вземеш почивка? Нека другите да поемат работата за известно време.

Тя подозрително присви очи:

— Ти никога не би си взел почивка в такъв важен момент.

Ферера вдигна ръка:

— Моля те, Тара, не се опитвам да те убедя заради никакви лични цели. Не аз се нуждая от почивка, защото съм на ръба на нервна

криза.

Тара отпи от кафето си и каза:

— Не мога да си взема почивка. Още не съм намерила дистрибутор.

— А, да, всъщност това се канех да обсъдим вчера. Имам предложение. — Ричард се облегна на стола си и ѝ се усмихна. — Искам да ти предложа „Ферера фajn Брандс“ да станат ваш лицензиран представител и дистрибутор в Съединените щати.

Тара примигна изненадано. Направо не вярваше на ушите си. Преди малко я убеждаваше да си даде почивка, а в следващия момент вече обсъждаше с нея делови предложения.

Той изглежда се разтревожи:

— Извинявай... Не исках да те притискам. Трябваше да изчакам, докато дойдеш на себе си. Просто толкова се вълнувам от перспективата ние двамата...

Тя се намръщи, когато осъзна думите му.

— Не, не, добре съм. Но... защо?

— Досещам се какво си мислиш. Смяташ, че тайно ще се опитам да купя компанията. Повярвай ми, няма. Знам много за нещата, които си предприела във връзка с „Чаена роза“, и според мен са фантастични. Убеден съм, че ще имате хит, и искам да бъда част от това, ако може. Парите са си пари, Тара.

Тара направо не знаеше какво да отговори. Възможно ли беше наистина това да е отговорът на проблемите им? Възможно ли беше да е толкова просто? И тогава си спомни точната причина, поради която беше невъзможно.

— Не можем да работим заедно... — поде.

— Знам какво ще кажеш — заради Джека. — Ферера се изправи. — Според теб това е причина, поради която не можем да работим заедно. Ще те убедя, че е обратното — причина да работим заедно. Само ме изслушай.

— Не знам... — Тара искаше да бъде убедена. Искаше да повярва, че Ричард Ферера е такъв, какъвто изглежда: открит, честен, прям. Приятно ѝ беше да прекара вечерта с него, да бъде докосната от страстта му, от разказа за детството му. Той се бе погрижил за нея през предишния странен ден, когато беше рухнала. Но дали не я правеше на

глупачка? Дали не я водеше за носа точно както според собственото му признание водеше за носа и Джека? Можеше ли да му се довери?

— Досещам се какво си мислиш — обади се той. — Искам да се поразходим заедно, съгласна ли си? Обещавам ти накрая да имаш мнение.

Разхождаха се из Централ Парк и тя имаше чувството, че си е взела почивен ден. Ричард все още беше по джинси и фланелка, а на Тара бе заел спортно горнище „Калвин Клайн“ и ленен панталон „Армани“. Когато тя го пристегна с колан в кръста и нави крачолите, доби вид на момиче, облякло дрехите на гаджето си — мода, която досега не бе опитвала, но която ѝ допадаше. Добре, че предния ден бе обула ниски обувки — бяха подходящи за новия ѝ стил.

— Ей, изглеждаш страхотно! — възкликна одобрително Ричард, когато я видя. — Виждам съм те като красавица на бал и като елегантна делова жена, но знаеш ли, тази Тара ми харесва най-много.

— Благодаря! — Тя се завъртя.

За миг се загледаха усмихнати един в друг, после се почувстваха неловко и отместиха погледи. Хармонията помежду им се възстанови на хладния и чист въздух в парка и те се смееха и си говореха, докато се разхождаха.

— Ти си наистина страхотна майка — каза Ричард усмихнат. — Има ли нещо, което не умееш да правиш?

— Ами... — Тара се опита да подмине комплимента със свиване на рамене.

— Не, наистина. Виж се само — ти си изключително преуспяла делова жена. Произхождаш от богато семейство, но човек не може да купи ума и всеотдайността, които притежаваш. Имаш две красиви деца, които явно обожаваш и които очевидно са прекрасно възпитани. А сега си се насочила към парфюмерийната промишленост и по всичко личи, че и там ще жънеш успехи.

— Да не прибързваме, за бога! — побърза да възрази Тара, защото се боеше да не ѝ донесе лош късмет. Може би Ричард имаше право — може би поне веднъж трябваше да насочи вниманието си към нещата, които умее да прави добре, а не към неуспехите си. Тази мисъл

разпали искрица у нея и тя започна по мъничко да прогонва мрака, обгърнал я предния ден.

— Освен това си много красива — добави Ричард тихо.

Лицето на Тара пламна.

— Не исках да те смуцavam с ласкателства! — побърза да обясни той. — Казах го само защото наистина си красива, а, изглежда, не го съзнаваш и имаш нужда някой да ти го каже. Това е. — Той забодде поглед в земята, докато крачеха, после усмихнато я попита: — Искаш ли сладолед?

Купиха си огромни италиански сладоледи и докато ги ближеха, бродеха по криволичещите и потънали в зеленина алеи в парка, разговаряйки за каквото им хрумне, с изключение на бизнеса и на жената, чиято сянка бе надвиснала помежду им.

Тара тъкмо се чудеше накъде са се запътили, когато Ричард пое по една от алеите, извеждащи от парка, и я поведе към жилищен блок на няколко пресечки оттам. Позвъни на един от апартаментите и домофонът тутакси избръмча. Качиха се с асансьора до шейсет и осмия етаж и поеха по коридора до апартамент 6820. Ферера почука на вратата и почти веднага му отвори дребничка латиноамериканка с безупречна кожа, лъскава тъмна коса и огромни кафяви очи като на кошута.

— Здравейте, здравейте — ведро поздрави тя. — Влизайте. Вие сигурно сте Тара. Здравей, Ричард, скъпи — целуна тя Ферера по бузата, — радвам се да те видя.

— Здравей, Миа. — Ричард влезе в апартамента след красивата жена. Тара ги последва, чудейки се какво става.

— Как върви? — попита Миа, когато влязоха в просторна дневна с великолепна гледка към Сентрал Парк. — Всичко наред ли е?

— Да, добре съм — увери я той.

— Как е майка ти? — попита жената.

— Прекрасно.

— Поздрави я от мен. И й кажи, че много скоро ще отида да я видя.

— Тара — обърна се към нея Ричард, — това е бившата ми съпруга. Исках да те запозная с нея с надеждата това да разсее донякъде съмненията ти. Миа, ако нямаш нищо против, ще оставя Тара при теб за малко, за да си поговорите.

— Добре, чудесно — ведро се съгласи тя. — Да ти предложи вода с лед?

Тара седна на дивана. Беше смаяна. Домакинята се завтече да ѝ донесе чаша вода и се постара да се увери, че ѝ е удобно.

— Ричард ми каза, че обмисляте да започнете бизнес заедно — каза Миа, когато се върна от кухнята, седна срещу нея на дивана и подви крак под себе си. — Обаче явно ти си дочула някакви истории за неговите съмнителни сделки — изви тя очи към тавана. — Просто не разбирам защо хората говорят такива неща за него. Той е най-почтеният човек, когото познавам, а винаги се опитват да го злепоставят. Напоследък се носят слухове за мен и Ричард ми каза, че явно са стигнали и до теб.

Тара кимна. Изпитваше инстинктивна топлина към тази красива жена, която изглеждаше толкова открита и сърдечна.

Миа се засмя.

— Какви неща разправят само! Говори се, че разводът ни е бил един от най-тежките в историята, че и двамата сме си въртели мръсни номера. Не знам и половината слухове, но явно Ричард ме е размазал като муха на стъклото и ме е оставил без пукната пара и съсипана, задето съм дръзнала да го ядосам. — Тя поклати невярващо глава. — Те просто не познават този човек. Напълно съм осигурена. Нямам никакви оплаквания за начина, по който се отнесе с мен — двамата се договорихме, доколкото можахме, преди да предадем нещата на адвокатите. — Тя вдигна ръка. — Не казвам, че е идеален, изобщо не е така. Винаги е устремен към успеха и не се колебае да играе грубо, когато се наложи. Но ми покажи един издигнал се от дъното мултимиллионер, който да не е такъв!

В главата на Тара цареше хаос. Можеше ли да се довери на думите на тази жена? Инстинктивно усещаше, че Миа е искрена. В крайна сметка как би могъл Ричард да уреди такава постановка? Познаваше доста разведени двойки и знаеше каква рядкост е приятелски уреденият развод. Тя би ли могла да говори толкова мило и великодушно за Джералд? В никакъв случай.

— А... защо се разделихте?

За миг очите на Миа станаха тъжни.

— Мисля, че просто не бяхме един за друг. Не изпитвахме лоши чувства един към друг, но, изглежда, изобщо не биваше да се женим.

Добре че го разбрахме, преди да имаме деца. — Жената се наведе със сериозно изражение: — Казвам само, че ако си търсиш делови партньор, можеш да попаднеш на много по-лош от Ричард. — За миг се взря в Тара и се усмихна, разкривайки скъпи бели зъби. — Досещам се, че вие сте и двойка, нали?

— Не, не, не... — запелтечи тя смутено. — Не сме.

— А, добре — кимна Миа. — Е, скъпа, ти си първата жена, която той води при мен. Според мен иска да го харесаш. Явно мнението ти е наистина важно за него. — Отново се усмихна. — Не се колебай, той е страхотен.

53.

Попи отвори вратата на апартамента си. Гидиън, както вече свикваше да го нарича, седеше на стълбите. Беше изоставил стила на обличане в духа на старите английски джентълмени, понеже не му се налагаше да се преструва на Джордж Фелоус, и носеше джинси и бяла ленена риза. Обаче сърцето ѝ продължаваше да трепва, когато го видеше.

— Е? — ледено попита тя.

Той ѝ се усмихна стеснително.

— Може ли да вляза?

Тя се поколеба за момент, после отстъпи назад и го пусна в апартамента. Гидиън влезе и застана до камината — не смееше да седне, защото не беше сигурен как да тълкува посрещането.

— Как мина? — попита Попи.

Той бръкна в джоба си и извади един плик.

— Успях — гордо оповести и ѝ го подаде.

Тя хвана плика внимателно и усети малката твърда издатина вътре.

— Успя ли да направиш замяната?

Гидиън кимна широко ухилен.

— Да. Не беше лесно. Добре, че два сезона съм работил като асистент на маг в Блекпул.

Попи го погледна с блеснали очи за пръв път, откакто беше научила истината за него.

— Поне ти е послужило за нещо.

Взираха се един в друг известно време, после Гидиън бавно каза:

— Попи, направих каквото поиска. Това означава ли, че...

Тя веднага отмести поглед и поруменя.

— Не го казвай. Много е скоро. Прекалено скоро.

Той се приближи към нея и умолително хвана ръката ѝ.

— Моля те, моля те... опитах се да ти обясня. Нищо повече не мога да кажа. Ужасно се срамувам от начина, по който се запознахме, и

от лъжите. Но това не променя факта, че те обичам. Мисля, че и ти ме обичаш. Така ли е?

Тя искаше да дръпне ръката си, но въпреки това не успяваше да устои на усещането как тази голяма топла длан държи нейната. Копнееше да я притисне в прегръдките си и да долепи устни до нейните. Едва не потръпна от внезапното желание, което прогори алена следа в корема и в слабините ѝ. Но как би могла след ужасните неща, които ѝ бе сторил?

„Но той се постара да оправи нещата — помисли си, спомняйки си пакетчето в другата си ръка. — Вярвам му, наистина му вярвам. Знам, че ме обича заради самата мен.“

— Наистина те обичах — каза Попи, — но не знам дали бих могла отново.

— Можеш ли да... опиташ? — Умолително се впериха в нея нежните му кафяви очи и той прокара палец по дланта ѝ. — Моля те, дай ми още една възможност. Ще го направиш ли? Обещавам повече да не те лъжа.

Много ѝ беше трудно да устои на импулсивното желание да го привлече към себе си. Затвори очи: „О, боже, дано да не съжалявам!“

— Не мога нищо да ти обещаая — каза тя най-накрая тихо. — Ако го направим, трябва да започнем отначало.

На лицето му грейна чиста радост. Той я обгърна с ръце и я вдигна, смеейки се.

— Това е чудесно, о, господи, прекрасно е! Обещавам, че повече няма да те подведа.

— И други компании са ми оказвали внимание, но това наистина е нещо специално — усмихнато каза Тара.

Седяха в частния самолет на Ферера. Бяха излетели половин час преди това и сега се носеха в нощното небе. Екипажът им приготвяше вечерята, а те седяха на малки кожени столове от двете страни на орехова маса.

— Радвам се, че си тук — каза Ферера. — Доста е скучно да пътувам сам.

— Така ли? — Тара погледна към звездното небе. — Трудно ми е да си го представя.

Той вдигна чашата си с шампанско.

— Искам да вдигна тост за новото ни съдружие.

— За новото ни съдружие — повтори тя.

— Сигурен съм, че ще бъде много успешно и за двама ни.

— Това е целта.

— Мислиш ли, че сестрите ти ще приемат уговорката ни — ухили се Ферера.

— Не се съмнявам.

— Добре.

Поднесоха им вечерята.

— Знаеш ли, бившата ти съпруга наистина ми допадна — каза Тара, докато се хранеха.

— Да, тя е добра жена. Между нас не се получи, но това не означава, че не можем да бъдем приятели.

Ричард ѝ се усмихна. Бяха си тръгнали от апартамента на Миа заедно след краткото си посещение, но той не я попита за какво са си говорили. Вместо това, докато се връщаха, ѝ разказа всичко, което трябваше да знае, за връзката му с Джека и защо според него „Тревелян“ и Еф Еф Би могат да станат идеални съдружници. По целия път обратно към апартамента му тя го слушаше и се опитваше да проумее какво ѝ казва, без да се разсейва от тъмнокафявите му очи, от изразителните ръце и от силните рамене.

— Днес в парка исках да те попитам още нещо — рече Тара, играейки си със столчето на винената чаша. — За „Ерин де Кристо“. Това е последната подробност. Научих от източника си — който се оказа не особено достоверен, — че ти възнамеряваш да отнемеш контрола от ръцете на Ерин, веднага щом мастилото на договора изсъхне, и да наложиш своите идеи за компанията ѝ.

Ферера се намръщи.

— Откъде точно идва този слух?

— Наистина не мога да ти кажа. Сигурна съм, че разбираш.

— Добре, който го е казал, явно има причини да ме злепоставя, но те уверявам, че това изобщо не е вярно. Не съм толкова глупав, че да убивам кокошката, която снася златни яйца. Артистичната визия на Ерин и творческите ѝ способности са ѝ спечелили милиони, а сега искам да спечелят милиони и за мен — сви рамене той. — Като ще е гарга...

Тя му се усмихна в отговор.

— Сигурна съм, че всеки момент ще се обадиш на Ерин, за да ми го каже лично.

— Ако трябва — засмя се той.

След вечерята Тара се облегна в седалката си щастлива. Прекрасното вино, което бяха пили, ѝ помогна да се отпусне и затова сега беше приятно замаяна. Тук беше толкова спокойно, толкова далеч от проблемите и от трудностите на земята.

— Няма ли да е чудесно да останем тук завинаги и да се носим по небето? — въздъхна тя.

— Мисля, че скоро ще ти омръзне — отбеляза Ферера.

— Ти обичаш да си заета, виждам го.

— Децата ми липсват. Искаш ли да ти покажа снимка?

— Разбира се.

Тя измъкна портмонето от чантата си и извади снимките, които винаги носеше със себе си.

— Ето — подаде му ги тя, грейнала от гордост. — Имам и кратко филмче на лаптопа си, но извади късмет, че ми е в куфара.

— О, прекрасни са — възхити се Ферера. — Приличат на теб.

— Така ли мислиш?

— Да, виж, дъщеря ти има красиви сини очи точно като твоите. — Той вдигна поглед и се усмихна. — Наистина имаш невероятни очи. Ти си красива жена.

Тя изведнъж се смути и усети, че леко се изчервява точно като в парка предния ден.

— Отново те накарах да се почувстваш неудобно — смути се на свой ред той. — Все забравям, че англичанките не обичат комплиментите. Но не мога да не го кажа. Искам да работим заедно, защото се възхищавам на всичките ти постижения, но още по-приятна ми е компанията ти. Успяваш да ме разсмееш, а освен това събуждаш у мен желание да се погрижа за теб, макар да си силна, способна и независима жена. Преживяла си твърде много. Повечето хора биха се огънали, подложени на такова напрежение — усмихна ѝ се той.

Тара остана без дъх. Вечерта и бездруго беше странна — като от филм... беше прекалено съвършена, прекалено луксозна. Не го бе очаквала. Би трябвало да носи прекрасна вечерна рокля и бижута, а тя бе облечена с делови костюм. Искаше ѝ се да изглежда красива и

съблазнителна. „Искам да съм страстна като Джека — осъзна. — Но той ме познава откъм най-лошата ми страна: истерична, ревла, припадаща. А тази сутрин, когато се появих с онзи халат, с разрошена коса и с това лице...“

Но защо ѝ пукаше? Какво значение имаше?

„О, боже, той ми харесва! — с ужас си даде сметка тя. — Не, не, не може. Той сигурно е спал с Джемайма. Тя го намекна, когато разказа за срещата им в Париж. И със сигурност е спал с Джека. Дори не искам да си го мисля, толкова е безвкусно.“ Отново погледна към него. Възможно ли беше да иска да я съблазни? Премисли всичко случило се помежду им — от пиянската ѝ грубост до спокойната им интимна вечеря и приятелския им мил разговор в Сентрал Парк днес. „Заведе ме да се срещна с бившата му съпруга. Мнението ми го интересува.“ Миа беше решила, че двамата са двойка. Възможно ли беше?

„Преди три дни го мразех! Смятах, че възнамерява да ме унищожи. А сега иска да спаси компанията ми, смята, че съм красива, способна, забавна... Може ли всичко да се промени толкова бързо?“

Ферера явно усещаше неудобството помежду им и то го притесняваше.

— Изморена ли си? Искаш ли да си починеш?

Тя примигна. Беше потънала в мислите си и не бе усетила, че го гледа втренчено.

— Аз... аз... може би трябва да опитам да поспя. Утре ме чака тежък ден.

Изобщо не се чувстваше изморена, обаче атмосферата ставаше все по-странна: имаше усещането, че всичко може да се случи в малката им капсула, далеч от света. Усети прилив на сила. „Ако го искам, мога да направя така, че да се случи — каза си. — Просто трябва да съм сигурна, че го искам.“

— Ела да ти покажа къде можеш да си починеш. — Той стана и я поведе през кабината към една врата. Пристъпи вътре, за да ѝ даде възможност да огледа помещението. Беше спалня като в луксозен хотел с голямо легло с перленосив сатен, черни полирани масички от двете страни и хромови лампи със светлосиви абажури. По-малка врата водеше към баня и тоалетна.

— За мен ли е? — попита тя и пристъпи вътре. — А ти къде ще спиш?

— Добре ми е в кабината — отговори той. — Ще свърша малко работа. Може да гледам някой филм, за да се поотпусна. Има и голям диван.

— О! — Огледа отново спалнята Тара. Знаеше, че Ферера е искрен — наистина беше готов да спи в кабината. Не очакваше нищо повече. Тара усети повратния момент. След миг щеше да приеме щедрия му жест и той щеше да я остави на мира. Или пък... Тя се обърна да го погледне в очите и изрече дрезгаво: — Не искам да ти отнемам леглото.

Той се сепна съвсем леко от изненада, но бързо се овладя. Усмихна ѝ се леко въпросително.

— Чувствай се добре дошла в леглото ми — каза тихо.

Тя пристъпи към него и двамата се озоваха съвсем близо един до друг.

— Тук е малко самотно за сам човек — прошепна Тара и го изгледа многозначително.

— Тара — пресегна се той и хвана ръката ѝ, — напоследък си била изложена на огромно напрежение. Не искам да се възползвам от това.

— Не, разбира се — отвърна тя, но мислеше само за топлината на дланта му и непреодолимото желание да целуне плътните му устни и да прокара пръст по извивката на челюстта му, където се бе появила тъмната сянка на наболата брада. — Няма проблем.

Мълчание.

— Не би трябвало да се съгласяваш с мен.

— Моля?

— Би трябвало да възразиш, че си добре, че не се сещаш за нищо по-хубаво от това да се възползвам от теб — засмя се тихо той. — Е, поне на това се надявах.

— О, да, прав си, напълно си прав! — Смути се като ученичка в присъствието на прочут развратник. — Искам да кажа... че наистина искам да се възползваш от мен.

— Сигурна ли си?

— Ами... — Искеше ѝ се да успее да се съсредоточи над разговора им, но близостта му бе твърде опияняваща. За пръв път преживяваше такава близост с мъж, откакто се бе омъжила за Джералд,

и въздействието направо я смазваше. Единствената ѝ мисъл беше какво ли е усещането да го целува.

— Не можем да стоим тук и да си говорим цял ден — промърмори той, почти долепил устни до ухото ѝ, и тя едва не потръпна от наслада. — Но подозирам, че няма да успееш да довършиш изречението.

— Няма — призна тя. — Най-добре започвай без мен.

Той бавно плъзна устни към нейните. Целуна я безкрайно търпеливо, обхванал тила ѝ с ръка и заровил пръсти в косата ѝ. Тя се вкопчи в другата му ръка. Коленете ѝ се подкосиха, но той бързо я подхвана и всичко се събра в устните им, които се целуваха, и в целувката, която ставаше все по-сладка. Той целуваше превъзходно и го правеше съвсем естествено. Всичките ѝ страхове, че няма да знае как да целуне друг мъж, освен Джералд, я напуснаха. Всъщност никога не я бяха целували така — толкова нежно и меко и в същото време категорично и самоуверено. Ричард я прегърна и прокара длан по гърба и по кръста ѝ, наслаждавайки се на тялото ѝ под меката хладна материя на копринената ѝ риза.

— Сигурна ли си? — попита задъхан и за миг прекъсна целувката.

— Искам да се любим — промърмори тя.

Той отново я целуна, побутна я в малката спалня и затвори вратата с крак.

„Трябва ли да спра сега? — запита се тя. — Разумно ли е?“ За миг се зачуди дали да не каже, че е по-добре да престанат, но тогава си представи какво би било това прелестно чувство да престане. Невъзможно. Вече беше на гребена на вълната и нямаше да слезе, преди да приключи.

Той отново се зае с устата ѝ, пъкна език вътре изучаващо, а ръката му започна да гали крака ѝ и избута полата нагоре, за да стигне до бедрото ѝ. Тара свали сакото си и го пусна да се свлече на пода. Остана само по тънката си копринена риза. Ръката му се откъсна от бедрото и се премести върху гърдите ѝ, разкопча ризата ѝ, за да разкрие сутиена и малките могилки от плът в него. За един кратък миг Тара се помоли той да не остане разочарован — беше толкова плоска в сравнение с други жени, — но опасението ѝ бързо отлетя, защото той прокара длан по гърдите ѝ и измърмори одобрително. Тя се отдръпна

от него, колкото да съблече ризата и сръчно да свали сутиена си, но Ричард едва издържа, преди да я придърпа отново към себе си. Наведе се и силно засмука зърната едно след друго, докато те щръкнаха розови и твърди.

Тара задиша тежко, когато плиснаха вълните на насладата. Предаде се на възбудата, която я обземаше. Кога се беше чувствала така? С Джералд към края на брака им трябваше да впряга цялото си въображение, за да се възбуди. А с този мъж дори едничко докосване с палец на ключицата ѝ беше изгарящо възбуждащо. Вече усещаше болка в слабините си, а горещата вълна ѝ подсказваше, че е готова да го поеме.

Той я побутна леко назад и тя легна по гръб върху гладката сатенена покривка на леглото с разголени гърди и вдигната около кръста пола. Той бързо се съблече, пускайки дрехите на пода, и остана по боксерки, а после дръпна полата ѝ надолу и Тара остана само по дантелените си бикини.

— Красива си — задъхано каза той, обхождайки тялото ѝ с пламнал поглед.

— Може ли да загасим осветлението? — стеснително попита Тара, стараяйки се да избегне настойчивия му поглед. Лицето му беше невъзможно красиво, тялото му също: медено кафеникаво с тъмни косми по гърдите. Не можеше да не се любува на дългия му дебел пенис, напирещ през боксерите му, но въпреки възбудата си все още се чувстваше неловко. Не се беше освободила от всичките си задръжки.

— Трябва да си по-самоуверена — усмихна се той. — Наистина си прекрасна. Искам да те гледам.

Легнаха един до друг и се целунаха бавно, за да може кръвта им отново да закипи, възбуждайки се с изучаващи целувки, като лекичко се хапеха и смучеха. Той отново целуна гърдите ѝ една след друга и описа кръгчета с палеца си, изтръгвайки от Тара блажена въздишка. После леко спусна пръсти по корема към бикините ѝ, потърка ръбчето и после внезапно се плъзна вътре сред меките косъмчета на венериния ѝ хълм. Тара потръпна неконтролируемо, когато пръстите му докоснаха клитора ѝ и после навлязоха в топлата влага по-надолу.

Мускулите ѝ се напрегнаха и тя го целуна по-настойчиво, прокара длани по гърдите му, докосна малките му зърна и възкликна възхитено от допира до твърдите му бицепси. Той я остави за миг, за да

хване ръката ѝ и да я насочи към пениса си, който бе възбуден и притиснат към корема му. Тя го обгърна с пръсти, леко плъзна меката кожа нагоре-надолу и после премести дланта си върху кадифената главичка. Той тихо изстена. В продължение на няколко прелестни минути двамата си играеха един с друг, докато Тара усети, че просто не издържа вече. Страстта, която той разпалваше у нея, лумна с пълна сила и я завладя. Тя се завъртя и се смъкна надолу, за да целуне члена му, да поеме главичката му в уста, да прокара език по връхчето и да погъделичка малкото отворче. След това го обкрачи, притисна гърди към твърдия му пенис и се заклати нагоре-надолу над него. Ричард изстена и задиша по-учестено, а после, когато явно не издържаше повече, я издърпа нагоре, така че пенисът му да се озове под слабините ѝ, и Тара инстинктивно усети как той я подтиква да размърда бедра и да се потърка в него с кратки и бързи движения.

Ферера я гледаше, езикът му се стрелна да обlige устните му, дъхът му излизаше накъсан и учестен.

— Имаш ли презерватив? — попита тя задъхано.

Той кимна, завъртя се на една страна и взе малко пакетче от нощното шкафче. Тара се отдръпна, за да може Ричард да надене презерватива, после се върна върху него и се надигна. Хвана пениса му, вдигна го от корема му, насочи го нагоре и съвсем бавно се спусна върху него, попивайки всяко усещане, когато връхчето я притисна и после навлезе в дълбините ѝ. Усети как плътта ѝ се разтяга, за да поеме широкия ствол, изпита невероятното усещане за изпълване и се отпусна надолу, докато тазът ѝ се допря до неговия. После започна да прави тласъци нагоре-надолу, отначало бавно, после все по-бързо. Тазът му започна да се движи все по-мощно, когато улови ритъма, а лицето му се разкриви от удоволствието, което тя му доставяше. Колкото повече се разпалваха, толкова повече можеше да поеме тя и го подканваше да прониква в нея още по-мощно. Усети, че Ричард приближава кулминацията, и започна да се търка в него, така че костта му да докосва клитора ѝ и да я поведе към оргазма. Както го бе яхнала, той пхна ръката си отдолу, намери клитора ѝ и с палец започна да го гали уверено и бързо в ритъма, с който самият той проникваше в нея. Разпознаха приближаващата кулминация в погледите си, това ги изстреля към върха и двамата с вик посрещнаха невероятното удоволствие, което ги беше пленило.

Тя се отпусна върху гърдите му и той я обгърна с ръце, докато успеят да се възстановят достатъчно, за да говорят.

— О, боже, това беше изключително! — задъхано каза Тара и го погледна удивено. — Ти беше изключителен.

— Може би заслугата не е само моя — скромно я поправи той. — Казват, че голямата надморска височина изостря усещанията.

— Така ли? — целуна го тя по гърдите. — Е, в такъв случай ни остава само едно — веднага щом кацнем, трябва да го направим отново.

54.

Телефоните в офиса на „Тревелиян“ звъняха като обезумели. Беше се разчула новината, че Нийв е рекламното лице на „Чаена роза“. Тя го бе съобщила по време на пресконференцията във връзка с ролята си като момиче на Бонд, което бързо превърна новината в сензация.

— Тази година ще бъде много вълнуваща за мен — заяви тя пред пълната с журналисти зала. — Ще играя момичето на Джеймс Бонд и ще бъда рекламното лице на новия секси парфюм на „Тревелиян“ „Чаена роза“. Ароматът е превъзходен — свеж, романтичен и невероятно женствен.

Представителите на пресата съвместно записаха всичко и го отпечатаха. От вестниците и списанията започнаха да им се обаждат на следващия ден, редактори молеха за мостри и обещаваха положителни статии, ако получат ексклузивно интервю с Нийв или със сестрите Тревелиян, а най-добре — с всички заедно.

Джемайма пусна няколко снимки от фотосесията, за да разпали още любопитството и да засили очакването за предстоящата промоция на „Чаена роза“. Навсякъде пишеха за тях. Явно хората наистина не можеха да се наситят на Нийв. Всяка нейна снимка беше чисто злато. Раздаваха малки шишенца с „Чаена роза“ в розови кутийки, придружени със стилна брошура с портрети на Нийв, на сестрите Тревелиян и с историята на парфюма, обичан от много поколения, потънал в забрава и сега възроден за съвременната жена. Пресата лапна всичко като топъл хляб.

Направиха нов мини сайт за „Чаена роза“, а изхабеният стар уебсайт на „Тревелиян“, който съдържаше просто информация за търговците, бе изцяло преобразен с новите цветове и шрифтове на компанията. Направиха виртуална разходка из обновения магазин и козметичните салони, за да покажат модерния им вид и да подмамят изтъкнати клиенти да опитат всичко, което се предлага. Онлайн можеха да бъдат поръчвани комплекти за подарък и кошници, пълни с продукти „Тревелиян“ за близки, приятели и корпоративни клиенти.

Магазинът беше почти готов, а новите служители в него бяха обучени да използват прекрасните френски козметични продукти за кожа с ароматите на „Тревелян“.

— Вече не се налага да ходя никъде другаде — заяви Джемайма. — Какво удобство: козметичката ми е точно под офиса.

— А ако плановете ти се увенчаят с успех, ще си имаш и личен СПА салон в къщата си в провинцията — изтъкна Попи.

— Мммм, няма ли да е прекрасно! — усмихна се Джемайма. — Всичко зависи как ще се развият нещата финансово. Ще видим, както казваше мама. Искам да го обсъдя с Тара. Ще бъде в офиса днес следобед, нали?

Попи кимна.

— Мисля, че ще бъде много впечатлена от това, което успяхме да постигнем за толкова кратко време. На практика цялата рекламна кампания е готова.

— Да се надяваме, че и тя ни носи добри новини — отбеляза Джемайма. — Ако не е успяла да сключи сделка с дистрибутор, нещата биха могли въпреки всичко да се объркат.

— Но вече имаме Нийв. Толкова е известна в Щатите, че това би трябвало да работи в наша полза.

— Надявам се, Попи, наистина.

Когато Тара пристигна, всички се бяха събрали в заседателната зала: Джемайма, Попи и Дона, сериозни и делови. Сякаш бе минала цяла вечност, откакто сестрите за пръв път бяха седели тук и се запознаваха с дейност, в която навлизаха против волята си. Вече се чувстваха съвсем естествено в залата, компетентни по възложените им задачи и убедени в предстоящия успех на продукта си.

Тара влезе усмихната — елегантна, но и изключително женствена с тъмносинята си пола „Вивиан Уестууд“ и бялата си блуза с къс ръкав и с тъмносин сатенен колан на кръста.

— Здравейте, всички. Радвам се да ви видя.

— И ние теб — вдигна вежди Джемайма. — Доста си наперена.

— Да, наперена съм. Ако искате да знаете, за пръв път от много време се чувствам направо фантастично. Пътуването ми до Ню Йорк беше интересно и много ползотворно. — Седна и сложи върху масата

чантата с лаптопа си. — Нося добри новини. — Изглежда ги една по една. — Имаме партньор в Съединените щати.

Дона плесна с ръце и се усмихна широко.

— Да! Фантастична новина! Браво на теб, Тара! Каква е сделката?

— Ще продадем лиценза за пет години срещу много, много солидна сума и ще работим в сътрудничество с новия си лицензиран представител, за да разпространим марката в целия свят, не само в Съединените щати. След като минат петте години, можем да подновим договора и сътрудничеството, ако искаме.

— Охо! — ахна Джемайма. — Това е прекрасно. Страхотна работа, Тара.

— Това малко облекчава вас двете. Попи... — обърна се към нея Тара, — не се налага да продаваш мебелите и вещите от Локстън, ако не желаш. Знаем, че къщата вече е продадена, но все още можем да задържим другите неща.

— Радвам се, че разрешихме проблема — усмихна се Попи, — обаче не искам тези вещи. И бездруго съм се сбогувала с повечето от тях. Пък и какво ще ги правим? Мисля, че предпочитам да ги продадем и после да решим за какво да използваме парите. Малко финансово спокойствие няма да ни навреди, нали?

— Да, имаш право. Приятно е да се освободим от всичко това, нали? Джемайма, изглежда, в крайна сметка ще можеш да задържиш апартамента на Итън Скуеър. Възнамерявам да преразгледам финансовата ни структура и заплатите за следващата година, така че ще можеш да си позволиш да поддържаш жилището.

Джемайма се усмихна.

— Знаеш ли, и аз мисля като Попи. Вече се сбогувах, време е да продължа напред. Бъдещето ми е с Хари, така че най-сетне трябва да се откажа от своята квартира. Освен това съм определила парите за други неща. Сигурно след време с Хари ще си купим малък апартамент в Лондон, но искам да направя в Хърн СПА салон и малък ресторант. А и Хари все още се нуждае от пари за Голямата зала и за десетки други неща, така че...

Дона я прекъсна, защото изгаряше от нетърпение и не можеше да чака повече:

— Тара, още не си ни казала, кой е новият ни партньор?

— А, да, тъкмо се канех да го направя. — Тя стана грациозно и отиде до вратата на залата. — Дами, позволете да ви представя новия ни лицензиран представител и партньор Ричард Ферера.

Той влезе в залата. Изглеждаше добре с костюма си „Джърмин стрийт“, червената си копринена вратовръзка, ръчно изработените обувки „Чърч“ и широката си усмивка.

— Добър ден, дами. За мен е огромно удоволствие да бъда тук.

Жените ахнаха смаяни, че виждат Ричард Ферера в офиса на „Тревелян“.

— Той какво търси тук? — окопити се най-сетне Джемайма.

Тара вдигна ръка, за да ги помоли да запазят спокойствие.

— Казах ви, той е новият ни партньор.

— Но как така? — ужаси се Попи. — Той е партньор на Джека! Видяхме ги заедно в Спенсър Хаус. Което означава, че Джека в крайна сметка спечели. Тара, как можа?

— Чакайте, чакайте, не разбирате. — Тя се обърна към Ферера: — Ричард, по-добре им обясни.

— Разбира се. — Той седна срещу тях. — Първо, нека ви уверя, че двамата с Джека Фарнезе вече нямаме никакви отношения, нито делови, нито каквито и да било други. Всъщност след около двацет минути двама едри бодигарда ще я изведат от апартамента ми в Кенсингтън. Ще ѝ бъде позволено да вземе личните си вещи и нищо друго. Достъпът ѝ до Еф Еф Би и до цялата информация, която е събрала в компютри на компанията, ще бъде прекратен незабавно.

Всички замълчаха, опитвайки се да си представят как Джека ще реагира на това, и атмосферата в залата чувствително се разведри.

— Тази стъпка няма ли да я ожесточи още повече? — попита Попи. — И да засили решимостта ѝ да се обърне към съда, за да получи дял от компанията?

Ферера кимна.

— Разбрах, че Джека се е постарала да се застрахова за всякакви възможности с това дело. Тя твърди, че не само е осиновена дъщеря на Тревелян, но и че е дъщеря на баща ви. От Тара научих, че е отправила обвинения дори за сексуална връзка, за да може това да подсили иска ѝ за компенсация под формата на дял от компанията. Разбира се, безвкусно е дори да го обсъждаме, но такава е реалността. Джека със сигурност не се притеснява да се изправи пред съда и да излъже, но

според мен тя е допуснала една класическа грешка — сложила е твърде много съставки в отровното си биле.

— Пресолила е манджата — отбеляза Джемайма.

Той се усмихна.

— Хубав израз. Всички знаем, че и най-добре замислените планове могат да се объркат. А първото правило относно измамата е никога да не оставяш нищо черно на бяло. — Ферера извади лист от джоба си. — Джека много ще съжалява, че ми е написала това писмо. — Разгърна листа и го приглади. — Нека ви прочета един пасаж. — Прегледа написаното с дръзкия почерк и зачете: „Глупавият старец изпълняваше всичките ми желания, беше мой роб. Всички го знаеха. Чувстваше се много виновен за причиненото на родителите ми и все смяташе, че не ме компенсира достатъчно, и изпълняваше всичките ми желания. Мога да използвам това в своя полза, когато се стигне дотам. Никой не може да ме обори, каквото и да разкажа, че се е случило между нас“.

Изчакаха още малко и когато стана ясно, че той няма да чете повече, Джемайма се обади разочаровано:

— Всъщност не пише, че ще излъже, че са имали сексуална връзка.

— Така е, щеше да е прекалено лесно. — Той ги изглежда сериозно. — Но поставя твърденията ѝ под сериозно съмнение. А и коя жертва на сексуално насилие нарича насилника си свой роб и глупав старец? Това ще компрометира версията ѝ.

— Смяташ ли, че има и най-малка вероятност да е истина? — попита Попи боязливо. — Ако наистина татко я е насилвал... няма да мога да се понасям, ако отхвърлим всичко като лъжа.

Ферера се наведе напред и погледна младата жена право в очите.

— Искрено вярвам, че си го е измислила. Разказа ми много неща за половия си живот, при това с огромно удоволствие. Разказа ми, че е изгубила девствеността си на шестнайсет с момче, немного по-голямо от нея. Нито веднъж не е споменавала за сексуална връзка с баща ви. Според мен е съчинила тази история, за да отклони вниманието от нещо друго — от факта, че всъщност никога не е била законно осиновена от семейство Тревелян.

— Така ли? — изненада се Джемайма.

Трите сестри се спогледаха изумени. Още от деца бяха смятали, че Джека е тяхна осиновена сестра.

Той поклати глава.

— Тя ми го каза. Опитала се да убеди стареца да го направи, но съпругата му, вашата майка, отказала да подпише документите. Джека ме попита лесно ли е да подправи човек официални документи. Отговорих, че е трудно и че няма да ѝ помогна за такова нещо.

— Значи затова изведнъж започна да тръби, че е дъщеря на татко — възкликна Джемайма. — Претенциите ѝ за дял от компанията ще бъдат много по-необосновани, след като никога не е била официално осиновена от семейство Тревелян. — Тя подсвири тихичко. — Браво на мама. Никога не съм смятала, че ще го кажа.

— Но когато обсъждахме посещението ти у Алис, ти каза, че според нея е много вероятно Джека наистина да е дъщеря на татко — мрачно ѝ напомни Тара.

— И сигурно точно на това залага Джека — отговори Джемайма. — Вероятно смята, че разполага със свидетел, който да подкрепи претенциите ѝ.

— ДНК тест би разрешил проблема — заяви Тара. — Би станало категорично ясно, нали така?

— Ако тя изпитва някакви съмнения, сигурно ще откаже да си направи тест, защото така би отслабила позициите си.

Тара стисна юмруци.

— Сигурно затова е откраднала медальона от тоалетката на мама. Вероятно го е направила при последното си посещение там. Вътре има кичур от нейната коса, който би ни дал възможност сами да поръчаме теста и да разберем дали ни е кръвна роднина.

— Значи е откраднала медальона, за да ни попречи да го направим. Но още по-вероятно е — добави Джемайма — да използва нашата коса, за да фалшифицира ДНК тест, ако наистина не е дъщеря на татко. Може да използва наша коса вместо своята.

Попи бръкна в чантата си и извади отвътре един плик. От него измъкна тънка сребърна верижка, на която висеше гладък овален медальон с гравирани върху капачето лебед. Остави го на масата и го бутна в средата, за да могат всички да го видят.

— Този медальон ли имате предвид? — невинно попита тя.

— Да? — напрегнато попита Джека зад вратата. Притесняваше се и не искаше никой да я безпокои.

Ричард се беше върнал от Ню Йорк предния ден, но все още не се беше прибирал в апартамента. Джека започваше да усеща, че контролът ѝ се изплъзва. Беше толкова обсебена от битката си за „Тревелян“, че не беше обръщала достатъчно внимание на Ричард. Все пак изобщо не се съмняваше, че стига да поиска, ще го накара да дотича при нея.

Но сега изведнъж бе изгубила увереността си. Колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше, че не всичко е наред. Тази сутрин ѝ беше отказан достъп до вътрешната мрежа на Еф Еф Би — просто обикновена засечка, така си бе казала. От седмици не бе получавала никакви служебни имейли. А и от известно време Ричард не я бе търсил. Всъщност вече месеци все тя го търсеше...

И докато всички тези мисли се въртяха в главата ѝ, на вратата се почука. Отвори и се изправи пред двама яки бодигарда.

— Да? Какво искате?

— Идваме да ви помогнем да се изнесете, госпожице — отговори единият. — Моля ви да съберете личните си вещи — само дрехи и тоалетни принадлежности — и да бъдете готова след пет минути.

— Какви ги говорите? — смаяно попита тя.

— Чухте ни, госпожо — отговори другият с плътен глас, напопан с тестостерон. — Имате пет минути да се изнесете.

Джека скръсти ръце и се усмихна саркастично.

— Съмнявам се.

Момчетата се спогледаха — явно отказът ѝ ги зарадва. Точно така обичаха да става.

Пет минути по-късно тя крещеше и ругаеше, а виковете ѝ отекваха из цялото стълбище, докато двамата мъжаги я извеждаха от сградата възможно най-внимателно.

— Нещастници такива, проклети тъпанари! Не можете да се държите така с мен! Знаете ли коя съм? Веднага ще се обадя на Ричард и той ще ви уволни! Обаче преди това ще нареди да ви одерат живи, идиоти такива! Върнете ми телефона и ще му се обадя.

— Съжалявам, госпожице — каза по-едрият, — телефонът е собственост на компанията.

— Аааах! — изпищя Джека безсилно. — Върнете ми поне телефона и компютъра, моля ви! Хайде, момчета, пуснете ме поне да си взема дрехите!

— Дадохме ви пет минути, госпожице, а вие решихте да не си събирате багажа, както ви посъветвахме — отговори първият и я избута във фоайето. Тя бе използвала времето, за да се опитва безуспешно да се свърже с Ричард или с неговата асистентка. Направо не можеше да повярва, че се случва всичко това.

Рязко смени тактиката и престана да ругае. Съблазнително наклони глава и измърка:

— Ще ви се отплатя...

Мъжете се спогледаха развеселени.

— Хубаво предложение, госпожице, но не си струва да рискуваме работата си. Сигурни сме, че ни разбирате.

Лицето ѝ отново се преобрази и тя заприлича на разярен демон с мятащи яростни искри очи.

— Майната ви, тъпац! — кресна и се втурна вбесена пред тях надолу по стълбите и през фоайето.

„Това копеле Ферера ме прецака! — помисли си яростно. — Нищожество. Не мога да повярвам. Сигурно онези кучки са го докопали. Питам се коя точно. Сигурно Джемайма, наглата курва! Пет пари не давам. Все още имам тайното си оръжие.“ Тя се усмихна и вдигна ръка към медальона на шията си. Вдигна гладката кутийка и я разгледа. Намръщи се. Беше същата по големина, цвят и размер, но изглеждаше по-различно. Нейният медальон имаше гравирани лебед на капачето, а този нямаше. Обзе я паника, докато отваряше медальона. Ахна стреснато. Кичурът, сплетен от четирите различни косъма, го нямаше. Вътре имаше само малко сгънато листче. Взе го с треперещи пръсти и го отвори. С печатни черни букви беше написано: „ХА-ХА“.

55.

Магазинът беше пълен с хора. Джемайма беше преровила бележника си с телефони и беше поканила каймака на висшето общество. Ослепителни млади жени държаха чаши с шампанско и позираха небрежно, докато разговаряха със слаби елегантни млади контета и леко пълнички бизнесмени. Актьори, писатели, музиканти, управители на хеджингови фондове, дизайнери, изпълнителни директори, бляскави домакини — всички бяха тук и празнуваха промоцията на „Чаена роза“. Отвън на тротоара папараците снимаха с фотоапаратите си, докато прочутите гости влизаха и излизаха.

Дори Хари присъстваше, елегантно издокаран със сако и вратовръзка и вперил гордо поглед в красивата си съпруга, която изглеждаше зашеметяващо с шифонената си рокля с мъниста „Марчеса“, докато посрещаше гостите. Магазинът изглеждаше невероятно с огромните стъклени вази, в които имаше големи букети с едри бели хортензии. В елегантните си нови опаковки продуктите на „Тревелян“ изглеждаха невероятно по стъклените полици и хората с удоволствие миришеха тестерите и изпробваха различните аромати. На голямата маса в средата на помещението бе изложена „Чаена роза“ — ъгловата пирамида от розови кутийки, заобиколена от ниски свещи с аромата на „Чаена роза“ и всичко това бе увенчано с грамадно шише с новия парфюм. Изглеждаше прекрасно и много привлекателно.

На екран в дъното на помещението се въртеше видеорекламата на парфюма, прекъсвана от документален филм за заснемането на материала. През пет минути камерата спираше на прекрасното лице на Нийв, която държеше в ръка шише с „Чаена роза“ и прошепваше съблазнително: „Есенцията на всичко, което обичам...“.

Хари отиде при жена си.

— Това е пълен триумф — прошепна ѝ той.

Тя се обърна сияеща и го целуна.

— По-хубаво не би могло да бъде. Радвам се, че го направихме тук, а не на някое анонимно място. Имам чувството, че сме у дома.

— Много се гордея с теб.

— И аз много се гордея с теб. Общуваш по-активно, отколкото съм те виждала някога.

— Между другото — кимна Хари към вратата, — един човек иска да говори с теб, някакъв адвокат.

— Така ли? — огледа се уплашено тя.

— Един от вашите — успокои я той и посочи зад гърба ѝ. — Искал да ти каже само две думи.

Джемайма видя Али Тендулка да стърчи на входа и да оглежда помещението.

— Добре, скъпи, веднага се връщам. — Приблужи се до Али, проправяйки си път през тълпата. — Здравей, Али.

— Здравей, Джемайма. Фантастично парти. Сигурно си доволна — усмихна ѝ се той.

— Доволна съм. Тази вечер тръгва рекламата по телевизията, а от утре сутрин ще ни продават в най-големите магазини по цял свят. Авансовите поръчки са смайващи. Откакто се разчу за рекламата с Нийв, се развихри същинска буря. „Мейсис“ в Ню Йорк три пъти променяха поръчката си.

— Много се радвам за вас. Има и черешка за тортата. Току-що получих съобщение от адвоката на Джека Фарнезе, че клиентката им оттегля съдебния иск.

Лицето на Джемайма светна.

— Наистина ли? — плесна с ръце тя. — О, това е прекрасно! Благодаря, Али.

— Няма защо. Винаги съм готов да помогна — отново ѝ се усмихна широко той. — Наистина се радвам на този развой на събитията. Имам предвид... всички събития.

— Благодаря — искрено каза тя. — Аз също.

— Щастлива ли си? — попита Тара Попи, докато двете стояха в дъното на залата и си отдъхваха за миг от задълженията си на домакини.

— О, да, това е удивително. По-хубаво е, отколкото си представях.

Очите на Попи блестяха. Изглеждаше красива в роклята от „Валентино“ — секси, черна, поръбена със сребърно.

— На теб дължим участието на Нийв. — Прегърна Тара сестра си. — Това преобърна всичко.

— Тя е толкова мило момиче. Мисля, че ще станем истински приятелки. Тя ми направи няколко големи услуги. Идеята ѝ да наеме детектив за Гидиън беше страхотна.

— А, да. Чудех се какво става с него. Събрахте ли се отново? Той успя ли да те спечели с фокуса с медальона?

— Беше страхотно, нали? — засмя се Попи. — Да можехте да си видите израженията, когато го извадих от плика! Гидиън много искаше да ме спечели отново. Наложих се дни наред да следи Джека и после да помоли за услуга доста хора, които са му длъжници, та да се доближи до нея и да успее да смени медальоните. Трябва да бъдем благодарни, задето има толкова много безработни актьори, които се трепят по ресторанти, фризьорски салони и универсални магазини из целия град. Гидиън успял да се добере до нея, докато била на СПА процедури и си правела козметични процедури на лицето и масаж.

— Но как е успял да размени медальоните, без тя да забележи?

— Преди време работел с някакъв фокусник в Блекпул. Част от работата му била да отмъква неусетно часовници, портфейли и скъпоценности от хора в публиката, за да ги използват после при фокусите — усмихна се Попи. — Оказа се истински джебчия.

— Виж ти — засмя се Тара. — Да можех да видя изражението на Джека, когато е разбрала за смяната на медальоните.

— Напоследък не ѝ чуваме гласа, нали?

Тара кимна. Изглеждаше невероятно изискано с официалната си рокля „Бен де Лизи“, чиито презрамки непосредствено под рамото бяха прекъснати от сребърни халки. Тъмната ѝ коса беше вдигната на лъскав кок, а на ушите ѝ висяха дебели сребърни халки.

— Ричард ме уверява, че тя е напуснала живота и компанията му. Когато чул за ужасните неща, които твърдяла за татко, решил, че нито секунда повече не може да бъде с нея. И бездруго се канел да я разкара, това само ускорило нещата.

— Искам да ми разкажеш повече за Ричард — многозначително заяви Попи, но в този момент в магазина влезе Гидиън, който изглеждаше изключително елегантен с моравото си кадифено сако „Пол Смит“, риза и дънки. — Ще отида да го поздравя, но да знаеш, че не съм се отказала да разбера какво точно се случва.

Приближи се до Гидиън и го целуна по бузата. Той изглеждаше чаровно момчешки и много британски с току-що подстриганата си коса и с лъснатите си обувки.

— Здравей.

— Всичко изглежда фантастично, Попи. Видя ли какво става отвън? — попита той и посочи пред магазина, където се беше събрала огромна тълпа от журналисти и зрители.

— Скоро ще пристигне Нийв. Всъщност са тук заради нея — каза Попи.

— Нямаше да се случи без теб. — Той стисна ръката ѝ. — Ти също изглеждаш фантастично. Със сигурност ставаш за ядене.

— И ти не изглеждаш зле, но по-добре да си пазя бижутата, нали?

Той се засмя и я прегърна.

— Наистина ли ми прости? — прошепна в ухото ѝ.

— Да кажем, че си в изпитателен срок. Още една грешка, и си вън — отвърна тя и го целуна, щастлива, че отново са заедно.

В осем и половина в помещението настана оживление и от уста на уста се разнесоха възгласи: „Нийв... Нийв е тук...“. Пред магазина избухнаха фойерверки от светкавици, когато Нийв с професионална непосредственост се обърна, за да позира пред камерите. Беше облечена с лъскава копринена рокля „Версаче“ със същия цвят като очите ѝ, плътно прилепнала към бедрата ѝ, а сексапилът на роклята бе подчертан от контраста с високата остра якичка и широкия черен колан, пристегнал кръста ѝ.

След като позира за снимките, Нийв влезе, придружена от агентката и от пиара си. Сестрите я чакаха с широки усмивки, целувки и с любимото ѝ шампанско розе „Дом Периньон“.

— Много ти благодаря, че дойде, Нийв — посрещна я Тара. — Високо го оценяваме.

Разведоха я из магазина, докато останалите гости правеха всичко по силите си да се преструват, че не са забелязали супермодела.

— Време е — подкани ги Джемейма. — Хайде.

Четирири застанаха в средата на стаята пред масата с продуктите на „Чаена роза“. Екранът на телевизора стана тъмен, всички

притихнаха и насочиха погледи към четирите жени.

— Много ви благодаря, че сте тук — започна Тара. — Тази вечер е много специална за нас, затова сме изключително признателни, че дойдохте тук да споделим повратния момент в историята на „Тревелян“ и на „Чаена роза“. Тази вечер на пазара излиза един парфюм, който сме убедени, че ще отведе тази компания в двайсет и първи век и още по-нататък. Името „Тревелян“ се прероди и новата „Чаена роза“ е възплъщение на всичко, което ценим: стил, красота, изтънченост и женственост. И, разбира се, сексапил. Бих искала да благодаря на невероятната и възхитителна Нийв, която притежава всичко това в огромна степен, защото придаде звездно качество на парфюма. Тя е нашата кръстница вълшебница, ние я обичаме и ѝ благодарим. — Тара погледна признателно към Нийв, а тя се усмихна скромно, докато другите две сестри я аплодираха. Всички останали присъстващи се присъединиха към аплодисментите с бурни възгласи. Когато глъчката утихна, Тара продължи: — Разбира се, дължим признателност на още много хора. Искам да благодаря на Дона Асуко, която ни вкара във форма и вложи целия си безценен опит и познания в един най-малкото рискован проект. Без нея не бихме могли да постигнем нищичко.

Дона кимна щастливо, когато гостите изръкопляскаха.

— И на Клодин Дерулир, нашия забележителен „нос“. Тя е истински алхимик, който създава безценни аромати в своята лаборатория. Не сме в състояние да проумеем нейната дарба и нейните способности, просто се радваме, че тя ги сподели с нас. Клодин, *merci pour tout*.

С типичната си френска изисканост Клодин, много шик с роклята си „Баленсиага“, кимна, когато всички изръкопляскаха.

— Благодарим и на Ричард Ферера. Той не е тук тази вечер, защото координира промоцията ни в Съединените щати, но му дължим много. И най-накрая повече от всичко друго искам да благодаря на сестрите си. — Тара усмихнато погледна Джемайма и Попи и ги хвана за ръце. — В началото на годината няхаме никаква представа какво ни очаква. Бяхме се поотдалечили една от друга. А сега сме по-близки от всякога. Спорихме, смяхме се и плакахме. Преоткрихме се взаимно и се отправихме на невероятно приключение. Освен това се скъсахме от работа. Още не съм сигурна какъв ще бъде резултатът, но не се

съмнявам, че преживяното промени живота ни в положителна посока. Джемайма, Попи, не мога да си представя всичко това без вас. Толкова ви обичам. Благодаря ви.

Сестрите се прегърнаха, а в залата избухнаха бурни аплодисменти и радостни възгласи. Гръмнаха тапи на шампанско и всички вдигнаха тост за „Чаена роза“.

Джемайма погледна сестрите си с блеснали очи.

— Точно така трябваше да стане — каза тя. — Ние го направихме.

— Успяхме — възкликна Попи, — знаех си, че ще успеем!

— Знаех, че можем — добави Тара. — И много се радвам, че го направихме.

ЕПИЛОГ

Слънцето огряваше златистия пясък и създаваше сребристи и сини отблясъци в морето.

Тара лежеше на хавлията си с книга в ръка и от време навреме вдигаше поглед към Имоджен и Едуард, които щастливо си играеха на пясъка.

Обърнеше ли поглед назад, виждаше Джемайма и Хари под сенчестия навес на вилата им. Джемайма беше бременна в четвъртия месец и не обичаше да седи на слънце, предпочиташе да се излежава на дългото ракитово канапе с меки възглавници, а съпругът ѝ задоволяваше всичките ѝ прищевки — носеше ѝ лимонада с лед и подноси с вкусна мексиканска храна, за да я изкуши да хапне. Не че изобщо се налагаше да я изкушава — Джемайма се наслаждаваше на всичко, свързано с бременността, и най-вече на факта, че можеше да яде каквото си поиска.

Беше прекрасно, че връзката им отново процъфтяваше. Беше променена и сякаш бе по-блажена — двамата приличаха на младоженци, които не можеха да си пуснат ръцете, все се докосваха и се целуваха и се грижеха другият да бъде щастлив.

Джемайма си беше купила малък апартамент в Лондон с приходите от продажбата на жилището на Итън Скуеър, но отсядаше там само няколко вечери седмично, защото контролираше ремонта на старите конюшни в Хърн и превръщането им в луксозен козметичен център и нов магазин на „Тревелян“. Щяха да го открият почти по същото време, когато очакваха раждането на детето, но явно Джемайма не възнамеряваше да допусне това да ѝ попречи.

— Просто ще нося дребосъчето на кенгуру — весело заявяваше тя. — Ще мога да го взимам навсякъде. Лесна работа.

Тара, която вече имаше представа какво представляват бебетата, подозираше, че Джемайма не си дава сметка до каква степен децата променят живота, но какво значение имаше? Очакваше я огромно приключение, каквото очакваше всяка жена, която ще става майка.

Прекрасното беше, че Джемайма имаше подкрепата и обичта на Хари и че бебето щеше да порасне и да живее на удивително място. Хърн вече бе станал по-щастлив дом, особено след като Хари беше уволнил двама от служителите си, които се бяха разприказвали пред „Кроникъл“. Това бе проява на неговата пълна всеотдайност и вяност към Джемайма.

Чу гласове отзад и видя Попи да тича покрай нея към водата, облечена с фланелка и с бялото долнище на банския си. След нея Гидиън тежко профуча по пясъка в опит да я хване.

Тара ги наблюдава как се втурват в океана, как се смеят и се пръскат, преди да се гмурнат и да заплуват.

Не беше сигурна как ще се развие тази връзка. Струваше ѝ се малко неравностойна — Гидиън обожаваше Попи като кученце. Пък и всичко беше основано на една странна измама — възможно ли бе подобна връзка да оцелее? Той явно вярваше, че е изкупил грешката си, като е откраднал медальона от Джека заради Попи. Цялата история така и не бе изяснена достатъчно задоволително според Тара. Доколко Гидиън е бил замесен с Джека? Той твърдеше, че никога не се е срещал с нея и че всичко е станало с посредничеството на агента му, но тя имаше подозрения. Определено ѝ се струваше, че Гидиън познава Джека, но не можеше да каже защо.

„Дали и Попи смята така? — зачуди се тя. — Може би няма нищо против. В крайна сметка нали постигнаха желания резултат?“

Освен това, ако някой трябваше да се справя с факта, че Джека е спала с любимия ѝ, това бе самата тя.

Нечия сянка падна върху хавлията. Тя вдигна глава и видя Ричард, надвесен над нея — без риза, с ленени къси панталони и платнени обувки.

— Здравей, скъпа моя — каза той и се наведе да я целуне. Тя седна и му направи място на хавлията. Той коленичи и я прегърна.

— Как са децата?

— Прекарват си чудесно. Тази ваканция е прекрасна. Благодаря ти.

Ричард се усмихна:

— За мен е удоволствие, знаеш го.

— Да. — Зарови нос в топлата му шия и вдъхна с наслада мириса на кожата му.

— Искам да идваш още много пъти. Може би не с цялото си семейство всеки път, но ти и децата винаги. — Леко я целуна по лицето. — Мммм, имаш вкус на кокос.

— Това е новото плажно масло на „Тревелян“. Продава се невероятно добре.

— А, да, Тревелян — загледа се той към морето.

— Извинявай, скъпи, обещах, че няма да говорим за бизнес.

— Не, не... всъщност дойдох, за да поговорим делово.

— Така ли? — малко притеснено попита тя. — Какво има?

— Помниш ли коя дата е днес?

Тя се замисли съсредоточено.

— Времето просто лети на това вълшебно място. Не е ли дванайсети?

— Мина една календарна година, откакто наследихте „Тревелян“ и поехте управлението. — Той извади от джоба си някакъв лист и го разгърна. — Това току-що пристигна по служебния факс — подаде ѝ той листа.

Тара бързо го взе и го прегледа. После вдигна поглед към Ричард със светнало от удоволствие лице.

— О, боже!

— Какво трябваше да направите? Да утроите продажбите ли?

— Да, да. — Отново погледна листа, защото не можеше да повярва на очите си.

— Ако съм прав, това означава, че сте успели.

— Не просто сме успели, ами нещо повече. Продажбите са се повишили четири пъти в сравнение с предишната година. — Тара въздъхна щастливо и се усмихна. — Сигурна бях, че сме успели, но не знаех колко точно. Това е забележително. Компанията е в безопасност. Успяхме. Справяме се по-добре откогато и да било. — Прегърна го и се засмя: — Мамка му, Ричард, компанията е спасена!

— Не е ли прекрасен животът? — попита той, погледна я гордо и махна кичур коса от бузата ѝ.

— О, да, прекрасен е. Разводът ми ще приключи след няколко седмици. Новата ми къща е чудесна, кварталът много ми харесва. Компанията върви добре. И... — снижи тя гласа си до дрезгав шепот — имам теб.

Целунаха се бавно и сладостно. После Тара се отдръпна и скочи:

— Нямам търпение да съобщя добрата новина на останалите. — Отметна косата от очите си и се втурна към водата, размахвайки победоносно листа: — Успяхме! Успяхме! — крещеше тя.

Децата се обърнаха да я погледнат, когато се понесе покрай тях по мокрия пясък, надавайки възторжени възгласи. Попи и Гидиън излязоха от водата. Джемайма и Хари слязоха на брега, за да видят какво е това вълнение.

Ричард наблюдаваше как сестрите се прегръщат и се смеят.

Трите наследнички се бяха борили за наследството си и бяха спечелили своята нежна империя.

Той стана и отиде при тях.

Издание:

Автор: Лулу Тейлър

Заглавие: Нежна империя

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателство ЕРА

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска (не е указано)

Печатница: Експреспринт ООД

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-072-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19914>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.